T.L. SWAN
ESCALA
Primul volum al seriei
C L U B U L M I L E S H I G H
Traducere din limba engleză de

MARIA ADAM
LEDA BAZAAR
2022
Redactare: Alina **Bâltâc**
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb
T.L. SWAN
THE STOPOVER
Text copyright © 2019 by T. L. Swan
Cover design by @blacksheep-uk.com
This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, în collaboration with ANA Sofia, Ltd.
Toate drepturile asupra acestei ediţii în limba română aparţin LEDA BAZAAR, un imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, Bucureşti.
www.edituracorint.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SWAN, T.L.
Escala / T.L. Swan; trad, din lb. engleză de Maria Adam. • Bucureşti: Leda Bazaar, 2022 ISBN 978-606-088-049-3
I. Adam, Maria (trad.)
821.111

Aş vrea să dedic această carte alfabetului, pentru cele 26 de litere care mi-au schimbat viaţa, în aceste 26 de litere m-am regăsit, iar acum îmi trăiesc visul.
Data viitoare când spuneţi alfabetul, amintiţi-vă de puterea lui!
Eu fac asta în fiecare zi.

Capitolul 1

- PUTEŢI SĂ VĂ **MIŞCAŢI? MÂRÂIE PE NEAŞTEPTATE** O voce groasă.

Speriată, mă întorc spre bărbatul care stă în spatele meu la rând.

— Pardon? îngaim fâstâcită. Vreți să treceți?

— Nu! Vreau ca idioții ăștia nenorociți de la ghișeu să se grăbească. O să pierd afurisitul de avion!

Zâmbește batjocoritor, moment în care simt mirosul de alcool plutind dinspre el. Mă dezgustă! Mă întorc din nou în față. *Grozav, un bețiv la rândul de check-în! Exact ce aveam nevoie!*

Aeroportul Heathrow e înțesat de lume. Vremea rea a făcut ca majoritatea zborurilor să fie amânate și, sincer să fiu, mi-aș dori să-l amâne și pe al meu. Atunci aș putea să mă întorc la hotel ca să dorm o săptămână.

Chiar nu am chef de rahatul asta!

îl aud pe bărbatul cu care tocmai am schimbat câteva cuvinte cum se întoarce să se plângăde cei din spatele lui şi-mi dau ochii peste cap. De ce

sunt oamenii atât de al
dracului de bădărani

?îl ascult încă cinci minute cum se vaită, oftează şi geme până când nu mai suport. Mă întorc spre el.
— Oamenii lucrează cât de repede pot. Nu e nevoie să fiţi nepoliticos! mă răstesc la el.
— Poftim? strigă el, îndreptându-şi furia spre mine.
— Bunele maniere sunt gratuite, murmur enervată printre dinţi.
— Bunele maniere sunt gratuite? urlă el. Dar ce eşti tu, profesoară? Sau doar o târfa dementă?
Mă uit încruntată la el. *O, dar ai tupeu, nu glumă!*
Tocmai am petrecut 48 de ore de coşmar. Am zburat taman la celălalt capăt al lumii să merg la o nuntă, doar ca să-l văd pe fostul meu iubit lipit de noua lui logodnică. Am chef să tai pe cineva azi.
Nu te pune cu mine!
Mă întorc cu spatele în timp ce clocotesc de furie. Tipul loveşte cu piciorul valiza de la picioarele mele, aşa că mă întorc.
— încetează! mă răstesc.
Se lipeşte de mine, iar eu mă strâmb, când îi simt mirosul respiraţiei.
— O să fac ce căcat vreau eu!
Văd agenţii de pază apropiindu-se şi uitându-se la el. Angajaţii au văzut ce se întâmplă şi au chemat întăriri. Mă prefac că zâmbesc.
— Vă rog să nu-mi loviţi valiza, domnule! spun eu pe un ton amabil.
— O să lovesc ce căcat vreau eu!
îmi ia valiza şi o azvârle cât colo prin aeroport.
— Ce dracu? ţip eu.

— Hei! îi atrage atenţia bărbatul din spatele nostru. Nu te atinge de lucrurile ei! Paza! strigă el.
Domnul Beţiv şi Turbulent îi trage un pumn salvatorului meu, aşa că se iscă o încăierare. Agenţii de pază apar în fugă de peste tot, iar eu sunt împinsă în spate, în timp ce bărbatul loveşte cu pumnii şi strigă obscenităţi. Fir-ar să fie, chiar nu am nevoie de aşa ceva azi!
În cele din urmă, reuşesc să-l stăpânească, iar tipul e luat pe sus în cătuşe. Un agent amabil îmi ridică valiza.
— îmi pare rău! se scuză el. Veniţi cu mine! spune el şi desface cordonul de la rând.
— Mulţumesc!
Le zâmbesc stânjenită celorlalţi de la coadă. Nu-mi place sa sar peste rând, dar în acest moment pur şi simplu nu-mi pasă.
— Grozav!
Îl urmez sfioasă când mă conduce la ghişeul unui bărbat tânăr. Acesta ridică privirea şi-mi zâmbeşte larg.
— Bună ziua!
— Bună ziua!
— Sunteţi în regulă? întreabă el.
— Da, sunt bine! Mulţumesc de întrebare!
— Ai grijă de doamna! îi spune agentul de pază vânzătorului de bilete şi ne face cu ochiul, apoi dispare în mulţime.
— Un act de identitate, vă rog? îmi cere tânărul.
Caut prin poşetă, scot paşaportul şi i-l dau; zâmbeşte
când se uită la poză. Of, e cea mai urâtă fotografie din istorie!
— M-aţi văzut la *Daţi în urmărire*? îl întreb.

— Posibil! Poza asta... Măcar sunteţi dumneavoastră acolo?
începe să râdă.
Zâmbesc stânjenită.
— Sper că nu! Am dat de necaz dacă sunt chiar eu.
Tastează informaţiile în computer.
— OK, aşadar zburaţi la New York azi cu...
Nu mai scrie şi citeşte.
— Aha! Preferabil, nu lângă bărbatul acela.
— El nu mai merge nicăieri azi, răspunde vânzătorul şi continuă să tasteze cu o viteză ameţitoare. Doar la arest.
— De ce să te îmbeţi înainte de a veni la aeroport? întreb retoric. Nici măcar nu a ajuns încă la barurile din aeroport.
— Aţi fi surprinsă de chestiile care se întâmplă pe aici, oftează el.
Zâmbesc; tipul e de treabă.
îmi printează biletele.
— V-am trecut la clasa superioară.
— Poftim?
— Clasa întâi, ca scuză pentru felul în care v-a aruncat bagajul.
Fac ochii mari.
— O, nu e necesar... Serios! mă bâlbâi eu.
îmi întinde biletele şi zâmbeşte larg.
— Zbor plăcut!
— Mulţumesc foarte mult! spun emoţionată.
îmi face cu ochiul, şi aş fi în stare să mă întind spre el şi să-l îmbrăţişez. Dar bineînţeles că nu o fac. Mă prefac că lucruri grozave de felul ăsta mi se întâmplă zilnic.
— Mulţumesc încă o dată! spun şi zâmbesc.

— Aveţi acces la zona VIP, aflată la primul etaj. Prânzul şi băuturile sunt din partea casei. Zbor plăcut!
Trec prin zona de verificare a bagajelor cu un zâmbet imens şi caraghios pe faţă.
Clasa întâi - exact ce a prescris medicul!
Trei ore mai târziu, urc în avion ca un rock star. Nu m-am mai dus în zona VIP pentru că, ei bine, arăt ca un rahat. Părul meu lung şi brunet e strâns într-o coadă de cal în vârful capului şi port colanţi negri, un pulover roz, lălâi, şi tenişi, dar mi-am refăcut puţin machiajul, aşa că tot e ceva. Dacă aş fi ştiut că mă trece la clasa întâi, aş fi încercat măcar să mă comport ca atare şi aş fi purtat ceva elegant În loc să arăt ca o femeie fără adăpost. în fine, cui îi pasă? Doar nu o să văd vreun cunoscut.
îi dau biletul stewardesei.
— Chiar pe culoarul din stânga şi apoi pe dreapta.
— Mersi!
Mă uit la bilet şi traversez avionul până văd numărul meu. *1B.*
Fir-ar, nu sunt la fereastră! Ajung la locul meu, iar bărbatul care stă lângă fereastră se întoarce spre mine. Mă întâmpină nişte ochi mari şi albaştri, iar tipul îmi zâmbeşte.
— Bună!
— Bună! îi răspund.
O, nu! Stau lângă darul lui Dumnezeu pentru femei... numai că e şi mai sexy.
Iar eu arăt ca dracu'. *Fir-ar!*
Deschid suportul pentru bagaje, iar el se ridică.
— Stai, dă-mi voie!

îmi ia geanta şi o aşază cu grijă sus. E înalt, solid şi poartă blugi şi un tricou alb; miroase a cea mai bună loţi- une după bărbierit din istorie.”

Mersi! îngaim şi trag degetele prin coadă, încercând să netezesc nodurile încâlcite.Mă plesnesc în gând că nu port nişte haine mai acătării.

— Vrei locul de la fereastră? întreabă el.

Mă holbez de parcă mi s-a blocat creierul. Tipul face un semn spre scaunul de lângă fereastră.

— Nu te deranjează? mă încrunt eu.

— Absolut deloc! mă asigură şi îmi zâmbeşte. Eu zbor tot timpul. Poţi să-l iei tu!

Mă căznesc să zâmbesc.

— Mersi!

Cred că asta a vrut să însemne „Ştiu că ai fost mutată la clasa întâi, biată femeie fără adăpost, şi îmi rău pentru tine". Mă aşez pe locul meu şi mă uit neliniştită pe fereastră, cu mâinile strânse în poală.

— Te duci acasă? mă întreabă vecinul meu.

Mă întorc spre el. *O, te rog, nu vorbi cu mine! Mă intimidezi doar stând acolo.*

— Nu, am fost la o nuntă şi am interviu pentru o slujbă la New York, în drum spre casă. Nu stau acolo decât o zi, pe urmă zbor înapoi spre LA. Acolo locuiesc.

— Ah! zice el şi zâmbeşte. înţeleg!

Mă uit o clipă la el; ar trebui să-l întreb şi eu ceva.

— Tu... te duci acasă? întreb.

— Da!

Dau din cap, neştiind ce să spun mai departe, aşa că aleg varianta penibilă şi mă uit din nou pe fereastră.

Pahare! De când dau companiile aeriene pahare din sticlă?
A, da, clasa întâi! Ştiam asta!
— Doriţi puţină şampanie la decolare, domnule? îl întreabă stewardesa.
Observ că pe ecusonul ei scrie **JESSICA.**
— Ar fi foarte plăcut!
Zâmbeşte şi se întoarce spre mine.
— Mai bine două, vă rog!
Mă încrunt când stewardesa toarnă două pahare cu şampanie, apoi întinde unul spre el şi unul spre mine.
— Mulţumesc! răspund cu un zâmbet.
Aştept ca Jessica să se îndepărteze.
— întotdeauna comanzi de băut pentru alţi oameni? îl întreb.
Pare surprins de replica mea.
— Te-a deranjat?
— Nicidecum! pufai eu.
Naiba să-l ia pe Domnul Pretenţios care s-a gândit că poate să comande în locul meu!
— Însă îmi place să îmi comand singură de băut.
El zâmbeşte.
— Atunci, poţi să le comanzi tu pe următoarele două!
Ridică paharul spre mine şi rânjeşte; pe urmă soarbe
din pahar. Pare amuzat de iritarea mea.
Il fixez cu privirea. Ar putea fi a doua victimă a pornirilor mele ucigaşe de azi. Nu am niciun chef ca un ticălos bătrân şi bogat să facă pe şeful cu mine. Bine, nu e chiar bătrân. între 35 şi 40 de

ani. Adică, bătrân prin comparaţie cu mine; eu am 25. Mă rog!

— Eu sunt Jim, spune el şi întinde mâna să o strângă pe a mea.

O, Doamne, acum trebuie să fiu politicoasă! îi strâng şi eu mâna.

— Bună, Jim! Eu sunt Emily!

Mă priveşte năstruşnic.

— Bună, Emily!

Jim are ochii mari, de un albastru strălucitor şi visători, genul de ochi în care m-aş putea pierde. Dar de ce se uită aşa la mine?

Avionul începe să se deplaseze încet pe pistă, aşa că mă uit între căşti şi braţul scaunului. Unde naiba se conectează? Sunt sofisticate, genul pe care îl folosesc utilizatorii extrem de încrezători pe YouTube. Nici măcar nu au cablu. Mă uit în jur. *Ei, ce tâmpenie/ Cum le conectez?*

— Sunt cu Bluetooth, mă întrerupe Jim.

— O! exclam, simţindu-mă ca o proastă. Sigur că sunt! În regulă!

— N-ai mai zburat la clasa întâi până acum? întreabă el.

— Nu! M-au mutat. Un ciudat beat mi-a aruncat valiza prin aeroport. Cred că tipului de la ghişeu i-a părut rau pentru mine.

Îi zâmbesc strâmb.

El îşi mişcă buzele ca şi cum se amuză şi soarbe din şampanie, iar ochii lui zăbovesc pe chipul meu de parcă se gândeşte la ceva.

— Ce e? întreb eu.

— Poate tipul de la ghişeu a crezut că eşti superbă şi te-a mutat ca să încerce să te impresioneze.
— Nu m-am gândit la asta!
Sorb din şampanie şi încerc să-mi ascund zâmbetul. Ce lucru ciudat a spus!
— Asta ai face tu? îl întreb. Dacă ai fi la ghişeu, ai muta femeile la clasa întâi ca să le impresionezi?
— Absolut!
Zâmbesc dispreţuitor.
— Este crucial să impresionezi o femeie de care eşti atras, continuă Jim.
Mă uit la el, încercând să-mi silesc creierul să ţină pasul cu discuţia. De ce sună vorbele lui a flirt?
— Spune-mi, tu cum ai impresiona o femeie de care eşti atras? întreb eu, fascinată.
Ochii lui se aţintesc asupra alor mei.
— Îi ofer locul de la fereastră.
Aerul scapără între noi, aşa că-mi muşc buza ca să-mi ascund zâmbetul prostesc.
— încerci să mă impresionezi? întreb eu.
El îmi oferă un zâmbet calm şi sexy.
— Cum mă descurc?
Zâmbesc, neştiind ce să răspund.
— Spun doar că eşti atrăgătoare, nimic mai mult. Nu căuta substraturi. A fost o afirmaţie, nu o întrebare.
-Oh!
Mă holbez la el şi nu-mi găsesc cuvintele. Ce să spun după aşa ceva? „0 afirmaţie, nu o întrebare", hm? Să nu caut substraturi. Tipul ăsta e ciudat... şi de-a dreptul superb.

Avionul începe să decoleze în viteză, aşa că mă apuc de braţul scaunului, închizând ochii strâns.
— Nu-ţi plac decolările? mă întreabă.
— Arăt de parcă mi-ar plăcea?
Mă strâmb şi mă ţin cât pot de strâns.
— Mie îmi plac la nebunie, răspunde el relaxat. îmi place sentimentul de forţă când ţâşneşte înainte. Acel recul al forţei gravitaţionale.
OK... De ce sună sexual tot ce-i iese pe gură?
Doamne, trebuie să mi-o trag.. > repede!
Expir şi mă uit pe fereastră în timp ce urcăm tot mai sus. Nu am energia necesară s-o facă tipul ăsta pe simpaticul azi. Sunt obosită, sunt mahmură, arăt ca naiba, iar fostul meu e un dobitoc. Vreau să adorm şi să mă trezesc anul viitor.
Decid să mă uit la un film. încep să cercetez opţiunile de pe ecranul din faţa mea.
Jim se apleacă spre mine şi spune:
— Minţile strălucite gândesc la fel. Şi eu mă uit la un film.
Mă prefac că zâmbesc. *Nu mai fi atât de sexy şi nu-mi mai invada spaţiul personal! Probabil eşti însurat cu o vegană disperată după yoga care meditează şi face rahaturi din astea.*
— Grozav! bombănesc eu sec.
Ar fi trebuit să zbor la clasa economică; măcar n-aş fi fost nevoită să inhalez mirosul bărbatului ăstuia frumos timp de opt ore lungi şi lipsite de sex.
Derulez pe ecran şi mă opresc la ce mi-am ales.

Cum să scapi de un tip în 10 zile.
Mândrie şi prejudecată.
Captură la dublu.
Jumanji... Ei bine, ăsta e cu The Rock - trebuie să fie bun.
Notting HUI.
Cererea în căsătorie.
Mereu la prima întâlnire.
Jurnalul lui Bridget Jones.
Frumuşica.
Nopţi albe în Seattle.
Magic Mike XXL.
Zâmbesc văzând opţiunile, toate preferatele mele aliniate; zborul promite să fie un vis. încă n-am văzut continuarea de la *Magic Mike,* aşa că s-ar putea să încep cu asta. Mă uit la ce a ales Jim şi văd titlul pe ecran.
Lincoln.
Ih... film politic. Cine se uită la aşa ceva de distracţie? Ar fi trebuit să-mi dau seama că e plictisitor.
El întinde mâna şi apasă pe ecran, iar atunci îi văd ceasul. Un Rolex masiv din argint. îh, mai are şi bani!
Tipic!
— La ce te uiţi? întreabă el.
O, nu... Nu vreau să par prostuţă.
— încă nu sunt sigură, îngaim un răspuns.
Fir-ar să fie de treabă! Vreau să mă uit cum se dezbracă nişte bărbaţi.
— Tu la ce te uiţi? întreb.
— La *Lincoln.* Voiam de mult să-l văd.

— Pare plictisitor, zic eu.
E! zâmbește, auzindu-mă.
— O să te anunț.
își pune căștile și începe sa urmărească filmul, iar eu derulez din nou prin opțiunile mele. Vreau neapărat să mă uit la *Magic Mike XXL.* Contează dacă vede și el? Nu... E doar jenant. Mă face să par disperată.
Pe cine încerc oare să păcălesc? Sunt disperată! N-am mai văzut o sculă de un an.
Apăs pe *Cererea în căsătorie.* O să schimb o fantezie cu alta. Mereu mi-am dorit să fie Ryan Reynolds asistentul meu personal. începe filmul, iar eu zâmbesc spre ecran. îmi place la nebunie filmul ăsta! Indiferent de câte ori l-am văzut, mereu mă face să râd. Gammy e preferata mea.
— Te uiți la un film de dragoste? întreabă el.
— O comedie romantică, răspund.
Pentru numele lui Dumnezeu, tipul ăsta e tare curios!
Rânjește ca și cum ar fi mai bun decât mine.
— Mai doriți șampanie? mă întreabă stewardesa.
Ochi Albaștri se uită la mine.
— E șansa ta să comanzi pentru noi.
Mă uit indiferentă la el; în regulă, acum începe să mă calce pe nervi.
— Două pahare, vă rog!
— Ce anume îți place la comediile romantice? întreabă el cu ochii tot la ecranul din fața lui.
— Bărbații care nu vorbesc în timpul filmelor, șoptesc eu cu paharul de șampanie la buze.
El zâmbește larg, ca pentru sine.

— Ce-ţi place la... - mă opresc pentru că nici măcar nu ştiu despre ce e alegerea lui, *Lincoln* - filmele politice? întreb. Faptul că sunt plictisitoare de mori?
— îmi plac poveştile adevărate, indiferent despre ce ar fi.
— Şi mie la fel, răspund. De-asta îmi plac filmele de dragoste. Dragostea e adevărată.
El chicoteşte în buza paharului, de parcă se amuză teribil.
Mă uit la el.
— Ce înseamnă asta?
— Comediile romantice sunt atât de îndepărtate de realitate! Pariez că eşti genul care citeşte şi romane de dragoste de prost gust.
Mă uit impasibilă la el. Cred că-l urăsc pe omul ăsta!
— Chiar citesc, de fapt... Şi, dacă vrei să ştii, mă uit la *Magic Mike XXL* după asta ca să văd nişte bărbaţi superbi cum îşi scot hainele, îi dau replica şi sorb enervată din şampanie. Şi o să zâmbesc cât durează filmul ăsta afurisit, indiferent de snobismul cu care mă judeci.
El râde în hohote, un râs grav şi puternic, care-mi stârneşte fluturi în stomac.
îmi pun din nou căştile şi mă prefac că mă concentrez la ecran. Dar nu pot, pentru că tocmai m-am făcut de râs şi simt că mă îmbujorez.
Nu mai vorbil
Două ore mai târziu, stau şi mă uit pe fereastră. Filmul s-a terminat, dar mirosul lui Jim nu se dă dus. Mă înconjoară, tachinându-mă cu lucruri la care n-ar trebui să mă gândesc.
Cum de miroase atât de bine?

Neştiind ce să fac fără să par stângace, decid să trag un pui de somn, să încerc să dorm în următoarele ore, dar mai întâi trebuie să merg la baie. Mă ridic.

— Scuză-mă!

El îşi mută puţin picioarele, dar nu destul cât să încap, aşa că trebuie să mă aplec peste el ca să trec. Mă împiedic şi cad, dar pun mâna pe coapsa lui; e mare şi tare la atingere.

— îmi pare rău! mă bâlbâi jenată.

— E în regulă! mă asigură el şi îmi zâmbeşte. Mai mult decât în regulă.

Mă uit la el o clipă. *Poftim?*

— Există o metodă în nebunia mea.

Mă încrunt. Ce vrea să spună? Trec de el şi mă duc la baie, apoi mă plimb puţin şi-mi întind picioarele, gândindu-mă la vorbele lui. Sunt blocată - nu înţeleg nimic.

— Ce-ai vrut să spui? îl întreb şi mă aşez la loc.Nimic.
— Mi-ai oferit locul de la fereastră ca să trec peste tine?
El înclină caput într-o parte.
— Nu, ţi-am oferit locul de la fereastră pentru că l-ai vrut. Faptul că ai trecut peste mine a fost doar un bonus.
Mă holbez la el, încercând să răspund. E doar în imaginaţia mea? Bărbaţii mai în vârstă şi bogaţi nu-mi vorbesc aşa de obicei... deloc.
— Flirtezi cu mine, Jim? îl întreb.
El îmi oferă un zâmbet leneş, sexy.
— Nu ştiu! Asta fac?
— Eu te-am întrebat prima, aşa că nu-mi răspunde la întrebare cu altă întrebare.
El zâmbeşte şi se uită din nou la ecran.
— Poate ăsta e momentul în care ar trebui să flirtezi şi tu, Emily!
Simt că mă îmbujorez de ruşine şi încerc să-mi ascund zâmbetul aiurit.
— Eu nu flirtez. Ori vreau un bărbat, ori nu, îl anunţ.
— Aşa, deci? întreabă el, parcă fascinat. Şi în cât timp iei decizia asta după ce cunoşti un bărbat?
— Pe loc! mint eu.
Nu-i adevărat, dar o să mă prefac. Să mă prefac încrezătoare e superputerea mea.
— Serios? şopteşte el când stewardesa trece pe lângă noi. Scuză-mă, ne mai aduci două pahare de şampanie, te rog? o întreabă el.
— Sigur, domnule!

El îşi întoarce din nou privirea spre mine.
— Păi, ia spune! Care a fost prima ta impresie despre mine?
Mă prefac că mă uit după Jessica, stewardesa.
— S-ar putea să ai nevoie de ceva mai tare de băut ca să auzi asta, Jim. Nu o să-ţi placă!
El râde în hohote, iar eu mă trezesc că zâmbesc larg, privindu-l.
— Ce-i atât de nostim? îl întreb.
— Tu eşti.
— De ce sunt nostimă? îl întreb încruntată.
— Atitudinea asta de îndreptăţire pe care o ai.
— O, ca şi cum tu n-ai avea-o, domnule O Să Iau Două Şampanii!
Vin băuturile, iar el zâmbeşte în timp ce-mi întinde paharul. Ochii lui se opresc o clipă asupra chipului meu, apoi soarbe din şampanie.
— Ce făceai la Londra?
— îh...
Dau ochii peste cap.
— Am fost la nunta unei prietene şi, sinceră să fiu, mai bine nu mă duceam!
— De ce?
— Era acolo şi fostul meu iubit, cu actuala prietenă, şi a fost exagerat de afectuos cu ea ca să mă enerveze.
— Ceea ce a funcţionat, evident, adaugă el şi înclină paharul spre mine.
— Hmm, bombăn şi sorb dezgustată din pahar. Doar puţin.
— Cum arăta ea?

— Cu părul lung şi vopsit blond, buze imense, sâni siliconaţi, gene false, bronz fals şi tot ce nu sunt eu.
— Hmm...
Mă ascultă cu atenţie.
— Ca o Bărbie drogată pe bancheta din spate.
El chicoteşte.
— Tuturor le place o Bărbie pe bancheta din spate.
Il privesc îngreţoşată.
— Probabil aici trebuia să-mi spui că niciunui bărbat nu-i place Bărbie de pe bancheta din spate, Jim. Nu ştii chiar nimic despre regulile unei conversaţii politicoase în avion?
— Evident că nu! Se încruntă şi se gândeşte la cuvintele mele, apoi mă întreabă: De ce-aş face aşa ceva?
Casc ochii mari ca să-mi subliniez ideea.
— Ca să fii amabil.
— A, corect!
Se încruntă ca şi cum s-ar pregăti să mintă.
— Emily, toţi bărbaţii sunt dezgustaţi de Bărbie de pe bancheta din spate.
Zâmbesc şi înclin paharul spre el.
— Mulţumesc, Jim!
— Deşi... Se opreşte o clipă, apoi: Dacă se pricepe la sex oral...
Ce naiba?
îmi intră şampanie în nas şi mă înec. E ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat vreodată să-i iasă pe gură.

— Jim! bolborosesc eu şi împroşc băutura peste tot.
El râde în timp ce ia şerveţelele şi mi le întinde, iar eu
îmi şterg băutura care-mi picură pe bărbie.
— Bărbaţii care arată ca tine n-ar trebui să vorbească despre sex oral.
Tuşesc.
— De ce nu? întreabă el mirat. Şi ce vrei să spui cu bărbaţii care arată ca mine?
— Adică serioşi, aşa...
Mă priveşte în faţă.
— Defineşte *aşa.*
— Ştii tu, mai în vârstă, bogaţi, autoritari. Ochii lui dansează încântaţi.
— Şi ce anume îţi dă impresia că aş fi cum ai zis, bogat şi autoritar?
Expir într-un fel foarte exagerat.
— Pari bogat.
— Cum aşa?
— Ceasul tău de fiţe. Croiala cămăşii. Mă uit în jos la pantofii lui.
— N-am mai văzut pantofi ca ăştia până acum. De unde i-ai cumpărat?
— Dintr-un magazin, Emily. Se uită apoi la ceas şi mă lămureşte: Şi să ştii că ceasul ăsta a fost cadou de la o iubită.
Dau ochii peste cap,
— Pun pariu că e disperată după yoga şi vegană. El zâmbeşte.
— Cunosc genul tău de femeie.
— Serios?

Jim se apleacă şi mai mult de mine.
— Te rog, zi mai departe! Caracterizarea asta e de-a dreptul fascinanta.
Zâmbesc în timp ce o voce slabă din subconştientul meu urlă disperată „Nu mai bea, proasto!”
— Presupun că locuieşti la New York.
— Corect!
— într-un apartament.
— Afirmativ!
— Probabil lucrezi la o companie-importantă. El zâmbeşte; îi place jocul.
— Posibil!
— Ai o iubită sau... Mă uit în jos, apoi zic: Nu porţi verighetă, aşa că poate îţi înşeli soţia când călătoreşti în interes de serviciu?
El râde.
— Chiar ar trebui să îţi faci o profesie din asta. Mă uluieşte exactitatea ta.
Şi mie îmi place jocul; zâmbesc larg.
— Tu ce crezi despre mine? îl întreb. Care a fost prima ta impresie când am urcat în avion?
— Păi... Se încruntă, gândindu-se la întrebarea mea, apoi vine cu următoarea replică: Vrei versiunea corectă din punct de vedere politic?
— Nu! Vreau adevărul!
— Bine... păi, în acest caz, ţi-am remarcat picioarele lungi şi curbura gâtului. Gropiţa din bărbie. Eşti cea mai atrăgătoare femeie pe care am văzut-o de multă vreme, iar când ai zâmbit, m-ai făcut să mă ridic imediat.

Zâmbesc în timp ce aerul pare că se învârte între noi.
— Şi pe urmă ai vorbit... şi ai stricat tot.
Poftim?
Izbucnesc în râs.
— Am stricat tot? Cum am stricat tot?
— Eşti autoritară, ai un cinism sarcastic.
— Care-i problema cu asta? mă bâlbâi, indignată.
— Păi, şi eu sunt autoritar şi sarcastic, zice el şi ridică din umeri.
-Şi?
— Şi nu vreau să fiu cu cineva ca mine. îmi plac fetele drăguţe, sfioase, cele care fac ce le spun eu.
— ihh...
Dau ochii peste cap.
— Cele care fac curat în casă şi sex sâmbăta?
— Exact!
Râd şi ridic paharul, ciocnindu-l cu al lui.
— Nu eşti prea rău pentru un tip bătrân şi plictisitor cu pantofi ciudaţi!
El râde.
— Nici tu nu eşti prea rea pentru o tinerică sexy şi înţepată!
— Vrei să te uiţi la *Magic Mike XXL* cu mine? îl întreb.
— Cred că da, deşi ar trebui să-ţi spun... Am fost şi eu stripper, aşa că nu e nimic nou pentru mine.
— Serios? îl întreb şi încerc să-mi ascund zâmbetul. Te pricepi la bară?
El rămâne cu ochii la mine.

— Mişcările mele la bară sunt cele mai bune din ţară. Aerul scapără între noi, aşa că trebuie să mă concentrez ca să-mi ţin gura ameţită de băutură şi să nu spun ceva desfrânat.
El apasă pe ecran şi găseşte *Magic Mike XXL*, iar eu zâmbesc larg. Bărbatul ăsta e cu adevărat o surpriză!
Clasa întâi este, în mod sigur, unicul mod de a călători cu avionul.
Şase ore mai târziu
— OK, următoarea întrebare! Cel mai ciudat loc în care ai făcut sex? şopteşte el. Zâmbesc.
— Nu poţi să mă întrebi aşa ceva.
— Ba da, pot! Tocmai am făcut-o.
— E nepoliticos!
— Cine spune? întreabă el şi se uită în jur. E doar o întrebare, nu ne ascultă nimeni.
Eu şi Jim am vorbit, am şoptit şi am râs cât a durat zborul.
— Hmm, mă gândesc eu cu voce tare. E greu de spus.
— De ce?
— Sunt într-o perioadă de secetă momentan. Nu-mi mai amintesc nicio partidă de sex.
— De câtă vreme? întreabă el încruntat.
— Oh!
Mă uit la tavan şi mă gândesc.
— N-am mai făcut sex de vreo... 18 luni.
îi cade faţa de spaimă.
— Poftim?
— Jalnic, nu-i aşa? mă strâmb eu.
— Poarte! Trebuie să te pui pe treabă. Este o statistică negativă, într-adevăr.

— Ştiu!
Chicotesc. Doamne, ce ne-am ameţit!
— De ce-ţi spun toate astea? şoptesc eu. Eşti doar un tip oarecare pe care l-am întâlnit în avion.
— Care pare să fie foarte interesat de subiect.
— De ce?
El se apleacă spre mine şi-mi şopteşte la ureche ca să nu ne audă stewardesele.
— Nu înţeleg cum cineva atât de sexy ca tine nu şi-o trage de trei ori pe zi.
Mă holbez la el şi simt un fior până-n vârful degetelor de la picioare. *Încetează!* Tipul ăsta e prea bătrân pentru mine şi nu e deloc genul meu. Ochii lui coboară spre buzele mele, iar aerul dintre noi trosneşte de electricitate.

Cât timp stai la New York? întreabă el.Ma uit cum scoate limba şi-şi umezeşte buza de jos cu o mişcare lentă. Aproape că o simt între...

— Doar în după-amiaza asta. Am interviul diseară la şase, pe urmă iau ultimul avion, şoptesc eu.

— Poţi să-ţi schimbi biletul?

De ce?

— Nu!

El zâmbeşte în timp ce mă priveşte şi e evident că-şi imaginează ceva.

— Ce? zâmbesc eu.

— Mi-aş dori să fi fost într-un avion particular.

— De ce anume?

Ochii lui coboară din nou spre buzele mele.

— Pentru că aş alunga seceta aia a ta şi te-aş iniţia în Clubul Miles-High.

îmi imaginez cum mă urc pe el chiar aici, chiar acum.

— E Clubul Mile-High...[1], nu *Miles,* şoptesc eu.

— Nu, e Miles.

Zâmbeşte, iar ochii i se întunecă.

— Ai încredere în mine - e Miles.

Ceva în minte răbufneşte şi deodată simt nevoia să spun o chestie nebunească şi ieşită din comun. Mă aplec spre el şi îi şoptesc în ureche:

— Ştii, nu mi-am tras-o niciodată cu un străin.

El inspiră brusc şi continuă să mă privească.

— Vrei să ţi-o tragi cu un străin? murmură el, iar excitaţia vibrează între noi.

1 Joc de cuvinte pe ba2a expresiei *Mile-High Club,* care se referă la relaţiile sexuale întreţinute în avion (n.tr.).

Mă uit fix la el. Nu-mi stă deloc în fire.
Bărbatul ăsta mă face...
— Nu te sfii! şopteşte el. Spune-mi, dacă am fi singuri acum... Se opreşte şi-şi alege cuvintele: Ce mi-ai da, Emily?
Ochii mei îi caută pe ai lui şi poate e de la alcool sau de la lipsa de sex, sau faptul că ştiu că nu o să-l mai văd niciodată... sau poate sunt o târfa, şi gata!
— Pe mine, spun în şoaptă. M-aş da pe mine.
Ochii noştri se privesc fix, şi, ca şi cum ar fi uitat unde suntem, Jim se apleacă în faţă şi-mi cuprinde obrazul cu mâna. Are ochii incredibil de albaştri, iar un val de excitaţie mă străbate la atingerea lui.
Îl doresc pe bărbatul ăsta.
Îl doresc cu totul... până la ultima picătură.
— Un prosop fierbinte? întreabă Jessica, stewardesa.
Ne retragem speriaţi, jenaţi. Ce-or fi crezând oamenii
despre noi? Ne-au văzut flirtând tot drumul.
— Mulţumesc! mă bâlbâi şi iau prosopul din mâna ei.
— E viscol la New York şi vom face un ocol o vreme ca să vedem dacă putem ateriza, spune ea.
— $i dacă nu putem? Întreabă Jim.
— Vom zbura mai departe, spre Boston, şi vom face o escală de urgenţă peste noapte. Veţi fi cazaţi la hotel, desigur. Vom afla în următoarele zece minute. Vă voi ţine la curent!
— Mulţumim!

Stewardesa se îndreaptă spre capătul opus al avionului şi nu ne mai aude, iar Jim se apleacă spre mine şi şopteşte:
— Sper să îngheţe tot New Yorkul ăla afurisit! îmi joacă fluturii în stomac.
— De ce?
— Am planuri pentru noi, şopteşte el misterios.
Mă holbez la el, iar creierul mi se scurtcircuitează. L-am tachinat ca o profesionistă, dar chiar nu sunt genul acela de fată. E uşor să fii curajoasă şi să pari o târfuliţă când nu sunt şanse să se întâmple ceva. încep să transpir. De ce naiba m-am ameţit aşa? De ce i-am spus despre secetă? *Asta ar trebui să rămână secret, proasto!*
— Mai bei ceva?
— Nu pot; am interviul după-amiază.
— Nu o să ajungi la el.
— Nu spune aşa ceva! mă bâlbâi. Vreau să obţin slujba asta!
— Bună seara, dragi pasageri; vă vorbeşte căpitanul, se aude o voce din difuzoare, şi închid ochii.
Rahat!
— Din pricina viscolului din New York, vom zbura la Boston în această seară şi vom rămâne acolo. Ne vom întoarce la New York dimineaţă. Ne cerem scuze pentru orice neplăcere provocată, dar siguranţa este prioritatea noastră.
Mă uit la Jim, iar el îmi oferă un zâmbet lejer şi sexy, în timp ce ridică o sprânceană.

O, nu!Capitolul 2

- SĂ NU PARI PREA ENTUZIASMATĂ! ZICE EL ŞI ÎMI zâmbeşte.

— Jim, mă poticnesc eu.

O, fir-ar, cum să i-o spun?

— Chiar nu sunt genul de fată care...

Vocea mi se frânge treptat.

— Care şi-o trage la prima întâlnire? spune el, încheind fraza.

— Da! îi confirm şi mă strâmb auzind grosolănia afirmaţiei. Nu vreau să crezi...

— Ştiu! N-aş crede! răspunde el scurt. Nu cred!

— Bine!

Mă simt uşurată.

— Flirtam când am crezut că vom coborî şi nu ne vom mai revedea.

— OK! zice el şi zâmbeşte amuzat.

— Nu că n-aş crede că eşti grozav, adaug eu. Pentru)â dacă aş fi genul ăla de fată, mi-ar plăcea foarte mult le tine. Ne-am trage-o ca...

Mă opresc şi încerc să găsesc o analogie.

— Iepurii? sugerează el.

— Da!

Jim ridică mâinile în aer.

— înţeleg; rămânem doar oameni... platonici.

Zâmbesc larg.

— Mă bucur că înţelegi.

Şapte ore mai târziu

Mă trânteşte de perete şi se luptă să-mi ridice fusta peste şolduri, iar gura lui îmi devastează gâtul.

— Uşa! spun gâfâind. Deschide afurisita asta de uşă! O, Doamne... n-am mai simţit o astfel atracţie faţă de
nimeni până acum! Am râs şi am dansat, şi ne-am sărutat prin tot oraşul Boston, şi cumva mă face să mă simt în largul meu. De parcă aş face aşa ceva în fiecare zi şi e absolut firesc. Partea ciudată este că mi se pare normal. Spontaneitatea situaţiei în care mă aflu mă face să fiu curajoasă. Bărbatul ăsta e deştept, amuzant şi lasciv ca naiba, şi, după părerea mea - care, ce-i drept, ar putea fi influenţată complet de alcool în acest moment-, merită să risc... pentru că ştiu că nu o să mai am niciodată ocazia să fiu cu un bărbat ca el.
Am murit şi am ajuns în paradisul fetelor rele în timpul escalei!
Jim bâjbâie după cheie şi ne împleticim în camera mea. Apoi mă aruncă pe pat.
Pieptul mi se ridică şi coboară în timp ce ne privim, iar aerul scapără de electricitate între noi.
— Nu sunt genul ăsta de fată, îi amintesc.
— Ştiu! spune el cu răsuflarea tăiată. N-aş vrea să te corup!
— Dar e secetă, şoptesc. Atât... atât de secetă!
El ridică uşor din sprâncene, gâfâind în acelaşi timp cu mine.
— E adevărat!
Mă uit o clipă la el şi încerc să mă rup de ceaţa excitaţiei. Sexul îmi pulsează şi tânjeşte după corpul lui.
— Ar fi păcat să...
Vocea mi se frânge.

— Ştiu!

îşi linge buzele mulţumit în timp ce-mi măsoară corpul din priviri.

— Ar fi al dracului de păcat!

îşi scoate cămaşa peste umeri şi mi se taie respiraţia. Are pieptul lat şi musculos, cu pielea măslinie şi câteva fire de păr care-i coboară de la buric şi dispar în pantaloni. Are părul brunet şi ochii strălucitor de albaştri - dar puterea din spatele lor e cea care mă face să-mi doresc să mă posede. E ceva aparte în atingerea lui, ceva ce n-am mai simţit niciodată.

Denotă masculinitate şi dominaţie pură. E foarte clar cine conduce aici.

Ceva la bărbatul ăsta a dat frâu liber unei laturi pe care nici nu ştiam că o am. Ştiu că ar putea să aibă orice femeie din lume şi-ar dori.

Dar în clipa asta mă vrea pe mine.

Atracţia dintre noi e incontestabilă; e brută, sinceră şi mistuitoare. De-abia dacă m-a atins şi deja ştiu că noaptea asta e specială.

Poate soarta mi-a dat în sfârşit un as.

Cu ochii la mine şi cu mişcări lente, trage fermoarul pantalonilor şi-şi scoate sexul. E mare şi dur, iar pieptul mi se ridică şi coboară uitându-mă la el. îmi bate inima nebuneşte. Chiar se întâmplă aşa ceva?

Dumnezeule! Mare!

începe să se mângâie încet, iar eu rămân cu gura căscată şi ochii holbaţi, fascinată.

N-am mai văzut niciun bărbat care să se atingă aşa în faţa mea.

Futu-i mama mă-sii! Asta-i prea de tot!

Pune un picior pe pat şi se atinge fără reţineri. Muşchii umerilor şi braţelor se încordează în timp ce trage cu putere. Totul înăuntrul meu pulsează de plăcere, iraa- ginându-mi că eu fac asta în locul lui.
E ca un film porno în realitate... numai că de zece ori mai bun.
Ce dracu' fac eu aici? Sunt o fată cuminte, iar fetele cuminţi nu fac lucruri rele cu bărbaţi ca el. Nu avem cunoştinţe comune, nu locuim în acelaşi oraş şi s-ar putea să nu-l mai văd niciodată, iar în asta există o libertate neaşteptată. Pot să fiu indiferentă.
Oricine vrea el să fiu.
Se uită fix la mine şi-şi încleştează maxilarul.
— Treci aici şi suge-o, Emily! murmură el încruntat.
Doamne, da! Credeam că nu mă mai roagă odată! Mă
aşez în genunchi, disperată să-l satisfac.
Nu ştiu nimic despre el, dar ştiu că în clipa asta vreau să fiu cea mai bună partidă de sex pe care a avut-o vreodată. Îl cuprind cu gura şi mă prefac că sunt campioană mondială la sex oral. Îl strâng cu putere în pumn, iar mâna îmi urmează buzele. A trecut atâta vreme, încât simt cum mi se încordează sexul, aproape de orgasm când îi simt lichidul preejaculator.

Futu-i... Ce bine e! murmur în jurul lui. O să am orgasm de la gustul tău.El dă capul pe spate şi închide ochii.
— Goală! La dracu', Emily, vreau să fii goală! mârâie el disperat.
Mă trage de pe pat şi, într-o secundă, fusta şi chiloţii mei sunt pe podea. îmi scoate bluza peste cap şi-mi aruncă sutienul într-o parte.
Apoi se opreşte în loc... şi, încet, cu mâinile încordate pe lângă corp, privirea lui îmi măsoară corpul. Mă soarbe şi simt căldura pe care o dă privirea lui pe piele.
Lumea încetează să se mai învârtă, iar eu stau goală şi vulnerabilă în faţa lui, aşteptându-i aprobarea.
E ceva nou pentru mine. N-am mai fost cu un bărbat atât de dominator şi impunător. Ochii, vocea lui, fiecare atingere îmi amintesc cu cine sunt şi cât de mult înseamnă pentru mine plăcerea lui.
Simt că vreau să mă ridic la înălţimea provocării şi mă copleşeşte dorinţa primitivă de a-l satisface.
Când ochii lui se întorc la ochii mei, ard de dorinţă. Un curent întunecat şi tandru curge între ei. Poate am uitat cum priveşte un bărbat o femeie când fiecare fibră a lui o doreşte. Pentru că jur că n-am mai văzut niciodată privirea asta în viaţa mea.
— Pe spate, murmură el.
îmi cade faţa de teamă.
Mă ia în braţe şi mă sărută adânc, ţinându-mi faţa cu mâinile.
— Ce e? mă întreabă.
— A... a trecut mult timp, spun gâfâind.

— O să am grijă de tine, iubito! şopteşte el încet, alungându-mi teama.
Gura lui mă sărută, iar limba lui alunecă încet printre buzele mele deschise, sugând exact cât trebuie.
Aproape că mă lasă genunchii.
Mă întinde şi-mi depărtează picioarele, zâmbind diabolic în timp ce coboară sărutându-mi corpul.
Mă uit la tavan şi încerc să-mi stăpânesc respiraţia haotică; nicio cantitate de alcool nu m-ar fi putut pregăti pentru asta. îmi ridică picioarele şi le aşază pe umerii lui puternici, apoi îmi îndepărtează larg genunchii.
Sunt complet deschisă în faţa lui, şi mă posedă fără reţinere, sugând cu putere.
Zvâcnesc pe pat.
— Ah! strig.
Dar nu-mi arată niciun pic de milă, înfigând trei degete în vaginul meu şi începând să apese în forţă.
Fir-ar! N-am putea să o luăm un pic mai încet?
Limba lui e pe clitorisul meu, iar degetele îmi găsesc punctul G. *Ce mama dracului se întâmplă aici?* Trupul meu începe să tremure ca o marionetă... marioneta lui.
Bărbatul ăsta e un zeu!
Picioarele mi se ridică singure de pe umerii lui şi intru în convulsii în timp ce mă sfâşie un orgasm ca un tren marfar.
A durat aproximativ cinci secunde. *O, fir-ar! Ce jenant! Ai fost foarte cool, ce mai!* Chicoteşte ca şi cum ar fi mândru, iar eu îmi acopăr ochii cu antebraţul ca să-mi ascund faţa de ruşine.

El îmi dă braţul la o parte şi îmi mângâie obrazul, în- torcându-mi faţa spre el.
— Să nu te ascunzi de mine, Emily. Niciodată! porunceşte el.
Ochii mei îi caută pe ai lui. E prea de tot... prea mult. Tipul ăsta e prea intens.
— Răspunde-mi!
— Ce vrei să spun? întreb şoptit.
— Spune „da” ca să ştiu că înţelegi!
Aerul trosneşte între noi.
— Da! spun încet. înţeleg.
— Ce fată bună! şopteşte el şi se apleacă să mă sărute din nou.
Limba lui moale mângâie perfect, iar picioarele mi se deschid din nou singure. Jim se ridică şi scoate patru prezervative din portofel, deschide unul şi mi-l întinde.
— Pune-mi-l tu!
îl iau din mâna lui şi mă aplec să-i sărut sexul încet înainte de a pune prezervativul.
— Eşti foarte autoritar!
Rânjesc la el.
El zâmbeşte larg şi se lasă pe spate, ridicându-mă peste el şi apropiindu-mi faţa de a lui.
— Mai întâi mi-o tragi tu, murmură el cu buzele lipite de ale mele, pe urmă ţi-o trag eu când te încălzeşti.
Zâmbesc lipită de gura lui.
— Eu mi-o trag o singură dată, băiete, pe urmă adorm.
El îmi zâmbeşte încet şi sexy.
îi încalec corpul masiv în timp ce sărutările devin disperate. Sexul lui gros mă împunge în burtă, iar el îl ridică, îndrumându-mi şoldurile deasupra lui.

Ah, ustură - e mare!
— Au! scâncesc.
— E în regulă! şopteşte el. Mişcă-te într-o parte şi-n alta!
îmi cuprinde sânii cu palmele şi se uită în sus, la mine, părând că mă admiră.
îi zâmbesc.
— Ce e?
— Din clipa în care te-am văzut azi în avion mi-am dorit să mă încaleci.
Mă umflă râsul, uitându-mă la el.
— întotdeauna obţii ce-ţi doreşti?
— întotdeauna!
Mă apucă de şolduri şi mă trânteşte cu putere, şi amândoi rămânem cu gurile căscate de plăcere.
O... €...
— Al dracului de strâmtă! geme el.
Privindu-ne în ochi, el mă mişcă încet în sus şi-n jos, şi simt fiecare venă a membrului său gros.
Are ochii mijiţi, iar când se uită la mine, mă aplec şi-l sărut încet.
— Ştii cât de bine te simt în mine? şoptesc eu, pe urmă îi ling gura deschisă.
El dă ochii peste cap.
— Eşti un futai grozav!
Mă apucă de şolduri şi mă trânteşte din nou pe sexul lui, şi râd în hohote din pricina senzaţiei copleşitoare de a fi plină de tot.
— Doamne, umple-mă! gem eu. Dă-mi-1! îl implor.
îmi place că-şi pierde controlul. Mă înnebuneşte.
Şi

pe urmă, ca într-un univers paralel, gura mea se lipește de gâtul lui, iar eu sug cu putere în timp ce-l călăresc.
Șuieră printre dinți și, ca și când ar fi pe punctul de a-și pierde controlul, mă împinge, se retrage și mă aruncă pe spate. îmi ridică picioarele pe umerii lui și se înfige adânc, atât de adânc, încât îmi iese tot aerul din plămâni.
Zâmbesc. Deci îi plac vorbele murdare, nu? Ei bine, din întâmplare e specialitatea mea.
Să-i dăm drumul!

— îi cuprind faţa cu mâinile.Doamne, ai un sex frumos! şoptesc eu. Plânge după mine, iubitule? şoptesc şi contract muşchii în jurul lui. Îţi simt pulsul în el.
El îmi zâmbeşte încet şi senzual în timp ce se împinge în mine.
— O să rup prezervativul şi o să-mi dau drumul imediat în gura aia vulgară.
— Te rog!
Râd în timp ce el împinge cu putere şi, într-un moment de luciditate perfectă, întoarce capul şi-mi sărută tandru glezna. Ne uităm unul la altul, şi ceva intim se petrece între noi. O apropiere pe care realitatea situaţiei nu ar trebui să o permită.
— Nu te uita aşa la mine! şoptesc ca să alung seriozitatea momentului. Altfel o să-ţi mai fac un semn!
El face ochii mari.
— Ar fi bine să n-am niciun nenorocit de semn, Emily!
Râd în hohote şi mă uit la vânătaia imensă care-i creşte pe gât. *Doamne, ce mama naibii?* Am citit prea multe poveşti de dragoste cu vampiri.
— O să ai necazuri cu mama? îl tachinez.
El râde şi se înfige în mine, atingând punctul ideal, fă- cându-mă să gem. O... bărbatul ăsta chiar cunoaşte corpul unei femei!
Fiecare atingere este direcţionată perfect şi amplificată. Ştie exact cum să mă facă bucăţi. îmi ridică şoldul cu mâna şi face cercuri adânci, iar corpul meu are propriul plan pentru că trebuie să-mi dau drumul. Tare!
— Fute-mă! îl implor. Dă-mi sexul ăla frumos!
Mai tare! gem eu. Futu-i, trebuie mai tare!

închide ochii de plăcere şi mă pompează ca un piston. Mă ţin de el cât pot de tare în timp ce intru în convulsii.
El rămâne înfipt adânc şi strigă lipit de gâtul meu, apoi simt cum îi pulsează sexul în timp ce se eliberează.
Gâfâim ţinându-ne unul de altul, uzi de transpiraţie, iar inimile noastre bat cu putere la unison. Jim zâmbeşte lângă obrazul meu, ca şi cum şi-ar aminti ceva.
-Ce?
— Bun-venit în Clubul Miles-High, Emily!
Chicotesc şi-l sărut.
— Clasa întâi e singurul mod de a călători cu avionul.
Jim îmi zâmbeşte sexy în timp ce stau întinsă goală pe pat. E îmbrăcat şi are bagajul făcut, lângă uşă.
— Trebuie să plec!
Mă strâmb şi întind braţele.
— Nu, nu mă părăsi! îl tachinez cu o voce smiorcăită.
El chicoteşte, se apleacă şi mă ia în braţe pentru ultima dată. Nu mai călătorim cu acelaşi avion spre New York în dimineaţa asta; avionul lui pleacă devreme, al meu, târziu. Mă sărută uşor.
— Ce noapte! şopteşte el.
Zâmbesc şi îmi las capul în scobitura gâtului lui, în timp ce el îmi ronţăie clavicula.
— Nu o să mai merg pe jos o lună - de fapt, un an, mormăi eu sec.
El se apleacă şi mă muşcă tare de sfârc, iar eu tresar. Pe urmă revine şi mă priveşte în ochi.

îi cuprind faţa frumoasă în palme.
— Am petrecut o noapte incredibilă!
El zâmbeşte cald.
— Şi eu!
întind mâna şi pun degetul pe vânătaia imensă de pe gâtul lui. Duce şi el degetele într-acolo.
— Ce mama dracului a fost în capul tău?
— N-am idee ce mi-a venit! chicotesc eu. Sexul cu tine a fost prea grozav, m-a transformat într-un animal.
Mă muşcă din nou.
— Cum să mă urc în avion cu vânătaia asta uriaşă pe gât? mă mustră el. Dacă ai şti câte întâlniri importante am săptămâna asta, Emily...
Râdem amândoi, apoi redevine serios, uitându-se la mine. Nu glumesc - nu vreau să mă părăsească. Bărbatul ăsta e tot ce nu-mi doream, dar cumva bifează toate căsuţele.
Şi dacă nu-l mai văd niciodată?
Cum ar trebui să uit de o noapte ca asta, să o şterg din memorie şi să mă prefac că nu s-a petrecut niciodată? închid ochii dezgustată de mine însămi. De-asta nu am aventuri de o noapte. Nu sunt făcută pentru sex fără obligaţii - nu sunt eu. Nu voi fi niciodată aşa.
Urăsc faptul că el e aşa.
— De fapt, am un fular în geantă. II vrei? îl întreb.
— Da! răspunde repede.
Cobor din pat şi mă duc la valiză, începând să scotocesc în ea. El profită de ocazie şi se aşază în spatele meu, mă apucă de şolduri şi mă împinge cu şoldurile. Mă ridic şi mă întorc cu faţa spre el.
— Nu glumesc acum - mai rămâi o noapte!

El îmi atinge faţa cu degetul şi-mi cuprinde obrazul în palmă în timp ce ne privim în ochi.
— Nu pot! şopteşte, căutându-mi ochii şi privindu-mă cu o expresie greu de citit.
Are pe cineva acasă? De asta nu mi-a cerut numărul de telefon? Mă cuprinde neliniştea. Nu sunt făcută pentru porcăriile astea de aventuri de-o noapte.
Mă întorc cu spatele şi scot fularul de acolo. E din caş- mir crem şi are iniţialele mele.
E.F.
Grupul de tenis al mamei mi l-a făcut cadou când am terminat facultatea. îmi plăcea... dar, în fine...
El se încruntă, uitându-se la literele brodate, iar eu îi iau fularul şi i-l pun la gât ca să acopăr semnul vineţiu. Zâmbesc când îl văd. Nici nu ştiam cum să fac un asemenea semn. Cred că mă luase valul cu adevărat.
— De la ce este *Fi* întreabă el.
— De la iepuraşul futăcios.
Zâmbesc şi-mi ascund dezamăgirea. Nu vreau să ştie că ultimul lui comentariu m-a supărat.
El râde şi mă strânge tare în braţe, ducându-mă înapoi spre pat.
— Ce descriere potrivită!
îmi ia piciorul şi îl pune pe talia lui, apoi ne mai sărutăm o dată prelung.
— La revedere, iepuraşul meu frumos şi futăcios! şopteşte el.
îmi trec degetele prin părul lui şi mă uit la faţa lui superbă.
— La revedere, Ochi Albaştri!
El ia fularul şi inspiră adânc.
— Miroase ca tine.

— Pune-l la gât ori de câte ori te masturbezi, îi zâmbesc eu dulce. Imaginează-ţi că fac eu toată treaba!

Ochii lui scapără de încântare.

— Ştii, pentru cineva care^hu a mai făcut sex de 18 luni, eşti cu adevărat ahtiată după treaba asta.

— Pufnesc în râs.O să mă întorc la seceta mea. Sunt în siguranţă acolo... şi pot să merg fără ajutor.
Îi cade faţa. Simt că vrea să spună ceva, dar se opreşte.
— 0 să pierzi avionul.
Mă prefac că zâmbesc.
Ne mai sărutăm o dată şi-l strâng cu putere şi, Doamne, chiar e incredibil!
Se ridică şi, cu o ultimă privire spre mine, stând goală pe pat, se întoarce şi pleacă.
Zâmbesc întristată spre uşa pe care a ieşit.
— Da, sigur, îţi dau numărul meu! şoptesc eu în liniştea din cameră.
Dar nu l-a cerut. A plecat.
Douăsprezece luni mai târziu
Expir şi duc mâna la inimă, stând pe trotuar şi uitân- du-mă la clădirea zgârie-nori de sticla din faţa mea. îmi sună telefonul, iar numele *Mama* apare pe ecran.
— Bună, mamă!
Zâmbesc. Mi-o imaginez pe mama mea frumoasă. Are o tunsoare bob blondă şi perfectă, pielea fără pată şi mereu e îmbrăcată impecabil. Dacă o să arăt pe jumătate la fel de bine ca ea când o să am vârsta ei, o să mă consider câştigătoare. Deja mi-e dor de ea!
— 0, draga mea, am sunat doar să-ţi urez baftă!
— Mulţumesc!
Bat din picior, neputând să stau locului.
— Am emoţii atât de mari, încât am vomat azi-dimineaţă!
— O să le placă de tine, draga mea!
— O, Doamne! exclam şi respir adânc. Aşa sper! A fost nevoie de şase interviuri ca să

primesc slujba asta şi a trebuit să mă mut în celălalt capăt al ţării.
Mă strâmb înfricoşată.
— Am făcut ce trebuia, mamă?
— Da, iubire, slujba asta e visul tău, şi-apoi trebuia să scapi de Robbie. Distanţa faţă de el o să-ţi facă bine.
Dau ochii peste cap.
— Mamă, nu-l amesteca pe Robbie!
— Draga mea, te întâlneşti cu un bărbat care e şomer şi trăieşte în garajul părinţilor. Nu înţeleg ce vezi la el!
— E între două slujbe momentan, oftez eu.
— Atunci, dacă nu are ce face aici, de ce nu s-a mutat cu tine la New York?
— Nu-i place New Yorkul. E prea aglomerat pentru el.
— O, Emily, tu auzi ce scuze îi găseşti? Dacă te-ar iubi, ar fi acolo să îţi susţină visul, de vreme ce el nu are visuri proprii.
Respir greoi. M-am gândit şi eu la aceleaşi lucruri, dar în niciun caz nu aş recunoaşte asta în faţa cuiva.
— Mă suni ca să mă stresezi din cauza lui Robbie sau mă suni să-mi urezi baftă? mă răstesc eu.
— Te sun să-ţi urez baftă. Succes, draga mea! Du-te şi arată-le de ce eşti în stare!
Mă foiesc pe loc agitată şi mă uit la clădirea înaltă de deasupra mea.
— Mersi!
—- Te sun diseară să-mi povesteşti tot!
— OK! sunt de acord şi zâmbesc. O să intru.

— Pe ei, tigroaica mea! zice mama, apoi îmi închide.

Mă uit în sus la clădire şi la Uterele aurii şi elegante
de deasupra uşilor duble şi mari.

MILES MEDIA

Respir şi las umerii în jos.

— în regulă! Poţi să faci chestia asta!

Este cea mai grozavă şansă care mi se putea oferi. Miles Media este cel mai mare imperiu media din Statele Unite şi unul dintre cele mai mari din lume, cu peste 2 000 de angajaţi numai la New York. Fascinaţia mea pentru jurnalism a început în clasa a VIII-a, într-o zi când am văzut un accident de maşină venind acasă de la şcoală. Pentru că am fost singura martoră, a trebuit să dau o declaraţie la poliţie, apoi, când s-a dovedit că maşina era furată, au venit de la ziarul local să-mi ia interviu. M-am simţit ca un star rock, iar strălucirea aceea nu s-a estompat niciodată. Am fost la facultate să studiez jurnalismul şi am iacut stagii la cele mai bune companii din Statele Unite. Dar ţineam morţiş să ajung la Miles Media. Articolele lor sunt superioare celorlalte; nicio altă companie media nu ar fi de ajuns. Am depus cerere de angajare pentru toate posturile libere timp de trei ani şi abia de curând am fost sunată. Şi, chiar şi atunci, am fost la şase interviuri înainte să mi se ofere slujba şi, Doamne, fă să nu o dau în bară!

Scot legitimaţia şi pun lănţişorul la gât, uitându-mă la telefon.

Niciun apel ratat. Robbie nici măcar nu m-a sunat să-mi ureze baftă. *îhh, bărbaţii!* Merg spre recepţie. Agentul de pază îmi verifică actul de

identitate şi îmi dă un cod pentru liftul de serviciu. Inima bate să-mi sară din piept când urc în lift cu toţi oamenii aceia frumoşi şi eleganţi şi apăs butonul pentru etajul 40. Arunc o privire în oglinda uşilor. Port o fustă conică neagră, care ajunge la jumătatea pulpei, ciorapi negri, pantofi de lac cu tocuri înalte şi o bluză de mătase crem, cu mâneci lungi. Am vrut să par profesionistă şi elegantă. Nu sunt sigură că am reuşit, dar să sperăm că da. îmi trec mâna prin coada groasă de păr negru în timp ce liftul urcă tot mai sus. Mă uit pieziş la ceilalţi din lift. Toţi bărbaţii poartă costume scumpe, iar femeile sunt extrem de elegante şi bine machiate.

Fir-ar, trebuia să folosesc un ruj mai puternic! 0 să-mi cumpăr unul în pauza de prânz. Uşile se deschid la etajul 40. Păşesc afară din lift ca şi cum n-aş avea nicio grijă.

E superputerea mea să mă prefac încrezătoare, iar azi o să mă prefac până la capăt.

Sau măcar o să mor încercând.

— Bună! salut şi zâmbesc la femeia amabilă care stă la recepţie. Sunt Emily Foster. E prima mea zi.

Ea îmi zâmbeşte larg.

— Bună, Emily, numele meu e Frances şi sunt unul dintre managerii de etaj. Se apropie şi dă mâna cu mine, apoi adaugă: îmi pare bine sa te cunosc!

Ei bine, pare drăguţă.

— Vino, o să-ţi arăt biroul tău!

Se îndepărtează, iar eu arunc o privire la spaţiul imens de birouri. Mesele sunt grupate câte patru sau şase cu partiţii care le separă de celelalte.

— După cum ştii, fiecare etaj al clădirii este dedicat unei alte ramuri a companiei, spune Frances în timp ce merge. Avem publicaţii internaţionale şi reviste de la etajul 20 în jos. Etajele de la 30 la 40 sunt pentru ştiri şi actualităţi, iar mai sus de 40, televiziunea şi cablul.
Dau neliniştită din cap.
— Ultimele două etaje ale clădiri sunt pentru conducere, dar legitimaţia ta nu o să ducă până acolo. Se obişnuieşte ca noii angajaţi să fie duşi într-un tur al clădirii, iar Lindsey de la Resurse umane o să vină să te ia la ora 14.
— OR, grozav!
Zâmbesc, simţind cum mi se scurge încrederea pe mochetă. Doamne, totul e atât de profesionist!
— Majoritatea oamenilor încep la nivelul patru şi muncesc mult ca să urce, aşadar felicitări pentru că începi la nivelul 40! Este ceva de-a dreptul uimitor! spune ea şi îmi zâmbeşte larg.
— Mulţumesc! răspund emoţionată.
Mă conduce către un grup de patru birouri de lângă fereastră şi trage un scaun.
— Acesta e biroul tău!
— Oh!
Simt cum mi se scurge sângele din corp. în mod clar, m-am întins mai mult decât mi-e plapuma aici. Mă las pe scaun şi mă cuprinde panica.
— Bună! spune un bărbat care se aşază pe scaun, lângă mine. Sunt Aaron! se prezintă el şi dă mâna cu mine, zâm- bindu-mi. Tu trebuie să fii Emily.

— Bună, Aaron! şoptesc, simţindu-mă nelalocul meu.
— Te las în mâinile sigure ale lui Aaron! zice Frances şi surâde.
— Mulţumesc!
— O zi minunată! mai spune ea, apoi se întoarce la recepţie.
în vremea asta, mă uit la computerul de pe biroul meu în timp ce inima începe să-mi bată cu putere.
— Eşti entuziasmată? întreabă Aaron.
— O, Doamne, sunt îngrozită! murmur şi mă întorc spre el. N-am mai făcut aşa ceva până acum. De obicei, eu găsesc subiectele pentru grupul meu.
El îmi zâmbeşte călduros.
— Nu-ţi face griji; toţi am simţit acelaşi lucru când am început, dar nu ţi-ar fi dat slujba dacă n-ar fi crezut că eşti capabilă.
îi zâmbesc strâmb.
— Nu vreau să dezamăgesc pe nimeni!
El pune mâna peste a mea.
— Nu o să faci asta! Echipa asta e grozavă şi ne ajutăm reciproc.
Mă uit la mâna lui peste a mea.
— Oh! exclamă el şi îşi retrage mâna, observându-mi stânjeneala. Sunt cât se poate de gay şi mult prea lipicios, din câte se pare. Spune-mi dacă îţi stau în cap! Nu am cadru de referinţă.
Zâmbesc, recunoscătoare pentru sinceritatea lui.
— OK! Arunc o privire prin încăpere în timp ce oamenii încep să apară şi îndrăznesc să îl întreb: De cât timp lucrezi aici?

— De patru ani. îmi place la nebunie! răspunde Aaron şi tremură din umeri ca să-şi sublinieze ideea. Cea mai bună slujbă pe care am avut-o vreodată. M-am mutat din San Fran pentru ea.
— Eu m-am mutat din California.
Zâmbesc cu mândrie.
— Eşti singură aici? întreabă el.
— Da! îi zic, ridicând din umeri. Am un apartament cu două camere. Am venit vineri.
— Şi ce-ai făcut tot weekendul? e curios el.
— Am înnebunit de griji pentru azi.
Aaron pufneşte în râs.
— Nu-ţi face griji! Am trecut toţi prin asta.
Mă uit în jur la cele două scaune libere.
— Cu cine mai lucrăm?
— Cu Molly, îmi ejyjlică el şi îmi arată scaunul din spatele meu. Ea începe la 9.30. E mamă singură şi trebuie să-şi ducă mai întâi copiii la şcoală.
Zâmbesc; îmi place chestia asta.
— Şi Ava - ea întârzie pentru că probabil a petrecut aseară.
Zâmbesc.
El dă ochii peste cap.
— E o petrecăreaţă deplorabilă şi nu e niciodată la birou - mereu găseşte vreun loc unde trebuie să meargă.
— Bună! spune o fată, alergând pe culoar şi aşezân- du se pe scaun. Gâfâie, întinde mâna şi apoi se prezintă: Eu sunt Ava!
Dau mâna cu ea şi zâmbesc.
— Eu sunt Emily!

Ava e mai tânără decât mine şi foarte atrăgătoare, cu părul de culoare mierii tuns bob şi machiaj strident. E foarte la modă şi foarte New York.

— Porneşte computerul, Emily, şi o să-ţi arăt programele noastre! spune Aaron.

— OK! răspund şi mă concentrez la ce am de făcut.

— O, Doamne, Aaron! spune Ava. Aseară l-am întâlnit pe cel mai sexy tip posibil.

— Hai că începem! oftează Aaron. Tu îl întâlneşti pe cel mai sexy tip în fiecare seară.

Mă trezesc zâmbind, ascultându-i.

— Nu, pe bune, de data asta vorbesc serios!

Mă uit la Aaron, iar el rânjeşte şi dă ochii peste cap de parcă a mai auzit povestea asta.

Ea trece la treabă, iar Aaron îmi explică programele în timp ce-mi iau notiţe.

— La ora 10 o să înceapă să vină subiectele.

Il ascult cu atenţie.

— Noi, ca reporteri, le parcurgem şi spunem „da” sau „nu”, şi mergem să facem reportajul.

Mă încrunt

— .Dar cum o să-mi dau seama?
— Noi doar votăm „da” pentru chestiile care ne interesează, cred, spune Ava. Evident, ştirile recente sunt cruciale, dar ei ne plătesc pentru restul conţinutului. De exemplu, trei cafenele, aflate la două cvartale una de alta, s-au închis într-o săptămână, citeşte ea dintr-un e-mail, apoi dă ochii peste cap şi adaugă: Sincer, cui îi pasă? Asta nu-i ştire!
încep să râd.
— Uite una! Un şofer a fost prins mergând cu 250 de kilometri la oră şi nu a oprit când i-a cerut poliţia, citeşte Aaron. A fost implicat într-o urmărire şi a sfârşit izbin- du-se de maşinile parcate în Brooklyn.
Ava dă din cap.
— Da, asta e bună!
— Mergem pe asta.
Aaron tastează ceva şi pune fişierul într-un folder salvat.
— Şi cum funcţionează? îl întreb.
— Strângem propunerile pe care le avem, pe urmă discutăm toţi despre ce a făcut fiecare şi întocmim o listă cu subiectele. Tu faci documentare pentru ale tale şi le predai până la patru în fiecare zi pentru ştirile de a doua zi. Pe urmă i le trimitem lui Hayden, iar el le trimite la paginat. Evident, dacă vine o ştire bună, va fi prioritară faţă de orice altceva şi ajunge live la ştiri imediat.
Mă încrunt şi ascult.
— Deci fiecare primeşte propriile subiecte şi ni se trimit sugestii?

— Da, prin e-mail. De la alte persoane de la acest nivel.
Mă uit la restul angajaţilor din jurul nostru.
— Luăm pulsul lucrurilor care se vând şi ce înseamnă ştiri adevărate, răspunde Ava. E cea mai tare slujbă!
Zâmbesc. Poate chiar sunt capabilă să fac asta.
— Deschide e-mailurile!
Aaron întinde mâna şi deschide ceva pentru mine pe computer, apoi mă uit cum scoate sunete încontinuu.
— Toate astea sunt posibile subiecte? mă încrunt.
— Da! încuviinţează el şi îmi face jucăuş cu ochiul. Apucă-te de citit, scumpo! Vin multe şi în viteză.
Zâmbesc şi mă cuprinde nerăbdarea.
— Doar să te asiguri că detaliile sunt corecte! Nimic nu enervează mai mult conducerea decât numele greşite. O să ai necazuri mari de tot.
— Am înţeles!
Nici nu m-am întors bine din pauza de prânz când îmi sună telefonul.
— Bună, Emily, sunt Lindsey de la Resurse umane. O să vin în cinci minute să te iau! spune vocea amabilă de la telefon.
Mă strâmb. O, exact - trebuie să fac afurisitul de tur al clădirii!
— OK, mulţumesc! închid telefonul, apoi le şoptesc colegilor: O, nu, trebuie să fac turul biroului!
— E în regulă, răspunde Aaron şi continuă să-şi citească e-mailurile.

— Am atât de multe subiecte de urmărit! mă bâlbâi. Nu pot să ţin pasul!
— Nu-ţi face griji! E în regulă! mă linişteşte el.
— Şi dacă ratez o ştire foarte importantă?
— Ba nu; e în regulă. O să mă uit eu pe ale tale cât eşti plecată.
— Serios?
— Sigur că da! Nu se aşteaptă nimeni să ştii tot din prima zi.
— O, nu, trebuie să te duci la vârf! se strâmbă Ava.
— Ce e la vârf? întreb eu.
— Birourile conducerii.
— Şi nu sunt amabili?
— Nu, sunt al dracului de îngrozitori şi există şansa să te dea afară pe loc.
— Poftim?
— O, prostii! zice Aaron şi îşi dă ochii peste cap. Doar că... Se schimonoseşte, alegându-şi cuvintele cu atenţie: Nu te menajează. Dacă trebuie să spună ceva, pur şi simplu spun lucrurilor pe nume. Nu acceptă mizerii de la nimeni.
— Cine sunt ei? şoptesc eu.
— Păi, domnul Miles nu va fi acolo. Nu e niciodată acolo. Cred că e la Londra.
— Domnul Miles? întreb şi simt cum mi se întind nervii.
— Directorul executiv.
— Da, ştiu cine e! Cred că toată lumea ştie. Deşi n-am văzut niciodată o fotografie cu el. Sunt el şi fraţii lui, nu?
— Da, familia Miles deţine tot. El şi cei trei fraţi.

— Şi toţi sunt sus? şoptesc, scoţând repede rujul roşu pe care l-am cumpărat la prânz şi dându-l pe buze din nou; am nevoie de puţin curaj aici.
— Doar să nu spui vreo tâmpenie la etajele conducerii! mă sfătuieşte Ava.
Fac ochii mari.
— Cum ar fi? Ce consideră ei tâmpenie?
încep să intru în panică de-a binelea.
— Doar să-ţi ţii gura, faci turul şi nu le spui nimic celor de la Resurse umane!
— De ce nu?
— Pentru că au conducerea pe apelare rapidă. Turul pe care îl faci acum este ca să-ţi analizeze personalitatea în cele două ore cât le ia să-ţi prezinte tot.
— O, Doamne! exclam cu un oftat.
— Bună! Emily, da? Eu sunt Lindsey!
Mă întorc şi văd o blondă frumoasă. Mă ridic imediat, întinzând mâna.
— Bună!
Lindsey le zâmbeşte colegilor mei.
— Să începem! O să coborâm la primul nivel şi pe urmă urcăm.
Le fac neliniştită cu mâna noilor mei prieteni de la serviciu şi o urmez afară din birou până la lift. Să începem!

O oră fi jumătate mai târziu

— Şi aceasta e sala de sport, pentru uzul personal al angajaţilor noştri.
Mă uit în jur la sala mare şi ostentativă de la etajul 60.
— Uau!

— E deschisă de la şase dimineaţa până seara, la 18.30. Cel mai aglomerat e înainte de începerea programului, dar poţi să vii şi în pauza de prânz. Mulţi oameni iau prânzul foarte devreme sau foarte târziu, ca să nu fie atât de aglomerat când vin aici.
Locul ăsta e ridicol. O cantină la etajul al doilea care ocupă tot nivelul, un cinema, o sală de sport, un etaj pentru corespondenţă, un etaj pentru IT-işti. Totul a fost gân" dit cu mare grijă.
— OK, să mergem! mă invită Lindsey să continuăm. O să urcăm acum la etajele conducerii.
Mi se strânge stomacul de emoţii în timp ce ne întoarcem la lift.
Ea urcă şi se uită la butoane.

O, uite, ai noroc!Mă încrunt, neînţelegând.
— Domnul Miles e aici.
Mă silesc să zâmbesc.
— Te duc prima dată să-l cunoşti.
O, Doamne!
Nu vorbi! Nu spune vreo tâmpenie! îmi reamintesc.
îmi răsucesc degetele în faţă de emoţie în timp ce urcăm la ultimul etaj. Uşile se deschid, ies din lift şi mă opresc în loc.
Ce mama naibii?
Marmură albă cât vezi cu ochii, pereţi de sticlă şi mobilier din piele albă.
— Bună, Sammia!
Lindsey zâmbeşte în timp ce privesc în jur, uluită.
Locul ăsta e extraordinar!
O femeie frumoasă ridică ochii din computer la recepţie şi zâmbeşte călduros.
— Bună, Lindsey!
— Ea este Emily! E nouă şi a început astăzi la etajul 40.
Sammia se apropie şi dă mâna cu mine.
— Mă bucur să te cunosc, Emily!
— Domnul Miles primeşte vizitatori? întreabă Lindsey.
— Da! confirmă Sammia, zâmbitoare. O să te anunţ!
Să mă anunţe... Fir-ar!
Lindsey lasă umerii în jos de parcă are şi ea emoţii.
Sammia pune mâna pe telefon.
— Domnule Miles, avem o angajată nouă la recepţie. A venit să vă cunoască. Secretara

ascultă un moment şi zâmbeşte, apoi spune: Da, domnule! Pune receptorul jos şi adaugă: Intraţi!

— Pe aici, Emily!

Lindsey mă conduce printr-o sală de consiliu imensă, iar tocurile mele bocănesc pe marmură. De ce nu bocănesc şi tocurile lui Lindsey?

OK, mâine să-ţi cumperi pantofi cu talpă de cauciuc!

Ajungem la capătul sălii imense şi mergem pe un coridor, iar tocurile mele suna ca naiba. Mă enervează chiar şi pe mine. Parcă aş fi un cal. îmi vine să le scot şi să le arunc la gunoi. *Tăceţi odată! încerc să par profesionistă!*

Ajungem la nişte uşi negre, duble, iar Lindsey ciocăneşte în timp ce inima îmi bubuie în piept.

Doar... să nu spui vreo tâmpenie!

— Intră! se aude o voce gravă.

Lindsey deschide uşile şi intru în birou.

Ochi albaştri familiari se ridică spre ochii mei de după biroul mare de mahon. încremenesc pe loc.

Poftim?

— Emily Foster, aş vrea să ţi-l prezint pe domnul Miles, spune Lindsey.

El ridică din sprâncene, se sprijină de spătarul scaunului şi zâmbeşte.

— Bună, Emily!

Ochii lui mari mă fixează, aceiaşi ochi de un albas- tru-închis care m-au hipnotizat acum un an.

Ele!

Capitolul 3

DOAMNE SFINTE!

El se ridică şi ocoleşte încet biroul, întinzând mâna spre mine.

— Jameson Miles!
El e, tipul cu escala şi care nu mi-a cerut numărul de telefon! Mă holbez la el, iar creierul mi se blochează.
Nu-mi vine să cred! El e nenorocitul de director executiv?
— Emily, spune-i domnului Miles câte ceva despre tine! mă îndeamnă Lindsey să vorbesc.
— Oh!
Mă trezesc şi dau mâna cu el.
— Mă numesc Emily Foster.
Mâna lui e puternică şi caldă, iar eu îmi amintesc instantaneu cum se simţea pe pielea mea. îmi retrag mâna din strânsoarea lui de parcă m-ar fi curentat.
Ochii lui năstruşnici îi fixează pe ai mei în timp ce tipul îşi menţine figura inexpresivă.
— Bun-venit la Miles Media! spune el calm.
— Mulţumesc! răspund gâtuită.
Mă uit la Lindsey. *O, Doamne, oare ştie că eu sunt târfa aia spurcată la gură care şi-a tras-o cu şeful şefului şefului nostru?*
— Mă ocup eu mai departe, Lindsey. Emily vine imediat! spune domnul Miles.
Lindsey se încruntă şi se uită la mine.
— Eu doar...
— Aşteaptă afară! spune el, făcându-i semn să plece.
Rahat!
— Da, domnule! spune ea şi dispare pe uşă, care se închide în urma ei.
încă şocată, îmi forţez ochii să se întoarcă spre el.

E înalt, cu părul brunet, şi poartă un costum bleumarin care i se potriveşte perfect. Ochii lui albaştri mă privesc.

— Bună, Emily!

îmi răsucesc degetele în faţă, emoţionată.

— Bună!

Nu mi-a cerut numărul de telefon.

Să-l ia naiba!

întorc bărbia spre tavan şi mă prefac curajoasă. Oricum nu voiam să mă sune.

Ochii lui aruncă văpăi şi se sprijină cu fundul de birou, încrucişându-şi picioarele în faţă. Mă uit la pantofii lui. îmi amintesc pantofii aceia scumpi, de fiţe.

— Le-ai mai făcut vânătăi bieţilor tovarăşi de drum nebănuitori în ultima vreme? întreabă el.

A dracului treabă - îşi aminteşte. Simt că mă îmbujorez de ruşine. Nu-mi vine să cred că am făcut asta. *Rahat, rahat, rahat!*

— Da, chiar aseară, de fapt.

Fac o pauză teatrală.

— Când zburam încoace.

îşi încleştează maxilarul şi ridică o sprânceană, neimpresionat.

— Deci, nu eşti Jim? îl întreb.

— Pentru unii, sunt Jim.Te referi la femeile pe care le agăţi pentru o aventură de-o noapte.

El îşi încrucişează mâinile la piept, părând supărat.

— Ce-i cu atitudinea asta?

— „N-am nicio atitudine, îi dau replica.

El ridică din nou din sprâncene şi-mi vine să-i trag una de să-i coboare până-n barbă. Arunc o privire prin biroul lui exagerat de luxos. E ridicol, cu o priveliște de 360 de grade a New Yorkului. Are o zonă mare de lounge, cu un bar plin şi scaune de piele aliniate în faţă, precum şi o masă de şedinţe. Văd un hol către o baie privată şi alte câteva încăperi mai departe.

El îşi atinge cu vârful degetelor buza de jos în timp ce mă priveşte. îi simt privirea până în vârful degetelor de la picioare. *Doamne, e superb!* M-am gândit deseori la el în ultimul an.

— Ce cauţi în New York? întreabă el.

— Lucrez pentru Miles Media.

îmi trece un gând prin cap şi mă încrunt, amintin- du-mi ceva ce mi-a spus atunci.

„Bun-venit la Clubul Miles-High…”

Doamne sfinte, credeam că se referă la clubul celor care fac sex în avion... şi, când colo, era vorba despre femeile care se culcaseră cu el.

Miles... *El* e Miles... şi este un club?

La naiba, cea mai tare partidă de sex din viaţa mea a fost doar iniţierea într-un sordid club de sex!

în ultimele 12 luni, noaptea pe care am petrecut-o împreună a fost ceva special la care m-am gândit cu drag. El a trezit ceva în mine ce nici

nu ştiam că există, iar acum aflu că am fost una dintre multe altele. Mi se strânge inima de dezamăgire, aşa că îmi încleştez fălcile ca să nu mă dezlănţui, încercând să-l rănesc la rândul meu.

Nemernicul!

Trebuie să plec de aici până nu mă concediază din prima zi.

— Mă bucur să te revăd!

Zâmbesc fals şi, cu inima bătându-mi în piept cu putere, mă întorc şi ies din birou, închizând uşa după mine.

— Gata? zâmbeşte Lindsey.

— Da! încuviinţez cu o mişcare din cap.

Trecem prin zona de recepţie şi urcăm în lift, coborând din nou spre etajul meu.

— Să nu te laşi păpăcită! spune Lindsey încetişor.

Mă încrunt auzindu-i sfatul.

— E foarte aspru şi nu se pricepe la oameni, dar are o minte mai mult decât incredibilă.

La fel e şi scula lui.

— O, OK! răspund cu ochii în pământ. Bine de ştiut!

— Ţi-a spus ceva?

— Nu! mint eu. A fost doar o pălăvrăgeală amabilă.

Ea zâmbeşte.

— Ar trebui să te simţi privilegiată. Jameson Miles nu stă la pălăvrăgeală amabilă cu nimeni.

— Oh! izbutesc să îngaim şi mă încrunt.

Uşa se deschide, aşa că ies repede ca să evit discuţia asta.

— Mulţumesc foarte mult pentru tur!

— Cu plăcere, iar dacă ai probleme cu resursele umane, te rog să mă suni imediat.
— Aşa voi face! spun şi dau mâna cu ea. Faptul că am fost iniţiată în clubul de futai Miles se consideră o problemă pentru resurse umane? Mulţumesc foarte mult!
O iau spre birou şi-mi scot uşor telefonul.
— Mă întorc imediat!
Mă duc la baie şi deschid uşa cu putere, apoi o încui. în intimitatea toaletei, scriu pe Google: *Jameson Miles.*
închid ochii şi aştept să apară informaţiile. Inima îmi bubuie în piept. *Te rog, nu fi însurat... Te rog, nu fi însurat!*
Mi-am bătut capul cu chestia asta în ultimul an şi nu mi-a dat pace gândul că nici măcar nu s-a prefăcut că vrea să-mi ceară numărul de telefon. Mi s-a părut că este o legătură între noi, dar a fost ceva ce nu mi-a spus. Şi nu ştiu de ce, după aceea, am avut senzaţia că e căsătorit... sau are o relaţie.
Şi asta mă transformă într-o târfa ordinară. N-am fost niciodată cu un bărbat care să aibă o relaţie de durată cu altcineva, iar femeile care fac asta cu bună ştiinţă mă dezgustă.
Dacă aş fi ştiut cât de mult avea să-mi stea gândul la asta, nici nu m-aş fi apropiat de el în noaptea aceea!
Jameson Grant Miles este un afacerist şi investitor american. în vârstă de 37 de ani, Miles este cel mai mare fiu ale mogulului media George Miles Jr. şi nepotul lui George Miles Sr. în 2012, a moştenit conducerea imperiului Miles Media Holdings Ltd., precum şi controlul asupra

investițiilor în televiziune, filme și multe alte companii. Este fostul președinte executiv al Publishing and Consolidated Media Holdings, care deține mai ales în vestiții media într-o serie de platforme. De asemenea, este și fostul președinte executiv al Netflix.

În mai 2018, averea estimată a lui Miles era de 5,5 miliarde de dolari, aflându-se în top 100 al celor mai bogați americani, alături de cei trei frați ai săi.

O, fir-ar! Citesc mai departe:

O persoană extrem de discretă, este cunoscut pentru preferința lui față de femeile frumoase. A trăit o poveste de iubire cu Claudia Mason din 2011 până tn 2015, iar de atunci nu a mai avut relații cunoscute publicului.

Duc mâna la piept și oftez ușurată. Slavă Domnului! Dau clic pe linkul către Claudia Mason. Cine e? Apar o mulțime de imagini, iar încrederea mea se duce pe apa sâmbetei.

Claudia Mason este o afaceristă britanică și fashion icon. în vârstă de 34 de ani.

Mason este jurnalistă britanică. De asemenea, este re- dactor-șef al ediției britanice a prestigioasei reviste Vogue, *fiind și cea mai tânără persoană deținând această funcție la* Vogue *Marea Britanie. A preluat conducerea revistei în 2014. Mason este una dintre cele mai apreciate voci când vine vorba de stabilirea trendurilor în modă. În plus, a scris numeroase articole pentru Miles Media și a publicat zece cărți.*

Viața personală:

Mason este cea mai mare dintre cei cinci copii ai politicianului francez Marcel Angelo.

A avut o relație sentimentală și a fost logodită cu moștenitorul media Jameson Miles din 2011 până în 2015, însă relația s-a destrămat, din câte se pare din pricina volumului individual de muncă și a obligațiilor în colțuri opuse ale lumii. în prezent are o relație cu Edward Schneider, un avocat care locuiește de asemenea la Londra.

Logodiți... Au fost logodiți?

Respir cu dificultate și închei căutarea dezgustată. Normal că a avut o relație cu ea!

Ei bine, asta e deprimant! Tipa e redactor-șef la *Vogue* Marea Britanie. Nu pot să concurez cu rahatul ăsta. Mi-a luat trei ani întregi să obțin o nenorocită de slujbă la Miles Media. Mă spăl pe mâini și-mi aranjez părul în oglindă. Nu că ar conta, presupun.

Am un iubit, iar Jameson Miles nu înseamnă nimic pentru mine. Mă întorc la birou cu un foc aprins în stomac. Nici măcar nu o să-l văd. Mă prăbușesc pe scaun.

— Cum a fost turul? întreabă Aaron.

— OK.

Zâmbesc și deschid e-mailul.

— Ai ajuns la etajele de sus?

— Aha!

încep să mă uit la cele cinci mii de e-mailuri care au venit în cele două ore cât am fost plecată. *Doamne, sunt o mulțime de știri pe aici!*

— Ce zici de birouri? întreabă Aaron. Sunt deosebite, nu? Toată marmura aia albă...

Mișc din buze și încerc să par nonșalantă.

— Aha!

— Eu n-am ajuns în birourile conducerii când am început, spune Molly. Nu accepta musafiri în ziua aceea.
Mă uit la ea.
— Eu am intrat în biroul lui, dar nu era acolo, intervine Aaron.
— Cine? Jameson, vrei să spui?
Mă prefac neinteresată de discuţia asta.
— Da, l-ai văzut măcar?
— Da! îngaim în timp ce deschid un e-mail. Am făcut cunoştinţă cu el.
$i i-am tras-o de i-au mers fulgii.
— A fost un porc nesimţit? se încruntă Molly. Tuturor le era frică de el.
— Nu, părea în regulă. Am fost în biroul lui şi părea în regulă.
— Ai fost în biroul lui când el era acolo? se încruntă Aaron.
— Aha! zic şi tastez în continuare.
Vă rog, nu mai vorbiţi despre el!
— Ce faceţi în seara asta? întreabă Molly. Copiii sunt la tatăl lor şi mi-ar plăcea o pizza şi o bere. Da-le naibii de dietă şi de sală!
— Da, mă bag! răspunde Aaron.
— Serios?
Zâmbesc. Nu-mi vine să cred că mă invită încă din prima mea zi.
— Da, de ce nu? Ai alte planuri? întreabă Molly.
— Păi, având în vedere că voi doi sunteţi singurii oameni pe care îi cunosc în New York, ce alte planuri aş putea să am? răspund şi ridic fericită din umeri.

— Pizza şi bere să fie! răspunde Molly şi tastează în continuare.
încep să derulez lista de e-mailuri, iar numele *Jame- son Miles* apare ca expeditor.
Poftim?
Mă uit vinovată înjur şi-l deschid. Probabil e un e-mail de bun-venit trimis tuturor.
Emily,
Te aştept în biroul meu mâine la ora 8.00 a. m. pentru o întâlnire privată.
Treci de pază şi spune-le că vii să mă vezi! O să te
lase să urci la etajul meu.

— Jameson Miles CEO Miles Media New YorkCe naiba? şoptesc.
— Ce? întreabă Molly.
— Nimic, mă bâlbâi şi minimizez fereastra. *Rahat! Ce vrea? Fă pe proasta!* Răspund:

Stimate domnule Miles,

Doriţi să-mi aduc şi echipa?

Emily

Bat cu pixul în birou şi ma uit neliniştită în jur, aşteptând răspunsul lui.
Emily,
Nu!
Nu vreau să mă văd cu echipa ta, nu vreau nici să spui cuiva despre întâlnirea programată.
Această întâlnire este privată.
Jameson Miles Miles Media New York
Fac ochii mari. O, Doamne... *Privată?* Ce naiba înseamnă asta?
Mă ciupesc de baza nasului. Şi eu am nevoie de pizza şi o bere. Hai odată, ora cinci!
Barul e zgomotos şi foarte animat, şi abia reuşesc să-mi şterg zâmbetul prostesc de pe faţă, uitându-mă în jur la toţi oamenii care tocmai au ieşit de la serviciu. Stau pe o bancă la masă cu Molly şi Aaron într-un bar sportiv şi mă simt cu adevărat la New York.

E luni seara şi am ieşit în oraş cu, din câte se pare, un milion de oameni grozavi.

— Tot ce vreau să spun, zice Molly în timp ce mestecă nişte pizza, este că dacă nu l-ai

văzut tot weekendul, iar lui îi convine aşa, e o problemă.

— Poate că a fost doar ocupat, pufneşte Aaron.

— Poate că e doar penibil, pufăie Molly.

Discutăm despre noul iubit al lui Aaron şi, nu ştiu de
ce, mă simt suficient de confortabil să-mi fac colegul să se simtă mai bine în privinţa situaţiei lui, pentru că a mea e şi mai rea.

— Ei, fiţi atenţi la asta! zic când termin de mâncat. Vreţi să auziţi ceva penibil? Mă întâlnesc cu un tip de care am fost îndrăgostită de când aveam 13 ani. Un star al fotbalului care n-a fost interesat de mine decât după ce s-a accidentat. Am petrecut câteva luni grozave împreună, pe urmă l-a apucat un fel de criză, povestesc în timp ce sorb din bere. El nu ştie ce vrea în afară de a juca fotbal. E şomer şi nu are nicio perspectivă. Locuieşte în garajul părinţilor lui şi tocmai şi-a făcut praf maşina. Clatin dezgustată din cap, scot telefonul din geantă şi îi dau înainte: Nu a vrut să se mute aici cu mine pentru că nu-i plac oraşele aglomerate. Nu m-a sunat azi-dimineaţă să-mi ureze baftă, iar acum - mă uit la ceas - e 21.40, iar el nu s-a deranjat să mă sune să vadă cum a fost prima zi.

Amândoi gem scârbiţi.

— Ce dracu' faci cu el? se strâmbă Aaron.

Sorb din bere, dau ochii peste cap şi ridic din umeri.

— Cine ştie?

Amândoi chicotesc.

— Ei bine, eu nu vreau decât nişte sex de calitate! se văicăreşte Molly. De câte ori văd pe cineva de care sunt atrasă, sunt cu copiii. Şi nu pot să fac nimic.
Mă încrunt.
— Nu vrei să prezinţi pe nimeni copiilor?
— Nu! Doamne, îi fac viaţa un coşmar noii iubite a tatălui lor!
Aaron râde de parcă îşi aminteşte ceva.
— Ce? întreb eu.
Molly zâmbeşte.
— Copiii mei sunt atât de al dracului de obraznici, că nu ţi-ar veni să crezi!
încep să râd.
— Câţi ani au?
— Mischa are 13, iar Brad, 15, răspunde ea. Au decis ei singuri că o să ne facă viaţa un iad mie şi tatălui lor dacă nu ne împăcăm.
— Cum aşa? râd eu.
— Brad a fost suspendat de la cursuri de două ori anul ăsta, iar acum o ia razna şi Mischa. Acum câteva weeken- duri, şi-au chemat fiecare câte un prieten acasă la tatăl lor în timp ce acesta şi iubita lui erau în oraş, la cină.
Mă încrunt în timp ce ascult.
— S-au îmbătat cu afcool luat din bar şi au tăiat partea din faţă de la toţi chiloţii iubitei lui.

— Aaron râde, dar eu fac ochii mari de spaimă.Iar - Molly ia o gură de bere — când tatăl lor i-a întrebat, au spus că putreziseră chiloţii pentru că vaginul ei e contaminat.
Izbucnesc în râs.
— Nu!
Ea clatină dezgustată din cap.
— Aş vrea eu să glumesc!
Aaron dă capul pe spate, hohotind.
— îi iubesc pe copii tăi, soro! Ce fază clasică!
— Nu, e un coşmar, răspunde ea sec.
— De ce ai divorţat de el? o întreb.
— Păi, nu ştiu exact. Se gândeşte o clipă, apoi îmi răspunde: Pur şi simplu, am rătăcit drumul. Amândoi munceam din greu, aşa că eram mereu prea obosiţi pentru sex. Aveam doi copii şi o ipotecă. Ridică din umeri, apoi continuă: Nu ieşeam niciodată la întâlnire şi nu făceam eforturi unul pentru altul. Nu există un moment clar când am înţeles amândoi că s-a terminat. Pur şi simplu, totul s-a destrămat.
— Ce trist! oftez eu.
— El a cunoscut pe cineva la muncă şi mi-a spus. Nu se întâmplase nimic încă şi mi-a zis că mi-a povestit pentru că voia să lupte ca să ne întoarcem la ce am avut cândva.
— Şi nu aţi luptat? întreb.
— Nu! răspunde ea întristată. Şi nici el. Pur şi simplu, ne-am părăsit reciproc. Totul era prea greu atunci! Se gândeşte o clipă şi zice: Acum îmi pare rău. E un bărbat grozav. Şi, privind retrospectiv, cred că multe probleme s-au datorat

faptului că îmbătrânim. Libidoul e ceva la care trebuie să muncească amândoi, dar noi nu ne-am dat seama decât când a fost prea târziu.
Molly zâmbeşte vag.
— Acum suntem prieteni foarte buni.
Hmm. Amuţim toţi trei.
— Ce bine că ai copiii care să taie chiloţii concurenţei! zâmbeşte Aaron.
Râdem toţi în hohote.
— Vagin contaminat. De unde vin cu prostiile astea?
Ţin rochia neagră în dreptul corpului şi mă uit în oglindă. *Hmm.* O arunc cu tot cu umeraş pe pat. Iau fusta gri şi sacoul şi le lipesc de mine.
Poate negru?
Rahat! Ce naiba porţi când vrei să fii sexy fără să încerci să pari sexy? Tocmai s-a făcut ora 23, iar eu încă mă gândesc ce să port la întâlnirea cu domnul Miles de dimineaţă. Şi de ce o fi vrând să mă vadă, mă rog?
Cred că o să iau rochia neagră. O întind pe scaun. îmi iau pantofii de lac şi îi aşez sub rochie. Ce cercei? *Hmm.* îmi sucesc buzele, gândindu-mă. Perle. Da, perlele nu strigă *trage-mi-o* precum cei de aur. Perlele sunt cercei rezonabili pentru birou. *Exact!*
O să-mi spăl părul şi o să-l ondulez dimineaţă. Mă uit la imaginea mea în oglindă şi ridic părul într-o coadă groasă. Da, exact, o coadă prinsă sus! îi plac cozile prinse sus. *încetează!*
Mă aşez la capătul patului şi mă uit la micul meu apartament. Are un singur dormitor şi e la etajul 30 - mic şi cochet. £ modern însă, iar blocul e

elegant. E diferit de cele cu care sunt obişnuită; acest trai ut New York e străin pentru mine, să locuiesc singură, să beau ceva şi să ies undeva luni seara. Iau telefonul şi-mi verific mesajele. Cele trei cele mai bune prietene ale mele mi-au trimis mesaje să vadă cum m-am descurcat în prima zi. La fel şi mama. Robbie, nu!
Mă copleşeşte tristeţea. Ce se întâmplă cu noi? Poate ar trebui să-l sun eu. Eu sunt cea care a plecat, la urma urmei. Îi formez numărul şi sun. în cele din urmă, răspunde.
— Bună!
— Bună! Zâmbesc.
— Ce faci?
— Dorm, mormăie el. Cât e ceasul? îmi pică faţa când mă uit la ceas.
— Scuze!
— Nu contează. Te sun mâine, iubire! Mă bosumflu.
— OK! Fac o pauză, apoi îi spun: Scuze că te-am trezit!
— Pa!
Şi îmi închide. Respir adânc.
— Prima mea zi la lucru a fost minunată; mulţumesc de întrebare! murmur sec.
Cu inima grea şi fluturi în stomac, mă târăsc în pat şi zâmbesc în întuneric, amintindu-mi de noaptea petrecută cu Jim. A fost, de departe, cea mai grozavă experienţă sexuală din viaţa mea - nu că aş recunoaşte asta în faţa cuiva, dar eu ştiu. O să-l văd dimineaţă. Simt cum îmi joacă nervii în stomac. Mă întreb ce o să-mi spună?
Jameson

Stau la birou şi răsfoiesc dosarul, dosarul lui Emily Fos- ter. Citesc informaţiile, notele de la şcoală, recomandările şi scrisoarea de candidatură.

Oare asta era slujba pentru care avea interviu acum 12 luni?

Bzz.

Apăs pe butonul interfonului de la pază şi mă uit la oglinda de pe perete, după care apăs pe telecomandă. Se transformă imediat într-un ecran TV.

— Da!

— Emily Foster e aici. A venit să vă vadă, domnule.

O zăresc şi zâmbesc. Iat-o!

— Trimite-o sus!

Mă uit cum merge spre lift împreună cu paznicul, după care el o urcă în liftul meu. Mă duc spre recepţie, iar curând uşile se deschid, şi apare ea.

— Buna! o salut şi zâmbesc.

— Bună! şopteşte ea.

Pare neliniştită.

întind mâna şi gesticulez spre biroul meu.

— Intră, te rog!

Merge în faţa mea, aşa că îmi cobor privirea spre fundul ei. Poartă o rochie neagră, mulată, ciorapi de culoarea piciorului şi pantofi cu toc înalt, iar părul e prins într-o coadă săltăreaţă... numai bună de tras în jos spre... *încetează!*

— Ia loc! spun eu şi mă aşez la birou.

Ea se aşază şi strânge poşeta din poală în timp ce ridică ochii spre mine.

Mă învârt pe scaun şi o privesc. E la fel de superbă cum mi-o aminteam, iar o aură sexuală

puternică se împrăştie dinspre ea ca o armă ascunsă.

Păr lung şi brunet, ochi căprui şi buze mari, făcute pentru sex. M-am gândit deseori la ea - mi-a fost imposibil s-o uit.Nu m-a călărit nimeni vreodată cum a făcut ea, nici înainte, nici de atunci. Niciodată.
Vânătaia de pe gât nu a fost singurul fel în care m-a însemnat în noaptea aceea.
— Ai vrut să mă vezi? întreabă ea încet.
Sunetul vocii ei are ud efect straniu asupra mea. îmi amintesc cum vorbea în timp ce făceam sex şi ce excitant a fost să-i aud vocea dulce spunând lucruri atât de murdare.
— Da!
Mă uit fix la ea.
— Am vrut.
Emily a fost prima femeie cu care am fost după multă vreme şi care habar nu avea cine sunt. Destul de ciudat, nu a fost nevoie să fiu cineva anume în noaptea aceea!
A fost de ajuns să fiu Jim.
— Despre ce e vorba?
Mă sprijin de spătar, enervat de atitudinea ei. Majoritatea femeilor se extaziază în faţa mea - ea, nu prea.
— Ce faci în New York? o întreb, încercând să port o discuţie politicoasă.
— M-ai întrebat asta ieri! se răsteşte ea. Treci la subiect!
— Acum te întreb din nou. încetează cu atitudinea asta de rahat!
Ea mijeşte ochii, parcă supărată.
Mă aplec în faţă, pe scaun.
— Care e problema ta? o întreb dispreţuitor.

— Tu! Tu eşti problema mea!
— Eu? întreb, jignit. Dar ce-am (acut?
— Ai de discutat cu mine ceva legat de serviciu sau nu, Jim?
Mă încrunt la ea.
— Eşti foarte nepoliticoasă.
— Iar tu eşti foarte bogat.
-Şi?
Ridica din umeri.
— Ce înseamnă asta? o întreb răstit.
— Nimic! îmi răspunde şi îşi îndreaptă spatele. Dacă nu ai nimic de discutat cu mine despre serviciu, o să plec.
încleştez fălcile şi mă holbez la ea; aerul parcă pârâie între noi.
— Pot să te văd diseară?
Ea mă priveşte în ochi.
— Nu!
— De ce nu?
— Pentru că sunt o profesionistă şi n-am de gând să amestec afacerile cu plăcerea.
încleştez maxilarul ca să nu zâmbesc. Interesul meu creşte cu fiecare secundă.
— De ce eşti atât de sigură că ar fi o plăcere?
— Istoria are un fel de a se repeta, şopteşte ea şi îşi îndreaptă privirea spre buzele meie.
0 văd goală deasupra mea pe scaun şi inspir brusc în timp ce sexul începe să-mi zvâcnească.
— Istoria va fi amabilă cu mine, pentru că am de gând н> scriu, spun eu.
— îl citäm pe Winston Churchill acum, domnule Miles? spune ea încet.
Zâmbesc, amuzat de inteligenţa ei.

— Trebuie să priveşti faptele pentru că şi ele te privesc pe tine. •
— Nu-mi fac niciodată griji pentru acţiuni, doar pentru lipsa de acţiune, îmi răspunde ea fără să ezite.
— Exact, aşadar, ca un alt admirator al lui Churchill, îţi cer să iei cina cu mine diseară.
Ea zâmbeşte şi se ridică.
— Nu pot!
— De ce nu?
— îmi spăl părul.
— De ce-ai vrea să-l speli când ai putea să-l murdăreşti? Ea ridică din umeri cu nonşalanţă.
— Pur şi simplu, nu mă interesezi! Nu eşti genul meu. Mă holbez la ea, iar cuvintele pe care le-a rostit mi se
învârt în minte. Au!
Strâng din buze în timp ce o fixez cu privirea. E prima dată când sunt refuzat categoric.
— Poarte bine; tu pierzi!
— Poate! îmi zice şi se întoarce să plece. Dar mi-a făcut plăcere să te revăd! Cred că eşti foarte mândru de realizările tale.
Mă ridic şi deschid grăbit uşa. Ea înalţă ochii spre mine în timp ce îmi încordez mâna pe lângă corp ca să mă împiedic să o ating.
— La revedere, Emily!
— La revedere! răspunde ea, iar aerul dansează în jurul nostru. Mulţumesc că mi-ai oferit slujba!
Zâmbeşte.
Dau din cap scurt. *Nu e singura slujbă pe care o am pentru tine.*

Se întoarce şi iese, apoi urcă în lift, iar eu trântesc uşa şi mă întorc în birou. *Nu sunt genul ei*... De când?
îndrept telecomanda spre ecranul cu camere de securitate şi îl pornesc.
— Arată-mi etajul 40! dau comanda vocală.
Ecranul pâlpâie, pe urmă apare o imagine cu etajul 40.

— Urmăreşte-o!
Camera o urmăreşte în timp ce merge pe culoar şi se aşază la birou.
— Camera deasupra acelei zone! ordon eu.
Ecranul pâlpâie şi apare ea în imagine. Biroul e gol,
îşi scoate telefonul şi începe să deruleze. îşi încrucişează picioarele şi mă aplec în faţă când i se vede coapsa prin şliţul fustei.
Fir-ar," Cât de sexy! Caută ceva pe telefon.
— Măreşte imaginea! dau ordinul.
Camera măreşte imaginea, iar eu mijesc ochii, încercând să văd ce caută pe Google. *Jameson Miles.*
Mă las pe spate şi zâmbesc. *Bingo!*

Capitolul 4

Emily

- DAR ĂSTA? ZÂMBEŞTE AARON. POMPIER SEXY SALVEAZĂ o pisicuţă dintr-o canalizare. Ridic din umeri.
— Aş face reportajul ala cu siguranţă. El rânjeşte.
— Şi eu!
— Ce planuri aveţi pentru weekend? întreabă Molly în timp ce lucrează.
— Nimic, răspunde Aaron. Sper să-l văd pe Paul.
— Nici eu n-am niciun plan, spun şi oftez. Molly ridică ochii.
— Credeam că te duci acasă să-l vezi pe iubitul tău. Ridic din umeri.
— Păi, aşa trebuia, dar am vorbit patru minute cu el în decurs de zece zile şi nu m-a sunat nici măcar o dată.

Mă răsucesc cu scaunul, gândindu-mă la situaţia mea deprimantă.

— Doamne, trebuie să-l laşi şi să treci la Ricardo! Dau ochii peste cap. Ricardo lucrează cu noi pe etaj,

— iar în ultimele zile a tot dat târcoale biroului meu, vorbind vrute şi nevrute.Te place, murmură Molly. Zboară pe la biroul tău ca o muscă.
— E păcat!
Zâmbesc şi-l văd vorbind cu cineva la alt birou. Arată destul de bine. Ricardo e italian şi are aspectul acela de tip înalt, brunet şi frumos cu adevărat. Din păcate, personalitatea lui nu e nici pe jumătate la fel de frumoasă ca faţa. Ori râde mereu de cineva, ori vorbeşte despre el însuşi la persoana a treia.
— Bleah! exclamă Aaron şi face ochii mari, scârbit. Despre ce-ai putea vorbi cu el?
— Păi n-ai vorbi cu el - i-ai băga o bilă în gură şi l-ai fute în ultimul hal, spune Ava, uitându-se la el. Pun pariu că o are cât un cal, şopteşte ea.
Izbucnim toţi în râs.
— Tu ce faci weekendul ăsta? o întreb pe Ava.
— O să alerge după băieţi bogaţi, răspunde Aaron.
— Poţi fi sigur!
Mă uit la ea.
— Ce înseamnă asta?
— Ies în cluburi în care vin bărbaţi cu bani.
— De ce? mă încrunt.
— N-am de gând să sfârşesc cu un ratat lefter.
Casc gura îngrozită.
— Deci... te-ai mărita cu un tip doar pentru bani?
— Nu! îmi răspunde, apoi ridică din umeri. Poate. Se uită la mine şi mă avertizează: O, nu, uite-l că vine!

Ricardo se apropie şi se aşază pe colţul biroului meu. Managerul de etaj a plecat acasă, aşa că nici măcar nu se mai preface că munceşte.
— Bună! mă salută el zâmbitor.
— Bună! răspund eu sec.
Te rog să pleci - te faci de râs!
— Ricardo a vrut să vină şi să vadă ce face colega lui preferată.
Mă uit la tâmpitul din faţa mea.
— De ce vorbeşti despre tine la persoana a treia? îl întreb.
Aaron pufneşte pe nas şi se preface că nu ascultă.
— Ricardo se întreabă de ce nu vii niciodată la biroul lui să-l vezi.
— Lui Emily îi place să-şi facă treaba, murmur monoton.
— Oh!
Râde şi arată cu degetul la mine.
— Lui Ricardo îi place stilul tău, Emily.
încep să lucrez, iar el rămâne pe colţul biroului meu, pălăvrăgind în continuare şi de-abia oprindu-se să respire. Din când în când, noi patru schimbăm câte o privire, căci nu ne vine să credem ce dobitoc e tipul ăsta.
Cu coada ochiului, văd uşile liftului cum se deschid şi pe urmă zăresc pe cineva întorcându-se în fugă la birou. *Hm?* Mă uit şi-l văd pe Jameson Miles trecând pe coridorul acoperit de mochetă spre biroul meu. Are maxilarul încleştat şi se încruntă la Ricardo.
Oamenii se ridică în dreptul birourilor să vadă cine e, iar când îl zăresc, se aşază speriaţi pe scaune.
Ce naiba caută aici?

Urmăresc cu încetinitorul cum se opreşte în faţa biroului meu. Ricardo întoarce capul şi aproape îşi înghite limba, ridicându-se imediat.
— Domnule Miles! se bâlbâie el. Bună ziua, domnule!
— Ce faci? mârâie domnul Miles.
— O instruiam pe noua noastră angajată, bolboroseşte el. Ea este Emily, spune el, prezentându-mă.
Aaron se uită îngrozit la mine.
— Ştiu foarte bine cine este Emily Foster şi cât de des îi frecventezi biroul. E primul şi ultimul tău avertisment, mârâie el ameninţător. Treci înapoi la treabă şi să nu te mai prind pe aici!
Tot sângele s-a scurs de pe faţa lui Ricardo.
— Da, domnule! şopteşte el.
Domnul Miles îl priveşte încruntat şi îşi încordează maxilarul mânios.
— Pleacă! Acum!
Ricardo aleargă înapoi la biroul lui, în timp ce eu mă holbez la creatura asta superbă din faţa mea. Costum gri, cămaşă albă, cravată cu model. Un adevărat actor porno la costum.
— Emily, trebuie să vorbim în biroul meu! se răsteşte el, înainte să se întoarcă şi să o ia înapoi spre lift, fără să mai aştepte răspunsul meu. înghit nodul din gât şi mă ridic.
Ochii lui Aaron, ai Avei şi ai lui Molly se bulbucă de spaimă.
— Ce mama dracului? mimează Aaron şi mă strânge de mână, empatizând cu mine.
Respir adânc şi îl urmez pe zeul biroului în lift sub privirile tuturor. Uşile se închid în spatele nostru.

James se încruntă la uşi, iar eu îmi frâng mâinile în faţă în timp ce urcăm.
Frate, o să mă dea afară!
Prostul ăla de Ricardo m-a băgat în rahat! E numai vina lui!
Ca fapt divers, nici măcar ny-i răspundeam.
Când ajungem la ultimul etaj, uşile se deschid, iar Jameson iese. Ezit. Se aşteaptă să alerg după el? Nu sunt un nenorocit de căţeluş.
Cine dracu' se crede nemernicul ăsta?
îi zâmbesc fals recepţionerei şi dau buzna după el. îmi ţine uşa deschisă şi trec pe lângă el. închide uşa şi o încuie.
— Ce faci? se răsteşte.
— E o întrebare capcană?
Deschid braţele larg şi îi arăt.
— Stau în biroul tău. Ce pare că fac?
— Vreau să spun, de ce naiba flirtezi pe faţă cu idiotul ăla de jos? mă întreabă.
Casc gura îngrozită.
— Nu flirtam.
— Rahat! Am văzut cu ochii mei, ce dracu'!
— Poftim? mă răstesc şi eu. Să nu-mi spui că m-ai târât până aici ca să mă certi că am vorbit la birou în timp ce muncesc.
— Nu te plătesc să ţi se facă avansuri, Emily! mârâie el.
îmi pun mâinile în şold în timp ce simt cum îmi curge
furia prin vene.
— Ia ascultă! îl înfrunt şi ridic un deget spre el. în primul rând, poate să-mi facă avansuri oricine vreau eu.

Mijește ochii și își pune și el mâinile în șold, imitân- du-mi poziția.
— în al doilea rând - ridic al doilea deget -, ca șef al meu, nu ai dreptul să comentezi despre viața mea amoroasă.
— Ha! pufnește el și dă ochii peste cap dezgustat.
— în al treilea rând - ridic trei degete -, sunt nouă în oraș și nu am prieteni, așa că dacă el e amabil, nu o să fiu prost-crescută, nu-i așa?
— Nu pe timpul meu! răspunde amenințător.
— Chiar m-ai târât aici, sus, doar ca să-mi spui asta? mă încrunt.
— Nu! strigă el la mine. Vreau să știu de ce nu vrei să ieși cu mine.
îmi pică fața.
— Vorbești serios? întreb șoptit.
— Foarte!
Atmosfera se schimbă între noi și se transformă din furie, în altceva.
— Pentru că nu pot să risc să-mi pierd slujba dacă nu merge.
El se uită la mine o clipă.
— Interviul acela la care te duceai acum un an... Aici era?
Mă opresc o secundă. O să par o ratată.
-Da!
— De cât timp încerci să te angajezi aici?
— De trei ani, pufnesc eu. Așa că iartă-mă dacă nu vreau să-i dau cu piciorul pentru o aventură de-o noapte!
— De ce crezi că te-aș concedia?
— Nu asta fac directorii executivi când și-au terminat treaba cu secretarele? Le aruncă la coș?

El se încruntă şi se uită la mine.
— N-am de unde să ştiu - n-am fost niciodată atras de o femeie cu care lucrez. Şi-apoi, cred că locul ăsta e destul de mare, încât să nu ne împiedicăm unul de altul.
— încă eşti atras de mine? întreb în şoaptă.
— Ştii bine că da, şi e vorba doar de cină! se răsteşte. Nu e nevoie să afle nimeni şi în mod sigur nu te-aş concedia a doua zi dimineaţă.
— Deci...
Mă încrunt şi încerc să înţeleg ce naiba vrea.
— M-ai păstra ca pe micul tău secret murdar?
Păşeşte spre mine şi suntem la doi centimetri distanţă,
faţă în faţă; privirile ni se întâlnesc.
Energia începe să scapere între noi, iar eu simt că mă excit.
— Aveai o relaţie când ne-am petrecut noaptea împreună? îl întreb.
— Ce te face să spui asta?
— Nu mi-ai cerut numărul de telefon.
îmi zâmbeşte alene şi sexy şi-mi dă o şuviţă de păr după ureche.
— Toţi îţi cer numărul de telefon, Emily?
Vocea lui are un ton grav şi sexy.
— Aproape toţi.
— Nu căutam nimic atunci şi în mod sigur nu le spun oamenilor că o să-i sun când n-am de gând să o fac.
îşi trece degetul mare peste buza mea de jos în timp ce mă uit în ochii lui mari şi albaştri.
— Diseară, şopteşte el.
Zâmbesc uşor, iar răsuflarea lui îmi gâdilă pielea.
E chiar...

— Te iau eu. Luăm cina la restaurantul meu italian preferat...
Se oprește, ca și cum își imaginează altceva.
O, ce bine sună!
Zâmbesc când se apleacă mai mult. Buzele lui le ating ușor pe ale mele, și-mi ține obrazul în palmă. închid ochii și simt că plutesc.
Robbie... Ce naiba fac?
Afurisit să fie bărbatul ăsta! Ce fel de vrajă a aruncat asupra mea și care mă îndeamnă să fac cele mai neașteptate lucruri? Ca aventurile de-o noapte și să uit că am o relație serioasă... și să respir.
O, Doamne! Am un iubit! Rahat!

îmi pare foarte rău dacă ţi-am lăsat o impresie greşit! îi spun şi fac un pas în spate. Am un iubit, îmi scapă printre buze.îi cade faţa de groază.

— Poftim?

— Ştiu! Mă strâmb şi abia reuşesc să îngaim; Eu... eu...

Clatin din cap pentru că nu am cuvintele potrivite să ies din situaţia asta.

— Am un iubit şi nu pot să ies cu tine.

— Părăseşte-l! răspunde el.

— Poftim? întreb gâtuită.

— M-ai auzit. Părăseşte-l! spune şi întinde mâna spre mine.

Fac încă un pas în spate ca să măresc distanţa dintre noi.

— Ai înnebunit?

— Poate!

— Serios acum, nu pot să-mi părăsesc iubitul pentru o noapte de sex.

— Ba da! Poţi!

— Jameson, spun în timp ce îmi trec mâinile prin păr. Ţi-ai pierdut minţile de tot?

— Foarte posibil. îmi întinde cartea lui de vizită şi adaugă: Sună-mă şi o să vin să te iau!

Jameson Miles Miles Media 212-639-8999

Mă holbez la cartea de vizită din mâna mea, cu mintea făcută praf de nedumerire. Ridic ochii spre el. Ştiu ce înseamnă asta pentru el - e doar o altă aventură de-o noapte.

O noapte care ar putea distruge toate planurile pe care mi le-am făcut şi care mi-ar periclita cariera. Am muncit mult prea mult ca să ajung la New York şi să dau cu piciorul la tot pentru o noapte cu un

fustangiu. E foarte ciudat - nu mi s-a părut deloc fustangiu când am fost împreună, dar, cu cât îl cunosc mai bine, cu atât îmi dau seama că nu l-am cunoscut deloc.
Cea mai rea parte e că ştiu că Jameson Miles e genul acela de drog de care nu am nevoie să devin dependentă.
Amintirea nopţii petrecute împreună e destul de rea şi aşa.
— îmi pare rău! Pur şi simplu, nu pot.
Mă întorc şi dau să ies din birou. Corpul urlă la mine să mă întorc, pe urmă îmi trece un gând prin minte. Mă întorc spre el.
— De unde ai ştiut?
Ridică bărbia în timp ce-l privesc în ochi.
Mă îndrept spre el.
— De unde ai ştiut că Ricardo a fost la biroul meu?
Mă uit prin încăpere şi nu văd decât o oglindă pe un
perete.
— Sunt camere aici? întreb.
— Nu contează!
— O, ba contează! răspund dispreţuitor. Cred că am dreptul să ştiu, dacă mă priveşte.
Ia telecomanda de pe birou şi apasă un buton.
— Arată-mi etajul 40! dă el comanda.
Oglinda se transformă într-un ecran TV. Imaginea se schimbă de câteva ori, pe urmă apare o imagine cu etajul meu. îi văd pe Aaron şi Molly, şi... biroul meu.
Ce dracu ?
— M-ai urmărit? icnesc. De ce?

Ochii lui întunecaţi mă privesc.
— Pentru că mă excită.
îmi ia mâna şi o lipeşte de prohabul lui, şi-i simt erecţia tare ca piatra în pantalonii costumului.
îmi iese aerul din plămâni în timp ce mă holbez la el şi, neputând să mă abţin, îmi înfăşor mâna pe lungimea aceea dură.
Ne uităm unul la altul, iar dorinţa ne copleşeşte.
— Pur şi simplu, nu pot! şoptesc eu.
Mâinile lui îmi cuprind faţa.
— Te doresc!
— Nu primeşti întotdeauna ce vrei, spun cu răsuflarea tăiată.
— Ba da! Limba lui coboară pe gâtul meu şi, cu încetinitorul, linge pielea de la claviculă în sus, pe gât, iar apoi îmi şopteşte la ureche: Scapă de el!
Mi se face pielea de găină pe spate, aşa că păşesc înapoi, copleşită de efectul fizic pe care-l are asupra mea.
îşi apucă erecţia din pantaloni şi şi-o aranjează la loc în timp ce ne privim.
— Trebuie să mă întorc la lucru! spun eu.
Se încruntă la mine cu faţa împietrită, iar pieptul meu se ridică şi coboară în timp ce mă lupt cu excitaţia. Am nevoie de orice dram de autocontrol să nu sar pe el, chiar aici, chiar acum.
£ atât de excitat sub costumul acela... Ce păcat!
Nu!
Mă întorc şi ies, iau liftul şi, cât ai clipi, am ajuns la etajul meu. Inima îmi bate cu putere în piept şi sunt complet şocată. S-ar putea să fie cea mai fierbinte experienţă pe care am avut-o vreodată.
Mă las pe scaun, vizibil zdruncinată.

— O, Doamne! şopteşte Aaron.
Molly îşi împinge scaunul spre mine.
— Fir-ar să fie, ce s-a întâmplat?
— Habar n-am! murmur eu şi ridic ochii la tavan. Unde sunt camerele?
Mă gândesc la unghiul pe care l-am văzut pe ecran, privesc în direcţia aceea şi-o văd. Un dom mic şi negru de sticlă. Mă încrunt şi ştiu că mă urmăreşte.
îi simt ochii pe piele. La ce se gândeşte în timp ce mă priveşte?
Un val neplăcut de emoţie mă străbate când mi-l imaginez acolo, sus, excitat şi urmărindu-mă.
îmi vine să mă dezbrac şi să mă întind pe birou, să desfac picioarele şi să-i dau cu adevărat o priveliştе la care să se uite. Oare aude ce spunem? Are şi audio chestia aia?
— Ce s-a întâmplat? şopteşte Aaron.
— Nu pot să vorbesc acum. Sunt camere, murmur eu cu capul plecat. Dar trebuie să bem ceva serios după serviciu!
— Isuse! şopteşte Molly, întorcându-se la computerul ei.
— Prostul ăla de Ricardo! pufneşte Ricardo. O să ne concedieze pe toţi din cauza lui. Pe el de ce nu l-a cărat în biroul lui?
— Ştiu.
Deschid e-mailul şi mă holbez o clipă, încercând să mă calmez.
Ştiu exact de ce. Pentru că Jameson Miles nu vrea să i-o tragă lui Ricardo - mie vrea să mi-o tragă.
îmi muşc buza de jos ca să nu-mi apară pe faţă zâmbetul neruşinat.
E distractiv la New York!

E 17.30, tocmai am terminat programul şi stăm pe trotuar în faţa clădirii Miles Media în timp ce ne hotărâm unde să mergem la cină. E tare ciudat; e ca şi cum, pe lângă slujba asta, am primit în dar trei prieteni şi opţiuni nelimitate. În fiecare seară e sâmbătă seara în New York.
Toţi avem vârste diferite, ducem vieţi diferite, dar cumva ne înţelegem de minune. Ava are întâlnire şi nu vine cu noi, dar Aaron şi Molly sunt lângă mine.
— Ce-ai chef să mănânci? întreabă Molly, uitându-se în telefon.
— Ceva unsuros şi care îngraşă. Paul nu m-a sunat, oftează Aaron. O termin cu el.
— 0, Doamne, nu-l părăseşti odată? pufneşte Molly, dând ochii peste cap. Jur că se vede cu altul pe la spatele tău şi-apoi nu e nici pe departe suficient de sexy pentru tine.
Un bărbat în costum negru deschide uşa din faţă a clădirii, moment în care ne întoarcem toţi trei. Jameson Miles iese împreună cu alt bărbat. Poartă o discuţie şi nu văd pe nimeni în faţa lor.
— Cine-i cu el? şoptesc eu.
— E unul dintre fraţii lui, Tristan Miles. El se ocupă de achiziţiile globale, răspunde Aaron cu ochii lipiţi de ei. Jur pe Dumnezeu, bărbaţii ăştia sunt atât de sexy, că e insuportabil!
Au un aer carismatic şi par întruchiparea puterii. Toţi cei din jurul lor se opresc să caşte gura. Costume scumpe şi bine croite pe ei, frumoşi de nu se poate, cultivaţi şi bogaţi.
Imi înghit nodul din gât şi îi privesc tăcută. Cu încetinitorul, ies din clădire şi se urcă pe bancheta din spate a unei limuzine negre care-i

aşteaptă. Şoferul închide portiera după ei şi ne uităm cum se îndepărtează.

— Mă întorc spre noii mei prieteni.Trebuie neapărat să vorbesc cu cineva.
— Despre ce? se încruntă Aaron.
— Puteţi să păstraţi un secret? ie şoptesc. Ei schimbă o privire.
— Da, sigur că putem.
— Hai să mergem la bar!
Oftez şi îi iau de braţ, împingându-i să traversăm strada.
— Nu o să vă vină să credeţi ce am să vă spun!
Molly vine cu băuturile pe o tavă şi se aşază pe scaun.
— Hai, spune! Ţi-a dat o scrisoare de avertizare? Sorb din mărgărită.
— Hm, ce bună e!
Mă încrunt şi inspectez lichidul galben îngheţat. Aaron bea din paharul lui.
— Bleah, îl urăsc pe barmanul ăsta! bombăne el şi se strâmbă.
— Vreţi să nu vă mai smiorcăiţi? se răsteşte Molly. Parcă aş sta cu copiii mei afurisiţi!
— Băutura mea e prea tare, se îneacă el. Observ că tu nu ţi-ai luat nimic.
Molly se întoarce spre mine.
— în fine, care-i secretul?
Mă uit la ei. Doamne, nici nu ştiu dacă ar trebui să povestesc cuiva, dar trebuie să discut cu cineva!
— Promiteţi-mi că nu o să spuneţi nimănui! Nici măcar Avei! îi rog eu.
— Da! răspund amândoi şi îşi dau ochii peste cap.
— OK! continui eu. Ştiţi că v-am spus că încerc de peste trei ani să obţin o slujbă la Miles Media?

— Aha!
— Păi, acum un an am fost la o nuntă, la Londra, şi am zburat direct spre New York pentru un interviu aici.
Aaron se încruntă, concentrându-se la povestea mea.
— Pe aeroportul din Londra, un tâmpit care stătea în spatele meu la rând avea un fel de criză şi mi-a aruncat valiza cât colo.
Se uită amândoi la mine nedumeriţi.
— În fine, agentul de pază m-a dus la ghişeu şi i-a spus tipului să aibă grijă de mine. Am primit bilet la clasa întâi.
— Ce tare!
Aaron zâmbeşte şi ridică bucuros paharul.
Mă pregătesc pentru următoarea parte a poveştii.
— Am fost aşezată lângă un bărbat şi am început să bem şampanie şi... Ridic din umeri, apoi continui: Cu cât beam mai mult, cu atât deveneam mai necuviincioşi şi am început să vorbim despre viaţa noastră sexuală.
— V-au dat jos din avion? întreabă Aaron, cu ochii mari.
— Nu! Sorb din pahar, apoi adaug: Dar ar fi putut s-o facă, şi chiar cu uşurinţă.
Aaron îşi duce mâna la piept.
— Pe urmă a fost viscol la New York şi a trebuit să zburăm mai departe la Boston pentru o escală de o noapte. Tipul ăsta era... ridicol de sexy.
Zâmbesc când mi-l amintesc.
— Nu era deloc genul meu, nici eu al lui, dar cumva am ajuns să ne futem ca iepurii toată noaptea. A fost cea mai tare partidă de sex din viaţa mea.

— îmi place la nebunie povestea asta! spune Molly, zâmbind. Bravo ţie!
— Nu l-am mai văzut niciodată.
Ei îi pică faţa.
— Nu te-a sunat?
— Nu mi-a cerut numărul.
— Au! se strâmbă Aaron.
— Ştiu; aşadar, puteţi să vă imaginaţi în ce hal m-am îngrozit când l-am văzut la serviciu săptămâna asta.
— Poftim? icnesc amândoi.
— O, Doamne, e nenorocitul de Ricardo, nu-i aşa? se încruntă Aaron şi ia o gură mare din pahar. Nu suport povestea asta! Te rog să nu-mi spui că l-ai futut şi ţi-a dat o boală venerică! Nu o să pot îndura.
— Era Jameson Miles.
Lui Molly aproape îi ies ochii din cap.
— Poftim?
— Mă iei dracului la mişto? icneşte Aaron, căruia îi intră fără să vrea băutura în nas, motiv pentru care începe să tuşească.
Se holbează amândoi la mine cu ochii cât cepele.
— Când am fost în biroul lui în turul acela, a cerut să rămână singur cu mine.
Molly clatină din cap.
— Pe bune?
Dau din cap.
— Nu am cuvinte pentru povestea asta, şopteşte ea.
— Eu am... Futu-i mama mă-sii! Aaron o pocneşte în braţ de încântare şi mă întreabă: Ce s-a întâmplat?
— M-a invitat la cină.

— Ce mama dracului? strigă Molly foarte tare.
— Sst! şoptesc eu şi mă uit la oamenii din jur. Vorbeşte mai încet!
— Pe bune? şopteşte ea.
— L-am refuzat.
— Poftim? strigă Aaron de data asta.
— Vorbeşte. Mai. încet! îi cer eu. Nu pot să ies cu el. Am un iubit.
— Iubitul tău e un tâmpit. Ai spus-o şi tu, se bâlbâie Molly.
— Ştiu, dar eu nu sunt croită aşa. N-aş putea niciodată să înşel pe cineva.
Aaron clatină din cap.
— Jameson Miles ar putea să mă croiască oricum vrea el.
— Nu-i aşa? încuviinţează Molly. Povesteşte mai departe! Ce s-a întâmplat azi?
— M-a dus în biroul lui şi m-a acuzat că mi se fac avansuri în timpul programului.
Amândoi rămân cu gura căscată de groază. -Şi... Pac o pauză. Probabil n-ar trebui să le spun că suntem urmăriţi. O să ţin pentru mine informaţia asta. Scot cartea de vizită din portofel şi o întind pe masă, iar Molly o ia şi se holbează la ea.
— Până şi numele lui e sexy, zice Molly, apoi citeşte cu glas tare: Jameson Miles. Miles Media. 212-639-8999.
— l-am spus că nu poate să aibă orice îşi doreşte, şi a spus că ba da, aşa se întâmplă, pe urmă m-a lins pe gât, las eu să-mi scape.
— Te-a lins pe gât? ţipă Aaron. O, Doamne, ai milă! exclamă el, ia meniul şi începe să-şi facă vânt. Te rog, spune-mi că ieşi cu el diseară!

— Nu! zic şi ridic din umeri. Nu pot şi, în plus, e cel mai rapid mod pe care-l cunosc de-a fi concediată.
— Nicio slujbă nu-Î atât de bună! se răsteşte Aaron. Nu l-aş refuza nici dacă aş fi nenorocitul de preşedinte al ţării.
Rădem toţi trei, iar telefonul îmi vibrează pe masă.
— Oh, vai! Ce mama mă-sii? şopteşte Molly şi se uită la telefonul meu. El e!
— Poftim? mă bâlbâi eu şi mă uit la numărul care-mi apare pe ecran.
Molly pune iute mâna pe cartea de vizită şi compară numerele.
— Numărul care te sună e al lui, ce dracu'!
Pac ochii mari. Fir-ar să fie!Capitolul 5
- RĂSPUNDE! RĂSPUNDE! STRIGĂ AARON.
— Ce să fac? întreb şi dau din mâini panicată.
— La naiba! Răspunde! îmi cere Molly şi ia telefonul în mână.
— Nu răspunde! bălmăjesc eu şi încerc să i-l iau. Ea îl ţine în aer şi-l flutură într-o parte şi-n alta. Îl înhaţ şi mă uit la el cum vibrează.
— Nu răspund!
Aaron îmi ia telefonul şi răspunde.
— Alo! spune el, vorbind cu voce de femeie, pe urmă mi-l dă.
— Ce dracu? mimez eu.
— Bună, Emily! toarce vocea catifelată a lui Jameson. Pac ochii mari şi mă uit la feţele şocate ale prietenilor

mei. Aaron îşi face cruce, de parcă ar fi la biserică şi se preface că se roagă.
— Bună!
— Unde eşti? întreabă el.
— într-un bar.
Mă uit în jur şi ţin mâna peste ureche ca să-l aud mai bine. Rahat, nu-i spun unde sunt; arăt ca dracu'! îmi ţin respiraţia şi ascult.
— Vreau să te văd!
îmi muşc buza de jos, iar Molly îmi trage una peste mână ca să mă trezească din nemişcarea asta neliniştită.
— Ţi-am spus că am iubit, răbufnesc eu. Nu pot să mă întâlnesc cu tine.
— Fir-ar a dracului de treabă! mimează Aaron spre Molly şi îşi încleştează pumnii în aer.
— Iar eu ţi-am spus să scapi de el.
— Cine te crezi? spun eu, bâlbâindu-mă. Molly şi Aaron ascultă cu atenţie.
— Mergi afară! Nu te aud! strigă el.
Mă ridic şi ies din bar pe trotuar, unde se face linişte.
— E mai bine, spune el.
Mă uit pe stradă la taxiurile aliniate.
— Ce vrei, Jameson?
— Ştii ce vreau.
— Am iubit.
— Iar eu ţi-am spus ce să faci.
— Nu-i atât de simplu!
— Ba da, este! Dă-mi numărul lui şi te scutesc de-o treabă!
Rânjesc, auzind cât de tupeist este.
— Ştii, aroganţa ta îmi displace.
Asta-i o minciună gogonată - nici pe departe.

— Iar tu eşti excitantă. Am fost excitat toată ziua. Vino încoace şi curmă-mi suferinţa!
îmi aud inima bătând în urechi. Chiar se întâmplă aşa ceva?
Un cuplu beat trece bălăngănindu-se pe lângă mine, aşa că trebuie să mă dau la o parte ca să nu mă lovească.
— Scuze! strigă ei.

Iau avionul spre California dimineaţă, îmi scapă

— .Să te vezi cu el?
— Da!
— El a rămas acolo?
Fața mi se schimonosește.
Fir-ar! De ce-am spus asta?
— Da!
— Când îl vezi, vreau să faci ceva pentru mine.
— Ce anume?
— întreabă-l dacă simte că o să moară dacă nu te atinge din nou.
Mă încrunt.
— De ce să-l întreb așa ceva? șoptesc eu.
— Pentru că există alt bărbat care simte asta.
Telefonul face un clic când îl închide.
Mă uit încruntată la telefonul din mână și simt fiori până în vârful degetelor de la picioare.
La naiba!
îmi acopăr gura cu palma; nu-mi vine să cred.
Mă împleticesc înapoi în bar și-i găsesc pe prietenii mei săltând pe scaune și așteptând să mă întorc.
— Ce s-a întâmplat? aproape strigă ei.
Mă las pe scaun și-mi vâr mâinile în păr.
— Voia să mă duc de urgență la el acasă și să-i pun capăt suferinței.
— Futu-i mama mă-sii! strigă Aaron. îmi dai autograful tău?
— Te duci? se bâlbâie Molly. Te rog, spune-mi că te duci!
Clatin din cap.
— Nu! Mă gândesc o clipă, apoi adaug: Mi-a spus să-l întreb pe iubitul meu dacă simte că o să moară dacă nu mă mai poate atinge.

Se încruntă amândoi şi mă ascultă.
— Pentru că există alt bărbat care asta simte.
— Poftim? ţipă Molly. Fir-ar, avem nevoie de tequila!
Se ridică iute şi dispare la bar.
— Te-a chemat la el acasă? chiţăie Aaron.
Dau din cap.
— Ştii unde locuieşte?
— Nu!
— Park Avenue, cu vedere spre Central Park.
— De unde ştii?
— De pe Google. înainte locuia în Blocul Miliardarilor One57, dar s-a mutat de acolo într-un bloc de pe Park Avenue. Apartamentul lui valorează vreo 50 de milioane.
— Poftim, 50 de milioane? icnesc eu. Vorbeşti serios? Cum poate să valoreze ceva 50 de milioane? E ridicol!
El ridică din umeri.
— Habar n-am! O fi având closete de aur sau ceva...
Râd şi îmi imaginez cum stă cineva pe un closet de aur.
Molly se aşază la loc şi-mi întinde un păhărel de tequila.
— Bea asta, pe urmă du-te şi fute-l în ultimul hal!
— Nu mă duc! mă răstesc eu.
— Păi, care-i planul de atac? întreabă ea. Te prefaci inabordabilă?
— Nu-i niciun atac! Mă duc acasă mâine să-l văd pe Robbie, le explic în timp ce expir greoi.

Trebuie să mă lămuresc cu relaţia asta şi sper că o să se întoarcă împreună cu mine.
Aaron dă ochii peste cap dezamăgit.
— Nu poţi măcar să fii la fel de entuziasmată de Jameson Miles ca noi?
— Nu! Nu sunt! Şi nu uitaţi, nicio vorbă nimănui! îi avertizez, apoi sorb din pahar. Ştiu exact ce o să se întâmple cu Jameson Miles. O să mă culc cu el o dată, pe urmă o să treacă la următoarea victimă, iar eu o să fiu dată afară în mod convenabil. Clatin din cap dezgustată, în timp ce adaug: Am muncit prea mult pentru slujba asta, iar el e un bărbat care nici măcar nu mi-a cerut numărul de telefon ultima dată când m-am culcat cu el.
Aaron ridică nasul în sus.
— Doamne, de ce eşti aşa raţională?
— Ştiu, e de rahat! sunt eu de acord şi oftez.
Sună telefonul lui Molly.
— Dă, Doamne, să fie Jameson Miles, care caută o rezervă! pufneşte ea, dând ochii peste cap. Alo!
Se încruntă în timp ce ascultă.
— O, bună, Margaret! Da, îmi amintesc cine eşti! Eşti mama lui Chanel.
Zâmbeşte şi ascultă, pe urmă se schimbă la faţă.
— Poftim? zice ea şi face ochii mari. Vorbeşti serios?
Molly se ciupeşte panicată de rădăcina nasului.
— Da!
Pare că nu reuşeşte să strecoare şi ea o vorbă.
— înţeleg de ce eşti supărată.
Mijeşte ochii şi clatină din cap spre noi.

— îmi pare foarte rău!
Eu şi Aaron ne privim încruntaţi.
— Ce s-a întâmplat? mimez spre Aaron.
— Cât de explicit este? întreabă ea, cu ochii bulbucaţi. 0, Doamne, îmi pare foarte rău! Molly ascultă mai departe, apoi imploră: Nu, te rog, nu te duce la director! Apreciez că m-ai sunat mai întâi pe mine.
închide ochii şi ascultă.
— Repet, scuzele mele sincere! Mulţumesc! Mă ocup eu, da! La revedere!
— Ce e? întreb eu.
îşi lasă capul în mâini.
— Dumnezeule! Era mama lui Chanel, fata de care e îndrăgostit fiul meu. A căutat în telefonul lui Chanel şi a găsit mesaje provocatoare între ei doi.
îmi muşc buza de jos ca să nu zâmbesc în timp ce-o ascult.
— E destul de normal în ziua de azi, nu? încerc eu să o consolez. Cred că toţi fac asta.
— Câţi ani are fata asta? întreabă Aaron.
— Cincisprezece! strigă Molly.
Pufnesc în râs, auzind-o. Doamne, chiar nu-mi imaginez cum e să ai un fiu adolescent. Molly formează numărul fostului soţ.
— Bună! se răsteşte. Du-te în dormitorul fiului tău, ia-i telefonul şi aruncă drăcia la toaletă! E pedepsit pentru tot restul vieţii.
Ea ascultă.
— Michael, spune apoi, respirând adânc şi încercând să se calmeze. Ştiu că se întâlneşte cu ea şi ştiu că probabil îi place. Are 15 ani, şopteşte

Molly supărată. Ia-i telefonul sau pregăteşte-te să vin eu să-l sparg!
Molly închide repede telefonul şi lasă capul pe masă, prefacându-se că-l izbeşte întruna.
Eu şi Aaron izbucnim în râs, în timp ce îi pun mâna pe spate.
— Mai vrei nişte tequila, Moli? o întreb cu blândeţe.
— Da, vreau! Să fie dublă, spune ea supărată.
Stau la bar şi mă uit către masă, iar Aaron îşi ţine mâna peste gură, râzând incontroiabil. Las capul în jos să-mi ascund zâmbetul prostesc.
E amuzant... pentru că nu mi se întâmplă mie.
— Bună! salut eu şi zâmbesc când Robbie deschide uşa.
— Bună!
Zâmbeşte şi mă strânge în braţe.
— Ce surpriză!
— Ştiu! îmi era dor de tine, aşa că am luat avionul azi-dimineaţă pentru o noapte!
— Intră! zice Robbie şi mă trage după el în garajul transformat.
N-am putut dormi seara trecută. Mă îngrijorau sentimentele mele şi nu pot înceta să mă gândesc la prostul de Jameson Miles. M-am trezit, m-am dus direct la aeroport şi am luat avionul.
Mă uit la apartamentul micuţ cu o cameră al lui Robbie, la cutiile goale de pizza şi la paharele murdare înşirate peste tot.
— Ce-ai mai făcut? îl întreb.
— Nimic deosebit.

Zâmbeşte; se întinde pe pat şi bate cu palma în locul de lângă el. Mă întind şi îşi vâră mâna sub bluza mea în timp ce mă priveşte.
— Ai fost la vreun interviu săptămâna asta? îl întreb.
— Nuu, nu mi se potrivea nimic!
Mă încrunt.
— Orice slujbă e bună, nu? îl întreb optimistă.
— O aştept pe cea potrivită.
Robbie mă sărută încet.
Mă uit la el şi îi simt erecţia pe picior.
— Robbie, vino cu mine la New York! Sunt atâtea locuri de muncă acolo şi ar fi un nou început pentru tine! Am putea descoperi oraşul împreună.

— £1 îşi ia mâna de pe sânul meu şi se retrage de lângă mine.Nu începe cu căcaturile tale! Ţi-am spus că nu mă mut la New York.
Mă ridic imediat în capul oaselor.
— Ce naiba te opreşte? Nu ai o slujbă aici. Ce te reţine? Explică-mi!
— îmi place să stau aici. Nu plătesc chirie şi îmi găteşte mama. îmi merge bine aici. De ce să plec?
— Ai 25 de ani, Robbie.
— Şi ce vrei să spui cu asta? se răsteşte el.
— Nu vrei să te întreţii singur şi să ai o experienţă diferită?
— Nu! îmi place aici!
— Trebuie să te maturizezi! strig la el şi ne ridicăm amândoi în picioare.
— Iar tu trebuie să te întorci dracului cu picioarele pe pământ. Lumea nu se învârte în jurul tău.
— Eu vreau să locuiesc la New York.
îl iau de mână şi încerc să-l fac să înţeleagă.
— Ar trebui să vezi New Yorkul, Robbie. Ţi-ar plăcea acolo. Are o atmosferă pe care n-am mai întâlnit-o nicăieri.
— New York e visul tău, Emily, nu al meu. Nu o să mă mut niciodată acolo.
La dracu'! Gândim complet diferit.
— Cum ar trebui să fim împreună din capete opuse ale ţării? îl întreb încet.
El^ridică din umeri.
— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să cauţi slujba aia stupidă.

— Nu e o slujbă stupidă, îi explic. Nu vrei să-mi susţii visul? O să vii măcar să mă vizitezi?
— Ţi-am spus: nu-mi plac oraşele mari.
— Adică ceea ce vrei să spui e că, dacă eu nu mă întorc în California, nu o să te văd deloc.
El ridică din umeri, se aşază şi ia telecomanda de la PlayStation.
— Pe bune? strig la el şi văd negru în faţa ochilor. Am zburat până aici să discutăm despre viitorul nostru, iar tu te joci căcatul ăla de *Fortnite*.
El dă ochii peste cap şi începe jocul.
— Mai lasă cicăleala!
— Să las cicăleala! mă răstesc. Nu vreau să trăiesc în garajul nenorocit al părinţilor tăi, Robbie!
— Păi, n-o face!
— Ce-i cu tine? strig indignată. De ce vrei să te iroseşti aici? Ai 25 de ani, Robbie! Trebuie să te maturizezi!
El dă ochii peste cap.
— Dacă ai zburat până aici ca să fii o scârbă, nu era nevoie să te deranjezi!
îmi ies aburi pe urechi.
— Dacă ies pe uşa aia, Robbie, s-a terminat între noi! 0 anunţ.
El ridică ochii spre mine.
— Vorbesc serios! îi şoptesc. Te vreau în viaţa mea, dar nu o să-mi sacrific fericirea pentru că eşti prea al dracului de leneş să-ţi mişti fundul şi să-ţi creezi un viitor.
îşi încleştează fălcile şi se întoarce la joc. începe să bu- toneze de mama focului.

îl privesc printre lacrimi şi-mi aud bătăile furioase ale inimii până în urechi.
— Robbie, te rog! spun încet. Vino cu mine!
El rămâne cu ochii la ecran şi începe să împuşte oameni în jocul lui.
— închide uşa după tine! mârâie şi îşi pune căştile ca să nu mă mai audă.
Mi se pune un nod în gât când văd în sfârşit relaţia noastră, aşa cum e.
O mascaradă.
Arunc o privire lungă prin cameră în timp ce el se joacă şi ştiu că s-a terminat.
Momentul definitoriu când decid cât valorez. Ce vreau de la viaţă.
Nu pot să-l salvez... dacă nu vrea să fie salvat.
Vreau pe cineva care visează să evolueze împreună cu mine şi nici măcar nu ştiu ce fel de evoluţie vreau. Dar nu pot să stagnez aici, în garajul părinţilor lui.
Nici măcar nu mai ştiu cine e el, dar, hotărât, asta nu sunt eu.
Femeia care vreau să fiu locuieşte la New York şi are slujba visurilor ei.
Mă copleşeşte tristeţea. Ştiu ce am de făcut.
Mă duc la el şi-i scot căştile.
— Plec!
El se uită fix la mine.
— Eşti mai bun de atât! îi şoptesc.
El strânge fălcile.
— Robbie! şoptesc eu. Eşti mai mult decât o vedetă a fotbalului. Trebuie să crezi asta!
Ochii lui îi caută pe ai mei.

— Du-te şi cere ajutor! Mă uit prin cameră, apoi ii spun: O să fie prea târziu pentru noi, dar îmi doresc asta pentru tine.
El lasă capul în jos şi se uită în pământ. II iau de mâni
— Vino cu mine! îi spun încet. Te rog, Robbie, trezeş* te-te din chestia asta... dacă nu pentru mine, atunci pentru tine!
— Nu pot, Em!
Mi se umplu ochii de lacrimi şi mă aplec să-l sărut încet. Dau cu degetele prin ţepii de pe bărbia lui şi îl privesc în ochi.
— Du-te şi găseşte ce te face fericit! şoptesc.
— Şi tu, spune el întristat.
îmi dau seama că nici măcar nu vrea să se împotrivească; ştie că aşa e cel mai bine.
Zâmbesc momentului dulce-amar şi-l sărut încet pentru ultima oară, cu lacrimile rostogolindu-se pe obraji.
Urc în maşina mamei şi mă uit lung către casa lui.
A fost mult mai uşor şi totodată mult mai greu decât mi-am imaginat.
Pornesc încet maşina şi intru pe stradă. îmi şterg lacrimile cu braţul şi simt cum se încheie un capitol din viaţa mea.
Merg pe şosea şi ies din viaţa lui Robbie McIntyre.
— Adio, Robbie! spun cu glas tare. Când era bine, era grozav!

Luni dimineaţa

— Şi ce credeţi că s-ar întâmpla dacă aţi povesti poliţiştilor ce bănuieli aveţi? întreb eu.

— Nimic! Absolut nimic! răspunde bătrâna firavă. Trebuie să aibă cel puţin nouăzeci de ani. Părul alb
e perfect ondulat, iar rochia ei are o nuanţă drăguţă de mov.
— Sunt inutili.
Notez repede răspunsul ei în carnet. Azi sunt pe teren, uwestighez pista. în ultima vreme au apărut nişte gra- ffiti satanice pe pereţii caselor, iar locuinţa acestei femei a fost mâzgălită de trei ori. Sătulă de lipsa ajutorului din partea departamentului de poliţie, a luat legătura cu Miles Media, iar eu am fost norocoasa care a răspuns la telefon.
— Şi... spuneţi-mi când au început toate astea! o rog.
— În noiembrie.
Se opreşte şi încearcă să-şi amintească.
— Pe 16 noiembrie a fost prima dată. O pictură imensă cu însuşi diavolul.
— Bine! zic şi ridic ochii de la notiţele mele. Mai ştiţi cum arăta?
— Malefică. Avea o privire rătăcită! Răul pur, atât de real, cu colţi imenşi şi sângele curgând peste tot!
— Trebuie să fi fost înspăimântător pentru dumneavoastră, nu-i aşa?
— A fost. în noaptea aceea au jefuit magazinul de bijuterii de după colţ, aşa că-mi amintesc bine.
— Oh!
Mă încrunt. Asta nu mi-a mai spus până acum.
— Credeţi că este vreo legătură?

Se uită inexpresiv la mine.
— între graffiti şi jaf, vreau să spun, o lămuresc eu.
— Nu ştiu!
Se opreşte un moment şi se strâmbă de parcă o doare ceva.
— Nu m-am gândit la asta până acum, dar pare logic. Poliţiştii sunt implicaţi în conspiraţia asta.
Femeia începe să se plimbe de colo, colo.
— Da, da, asta e!
Se bate uşor cu palma peste frunte şi umblă încolo şi încoace.
Hmm! Ceva nu e în regulă aici! Femeia asta nu e în toate minţile?
— Ce-aţi făcut când aţi găsit graffiti pe casă?
— Am sunat la imediat la poliţie. Mi-au spus că nu au timp să vină pentru un graffiti, dar să fac o poză şi să le-o trimit prin e-mail.
— Şi aţi făcut asta?
-Da!
— Şi ce s-a întâmplat pe urmă?
— Fiul meu a spălat casa cu acid şi l-a scos, dar trei nopţi mai târziu s-a întâmplat din nou. Dar de data asta a fost o imagine cu cineva care era ucis. O femeie care fusese înjunghiată. Desenul era atât de elaborat, încât părea o pictură.
— Oh! exclam şi îmi notez noile informaţii. Ce-aţi făcut de data asta?
— M-am dus la secţia de poliţie şi am cerut să vină cineva să vadă casa. Şi vecinului meu i-a fost vandalizată casa.

— OK! îmi notez povestea ei, apoi mai pun o întrebare: Cum se numeşte vecinul dumneavoastră?
— Robert Day Daniels.
Ridic ochii din carnet, surprinsă de numele acela.
— îl cheamă Robert Day Daniels?
— Sau e Daniel Day Roberts?
Vocea i se frânge în timp ce se gândeşte.
— Hmm...
Mă uit la ea şi aştept să se decidă care e numele corect.
— Am uitat cum îl cheamă, îmi mărturiseşte şi îşi freacă mâinile de păr, de parcă o s-o apuce panica.
— E în regulă. O să scriu Robert Day Daniels pentru moment şi pe urmă o să reveWm la asta.
— Da, în regulă!

— Zâmbeşte, mulţumită că nu insist să aflu numele exact.Ce au desenat pe casa lui? o întreb.
— O stea din aia oribila a diavolului.
— înţeleg! Spuneţi-mi, ce-a făcut poliţia de data asta?
— Nimic. Nici măcar n-au venit aici.
— Sunt foarte ocupaţi, o asigur eu în timp ce scriu. Po- vestiţi-mi ce s-a întâmplat ultima dată!
— Toată casa a fost vopsită în roşu.
Ridic ochii surprinsă.
— Toată casa era roşie?
— Toată strada.
Mă cuprinde neliniştea.
— E ciudat!
Mă încrunt.
Se apleacă spre mine ca să o aud numai eu.
— Crezi că e diavolul? şopteşte ea.
— Poftim?
Zâmbesc.
— Nu, probabil nişte puşti care-şi fac de cap, răspund eu, încercând să o încurajez. Aţi mai povestit cuiva despre asta?
— Nu, doar la Miles Media. Vreau să publicaţi un articol pentru ca poliţia să ne dea puţină atenţie. încep să mă tem că e ceva mai sinistru.
O iau de mână.
— Da, cred că avem suficiente date ca să continuăm cu articolul.
— O, mulţumesc, draga mea! zice femeia şi mă strâng« de mână.
— Mai e ceva ce credeţi că ar fi relevant? o întreb.

— Doar faptul că trăiesc cu frică în fiecare noapte că o să se întoarcă diavolul. Vecinii mei au spus să mergi să vorbeşti şi cu ei.
— OK, grozav!
Îi întind cartea mea de vizită.
— Dacă vă mai amintiţi ceva, vă rog să mă sunaţi!
— Aşa o să fac!
Strânge cartea de vizită în palmă.
Merg mai departe pe stradă şi mai iau interviu de la şapte persoane, şi toate poveştile se confirmă. În mod sigur am destule dovezi ca să continui. Mă întorc la birou şi scriu articolul, apoi i-l predau lui Hayden. E un sentiment plăcut să aduci ştirile.
Mă aşez la birou şi mă uit la ecran. E ora 16, luni, şi am o stare proastă. De când m-am întors la New York aseară târziu, m-am simţit foarte vinovată. Deşi ştiam că eu şi Robbie ne apropiam de final, am senzaţia că am grăbit lucrurile şi nu le-am lăsat să se desfăşoare în ritmul lor. Pe de altă parte, băteam pasul pe loc de luni întregi, iar dacă am acceptat slujba ştiind că nu va veni cu mine, cred că am ştiut în subconştient că ne apropiem de sfârşit.
— Zeul e aici! şopteşte Aaron.
Ridic privirea.
— Cine?
— Tristan Miles, răspunde el.
Mă uit peste partiţia de la biroul meu şi îl văd vorbind cu Rebecca, managerul de pe etaj. Poartă un costum bleumarin cu dungi, părul castaniu şi ondulat e perfect, ca după o partidă de sex, şi are un zâmbet visător în timp ce

vorbeşte. Are cei mai albi dinţi pe care i-am văzut vreodată şi nişte gropiţe uriaşe.
Ea chicoteşte ca o şcolăriţă. Aaron se încruntă.
— Tristan nu vine niciodată la etajul ăsta, spune Molly.
— Ce crezi că face aici? întreabă Aaron în timp ce ochii nu i se dezlipesc de specimenul ăsta fantastic.
— îşi face meseria, răspund eu sec. Doar lucrează aici, ştii.
Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama mai bine că am romanţat toată povestea cu Jameson Miles. Nu-i place de mine - e doar excitat, iar asta e o mare diferenţă. Probabil a făcut sex cu cinci femei de vineri seara, când am vorbit cu el. N-am mai auzit nimic de la el de atunci şi nici nu-mi doresc.
Evident, nu l-am părăsit pe Robbie pentru că aşa mi-a spus Jameson; l-am părăsit pentru că nu mai făcea niciun efort. Dacă Jameson află că ne-am despărţit, o să creadă că a fost pentru că vreau să mă culc cu el... şi nu vreau.
Chiar nu vreau. Bărbaţi tâmpiţi!
Nu le spun colegilor mei că ne-am despărţit. Nu vreau să fac vâlvă. Vreau să-mi acord timp să mă obişnuiesc.
Tristan Miles spune ceva, iar Rebecca râde. Pe urmă el dispare la lift şi ne întoarcem toţi la lucru.
Mă chinui cu umbrela în timp ce îmi târâi picioarele prin bălţile de pe asfalt. New Yorkul nu e la fel de fascinant pe ploaie. Iau *Gazette* cât

aştept să se schimbe culoarea semaforului şi îl îndes în geantă. 0 să-l citesc cât aştept cafeaua. îmi sună telefonul.

— Bună ziua, Emily Foster la telefon! răspund eu în timp ce înaintez hotărâtă prin mulţime.

— Bună, Emily! spune o voce cunoscută.

Mă încrunt, neputând să o recunosc.

— Cu cine vorbesc, vă rog?

— Sunt Marjorie. Am discutat ieri.

O, rahat - doamna cu graffitiul!

— O, da, bună ziua, Marjorie! E o conexiune proastă, nu te aud prea bine, o mint eu.

— E Danny Rupert, îmi spune.

— Pardon? mă încrunt.

— Numele vecinului meu e Danny Rupert. Nu mi-l aminteam ieri.

Mă schimonosesc şi ma înfior. O, Doamne! Sper că n-a ajuns la tipar. Am uitat complet să revin la el. începe să-mi joace panica în stomac.

Rahat!

— Cred că articolul a ajuns deja la tipar, Marjorie. îmi pare foarte rău că n-am revenit să verific.

— O, e în regulă, draga mea! Nu contează - nu-i nicio problemă! M-am simţit prost că n-am putut să-mi amintesc şi am vrut să te sun.

Mi se întoarce stomacul pe dos. Ba contează - nu trebuie să greşeşti numele în articole. Regula numărul unu a reporterilor.

Futu-i!

Mi se dezumflă obrajii de dezamăgirea care mă cuprinde. Fir-ar să fie! Nu e o greşeală măruntă; e un dezastru colosal.

— Mulţumesc pentru telefon, Marjorie! Sun eu când ajung la birou şi te anunţ când se va publica în ziar.

Cu puţin noroc, abia mâine, ca să am timp să-l schimb.

închid telefonul şi mă pocnesc singură în gând.

Fir-ar! Concentrează-te!

Intru în cafeneaua^e vizavi de clădirea Miles Media şi comand o cafea. Iau ziarul din geantă şi-l pun pe masă.

Nu o să-mi păstrez slujba cu greşeli din astea, născute din neglijenţă. Sunt supărată pe mine însămi.

Răsfoiesc ziarul şi ceva îmi captează atenţia.

Graffitiuri satanice la New York

O serie de atacuri bizare cu grafîiti pe casele din West Village a speriat localnicii. Locuinţa lui Marjorie Bishop a fost mâzgălită cu graffiti de trei ori, iar poliţia refuză să ia măsuri. Un alt localnic, Robert Day Daniels, are aceleaşi probleme.

Mă încrunt citind articolul. *Poftim?* Marjorie spune că nu a zis nimănui despre asta în afară de mine. Citesc şi recitesc. îmi citează povestea aproape cuvânt cu cuvânt şi de fiecare dată sunt şi mai confuză.

A mai spus şi altui reporter acelaşi nume greşit? Scot telefonul şi îi formez numărul, iar ea răspunde din prima.

— Bună ziua, Marjorie, sunt Emily Foster!
— O, bună, draga mea; ce repede ai revenit!
— Marjorie, ai mai vorbit cu cineva de la alt ziar despre povestea cu graffitiul?
— Nu, draga mea!
— N-ai spus nimănui? Mă încrunt.
— Absolut nimănui. Eu și cei de pe stradă am decis împreună că nu vrem să ne spună povestea decât Miles Media, în felul ăsta, știm că poliția e obligată să ne asculte.
încep să-mi aud inima în urechi. Ce naiba se întâmplă?
— Cafea pentru Emily! strigă casiera.
— Mulţumesc!
Iau cafeaua și ies înapoi în ploaie, complet nedumerită.
E ora 13 și sunt în pauză de prânz. Ajung la etajul de sus și merg la recepție.
— Bună! salut cu un zâmbet neliniștit. Am venit să-l văd pe domnul Miles. E o problemă urgentă.
Mi-am frământat creierii toată ziua, iar singura teorie pe care o am nu e deloc plăcută. Trebuie să vorbesc cu Jameson.
Recepționera blondă zâmbește.
— O clipă, te rog. Numele tău?
— Emily Foster.
Ea apasă pe interfon.
— Domnule Miles, Emily Foster este aici și dorește să vă vadă.
— Las-o să intre! se aude fără nicio ezitare vocea lui catifelată.

Simt cum îmi joacă nervii în stomac când o urmez pe secretară pe coridor şi apoi pe marmură. La naiba, tot nu nii-am cumpărat pantofi cu talpă de cauciuc! încerc să merg pe vârfuri ca să nu mai fac zgomot în mers.

— Ciocăneşte la uşa din capăt.

Fir-ar! Inima îmi bate cu putere şi mă forţez să zâmbesc.

— Mulţumesc!

Secretara dispare pe coridor, iar eu închid ochii în faţa uşii, pregătindu-mă. *OK, să-i dăm drumul!* Cioc, cioc, cioc!

— Intră! îl aud pe Jameson strigând.

închid ochii strâns şi simt fluturi în stomac. Deschid ochii şi îl văd pe scaun, într-un costum bleumarin. Cu cămaşa albă, părul brunet şi ochii albaştri pătrunzători, arată ca darul lui Dumnezeu pentru femei. Poate chiar aşa e.

— Bună, Emily! şopteşte el, iar ochii lui sexy mă privesc.

— Bună!

Jameson se ridică şi se uită fix la mine. Privirile ni se întâlnesc, iar aerul pare că se învârte în jur.

— Te rog, ia loc!

Mă las pe scaun, iar el se aşază la birou şi se sprijină de spătar; ochii lui nu mă slăbesc o clipă.

— Voiam să vorbesc cu tine despre ceva, spune, iar eu mă uit la paharul de whisky de lângă el; nu ştiu ce fel de muncă implică whisky, dar unde-i paharul meu?

Mi-ar prinde bine un pahar acum sau... poate zece.

El se lasă pe spate şi rânjeşte amuzat.

— Hmm...
Ezit şi înghit nisipul din gât.
— S-a întâmplat ceva şi ştiu că aş putea avea probleme din cauza asta, dar cred că trebuie să afli, spun eu repede.
— Cum ar fi?
— Am greşit un nume într-un articol.
Ochii inexpresivi ai lui James continuă să mă privească.
— Dar e un lucru tare ciudat, mă bâlbâi eu. Astăzi *Ga- zette* a publicat acelaşi articol... cu greşeala mea cu tot.
El se încruntă.
— Poftim?
— Păi, nu ştiu, s-ar putea să mă înşel şi nici nu ştiu de ce-ţi spun toate astea, dar cred...
Mă opresc.
— Ce crezi? se repede el.
— Ştiu sigur că cei de la *Gazette* nu au obţinut singuri povestea asta şi în mod sigur nu puteau face aceeaşi greşeală ca mine. Bătrâna din articol m-a contactat direct pentru că nu voia să discute decât cu Miles Media.
Pun exemplarul din *Gazette* pe birou, în faţa lui, iar el citeşte şi se uită o clipă la mine, ca şi cum se gândeşte la cuvintele mele.
— Eşti convinsă?
— Absolut! Am greşit numele.
Îi arăt numele unde am făcut greşeala.
— Asta de aici e eroarea mea.
Jameson îşi tot trece degetul peste buza de jos în timp ce se uită la ziarul din faţa lui, adâncit în gânduri.

— Mulţumesc! O să discut cu Tristan şi te anunţ!
— OK! Mă ridic, în timp ce adaug: îmi pare rău că am greşit! A fost neprofesionist din partea mea şi nu o să se mai repete!
Mă uit la Jameson şi aştept să spună ceva. Asta a fost tot?
— La revedere, Emily! zice el sec.
Ah, mă lasă să plec.
— La revedere!
Mă întorc, mă simt respinsă şi mă întorc la etajul meu. Nu ştiu dacă am făcut bine că i-am spus despre teoria mea. Poate o să se întoarcă împotriva mea.
E ora 16 şi îmi beau cafeaua de după-masă. Sună telefonul şi răspund.
-Alo?
— Bună, Emily, sunt Sammia! Domnul Miles doreşte să te vadă în biroul lui, te rog!
Mă încrunt.
— Acum?
— Da, te rog!
— OK! Vin acum!
Zece minute mai târziu, bat la uşa lui Jameson.
— Intră! strigă el.

— Intru şi-l găsesc stând la biroul mare. Pe faţă îi apare zâmbetul sexy când dă cu ochii de mine.Bună!
Am stomacul întors pe dos.
— Bună!
— Cum a fost ziua ta? întreabă el, în timp ce mă uit cu atenţie cum îşi trece limba peste buza de jos.
E diferit în după-amiaza asta. Are un aer jucăuş.
— Voiai să mă vezi? îl întreb.
— Da, am vorbit cu Tristan şi avem un proiect special la care am vrea să lucrezi, spune el şi se apleacă în faţă, pe scaun.
— Serios?
— Da! Vrem să scrii un articol pe care să-l publicăm.
înghit în sec.
— OK! spun şi ridic din umeri. Despre ce e articolul?
Jameson mijeşte ochii în timp ce se gândeşte.
— Mă gândeam la... ceva de genul muşcăturilor din dragoste.
Mă încrunt nedumerită.
— Muşcătură din dragoste?
Amuzamentul îi străluceşte pe faţă când încearcă să nu râdă.
— Muşcături din dragoste, aşa cum am zis. La plural.
Mă uit o clipă la el, confuză. Nu pricep.
O, Doamne! Vorbeşte de vânătaia pe care i-am facut-o. Ce tupeu are! Normal că aduce vorba de aşa ceva.

înclin bărbia spre cer, sfidătoare.
— Cred că sunt mai bine pregătită să scriu un articol despre ejacularea precoce. în felul ăsta, mă poţi ajuta.
Îi zâmbesc dulce.
Ochii lui Jameson joacă încântaţi.
— Chiar aşa?
— Da, răspund cu o figură serioasă. Articolele de presă sunt mult mai bune când au dovezi care să le susţină.
Pare amuzat în timp ce soarbe din pahar. Habar n-am ce-i trece prin cap în după-amiaza asta. Poate a băut prea multe pahare de whisky. Ne uităm unui la altul şi îmi vine să-l întreb „Te-ai gândit vreodată la mine?" Dar nu pot, pentru că suntem la serviciu şi mă prefac neinteresată. De fapt, să reformulez! Nu sunt interesată - sunt oarecum fascinată. O mare diferenţă.
— Cum a fost weekendul tău? mă întreabă.
— în regulă.
Ridică din sprâncene.
— Doar atât?
Dau din cap.
— Aha!
Nu vreau să-i spun că m-am despărţit de Robbie, dar nici nu vreau să-l mint.
— Te-ai întors duminică seara?
-Da!
Ochii lui mă fixează şi ştiu că vrea să mă întrebe despre Robbie, dar îşi ţine gura.
— Weekendul tău cum a fost? îl întreb.
— Grozav, răspunde el şi îşi coboară ochii la buzele mele. Am avut un weekend grozav.

Mă încrunt. Oare *grozav* înseamnă grozav în general sau „Am avut o partidă grozavă de sex cu o femeie grozavă, superbă, tot weekendul”? *încetează!*

— Vă cer scuze! spune Tristan când se strecoară uşor în cameră.

îmi zâmbeşte călduros şi dă mâna cu mine.

— Eu sunt Tristan.

E puţin mai tânăr decât Jameson, iar părul lui e de un castaniu mai deschis şi uşor ondulat. Ochii lui sunt mari şi căprui. E foarte diferit de Jameson, dar lasă aceeaşi impresie de putere.

— Eu sunt Emily.

Ochii lui mă privesc atent.

— Bună, Emily!

El şi Jameson se privesc, iar în clipa aceea îmi dau seama că ştie despre trecutul meu şi al lui Jameson. înghit nodul de emoţie din gât.

De ce i-ar fi povestit fratelui său despre mine?

Tristan se uită la paharul de whisky al lui Tristan.

— Cât e ceasul? A început ora veselă?

— E 16.30, şi da, răspunde Jameson.

Tristan se duce la bar şi îşi toarnă un pahar cu lichid arămiu. Ridică un pahar.

— Vrei ceva de băut, Emily?

— Nu, mulţumesc. Sunt în timpul programului! răspuns agitată.

O expresie amuzată apare pe faţa lui Jameson în timp ce duce paharul la buze.

OK, ce-i cu privirea aia? E un rânjet dispreţuitor sau aproape un zâmbet? Nu pot să-l citesc deloc.

Jameson stă nemişcat şi mă priveşte. Ochii ni se întâlnesc, iar aerul dansează în jurul nostru.

— Aţi vrut să mă vedeţi? întreb eu.
Chiar nu ştiu ce fel de întâlnire implică whisky. Poate ar fi trebuit să accept un pahar.
Doamne, nu! Adu-ţi aminte ce-ai făcut ultima dată când te-ai îmbătat cu bărbatul ăsta. Ai încercat să sugi şi sângele din el.
— Aşa cum am discutat, avem un proiect special la care am vrea să lucrezi, spune Jameson.
Dau din cap şi mă uit la ei.
— Da. Având în vedere ce mi-ai povestit dimineaţă, vrem să scrii un articol pe care să-l publicăm.
înghit în sec.
— OK! spun şi mă uit de la unul la altul. Despre ce e articolul?
— Alege un subiect.
Jameson scoate limba şi o trece peste buza de jos, şi o simt până în degetele de la picioare.
— Avem un proiect secret pe cale să înceapă şi aş vrea să fii implicată în el, dar trebuie să ştiu dacă poţi să faci un reportaj pe un subiect.
— Evident că pot. Am lucrat la cinci ziare regionale timp de cinci ani ca reporter.
— Proiectul ăsta e strict secret, spune Tristan. Să nu spui nimănui! E obligatoriu.
— Nu spun! răspund eu şi-i privesc.
— De ceva vreme, credem că cineva de la etajul tău vinde articolele noastre concurenţei, aşa că ajung la public înaintea noastră. Ceea ce ne-ai spus azi-dimineaţă nu face decât să confirme.
Mă încrunt.

— De unde ştiţi?
— Crede-mă; ştim, răspunde Jameson. Acţiunile noastre scad şi la fel se întâmplă şi cu credibilitatea noastră. Asta trebuie să înceteze.
Mă încrunt în timp ce ascult.

Vrem să inventezi nişte articole false şi să le depui prin canalele obişnuite, urmând apoi să vedem dacă apar în ziarele concurenţei.Mă uit la el şi încerc să ţin pasul.
— Despre ce ar trebui să scriu?
— Ceva care să merite a fi vândut. Nu trebuie să fie adevărat. Cu cât e mai fals, cu atât mai bine - e mai uşor de urmărit.
— Cine credeţi că e? întreb cuprinsă de încântare.
Asta e şansa mea! Dacă mă descurc bine acum, pot dovedi că sunt o angajată valoroasă. Cum ar fi dacă aş rezolva cazul? îmi muşc buza de jos, ascunzând un zâmbet. Trebuie să mă prefac că lucrurile palpitante ca acesta mi se întâmplă în fiecare zi.
— Habar nu avem, dar ştim că nu eşti tu.
— De unde ştiţi?
— Pentru că a început cu mult înainte să vii tu, spune Jameson şi se ridică, mergând spre bar.
— OK, spun şi mă gândesc o clipă. Aş putea s-o fac. Mă uit la amândoi, apoi întreb: Până când vreţi articolul?
— Până mâine după-amiază, dacă e posibil.
— OK!
Se aude o voce prin interfon.
— Tristan, ai un apel de la Londra pe linia doi.
El se ridică şi apăsă pe buton.
— O clipă, să mă întorc în birou.
— OK! răspunde recepţionera.

— Scuze, trebuie să răspund! Astăzi stabilim detaliile cu o companie nouă. Mai vorbim mâine după-amiază! spune el.
— Sigur!
îi zâmbesc. O, îmi place de el! E mai prietenos decât fratele lui.
El dă mâna cu mine.
— Nu uita, nu sufla o vorbă nimănui! N-aş vrea să fiu nevoit să te concediez.
îmi face jucăuş cu ochiul, dar ceva îmi spune că nu glumeşte.
Mă încrunt.
Ce dracu"?
— OK!
— Abia aştept să-ţi citesc articolul! spune el, apoi se întoarce şi iese din birou, închizând uşa după el.
Mă întorc spre Jameson. Are ochii întunecaţi şi ţine paharul de whisky în mână. Soarbe cu încetinitorul, iar eu zâmbesc neliniştită în timp ce inima mi-o ia la goană.
El ridică o sprânceană şi soarbe din nou din pahar. Electricitatea din aerul dintre noi este aproape palpabilă.
— Ar trebui să mă întorc la birou! îngaim.
El rămâne cu ochii fixaţi asupra mea, de parcă vrea să mai zică ceva, dar rămâne tăcut.
— Mai doriţi ceva, domnule? întreb şi mă ridic.
El pune paharul pe birou şi vine spre mine.
— Da, de fapt. Mai este ceva.
Se opreşte în faţa mea, iar feţele noastre sunt la doar doi centimetri distanţă. Ridic ochii spre el.

Apropierea lui îmi taie respiraţia şi, ca un val în ocean, excitaţia plutește între noi.
— Simţi? spune şoptit.
Dau din cap, pentru că e de netăgăduit.
— Sunt atât de atras fizic de tine, încât e o nebunie! şoptește el. Din prima clipă când te-am văzut în avionul acela...
Mă uit la el şi-mi imaginez cum mă aruncă pe birou.
îşi trece degetul peste faţa mea, prin mijlocul pieptului, între sâni, şi apoi mai jos, pe abdomen, apoi peste osul pubian înainte de a se opri cu mâna pe şold.
— Am o rugăminte!
— Da!
închid ochii şi simt că mă topesc la atingerea lui. Se apleacă în faţă, aşa că buzele lui aproape îmi ating urechea. Răsuflarea lui mă gâdilă şi-mi face pielea de găină pe spate.
— Mâine vreau să porţi fusta gri, cea cu şliţ.
Mă încrunt în timp ce ascult cuvintele lui şoptite.
— Bluza albă de mătase şi sutienul de dantelă pe care îl porţi pe dedesubt.
Fir-ar al naibii!
— Fără ciorapi.
Mâna lui îmi strânge şoldul şi simt că mi se încordează sexul.
îmi linge urechea.
— Vreau să-ţi prinzi părul în coadă, ca să-l pot înfăşură pe mână.
Parcă îl văd înfăşurându-şi părul pe mână şi aproape explodez.
Bărbatul ăsta e un zeu!

Privesc în sus la el.
— Altceva? întreb încet.
Ochii i se întunecă, ridică mâna şi-mi mângâie buza de jos cu degetul arătător.
— în seara asta, vreau să-ţi iei vibratorul.
Vocea lui e gravă şi suavă, şi-mi stârneşte senzaţii pe care nu le credeam posibile.
Fac ochii mari în timp ce-mi desparte buzele cu degetul. Apoi mi-l vâră în gură şi mă trezesc sugându-l.1 se întunecă privirea în timp ce mă urmăreşte, iar zâmbetul lent şi sexy îi apare pe faţă.
— Vreau să ţi-o tragi singură. Mult, adânc şi încet.
Oh... Doamne, ai milă!
— De ce-aş face asta? spun în şoaptă.
— Pentru că ştiu că o să-mi vezi chipul când o să ai orgasm.
Se apleacă şi-mi linge gâtul, pe urmă mă muşcă de ureche, şi aproape mă lasă picioarele.
— Fă-ţi temele şi vei fi răsplătită din plin! şopteşte el în urechea mea înainte de a mă săruta pe gât cu gura larg deschisă.
Sunt moale de tot în mâinile lui. Nici măcar nu pot să mă prefac că mă împotrivesc... orice ar fi *asta.*
îşi atinge buzele de ale mele, apoi face un pas în spate, iar corpul meu tresare când se retrage.
Gâfâi, uitân- du-mă la el.
— Fă-ţi temele, Emily! Ne vedem mâine!
Mă holbez la el o clipă; îmi cere să plec.

Mă încrunt în timp ce se întoarce cu spatele şi se aşază din nou la birou ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.
îşi ia paharul şi soarbe cu ochii la mine. îmi întinde o cheie pe birou.
— Cu asta o să ajungi la acest etaj.
Hm...
Ce naiba a fost asta?
Iau cheia şi ies fâstâcită din birou. Ajung la lift cu inima bubuind.
Futu-i gura mă-sii! Trebuie să capăt puţin autocontrol şi încă repede.

Pentru că el îl are pe tot.Capitolul 6

SUNT ÎN CAFENEAUA DE PESTE DRUM DE CLĂDIREA Media Building. Mi-am spus că am venit aici să iau ceva ta pachet pentru cină. Dar adevărul este că vreau să-l văd plecând. Vreau să-i văd faţa, să văd dacă e la fel de îmbujorată ca a mea. Sunt cât pe ce să am orgasm în public; nici măcar nu e amuzant. Cum e posibil ca un deget peste haine să mă excite atât de tare? Bărbatul ăsta mă topeşte într-o băltoacă, o băltoacă udă, sentimentală, maleabilă. Pur şi simplu nu pot să rezist când mă atinge!

Timp de un an am visat la Jim, bărbatul amuzant şi relaxat cu care mi-am petrecut noaptea. Şi acum, când am cunoscut altă versiune a lui, nu sunt sigură că-l plac. Adică, e sexy, mai sexy decât sexy... Un nenorocit de infern în flăcări!

Cine este Jameson Miles?

Stau pe bancheta de la fereastră şi mă uit spre stradă, şi atunci văd limuzina care apare şi parchează în faţă.

îmi îndrept spatele. Stomacul îmi flutură şi-mi ţin respiraţia, uitându-mă cum se deschide uşa. Cu încetinitorul, iese afară; e ca un star rock şi toţi se întorc sa l privească.

Domnul Orgasmic!

Mă uit cum urcă în limuzină pe bancheta din spate, iar şoferul închide portiera, apoi pleacă încet.

Urmăresc maşina pe stradă până dispare şi simt un val de dezamăgire care mă copleşeşte.

Mă întreb ce face în seara asta. E târziu, aproape 18.30, iar clădirea Miles Media s-a golit pe ziua de azi. Nu pot să cred că am aşteptat să-l zăresc plecând... Ce ratată! Cred că aş putea să comand ceva de mâncare aici. Oricum o să mă duc acasă să mănânc singură. Iau meniul şi analizez opţiunile, apoi uşile de la intrarea clădirii Miles Media se deschid iar, şi iese Tristan. Il privesc încruntată. E cu o femeie; e blondă şi frumoasă, şi poartă o rochie mulată gri, de lână, şi cizmuliţe negre, cu tocuri înalte. Are un aer la modă şi părul prins într-o coadă săltăreaţă. Spune ceva, iar el râde în hohote. Ocolesc colţul străzii, dar încă îi văd când el îi pune mâna pe fund, se apleacă şi o sărută.

Cine e?

El o ia de mână şi dispar amândoi pe stradă.

Lucrează în clădire? Aş fi crezut că au o regulă care interzice relaţiile cu angajaţii. Sau poate nu?

Poate e liber pentru toţi şi şi-o trag cu femei de la toate etajele?

Oare eu sunt singura cu care flirtează Jameson? Oare mai cheamă şi pe altcineva în biroul lui?

închid ochii dezgustată.

încetează!

Doamne, trebuie să mă stăpânesc! Verific garderoba şi scot hainele pentru mâine. E târziu şi am lucrat la articolul pe câre îl vor. Sper să fie în regulă. Pregătirea mea e diferită de data

asta. Ce-ar trebui să port mâine? Să fac ce mi s-a spus?
întind hainele pe care mi-a spus Jameson să le port şi le privesc pe pat.
Fusta gri cu şliţ, bluza albă de mătase. De unde ştie că port un sutien de dantelă cu bluza asta? De unde ştie de ţinuta asta?
Mă urmăreşte!
Un fior bolnav mă străbate. Futu-i, tipul ăsta se joacă cu mintea mea!
Mă plimb de colo, colo, o furtună de hormoni, iar el de-abia mă atinge.
Cum ar fi dacă ar face-o?
îmi amintesc după-amiaza asta şi cum degetul lui mi s-a plimbat pe corp, cum mi l-a pus în gură şi l-am supt.
îmi amintesc cuvintele lui. „Vreau să ţi-o tragi singură. Mult, adânc şi încet.”
închid ochii în timp ce excitaţia începe să-mi curgă prin vene. Vrea să mă gândesc la el când am orgasm.
Mă duc la noptieră şi scot vibratorul, îl ţin o clipă în mână şi-l privesc.
— E un substitut foarte rece, domnule Miles, şoptesc în tăcere.
îmi vine să-l sun şi să-l rog să vină, s-o facă cu mâna lui.
Dar normal că nu fac asta. Sting lumina şi mă vâr sub aşternut, iar mâna îmi trece peste sânul gol.
închid ochii, desfac picioarele şi-mi imaginez că Jameson Miles e aici cu mine.
— Vreţi să mergem la cină după program? îi întreb pe Molly şi Aaron.

— Da, în regulă! Dar ceva sănătos, răspunde Molly în timp ce tastează. Nu o să mi-o trag niciodată dacă nu încep să lucrez la curul ăsta gras. Mai tastează puţin, apoi zice: Trebuie să termin până la opt, totuşi. Trebuie să iau copiii.
— Da, OK! oftează Aaron. Sună bine!
— Eu am training după-amiază, răspund, încercând să par nonşalantă.
Amândoi ridică privirea de la ce făceau.
— Unde?
— În birourile conducerii.
— O, Doamne! exclamă Molly şi rânjeşte cu subînţeles. Ţi-a spus ceva?
Las capul în jos. Mă uit la camere.
— Îţi spun diseară!
— Doamne, trăiesc pentru poveştile astea! şopteşte Aaron. Te rog, spune-mi că l-ai futut pe biroul lui.
Pufnesc în râs şi termin ce aveam de lucru.
— Nu, nu te prosti! îi tai elanul şi iau dosarul cu articolul fals. Ne vedem mai târziu!
Amândoi ridică ochii spre mine şi rânjesc.
— Succes!
În cinci minute, sunt la etajul de sus, cu inima bătând puternic. Am decis să nu port ce mi-a spus el; aş părea prea dornică.
Oricum, ce-l face să creadă că poate să-mi spună ce să port?
Sammia zâmbeşte când mă vede.
— Domnule Miles, Emily Foster a venit să vă vadă!
— Las-o să intre! răspunde vocea lui catifelată.
Traversez holul de marmură în vârful picioarele, amin-

tindu-mi din nou să cumpăr pantofi cu talpă de cauciuc. Cum de uit întruna chestia asta? Bat la uşă.

— Intră! strigă el.

Deschid uşa şi-l găsesc stând la birou şi vorbind la telefon; ochii lui îi caută pe ai mei.

— Bună, Emily! mimează el.

— Bună! îi răspund zâmbitoare şi strâng dosarul în palme.

— Te rog, ia loc! îmi spune în timp ce îmi arată un scaun. Mai durează un minut, adaugă.

Zâmbesc şi dau din cap, aşezându-mă.

— înţeleg, Richard! Da, ştiu! Jameson ascultă o vreme, apoi adaugă: Nu-mi pasă dacă e muncitoare. A încălcat protocolul şi există consecinţe.

Mă încrunt. Ce naiba? Cu cine vorbeşte?

— Richard! se răsteşte el. O concediezi în după-amiaza asta, altfel mă ocup eu! Şi ştim amândoi cine o să facă în aşa fel, încât să doară mai puţin.

El dă ochii peste cap.

— Tristan e la curent, da! se răsteşte el. Dar eu sunt directorul executiv, aşa că eu deţin controlul. Ai două ore să o scoţi afară din clădire pe Lara Aspin, altfel cobor chiar eu! tună Jameson şi închide nervos telefonul.

Mă holbez la el cu ochii mari. Ce-a făcut fata asta?

El îşi muşcă buza de jos supărat şi mă priveşte.

— Am articolul pe care l-ai cerut, murmur eu.

— Bine!

îmi ia dosarul şi împinge scaunul în spate, deschide dosarul şi începe să citească.
E altfel azi, furios. Dar poate e doar din cauza convorbirii pe care a încheiat-o.
Respiră adânc şi răsfoieşte paginile, evident frustrat.
— E în regulă?
El ridică din sprâncene, părând neimpresionat.
Mă încrunt.

— Un fenomen meteo catastrofal nu e tocmai o ştire de senzaţie, nu?Păi, despre ce vrei să scriu? mă bâlbâi eu. Nu pot să dau nume de persoane, de locuri sau altceva pentru că sunt ştiri false. Nu vreau să fim daţi în judecată.
— Sunt perfect conştient ce este, domnişoară Foster! se răsteşte el.
— Ce-i cu tine azi? întreb şoptit.
El dă paginile şi citeşte.
— Nimic! bombăne înciudat. Nu e suficient de bun. O să-l scriu chiar eu!
Mă încrunt.
— Am lucrat patru ore la el aseară.
El ridică ochii de la hârtii. Simt cum mă cutremur sub căutătura lui.
— Atunci, despre ce vrei să scriu? îl întreb.
— Orice, dar nu despre nenorocita de vreme! închide dosarul a lehamite şi îl pune pe masă. Apasă butonul interfonului.
— Tristan, vino aici, te rog!
— Bine!
Mă fac mică pe scaun. Doamne, e rău când e mânios!
Tristan intră în birou, iar Jameson răsuflă greoi.
— Domnişoara Foster a scris articolul, zice el şi gesticulează spre dosar.
— Bine!
Tristan zâmbeşte, ia dosarul şi începe să citească.
— Un fenomen meteo catastrofal nu e suficient de bun! se răsteşte Jameson.
Tristan strâmbă din buze în timp ce citeşte.
— Dar e foarte bun! comentează el.

Hm, sunt topită după fratele greşit... Al meu e un tâmpit.

— Mulţumesc! îngaim şi afişez un zâmbet fals. Cu tot respectul, Jameson, continui eu, dacă dăm un nume fenomenului şi-l umflam că se va petrece în următoarele patru luni şi va produce pagube imense, o să stea în picioare. Nici nume de verificat, nici oameni, nici locuri. Nu văd cum aş fi putut să scriu un articol despre altceva fără să ne pun în pericol integritatea.

— Nu suntem aici să ne dovedim integritatea, mârâie el. încercăm să o păstrăm!

Mă las enervată pe spătarul scaunului.

— Vreau un articol despre un caz de crimă cercetat de FBI.

Jameson mijeşte ochii şi cade pe gânduri.

— Vino cu o crimă falsă şi un nume, o anchetă falsă şi cât de aproape sunt autorităţile să-i dea de capăt.

Clocotesc de furie.

— Dacă ştiai ce vrei să scriu, de ce n-ai spus de ieri? mă răstesc la el. Mi-ai spus să fac ce vreau, aşa că am stat patru ore să-l scriu pentru tine.

Tristan mişcă din buze să-şi ascundă rânjetul.

— Am treburi de făcut! Anunţaţi-mă cu ce articol mergem mai departe, spune el şi se îndreaptă spre uşă. Mersi, Emily! Ai făcut o treabă grozavă! îmi mai spune înainte de a închide uşa după el.

Mă uit urât la tâmpitul din faţa mea.

— Aşadar, ce vrei să fac?

Privirea lui glacială o întâlneşte pe a mea.

— Ţi-am spus ieri ce voiam să faci, dar n-ai făcut-o, nu-i aşa?
Mă încrunt. Stai, despre ce naiba vorbeşte acum? Sunt nedumerită.
Nu e nevoie să fie atât de bădăran. Iau dosarul de pe masă.
— în regulă! spun eu răstit. O să scriu un articol fals despre uciderea falsă a unui director executiv fals de către o nouă angajată falsă.
El se uită chiorâş la mine.
— Cu o secure falsă.
— Ei bine, spune el dispreţuitor, asigură-te că ea poartă nenorocita de fustă gri.
Ce tupeu are nemernicul!
— Nu, ea nu poartă fuste gri la cerere. E goală, pentru că tocmai a făcut sex cu iubitul ei sexy chiar înainte să-i taie scula directorului executiv răsfăţat.
El mijeşte ochii a dispreţ.
Mă ridic.
— O să primeşti articolul până la ora 17. îl trimit prin e-mail.
— Nu, o să mi-l predai în persoană!
— Cu tot respectul cuvenit, domnule Miles, îi răspund, zâmbind dulce, n-am chef să te mai văd azi. O să i-l predau lui Tristan.
— Dă-i-l lui Tristan şi o să vezi ce se întâmplă! strigă înfuriat la culme.
Mă întorc şi plec valvârtej din birou cu aburi roşii ieşind pe urechi.
Bărbatul ăsta e un porc nesimţit!
E 17.30 şi stau la birou, scriind ultimul cuvânt din articolul meu fals. Nu-mi place să recunosc, dar acesta e mai bun. Colegii mei s-au dus la bar şi

mă întâlnesc acolo cu ei. Ar trebui să-l predau sus, în biroul lui, dar nu o fac.
Dă-l naibii!
îl trimit prin e-mail, închid computerul şi-mi strâng lucrurile de pe birou.
îmi sună telefonul, iar litera *J* apare pe ecran. I-am salvat iniţiala ca să ştiu dacă mă sună. Iau telefonul şi resping apelul, apoi zâmbesc dulce la cameră, ştiind foarte bine că mă priveşte.
Nu m-am despărţit de un dobitoc egoist doar ca să ies cu altul.

N-are decât să mă pupe-n fund. Primesc un

mesaj: **Răspunde la nenorocitul ăla de telefon!**

Mă încrunt la mesaj şi răspund:

N-am nimic să-ţi spun.
Am terminat programul pe azi.
Ai primit articolul.
Succes!

Primesc imediat răspuns:

E o convorbire personali.

Dau ochii peste cap scârbită şi îi scriu:
Găseşte pe altcineva cu fustă gri să ţi-o sugă la cerere! Nu mă interesează postul acela!
Pun telefonul pe silenţios şi apoi în geantă, continuând să-mi strâng lucrurile.
Iau liftul până în foaier şi, când trec pe hol, un paznic vorbeşte la telefon.
— Scuzaţi-mă, domnişoară! strigă el.

— Da!
— Mi s-a cerut să vă anunț să așteptați aici!

Rahat! Jameson coboară.— Hm, nu, nu pot! Îmi pare rău! Transmiteți scuzele mele, mă bâlbâi, trec pe lângă el și ies pe ușile de la intrare. Alerg după colț, iar când dispar din raza vizuală a paznicului, fug pe stradă și mă ascund în cafeneaua în care eram ieri după-amiază, ca să văd ce se întâmplă.
Ce vrea?
Iau loc lângă fereastră, apoi îl văd pe Jameson ieșind grăbit afară și uitându-se încolo și încoace pe stradă. Își scoate telefonul și sună pe cineva. Telefonid meu începe să vibreze în poșetă.
Rahat! O să ratez total ocazia asta și o să fiu concediată.
De asta a fost concediată cealaltă fată azi? Făcea sex cu el, iar lucrurile s-au terminat prost? Îl văd uitându-se pe stradă și formând numărul din nou. Îl las să sune.
E de-a dreptul furios. Ușile clădirii se deschid, apoi iese Tristan. Jameson îi spune ceva, iar Tristan râde.
Ce-a spus?
Mă uit cu inima gata, gata să-mi spargă pieptul cum amândoi privesc în lungul străzii, apoi apare limuzina. Mă sună din nou, iar eu închid ochii. *Nu mă mai suna!*
În sfârșit, urcă în limuzina, pe care o urmăresc cu privirea cum se îndepărtează. Îmi trec mâna peste față a disperare.
Temperamentul lui și al meu sunt o combinație proastă.
Oficial, noi doi suntem o idee proastă!

O oră mai *târziu*

— Ce vrei să spui? se încruntă Molly. Nu înțeleg!

— Totul e o mare mizerie, încep să le povestesc şi oftez. Am fost acasă, în California, şi se vede treaba că lui Robbie nu i-a păsat deloc, aşa că am terminat-o cu el. Nu i-am spus lui Jameson, pentru că nu vreau să creadă că a fost din cauza lui.

— Da, asta înţeleg! zice ea şi se încruntă. Dar de ce e Jameson atât de dobitoc acum?

— Pentru că n-a purtat fusta gri, o întrerupe Aaron. Tu nu asculţi?

— Dar de ce? icneşte ea. E ridicol!

— Ştiu! spun eu.

— Nu e vorba de fustă, răspunde Aaron, mestecând. E o chestie legată de putere. Vrea ca ea să facă ce spune el.

Mă încrunt ascultându-l.

— Crezi?

— Eu tot nu pricep! bombăne Molly încruntată.

— E ceva simbolic pentru el. Vrea ca ea să se supună.

— Păi, nu mă supun! pufnesc eu. Sincer, tipul e al dracului de prost dacă are impresia că asta o să fac.

Molly dă ochii peste cap.

— Oh, Doamne, dacă m-ar ruga să port o fustă făcută din rinichi, aş face-o! oftează ea, privind în gol. Aş ucide 50 de bărbaţi să iau rinichii ăia.

— Nu? Şi eu la fel! râde Aaron. De fapt, nu există nimic ce n-ar putea să-mi ceară, adaugă el, cu mâinile ridicate în aer. Aş face orice!

Dau ochii peste cap şi ne gândim toţi o clipă.

— Ştii ce aş face dacă aş fi în locul tău? întreabă Molly.

— Ce?
— Aş purta mâine fusta gri şi l-aş ignora dracului.
Mă holbez la ea.
— Fă-l pe ticălos să plângă!
— Da! încuviinţează Aaron şi zâmbeşte larg. Flirtează cât poţi în fusta aia gri!
Zâmbesc în timp ce ideea mi se învârte prin cap.
— Ştiţi ce? Nu-i deloc o idee rea!
Ridic paharul în aer şi le zâmbesc celor doi prieteni.
— Pentru Operaţiunea Târfa Cochetă de la Birou!
Molly zâmbeşte şi ciocneşte cu mine.
Rânjesc, uitându-mă la ea.
— Să înceapă jocul!
Intru în birou ca un star rock.
Fără ciorapi... bifat.
Sutien alb de dantelă... bifat.
Bluză albă de mătase... bifat.
Părul prins în coadă... bifat.
Pusta gri cu şliţ... bifat, bifat, dublu bifat.
— Bună dimineaţa! salut şi le zâmbesc prietenilor mei când ajung la birou.
Ei întorc ochii spre mine şi chicotesc când văd că port ţinuta cerută. Aaron îmi face cu ochiul şi se răsuceşte din nou la computer.
— Doreşte cineva cafea? întreb eu.
— Da, te rog! răspund amândoi.
Intru în bucătărie, iar Ricardo vine după mine.
— Bună, scumpo, te aşteptam!
Afişez un zâmbet exagerat. Doamne, chiar nu găsesc naibii pe cineva mai bun cu care să flirtez?
— Bună! răspund încântată. Ce mai faci?

— Sunt bine!
Zâmbește, văzându-mi entuziasmul.
— Ascultă, îmi pare foarte rău că ți-am făcut probleme deunăzi.
Zâmbesc și-mi trec mâna prin coadă.
— E OK! Vino pe la mine mai târziu, vrei?
I se luminează ochii.
— OK, așa rămâne!
Mă întorc la birou și iau loc cu cele trei cafele, deschid e-mailurile și mă apuc de treabă.
Jameson m-a sunat de șase ori aseară și nu știu de ce.
Nu sunt sigură dacă voia să-și ceară scuze sau să ne certăm, dar nu-i dau satisfacția de a-i răspunde la telefon ca să poate face ori una, ori alta.
O să am o zi bună și nu o să mă gândesc deloc la afurisitul de Jameson Miles.
E ora 15, iar Operațiunea Târfa Cochetă de la Birou e în plină desfășurare. Am zâmbit și am râs cu toți ratații din clădire azi. Nu știu dacă el se uita măcar, dar sunt pe punctul de a mări miza.
Sunt în drum spre Tristan să vorbim despre articolul scris de mine.
Când ușile liftului se deschid, îi zâmbesc dulce recep- ționerei.
— Bună, am venit să-l văd pe Tristan.
— Sigur, un moment! zice ea, apoi se încruntă, încercând să-și amintească numele meu.
— Emily Foster.
— Așa e! Scuze! Tristan, Emily Foster vrea să te vadă!
— OK, las-o să intre! răspunde el vesel.

— Treci prin sala mare de ședințe, dar, în loc să faci stânga spre biroul lui Jameson, ia-o la dreapta și mergi pe coridor spre capătul opus al clădirii.
— Mulțumesc!
îi urmez instrucțiunile și o iau spre capătul opus. Mă încrunt; sunt patru uși. Ezit. A câta ușă a spus?
Merg pe coridor și văd că o ușă e deschisă. Jameson e acolo, vorbind cu un bărbat.
— Scuze că vă deranjez! Biroul lui Tristan e aici? întreb eu.
Lui Jameson îi pică fața când mă vede.
— Alături, răspunde celălalt bărbat.
Zâmbesc amabil.

Mulţumesc!Merg mai departe şi bat la uşa lui Tristan.
— Bună! îl salut zâmbitoare.
— Bună, Emily!
El surâde călduros şi arată spre scaunul din faţa biroului.
— Te rog, ia loc!
Când mă aşez, îmi dau seama că Tristan nu mă nelinişteşte deloc; mi-aş dori să n-o facă nici fratele lui.
— Mă întrebam dacă ai avut timp să citeşti articolul pe care l-am scris?
— Da, l-am citit şi mi-a plăcut. Tu ai fost mulţumită de el?
— Da, cred că a fost mai bun. Nu eram sigură ce voiai să fac mai departe cu el.
El se încruntă.
— Trebuie să-l depunem ca şi cum a venit de la tine. Ai vorbit cu Jameson?
-Hm...
Uşile biroului se deschid, dându-l la iveală Jameson.
— Bună!
— Vorbeşti de lup, zice Tristan şi zâmbeşte.
— Bună! răspund eu şi mă întorc din nou spre Tristan.
E greu să nu mă uit la Jameson când e în cameră; domină orice spaţiu.
E mai dificil decât pare să mă las greu cucerită.
— Emily a venit să vorbim despre articolul pe care l-a scris.
— înţeleg.

Se uită la mine, iar eu încep să mă lupt cu atracţia magnetica pe care o exercită asupra mea.
— A fost în regulă? întreb.
— A fost, îmi răspunde în timp ce mă fixează cu privirea. A fost foarte bun.
— Iar acum o să-l depunem ca şi cum ar veni din partea ei? întreabă Tristan.
Ochii lui Jameson nu se desprind de ai mei.
— Da, aşa cred.
Mă uit de la unul la altul.
— OK! O să-l depun şi vă anunţ ce se întâmplă!
Jameson mă priveşte în continuare.
— Am ceva ce aş vrea să adaugi. E pe computerul meu. Vino cu mine şi ţi-l dau acum.
Simt cum nervii mei o iau razna.
— OK! răspund şi mă ridic.
Jameson întinde mâna.
— întâi doamnele!
Mă întorc spre Tristan.
— Mulţumesc! Ne vedem mai târziu!
Tristan zâmbeşte larg.
— La revedere! O după-amiază plăcută!
Merg spre biroul lui Jameson şi simt căldura privirii lui pe fund.
Prefă-te indiferentă... Nu flirta... Fără atingeri! Pre- fă-te indiferentă!
Sunt aici să-l aţâţ pe ticălos... Nimic mai mult.
Ajungem la birou, iar el deschide uşa. Trec pe lângă el, el închide uşa şi o încuie.
Mă întorc spre el în timp ce păşeşte încet spre mine. Faţa lui ajunge la un centimetru de a mea.

Ochii noştri se caută şi, fără o vorbă, îmi prinde coada, şi-o înfăşoară pe mână şi-mi trage capul spre el.

— Nu te certa cu mine! spune gâfâind, apoi se apleacă şi-mi linge buzele.

— Nu fi nemernic! şoptesc eu.

Se apleacă şi-mi mângâie piciorul gol, ţinându-rai părul în mână.

Limba lui îmi linge gâtul, întins în faţa lui, iar mâna mă prinde de fund.

— Spune-mi că el a dispărut din peisaj! şopteşte în urechea mea şi o sărută uşor.

Ah... Nu aşa era planul din capul meu! Ar trebui să-l resping acum.

Anulaţi misiunea...

— A dispărut, oftez.

Buzele lui le acoperă pe ale mele, iar limba lui îmi alunecă fără efort în gură în timp ce simţurile mi se trezesc la viaţă.

Mâna lui mă lipeşte de erecţia lui, iar sărutul devine frenetic. Mă împinge în perete, îmi ridică fusta şi strecoară degetele groase în chiloţii mei.

Ochii lui întunecaţi mă privesc.

în seara asta, ne-o tragem!
Capitolul 7

- JAMESON! NU VREI SĂ TE PORŢI FRUMOS?

ŞOPTESC eu şi îmi întind fusta la loc peste şolduri.

El zâmbeşte lipit de gâtul meu şi mă trage mai aproape; buzele lui le ating pe ale mele şi-mi cuprinde faţa în palme. Sărutul e lent, prelung şi domol, iar eu simt că plutesc.

— Cina? şopteşte el.

— Hmm...

îi zâmbesc în timp ce-mi cuprinde faţa. Sărutul ăsta e foarte clar. E ispititor, senzual şi promite satisfacţia sexuală.

— La ce oră vin să te iau?

— Depinde!

— De ce?

— De impresia pe care o ai cum că poţi să-mi spui ce să port şi ce să fac.

Zâmbeşte cald, iar eu simt că-mi stă inima; nu mi-a mai zâmbit aşa din prima noapte când ne-am cunoscut.

— Iartă-mă! spune încet, aplecându-se şi sărutân- du-mă iar. Voiam doar să porţi ţinuta mea preferată ca să te pot admira.

Buzele lui coboară pe gâtul meu de parcă nu se poate abţine.

— Nu voiam să te supăr.

— Trebuie să fii atât de aspru cu mine? şoptesc când dinţii lui îmi ating linia maxilarului.

— Aşa sunt eu, aspru.

— Bărbatul pe care l-am cunoscut eu era amuzant şi relaxat.

îmi zâmbeşte şi îmi dă la o parte părul de pe frunte.
— întâlnirea noastră a fost un lux de care n-am mai avut parte niciodată.
— Cum aşa?
— Aveam darul anonimatului.
Buzele noastre se ating în timp ce îi mângâi ţepii din barbă.
— De ce eşti atât de diferit aici? întreb încet.
El se desprinde de mine şi se duce la birou.
— Sunt cine trebuie să fiu, Emily. Amuzant şi relaxat... Aşa nu poţi conduce un imperiu.
Mă uit la el şi mă gândesc un moment.
— OK, atunci cred că trebuie să refuz invitaţia la cină.
— De ce?
— Pentru că vreau să petrec o noapte cu Jim.
El mă priveşte fix.
— Jameson Miles, directorul executiv, nu mă interesează. Nu-mi pasă câtuşi de puţin de banii sau de puterea ta.
Se uită multă vreme la mine, ca şi cum îmi analizează cuvintele.
Mă apropii şi-l sărut uşor.
— Spune-i lui Jim să mă ia la şapte, şoptesc eu şi îi ating buzele cu limba. Tânjesc după el.
Tandreţea apare pe faţa lui.
— O să văd ce pot face!
Mă întorc la etajul meu şi mă aşez la birou.
— Cum a mers? şopteşte Aaron în timp ce tastează. L-ai făcut sa implore?
— Doamne, nu mă pricep deloc să mă las greu cucerită! îi răspund cu un oftat.

Molly rânjeşte.
— Aşa suntem toţi, nu?
Deschid computerul.
— Ei? şopteşte Aaron nerăbdător şi se opreşte din lucru. Povesteşte-ne!
— Luăm cina diseară! răspund eu încercând să par nonşalantă.
— O, Doamne! şopteşte Molly entuziasmată. Ce naiba o să porţi?
— Habar n-am, îi răspund şi mă încrunt. Ceva al naibii de sexy.
îmi duc mâna la inimă, încercând să-i încetinesc bătăile, şi mă uit la ceasul de pe perete - 18.55. Va veni dintr-o clipă în alta.
Dau din mâini şi mă plimb de colo, colo.
— Fii tare... Nu face sex cu el! Orice ai face, nu fi uşuratică! îmi amintesc cu glas tare.
Mă întorc la oglinda din baie şi dau din nou cu ruj.
— încercaţi să vă cunoaşteţi mai bine, pe urmă iei o decizie bazată pe personalitatea lui şi nu pe cât de mult te excită!
Rânjesc spre fata caraghioasă care vorbeşte cu propria imagine. Dacă sexul lui n-ar fi perfect, nu m-aş gândi deloc la el sau...

— Telefonul meu vibrează.Alo! răspund, iar inima mi-o ia la goană.
— Sunt jos! toarce vocea lui gravă, catifelată. La ce număr stai?
— Cobor acum! Ne vedem imediat!
Mă întorc la oglinda mare şi mai arunc o privire. Port o rochie neagră şi mulată, care îmi ajunge sub genunchi. Are bretele subţiri şi spatele gol. Se potriveşte cu pantofii negri cu toc cui şi poşeta asortată. Părul lung şi brunet are onduleuri â la Hollywood şi e prins la spate într-o parte. M-am machiat puternic, cu fard negru, iar buzele sunt roşii şi lucioase.
Şi, bineînţeles, m-am epilat de m-a luat naiba... *pentru orice eventualitate*.
Iau liftul şi, când ies în foaier, îl văd prin uşile de sticlă ale blocului. Poartă un sacou bleumarin, blugi şi un tricou alb. Arată de parcă a ieşit din paginile unei reviste.
Mi se taie respiraţia când îl văd şi zâmbesc când se întoarce spre mine.
— Bună! îmi spune zâmbitor.
— Bună!
Mă măsoară cu privirea din cap până-n picioare, apoi mă ia de mână.
— Arăţi minunat!
— Mulţumesc! îi răspund, zâmbind sfioasă.
Ne privim... şi apare din nou. Curentul acela electric care trece prin noi când suntem singuri.
— Ce vrei să facem? întreabă el, iar ochii lui coboară spre buzele mele.
Zâmbesc. Jim e atei - Jameson nu m-ar fi întrebat ce vreau eu să facem.

— Parcă spuneai de ceva italienesc?
Se apleacă şi mă sărută, sugând doar cât să mă ridic de la podea. Îl cuprind de gât cu braţele şi stăm aşa pe stradă, uitându-ne unul la altul.
— Chiar mă stârneşti, Emily Foster! spune el încet.
Zâmbesc şi-mi trec degetele prin părul lui brunet.
— Ai venit până în partea asta a oraşului doar ca să mă săruţi pe stradă? îl întreb cu inocenţă.
— Nu! rânjeşte el. Dar acum, că sunt aici, e singurul lucru pe care vreau să-l fac.
Ne sărutăm din nou, încet şi tandru, şi simt că mă excit cu viteza unui 747.
Erecţia lui tare îşi face apariţia lipită de abdomenul meu, aşa că zâmbesc larg.
— **Ce?**
— Vine şi el la cină? întreb eu.
El chicoteşte.
— Păi, pare că nu vrea s-o şteargă când eşti pe aproape.
— *Şters* nu e un cuvânt pe care l-aş folosi ca să-l descriu.
Ochii lui strălucesc de ceva anume, când mă ia de
mână.
— Să mergem pe aici!
— Mergem pe jos? întreb mirată.
— M-a lăsat maşina aici. O să ne ia mai târziu! Luăm un taxi de aici până la restaurant.
— OK!
Mergem după colţ, iar el cheamă un taxi, după care urcăm în spate.
— Waverly Place, te rog!
— OK! spune şoferul şi intră în trafic.

— De când locuieşti la New York? îl întreb.
— Dintotdeauna.
— Părinţii tăi locuiesc aici? Nu-mi imaginez cum ar fi să creşti într-un oraş ca ăsta.
— Da, deşi am fost în altă parte la şcoală.
— Unde ai fost la şcoală?
— În multe locuri - am terminat în Aspen. Mă holbez la el. *Ce naiba?*
— Ai fost la şcoală singur, în Aspen?
— Nu, mereu erau fraţii mei cu mine.
Mă ia de mână şi o sărută cu un zâmbet cald. Mă uit la el. Venim din lumi complet diferite. Nici măcar nu pot să-mi închipui cum a crescut.
— De ce te uiţi aşa? întreabă el.
— Eu nu aveam voie nici măcar să dorm la prietena mea cea mai bună.
— Independenţa a fost mereu încurajată în familia mea.
Zâmbesc şi mă gândesc la ceva. -Ce?
— Dacă locuieşti singur de când aveai..., zic şi mă opresc, aşteptând răspunsul lui.
— Aproape 12 ani.
— Ar trebui să ai inteligenţa emoţională a unui bărbat de 90 de ani. Nu-i aşa?
El dă capul pe spate şi râde în hohote.
— *Ar trebui* fiind expresia-cheie. Ochii îi joacă în cap încântaţi.
— Şi inteligenţa ta emoţională la ce nivel e?
— Hm... Cad pe gânduri încruntată, apoi răspund: Emoţional, cred că aş avea vreo 30 de ani.
— Şi fizic? rânjeşte el.

— O, Doamne, 18! îi răspund şi încep să râd. Nu am deloc experienţă. ^
Ochii lui mă fixează şi le simt arsura.
— Dar experienţa ta fizică la ce nivel ar fi? şoptesc eu.
— Sunt mai degrabă genul care demonstrează, nu declară. îmi zâmbeşte încet şi sexy, apoi adaugă: Dar îţi fac bucuros o demonstraţie.
Râd în timp ce taxiul se opreşte.
— Pun pariu că aşa e!
Coborâm din maşină şi, nici două minute mai târziu, Jameson mă conduce de mână într-un restaurant pe nume Babbo. De afară, seamănă puţin cu un pub englezesc mic şi cochet, dar, când intrăm, e mult mai mare decât pare. E întunecat şi cu o atmosferă plăcută, iar becurile aurii sporesc impresia. Sunt flori proaspete în vaze uriaşe peste tot şi pare extrem de romantic.
— Bună seara, domnule Miles! salută zâmbitor bărbatul de la recepţie. Masa dumneavoastră este pe aici, domnule!
Jameson mă ia de mână şi mă conduce către colţul restaurantului; ospătarul îmi trage scaunul.
— Mulţumesc!
— Aţi dori ceva de băut pentru început?
— Da! Jameson se uită la meniu, apoi mă întreabă: Vin roşu?
— Oricare, zic şi ridic din umeri, zâmbind emoţionată.
— Luăm o sticlă de Henschke.
— Desigur, domnule. Care anume?
— Hill of Roses, te rog! răspunde el şi închide meniul.

Ospătarul dispare şi rămânem singuri.
— Presupun că te pricepi la vinuri? îl întreb.
El ne toarnă câte un pahar cu apă.
— Merg doar la restaurantele unde au vinul care-mi place. Aşa că da, presupun că mă pricep la vinuri.
— Ah, înţeleg, îi răspund zâmbitoare. Eşti genul acela...
El zâmbeşte.
— Probabil.
Ochii noştri se privesc o clipă.
— Nu-mi vine să cred că eşti afurisitul de director executiv.
El râde şi îşi sprijină faţa în palmă.
— Parcă voiai o întâlnire cu Jim în seara asta?
— Aşa am vrut... adică, vreau.
— Păi, de ce vorbim despre directori executivi?
Zâmbesc uşor.
— Habar n-am.
Ospătarul revine în grabă şi deschide sticla de vin, turnându-ne în pahar. Jameson îl gustă.
— E în regulă!
Ospătarul umple paharele şi pleacă. Jameson ridică paharul şi îl ciocneşte uşor cu al meu, apoi iau o gură şi simt gustul bogat, catifelat.
— Hmm... Sunt impresionată!
— Am gusturi excelente. Zâmbeşte, apoi redevine serios când adaugă: La orice.
Zâmbesc jenată; vorbeşte despre mine.
— Povesteşte-mi despre weekendul trecut! mă îndeamnă apoi Jameson.
— Nu sunt multe de spus.
— Te-ai despărţit de el?
— Se apropia de mult momentul.

— Nu erai fericită?
— Nu! De multă vreme...
— Cum îl cheamă? Cu ce se ocupă?
— Nu-ți spun numele lui, mă reped la el. E afacerist - de succes şi chipeş, îl mint eu.
El soarbe din vin şi mă priveşte, şi ştiu că se gândeşte la altceva.
— Ce e? îl întreb.
— Te-ai gândit vreodată la mine?
— Da! încuviinţez şi schiţez un zâmbet. Tu te-ai gândit vreodată la mine?
— Da, de fapt.
Ochii lui mă fixează.
— La ce te-ai gândit?
Un zâmbet leneş şi sexy îi apare pe faţă.
-Ce?
— Nu vrei să ştii.
— Ba da, vreau! insist şi îi zâmbesc. Spune-mi!
— M-am gândit că probabil ai fost cea mai tare partidă pe care am avut-o vreodată.
Ochii lui coboară spre buzele mele.
Aerul scapără între noi.
— Şi chiar şi acum, când sunt cu tine în vreo cameră, e ca şi cum corpul meu are voinţă proprie.
Timpul se opreşte în timp ce ne privim.
El soarbe încet din vin.
— Când mă uit la tine, mă gândesc la un singur lucru, murmură el. Nu mă pot abţine. E aproape primitiv.
Primitiv.
— Devine al naibii de greu de controlat, şopteşte el pe un ton sumbru.

La naiba, bărbatul ăsta e culmea, dar fiecare semnal de avertizare îmi spune să fug cât de repede pot. Dacă mă poate afecta în asemenea hal după o noapte, ce-o să se întâmple după două?

Ochii noştri se întâlnesc, iar excitaţia îmi înfierbântă sângele. Deodată, nu mai vreau să mă las greu; nu-mi pasă că nu ne cunoaştem. Nu-mi pasă de riscuri. Are ceva ce-mi trebuie... şi, fir-ar să fie, o să-l iau fără întrebări!

— Ar trebui să comandăm, şoptesc.

El deschide meniul uşor grăbit.

— Ce vrei?

— Orice vine mai repede.

O oră mai târziu, mă conduce de mână pe trotuar.

— Maşina mea e parcată aici.

Se întoarce şi mă ia în braţe, sărutându-mă agresiv, iar eu zâmbesc lipită de buzele lui. Felul în care am râs şi am vorbit la cină în seara asta mi-a amintit de Jim pe care îl ţineam minte, bărbatul din avion pe care îl interesa totul la mine şi la viaţa mea. De parcă ar fi simţit acelaşi lucru, aproape ne-am sărutat în mijlocul restaurantului aglomerat. Nu greşeşte; atracţia asta e dată naibii.

— Grăbeşte-te! şoptesc, atingându-i buzele.

Una e să ieşi la cină cu un bărbat superb - alta e să te imaginezi sub masă, sugându-i-o în tot timpul ăsta.

Poate pentru că mi-a spus că am fost cea mai tare partidă pe care a avut-o vreodată, dar... fir-ar, vreau să-i iau minţile! Sunt disperată să-l

dezbrac. Vreau să fiu din nou fata aceea în care m-a transformat la Boston. Mi-a fost dor de ea.
0 luăm după colţ şi văd limuzina mare şi neagră lângă trotuar. Mă opresc pe loc.
— Ce e? mă întreabă încruntat.
— Limuzina e aici?
— Da. Şi?
Mă holbez la el câteva clipe.
El îmi face cu ochiul şi deschide portiera din spate.
Urcă!Urc în maşină şi, în două secunde, e şi Jameson înăuntru şi mă aşază călare pe el, cu rochia ridicată pe talie. Ecranul despărţitor e ridicat, oferindu-ne intimitate. Sexul lui e tare, şi mă prinde de şolduri, mişcân- du-rai vaginul în sus şi-n jos peste el în timp ce ne sărutăm. Mă apucă de fund, apoi îmi mângâie spatele în timp ce corpul meu prinde singur ritmul.

Ochii lui sunt umbriţi, iar degetele se afundă în chiloţii mei, făcându-i să alunece pe piele.

— Futu-i! şopteşte el. Aş putea să-mi dau drumul doar atingând sexul ăsta frumos şi fierbinte.

încep să mă apăs peste el cu forţă, căutând o atingere mai profundă, iar el rămâne cu gura căscată, uitându-se la mine. Nu ştiu ce fel de pastile de nimfomană mi-a pus cineva în băutură la cină, dar mă trezesc pe podea, între picioarele lui, şi-i deschei blugii cu forţa.

El şuieră când îl împing în banchetă şi-i depărtez picioarele agresiv.

Ochii ni se întâlnesc când îi ling capul, simţind gustul lichidului care se scurge din vârf. El

îmi cuprinde fața, iar eu îl înghit adânc, în timp ce se încordează.

— Futu-i! mârâie în șoapte, iar abdomenul i se contractă. Futu-i, Emily!

Încep să-l strâng cu putere în pumn, iar el zvâcnește sub mine. O să aibă orgasm.

Vreau să-și dea drumul tare, repede... neînfrânat. Trebuie să fie al meu în seara asta!

Mă face să mă simt bine în pielea mea când îl satisfac, iar versiunea asta nouă a lui Emily îmi place. Vreau s-o păstrez.

— Emily! geme el și mă apucă de păr. Am ajuns acasă! îmi zice, apoi apasă pe încuietoare înainte să o deschidă șoferul.

Mă ridic repede pe banchetă, el își încheie pantalonii și gâfâim amândoi, cu răsuflarea tăiată.

Ce naiba? Bărbatul ăsta mă transformă într-un animal.

Se întoarce spre mine și zâmbește, aranjându-mi părul.

— Hai să urcăm în apartament, bine?

Mă sărută tandru; buzele lui zăbovesc în timp ce ne privim.

— Mă bucur să te revăd, Emily Foster! șoptește el.

îmi ling buzele și mă urc din nou pe el.

— Mă bucur să te gust din nou, Jameson Miles!

îmi frec sexul de el, dar el mă apucă de șolduri și mă oprește.

— Oprește-te! îmi poruncește. Oprește-te acum!

îmi lipesc buzele de urechea lui.

— Vreau să-ți dai drumul în mașina ta! îi șoptesc înainte să-l mușc. Fute-ma chiar aici!

— Isuse Hristoase!
Mă dă la o parte şi deschide portiera cu o mişcare bruscă, iar şoferul lasă capul în jos, prefăcându-se că nu ştie ce făceam noi înăuntru.
— Mulţumesc! spune Jameson, trăgându-mă afară şi mergând spre clădire.
Urcăm în lift, iar însoţitorul priveşte drept înainte. Respir greoi, sunt udă leoarcă, iar sexul îmi zvâcneşte.
Sunt complet praf.
Ochii lui Jameson sunt întunecaţi în timp ce se uită la uşile închise.
Doamne, am nevoie de el!
Uşile se deschid, iar el mă trage de mână. Buzele noastre sunt lipite când mă bagă cu spatele în apartamentul lui.
— Nu aşa am intrat în cameră şi data trecută? zâmbesc când mă ridică.
— Asemănător.
Mă lasă jos, privesc în jur şi rămân şocată.
— Ce naiba, Jim? şoptesc uluită.
— Ce e? mă întreabă încruntat.
— Asta e casa ta? întreb eu, aruncând o privire în jur.
Buzele lui îmi coboară pe gât, lingând şi sugându-mi
pielea de pe claviculă; e foarte preocupat.
Apartamentul e imens şi modern, cu ferestre de sus până jos, iar luminile New Yorkului sclipesc oriunde te-ai uita. Veiozele sunt amplasate strategic să dea o impresie de căldură. N-am mai fost niciodată într-un loc atât de frumos... sau de străin.

Podelele sunt acoperite de parchet din lemn deschis la culoare, iar mobilierul din piele şi catifea umple spaţiul. Livingul are un şemineu cu o oglindă aurită, imensă, deasupra şi un covor vechi şi frumos.

— Nu te mai uita la apartament, uită-te la mine! îmi spune când îmi cuprinde faţa şi mă trage spre el.

Continui să mă holbez.

— Ce e? murmură el.

— Apartamentul ăsta.

— Ce-i cu el?

— Vii dintr-o lume complet diferită de a mea, şoptesc eu.

— Cui îi pasă? Ochii lui mă fixează când îmi şopteşte: Te doresc, tu mă doreşti, ce altceva mai contează?

Sărutul nostru devine disperat, şi mă trânteşte de perete, apoi îmi smulge rochia de pe corp cu o mişcare rapidă. îi trag sacoul de pe umeri, apuc tricoul şi i-l scot, apoi îi deschei blugii, iar el îi aruncă într-o parte cu piciorul.

Ne uităm unul la altul, amândoi în lenjerie intimă, amândoi gâfâind, amândoi căutând o legătură mai profundă.

E ca în dimineaţa de Crăciun, dar mai bine.

Pe urmă, mă trezesc târâtă prin apartament şi aruncată pe pat. îmi smulge chiloţii. Privirea lui îmi măsoară corpul în timp ce savurează priveliştea.

Şi iată că apare - căldura pe care o stârneşte bărbatul ăsta cu privirea ar putea lumina pământul. Felul în care se uită la mine e ceva ce n-am uitat niciodată.
îmi ridică picioarele şi le înfăşoară pe talie, apoi sexul lui gros alunecă în carnea mea umflată.
Un zâmbet sexy îi apare pe faţă în timp ce mă priveşte de sus.
— Acum îmi amintesc.
— Ce-ţi aminteşti?
— De la ce vine F-ul din iniţialele tale.
— De la ce anume?
— Iepuraş futăcios.
Izbucnesc în râs.
— Pe asta o uitasem.
— Cum ai putea să uiţi aşa ceva? Fiecare detaliu din noaptea aia mi s-a imprimat pe creier.
îmi întinde un prezervativ şi îmi porunceşte: Pune-mi-l!
Buzele mele îi sărută încet sexul înainte să fac ce mi-a cerut. Atât de autoritar!
— Cum ar fi? îl întreb încet.
Mă întind şi se apleacă deasupra mea.
— Cum ar fi felul în care te uitai la mine, gustul pe care îl aveai pe limba mea.
Buzele lui mă sărută, iar sărutul se intensifică.
— îmi amintesc cum simţeam fiecare muşchi dinăuntrul tău când corpul îţi intra în convulsii în jurul meu.
îi zâmbesc uluită, mângâindu-i barba ţepoasă. *Te rog, nu mai fi superb! Nu o să mă mai descurc deloc cu tine/*
— Dar felul în care m-ai sărutat îl ţin minte cel mai bine.

Ochii mei îi caută pe ai lui.
— Cum te-am sărutat?
— De parcă aşteptai de-o viaţă să mă săruţi.
Intră adânc, iar inima mea zvâcneşte. Ridic picioarele mai sus.
— Poate chiar aşteptasem.
Ne privim îndelung, cu trupul lui unit cu al meu, şi, cu toate că ştiu că e doar sex şi că nu înseamnă nimic, pare intim şi special... mai mult decât ar trebui.
încetează! Nu te mai gândi atât!
— O să continui să pălăvrăgeşti sau o să mă fuţi odată? îl tachinez ca să înveselesc momentul.
El râde, se retrage şi se izbeşte în mine, scoţându-mi aerul din plămâni. Scot un strigăt.
O... Doamne sfinte! Cred că tocmai am trezit diavolul!
Se împinge în mine cu genunchii desfăcuţi larg, mai tare şi mai tare, şi fiecare mişcare îmi ridică picioarele mai sus şi mi le depărtează şi mai mult. Rămâne nemişcat şi apoi face cercuri înăuntrul meu. Dau capul pe spate şi nu mai gândesc limpede.
— O, Doamne! scâncesc, iar dinţii lui îmi zgârie gâtul. Ce bine e!
El continuă mişcarea aceea delicioasă în timp ce desenează cercuri cu degetul pe clitoris. încep să tremur, iar el îmi ia faţa în mâini şi o apropie de a lui.
Privirile ni se întâlnesc când trupul mi se arcuieşte şi se zvârcoleşte sub el.

Uită-te la mine când îţi dai drumul pe sexul meu! porunceşte el, apoi îndreaptă braţele şi-mi urcă picioarele pe umerii lui

.Schimbarea de poziţie îl aduce şi mai adânc înăuntrul meu, şi intru în convulsii când se izbeşte în mine. Trupul lui începe să mă pompeze ca un piston, îl prind de braţe şi ridic ochii spre el.

— Futu-i, da! geme el. Futu-i... futu-i...

Dă capul pe spate şi strigă, şi simt zvâcnetul grăitor când îşi dă drumul adânc înăuntrul meu. Suntem uzi de transpiraţie, iar el se apleacă şi mă sărută tandru.

Inima mea bate nebuneşte şi mă uit la tavan, încercând să respir. Capul lui mi se lipeşte de gât, iar buzele îmi mângâie clavicula.

Ce **mama dracului a fost asta? Asta n-a fost sex - a fost un eveniment apocaliptic.**

Sunt distrusă!

Mă trezesc în întuneric; strălucirea luminilor New Yor- kului luminează încăperea. E târziu - sau devreme. Vreo patru dimineaţa, aş zice. N-am tras draperiile înainte să adormim.

Ce noapte!

Ne-am devorat unul pe altul până n-a mai rămas nimic.

Mă uit la el, întins pe spate într-un somn extenuat. Nu ştiu ce suntem unul pentru altul, dar ştiu că e sufletul meu pereche din punct de vedere sexual. Există aşa ceva? Trupurile noastre sunt ca nişte animale; nu ne puteam sătura. Setea nu se poate stinge. Dacă s-ar trezi acum, aş fi excitată instantaneu, aşa cum ştiu că ar fi şi el.

Are dreptate, *e ceva primitiv.*

Mi-e sete, aşa că mă dau jos din pat, îmi pun halatul lui şi merg la bucătărie să caut apă. Am lăsat veio- zele aprinse, aşa că e parţial luminată. Nici măcar nu-mi amintesc cum am ajuns în dormitor.

Găsesc un pahar şi-mi torn puţină apă din frigider, iar inima mi se opreşte când mă uit în jur. Ce fel de bucătărie e asta? E ca un restaurant.

Mă întorc în living şi mă uit la oraşul de jos. Ochii mei cutreieră apartamentul, iar inima îmi bate puternic. Asta înseamnă bani adevăraţi. Bani prosteşti.

Tot apartamentul meu ar încăpea în dormitorul lui. Cât costă un loc ca ăsta? Hainele noastre sunt împrăştiate pe podea, le ridic, le împăturesc şi le pun pe măsuţa de cafea. Văd ceva luminat pe podea.

Mă încrunt şi mă aplec să iau telefonul lui Jameson. Probabil i-a căzut din buzunar când ne dezbrăcăm. Ecranul se aprinde când apare un mesaj, iar numele *Chloe* pâlpâie pe ecran.

Ilndt tştlî S-a terminat şedinţa târziu?

Mă holbez la telefon. *Ce mama dracului? Cine e Chloe?*

Jameson

Mâ trezesc în sunetul alarmei şi zâmbesc, mă întind; sunt sătul şi somnoros.

Relaxat pentru prima dată de multă vreme. Ce noapte! Ce femeie!

întind mâna după Emily şi mă încrunt când îmi dau seama că nu e în pat cu mine. Trebuie să fie la baie. Aţipesc încă 20 de minute şi, în cele din urmă, când nu se întoarce, mă ridic.

— Emily? strig şi intru în baie.

E goală.

Mă duc în living.

— **Emily? o strig.**

Tăcere.

— **Unde e?**

Mă uit în jur şi văd hainele mele împăturite pe măsuţa de cafea, dar observ că ale ei... nu mai sunt.

— **Emily? strig şi mă întorc prin apartament. Emily? încleştez fălcile în timp ce furia începe să se înteţească. îi formez numărul, iar un nor negru îmi întunecă privirea. îmi aud bătăile mânioase de inimă în urechi În timp ce adrenalina îmi curge prin vene.**

— **Alo! răspunde ea.**

Unde dracu* eşti? întreb furios

.Capitolul 8

Jameson

- A TREBUIT SĂ PLEC, SE BÂLBÂIE EA.

— **De ce?**

— **Trebuia sâ fiu devreme la birou.**

— **Nu ţi-a trecut prin minte să mă trezeşti? mă răstesc. Mă enervezi!**

— **Nu începe cu tâmpeniile astea autoritare cu mine! Plec când vreau eu! adaugă şi îmi închide.**

Inspir brusc; nimeni nu-mi închide mie telefonul. Nimeni!
Încleştez fălcile, deschid laptopul şi intru pe camerele de securitate. Mă aşez şi aştept să se încarce. Îmi apare imaginea de la uşa de la intrare, apăs să deruleze înapoi şi mă uit cum se întoarce cu viteză. O zăresc plecând şi opresc filmarea. Ce oră era?
Era 3.58. Trebuia să ajungă devreme la birou? Prostii! A aşteptat să adorm şi a plecat imediat. Mă las pe spătarul scaunului şi mă enervez şi mai tare.
— Nu ştiu de-a ce dracului te joci, Emily Foster, dar nu accept aşa ceva! Dacă eşti cu mine, eşti cu mine. Şi o să faci dracului ce zic eu.
Trântesc laptopul şi alerg la etaj. Caută ceartă. Tocmai a găsit-o.
O oră mai târziu, intru în foaierul clădirii, iar apoi mă îndrept spre maşină.
— Bună dimineaţa, domnule Miles! mă salută Alan când deschide portiera limuzinei.
— Bună dimineaţa! răspund şi urc în maşină. Teancul obişnuit de ziare e pe banchetă, lângă cafea, şi îmi încep ritualul de dimineaţă. Durează 40 de minute să parcurgem cei douăzeci de kilometri până la clădirea mea, aşa că mă folosesc de timpul ăsta să văd ce mai face concurenţa. Răsfoiesc mormanul şi iau *Gazette,* cel mai apropiat competitor, cercetând prima pagină.
— Formatul ăsta e groaznic, bombănesc pe înfundate şi-l deschid.

Citesc prima pagină, a doua, apoi ajung la a treia.

Ştiri de ultima ori!
NYPD se apropie de încheierea unei investigaţii strict secrete.

Crima i-a fost atribuită iniţial unui bărbat poreclit de poliţişti Stoneface, care a fost asociat cu peste 85 de jafuri în Brooklyn, New York.
Dar cu ajutorul nou obţinutelor probe ADN, anchetatorii cred acum că aceste crime au fost comise de acelaşi suspect, care a fost numit Ucigaşul cu Panglică Roşie în alte părţi ale statului.
„Astfel am făcut oficial legătura dintre Stoneface şi un individ cunosctit drept Ucigaşul cu Panglică Roşie”, a declarat Matthew Price, procurorul comitatului Brooklyn.
Stoneface, mecanic auto, este dat în urmărire după ce poliţia depistat, corelându-i ADN-ul cu datele înregistrate pe un website de genealogie.
Bărbatul a fost acuzat că a ucis 5 persoane şi a violat 45, în ceea ce poliţiştii descriu ca fiind o serie de crime premeditate.
A fost poreclit Ucigaşul cu Panglică Roşie pentru că victimele sale aveau o panglică roşie legată de gât după ce erau ucise.
Poliţia a aflat pe unde se află, arestarea urmând a se face în cursul zilei de azi.

— **Futu-i!**

E articolul lui Emily, doar cuvintele sunt schimbate. Scot telefonul şi îl sun pe Tristan, iar tensiunea îmi creşte până încep să fierb.

— **Bună! răspunde el.**

— **Pagina 3 din *Gazettel* spun eu răstit.**

— **Glumeşti?**

— **Nu!**

— **Să-mi trag una! oftează el. Ne vedem imediat! închid, iar telefonul îmi vibrează. Numele *Chloe* apare pe ecran; resping apelul.**

Sorb din cafea și mă uit pe fereastră în timp ce indignarea mi se scurge prin toți porii. Una e să fii amăgit, dar să fii vândut de unul dintre propriii angajați e deja la alt nivel de trădare.
Când o să pun mâna pe cel responsabil de treaba asta, o să plătească al dracului de scump!
După jumătate de oră, intru în birou și îi găsesc pe trei dintre oamenii mei preferați. Frații mei!
— Bună! îi salut cu un zâmbet. Isuse, v-ați făcut amândoi și mai urâți de când v-am văzut ultima oară! Nu credeam că e posibil.
încep să râdă și ne îmbrățișăm. Mi-era dor de frații mei! Rolul lor în companie le cere să locuiască în Marea Britanie; lucrează la biroul nostru din Londra. Nu apuc să-i văd decât o dată pe lună rând merg acolo; la fel și Tristan. Deși el stă mai mult, așa că petrece mai mult timp cu ei.
Trântesc ***Gazette*** pe birou.
— Ce dracu' e asta?
— Afurisită chestie! șoptește enervat Tristan în timp ce se așază toți la masă.
— Ce se întâmplă? se răstește Elliot. Nu-mi vine să cred!
Respir greoi.
— Avem o angajată nouă, Emily Foster.
Tristan rânjește, iar eu dau ochii peste cap.
— Și? mă întrerupe Christopher.
— A publicat un articol în a doua ei zi aici și nu era sigură de numele unui suspect, așa că a inventat unul pe loc, având de gând să-l schimbe când se întorcea la birou.
Toți se încruntă în timp ce mă ascultă.
— Numai că a uitat.
— Isuse! exclamă Elliot și dă ochii peste cap. Inutilă!

— Nu! spune Tristan. Diabolică! Acelaşi articol a apărut în *Gazette* a doua zi... cu numele fals.
Elliot şi Christopher se încruntă.
— De unde ştii?
— O cunosc pe reporteră. Ne-am întâlnit mai demult.
Mă opresc, nedorind £ă dau detalii.
— Ştii cine e? rânjeşte Tristan.
— Cine? întreabă Elliot în timp ce se uită de la unul la altul.
— Mai ţii minte că acum multă vreme Jay a apărut cu o vânătaie a dracului de mare?
Le pică faţa.
— Nu!
Elliot se ciupeşte de rădăcina nasului.
— Te rog... să nu-mi spui! izbucneşte el în hohote de râs. Cum l-ai zis? Ruşinea din escală.
— A trebuit să port gulere pe gât două săptămâni, oftez dezgustat.
— Mai ţii minte cina aia oficială pentru organizaţia de caritate a mamei? îşi aminteşte Tristan, care dă capul pe spate şi râde. Şi aveai cea mai mare vânătaie din lume. Şi a trebuit să o ascunzi de mama toată noaptea şi să îţi acoperi gâtul. A fost al dracului de amuzant, omule!
— Stânjenitor de-a dreptul! răspund şi mă cutremur când îmi amintesc. în fine, să ne întoarcem la poveste! Mă uit urât la Tristan că a adus vorba de asta, apoi continui: Emily - aşa o cheamă - a obţinut aici o slujbă fără ca eu să ştiu. A început acum trei săptămâni şi pe urmă s-a întâmplat greşeala cu numele. A venit la mine cu bănuiala că se întâmpla ceva necurat. Un nume fals pe care l-a inventat pe loc nu e o coincidenţă.
Mă uit la fraţii mei.

— Articolele noastre sunt vândute pe piața neagră.

— Futu-i mama mă-sii! răbufnește Elliot.

— Prețul acțiunilor noastre scade pentru că nu mai sunt știri de ultimă oră.

Elliot clatină dezamăgit din cap.

— Pentru că reporterii pe care îi plătim lucrează pentru concurență! se răstește Tristan.

— Am testat teoria săptămâna asta. Am rugat-o pe Emily să scrie un articol fals și să-l depună prin canalele obișnuite, și uitați! zic și bat în ziar cu degetele. E chiar aici, în pagina trei din ***Gazette!***

Se uita toți la ziarul din fața noastră, căzuți pe gânduri.

— Și... ce facem?

— îi concediem pe toți cei care lucrează pentru mine! strig eu.

— Nu, trebuie să facem lucrurile ca la carte! Sunt o sută de oameni pe etajul acela. Nu mai vorbim de IT și camera de corespondență.

Băieții încep să discute despre opțiunile pe care le avem.

Apăs pe interfon.

— Poate să vină Richard de la Juridic aici, te rog?

— Da, domnule!

— Oare să scrie Emily încă un articol ca să-l urmărim cu mai multă atenție? întreabă Elliot.

— Nu! răspund eu. Nu vreau s-o implic din nou. Nu o vreau deloc aici.

Tristan rânjește.

— O să-ți șterg rânjetul ăla prostesc de pe față imediat! strig la el.

— Ți-e teamă c-o să-ți facă altă vânătaie? glumește Elliot. Cred că se pricepe bine la sucțiune.

încep toți să râdă.

Mă uit urât la el.
— Termină cu căcaturile! N-am chef de asta azi!
Se aude un ciocănit în ușă.
— Intră! spun eu, iar în clipa următoare își face apariția Richard. Te rog, ia loc!
— Cu ce vă pot ajuta? zâmbește el.
— Credem că cineva de la etajul de știri vinde articolele noastre concurenței. Cum procedăm din punct de vedere legal?
Richard se încruntă și se uită la noi toți.
— Sunteți siguri?
-Da!
— Păi, începe el, expirând prelung, puteți angaja o firmă de investigații corporatiste.
— Cu ce se ocupă? întreb eu.
— Sunt axați pe partea de afaceri și poate fi vorba de verificarea legitimității unui partener de afaceri sau a unui acord, analizarea pierderii sau a furtului de informații private, identificarea potențialului unei reputații distruse, lucruri de acest fel.
— Nu! spun eu și mă ridic. Nu vreau un străin care să-și vâre nasul pe aici. Dacă se află? Ne va afecta reputația și mai mult.
— Cu tot respectul, <Jameson, nu văd ce alta opțiune ați avea, spune Richard.
— Cunoști vreo astfel de firmă? întreabă Tristan.
— Nu! Dar pot afla pe cine să folosiți.
— Nu-mi place!
— Sunt profesioniști. Se ocupă de asemenea lucruri tot timpul. Nici măcar nu o să știi că sunt în clădire, continuă Richard.
— Cum funcționează?
— De obicei, vin sub acoperire și se prefac că sunt colegi în timp ce urmăresc și analizează.

Dau ochii peste cap scârbit.

— **Ce caraghios! Nu e un nenorocit de episod din *MacGyver.***

Mă uit la fraţii mei şi ştiu că sunt cu mâinile legate Nu există altă cale şi înţeleg că trebuie să cedez.

— **Bine.**

Emily

O oră mai devreme

Merg întins pe stradă prin mulţime. Nu o să mă obişnu iese niciodată cu trotuarele aglomerate din New York.

oricât voi trăi aici. Sunt epuizată. N-am dormit jumătate de noapte, pentru că am făcut sex, şi nu am mai reuşit să pun geană pe geană după ce am plecat din apartamentul lui Jameson la patru dimineaţa. Doamne, ce coşmar e situaţia asta! Şi cine dracu' e Chloe?

Comand cafeaua cu gheaţă şi, în timp ce aştept, cumpăr *Gazette* de la chioşc. O să-l citesc la prânz. Mă întreb dacă au slujbe disponibile. Probabil o să am în curând nevoie de una. Cu inima grea, gândurile mi se întorc spre Jameson. La naiba, de ce întotdeauna ceva merge prost cu bărbaţii care îmi plac? Daca ar fi un tip normal - cu un apartament normal de rahat şi fără femei care să-i scrie mesaje - ar fi perfect. În toate felurile.

îmi amintesc de noi doi aseară când făceam dragoste, sărutându-ne ore întregi, şi mă cuprinde tristeţea.

Detest faptul că avem o legătură atât de profundă la nivel fizic!

E doar sex, proasto! Sex uluitor, care-ţi sfărâmă oasele şi te înfioră până-n degetele de la picioare.

Bănuiesc că Jameson Miles are parte de aşa ceva cu orice femeie ar fi. E genul acela de bărbat şi genul acela de sculă.

ihh! îmi iau cafeaua şi mă îndrept abătută spre birou. Nu mă gândesc azi la el şi în mod sigur nu-i spun că ştiu despre Chloe.

Oricine ar fi Chloe.

Nu ştiu decât că, dacă îi trimite mesaje în toiul nopţii, întrebându-l unde este, ceva e la mijloc şi e tot al ei. N-are decât să-l aibă!

Eu pot fi multe, dar nu fu? bărbatul nimănui.

Ticălosul! Cum îndrăzneşte să mă folosească pentru sex? Gustul amar al trădării îmi umple gura; pot să mă prefac oricât de curajoasă, dar adevărul e că sunt supărată. Noaptea trecută a fost perfectă - mai mult de atât - şi pe urmă a stricat el totul.

Credeam că am petrecut noaptea cu Jim, În schimb am avut parte de versiunea nemernică a lui Jameson Miles. Cum de nu mi-am dat seama? Intru în clădire şi urc la etajul meu, apoi mă aşez dezgustată pe scaun.

— Bună! salut eu.

— Bună! îmi răspunde Aaron şi se învârte cu scaunul spre mine. Cum a mers?

Mă uit la camera de deasupra. Oare mă priveşte?

— Bine! O să-ţi spun diseară! Ieşim la băut!

— La băut?

— Orice ne pica-n mână.

El se schimbă la faţa.
— Oh, a fost bine în sensul acela.
— Exact! murmur sec.
— Ce se întâmplă pe aici azi? şopteşte Aaron.
— Ce vrei să spui? întreb şi îmi ridic ochii de la computer.
— Tristan se foieşte pe aici, iar Jameson a fost deja pe etaj.
— Ce oră e?
Mă uit la ceas.
— E abia nouă iară un sfert. Ei nu coboară niciodati aici la ora asta, dacă e să coboare măcar.
— Ştiu.
— Hm...
îl văd pe Tristan discutând cu managerul etajului **îi** pare încrâncenat.
— Crezi că e ceva în neregulă? îl întreb.
— Nu ştiu! L-ai enervat aseară pe domnul J? Rânjesc.
— Poate e sus şi face o criză.
— Probabil o să fiu concediată. Zâmbesc fericită şi deschid computerul, apoi adaug: Bun, sper să fie supărat!
Două ore mai târziu, dau cu ochii de doi bărbaţi pe care nu i-am mai văzut până acum.
— Cine sunt? şoptesc eu.
Molly ridică privirea şi se schimbă la faţă.
— O, Doamne, ai milă! Mulţumesc, Doamne!
— Ce e? mă încrunt eu.

— Elliot şi Christopher Miles. Au venit din Marea Britanie. Trebuie să fie o şedinţă de consiliu sau ceva săptămâna asta.
Fac ochii mari.
— Fraţii lui Jameson?
Ea zâmbeşte visătoare în timp ce-i priveşte.
— Aha! încuviinţează ea şi se uită la Aaron, care se holbează fătiş. Eu îl aleg pe Elliot.
— Bun, pentru că eu îl aleg pe Christopher, răspunde el în şoaptă.
— Poţi să ne aranjezi o întâlnire cu un frate? mă întreabă Molly.
— Da, şi trebuie să facem schimb, răspunde Aaron. Pentru că-i vreau pe toţi patru. Nu pot să aleg.
— Îţi poţi imagina? murmură Molly. Mă înroşesc numai cit mă gândesc, suspină ea şi îşi face vânt cu un dosar în timp ce ochii nu i se dezlipesc de fraţi. Imaginează-ţi-i pe toţi în pat la un loc... luându-te pe rând!
Dau ochii peste cap indignată.
— Fraţii Miles sunt supraapreciaţi, dacă e să mă întrebi. Dar nu sunt, totuşi. Mint de îngheaţă apele. Toţi cu
părul brunet, înalţi şi atletici, cu fălcile pătrate şi costume de firmă pentru fustangii. Totul la ei patru denotă putere şi frumuseţe. *Ticăloşi!*
Jameson nu a trecut azi să mă vadă. N-am primit nimic de la el şi, la drept vorbind, probabil e sus în birou, sărutându-se cu Chloe pe canapea în clipa asta.

Ih! Gata cu bărbaţii! Cum de-am fost atât de proastă?

16.30

— O, Doamne, ai văzut articolul din *Gazette*? întreabă Molly.

— Nu, care-i faza?

— Ucigaşul cu Panglică Roşie. În seara asta nu o să mă simt în siguranţă nici în metrou.

întorc ochii spre ea.

— Poftim?

— Da, e una dintre principalele lor ştiri de azi. O citeam adineauri online.

— Glumeşti?

Deschid website-ul lor şi caut articolul şi, într-adevăr, apare aproape cuvânt cu cuvânt... Cuvintele mele. îngrozită, îmi apăs gura cu palma în timp ce citesc. O, Doamne! De asta sunt toţi aici azi; limitează daunele. Mă uit la articolul de pe computer. E acolo, negru pe alb, dar tot nu-mi vine să cred. Mă uit la toţi oamenii din birou, care par calmi şi profesionişti. Cine e? Hoţ nenorocit!

— Trebuie să vorbesc cu cineva. Mă întorc imediat.

Aproape că alerg spre lift şi urc la ultimul etaj. De ce nu mi-a spus nimic?

— Bună! zic eu, trecând pe lângă recepţie.

— Scuză-mă, Emily! strigă recepţionera. Nu primeşte pe nimeni acum.

— Mă rog!

Merg înainte spre biroul lui Jameson şi bat la uşă.

— Da? strigă el.

Deschid uşa şi-l găsesc stând la biroul mare; ochii albaştri se ridică spre ai mei.

— Ce e? întreabă el glacial.
Intru şi închid uşa după mine.
— Am văzut articolul. -Şi?
— Păi... de ce nu mi-ai spus? Era articolul meu. Credeam că măcar o să-mi spui.
— Domnişoară Poster! zice el cu fălcile încleştate şi părând grozav de supărat. N-am timp pentru jocurile tale juvenile.
— Ce înseamnă asta?
— înseamnă că sunt foarte ocupat! îmi răspunde şi începe să scrie din nou la computer. Mă holbez o clipă la el. *Poftim?*
— închide uşa când ieşi, te rog!
Ce tupeu nenorocit are! Se culcă cu mine în timp ce se vede cu alta şi are îndrăzneala să se poarte aşa! Ceva înăuntrul meu se rupe.
— Cine dracu' te crezi?
— Iar începe! bombăne el pe înfundate.
— Poftim? strig eu. Iar începe? Glumeşti naibii? El îşi sprijină bărbia în palmă şi se uită urât la mine.
— Ce-a fost azi-noapte? Hm? strig eu.
Sunete de alarmă încep să urle în jurul meu. E cel mai grav lucru pe care aş putea să-l fac, dar mi-am pierdut controlul complet.
— Te întâlneşti cu altcineva? bâigui eu. Cine e Chloe, Jameson?
El ridică din sprâncene, se ridică şi merge spre uşă.
— Afară!
— Poftim? mă răstesc, nevenindu-mi a crede. Mă dai afară?

— De fapt, mă comport profesionist. îţi sugerez să faci acelaşi lucru! zice şi se uită de sus la mine.
— Ştii ceva? şoptesc, privindu-l cu lacrimi de furie în ochi. N-ai decât să te duci dracului!
El se uită urât la mine.
— Nu că ar fi treaba ta, dar Chloe e maseuza mea. Aveam programare aseară cu ea şi nu am fost acasă. Mesajele acelea au intrat la ore bune după ce le-a trimis.
Mă uit la el în timp ce inima îmi bubuie în piept.
— Să nu te mai uiţi niciodată în telefonul meu!
Jameson rânjeşte ameninţător, se întoarce cu spatele
la mine şi se aşază din nou la birou.
Mă uit la el printre lacrimi. Mă simt... folosită.
— Credeam că e ceva între noi.
— Şi eu la fel.
Ochii lui reci mă privesc.
— Dar ai făcut rahatul praf azi-dimineaţă când ai plecat ca un copil de doi ani, zice şi se întoarce la computerul lui.
— Te culci cu maseuza ta?
Ochii lui îi găsesc pe ai mei.

Asta nu e treaba ta! Acum, ieşi

!Capitolul 9

IES VALVÂRTEJ DIN BIROUL LUI PE CORIDOR ŞI INTRU ÎN
toaletă. Deschid o cabină, mă aşez şi-mi las capul în mâini.
Mă copleşeşte ruşinea. Tocmai am pierdut controlul de tot şi m-am făcut de râs. *Naiba să te ia de proastă!*
Simt bătăile inimii în tot corpul şi sunt atât de furioasă, încât nici nu văd bine! îmi revin în minte cuvintele lui: „Dar ai făcut rahatul praf azi-dimineaţă când ai plecat ca un copil de doi ani.”
Doamne!
Lacrimi furioase îmi curg pe obraji, dar le şterg imediat cum apar.
Nu mai plânge, bebeluş ce eşti! Nici măcar nu sunt supărată - sunt furioasă. Acum trebuie să plec de la etajul asta fără să mă vadă cineva.
De ce plâng, fir-ar să fie?
Ştiu de ce. Pentru că nu am dormit suficient şi merit să fiu tratată mai bine, de asta. Ticălos nenorocit! Cine dracu' se crede?
Cu cât stau mai mult aici; cu atât e mai rău! Mă spăl pe faţă, îmi şterg ochii şi las umerii în jos, pregătindu-mă să trec pe lângă recepţie.
Sunt bine, bine... cât se poate de bine. Jameson Miles nu are puterea de a mă afecta deloc.
Deschid uşa de la baie şi ies, iar Tristan apare de după colţ. îi pică faţa când mă vede.
— Emily? Eşti în regulă? mă întreabă, privindu-mă încruntat.
— Da, desigur!

Trec în viteză pe lângă el.
— A avut o zi proastă! strigă el după mine, iar ochii mi se umplu de lacrimi din nou.
Da, păi... şi eu la fel.
— Unde ai fost? întreabă Molly când mă întorc la birou.
— Am fost să-l văd pe Ricardo, mint eu.
— Unde vrei să mergem diseară?
— Oh! exclam şi fac o strâmbătură. Nu-mi pot imagina ceva mai rău. îmi pare rău! Trebuie să renunţ. Am nevoie de somn.
— Dar vrem să auzim toate detaliile spumoase.
— Oh!
Mi se strânge inima. Nu vreau să ştie că sunt cea mai mare ratată.
— Nu ne-am întâlnit aseară. N-a mai venit.
— Poftim? se încruntă Aaron.
— Nu contează! Nu-mi pasă!
Ridic din umeri, prefăcându-mă nonşalantă. Acum îmi doresc să nu le fi spus nimic despre el.
— Da, e în regulă! Oricum trebuie să fac economie la bani.
Aaron oftează şi-şi strânge computerul.
— Vii? întreabă Molly.
— O să stau să termin asta.
Deschid computerul din nou. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să-i dau ticălosului un motiv să mă concedieze. îmi termin treaba şi, în cele din urmă, o oră mai târziu, închid computerul şi cobor.
Ies pe uşile din faţă şi văd limuzina neagră parcată lângă trotuar.
Rahat!

Mă uit speriată în jur. E aici? Fir-ar, nu vreau să-l văd! Traversez în grabă spre refugiul cafenelei. Comand o băutură şi iau loc la geam.
Grozav! îmi trec mâna peste faţă. Serios, ce urmează acum? E ultimul lucru de care am nevoie.
— Poftiţi!
Ospătarul îmi zâmbeşte şi aşază ceaiul cu gheaţă în faţa mea.
— Mulţumesc!
Mă uit la şoferul de peste stradă care se sprijină de limuzină şi-mi amintesc noaptea trecută, când eram în genunchi, iar el încerca să deschidă portiera şi era încuiată. Mă întreb de cât timp lucrează pentru el, câte chestii a văzut. Mă uit cum răspunde la telefon, apoi se urcă în maşină şi pleacă.
Poftim? Jameson era deja în maşină? De ce a plecat?
Ce ciudat...
Uşile de la intrare se deschid, dând la iveală un grup de bărbaţi. *Rahat, ei sunt!* Iau meniul şi-mi acopăr faţa, trăgând cu ochiul pe fereastră, dincolo de stradă.
Tristan, Elliot, Christopher, Jameson... şi fata blondă cu care era Tristan seara trecută. E foarte şic, iar hainele ei de serviciu arată de parcă sunt pentru o şedinţă foto. Băieţii seamănă foarte mult. Elliot seamănă cel mai mult cu Jameson, cu părul negru-şi ochii albaştri, pătrunzători. Iar Tristan şi Christopher se aseamănă, cu părul mai

deschis la culoare şi ondulat. Vorbesc în timp ce merg,
Jameson spune ceva cu o figură inexpresivă, apoi râd cu toţii în hohote.
Ce-a spus?
Dispar după colţ. Elliot pune afectuos mâna pe spatele lui Jameson în timp ce traversează adânciţi în conversaţie. îi văd mergând pe stradă şi intrând într-un bar.
Mă ciupesc de baza nasului şi închid ochii, oftând adânc.
îhh, vreau să se termine ziua asta!
E uimitor ce minuni pot face pentru o fată un weekend şi puţin somn. Intra în clădire luni de parcă aş fi cea mai puternică femeie din lume.
— Bună dimineaţa!
Paznicul zâmbeşte când trec prin panoul de securitate.
— 'Neaţa! îi răspund zâmbitoare. Ce zi frumoasă, nu-i aşa?
— Sigur! îmi spune şi îmi face cu ochiul când trec pe lângă el.
La naiba cu Jameson Miles!
Şi ce dacă? Am făcut sex. Şi ce? A fost grozav!
Dar ştii ce? Nu-mi pasă!
Nu-l las să estompeze strălucirea New Yorkului. M-am mutat aici să încep o viaţă nouă şi palpitantă şi, sinceră să fiu, primele trei săptămâni au fost destul de grozave... în fine, cu excepţia săptămânii trecute. Dar ştergem asta cu buretele, aşa că nu contează cu adevărat.
Merg tot înainte şi peste alte 12 luni probabil o să-mi amintesc şi o să râd.

Ajung la etajul meu şi le găsesc pe Ava şi prietena ei, Renee, vorbind lângă lift.
— Bună, fetelor!
— Bună! îmi răspunde zâmbitoare Ava. Ce faci?
— Bine! Grozav, de fapt! Voi ce faceţi?
— Stabilim unde să mergem în weekend. -Oh!
— Hei, ar trebui să mergi cu noi în club, îmi propune ea.
— Serios?
— Da, sigur! Ne distrăm de minune.
— Ştii ce? Mi-ar plăcea! îi răspund cu un zâmbet.
— Minunat!
Fata îşi scoate telefonul din buzunar şi salvează numărul meu.
— De obicei ne întâlnim pe la opt sau nouă sâmbătă seara.
— Mai întâi luăm cina? întreb eu.
— Nu! rânjeşte ea. Mâncăm macaroane cu brânză înainte să ieşim şi să cumpărăm băuturi extrem de scumpe. Avem priorităţi.
încep să râd.
— OK, sună bine!
Mă duc la birou şi-l găsesc pe Aaron lucrând deja.
— Bună!
— Bună! îmi răspunde el abătut.
— Ce e? îl întreb după ce mă aşez încruntată.
— Iar am fost lăsat baltă aseară! oftează el. încep să mă satur de chestia asta, ştii?
— Ai vorbit cu el? îl întreb.
— Nu, mereu lucrează sau are altceva de făcut, sau are o scuză bună. Poate caut eu probleme care nu există.

— Poate! îi cânt în sfirună. Oricum, o să te bucuri să afli că eu sunt într-o stare mult mai bună azi.
— Serios? zâmbeşte el. Care-i secretul tău?
— Somnul. Şi cred că o să încep să merg la sală la etajul al treilea săptămâna viitoare. Vrei să mergi cu mine?
— Posibil! zice şi începe să rumege ideea.
— Am putea deveni nişte disperaţi după fitness foarte sexy.
El chicoteşte.
— Da, OK! Eşti drogată?
— Am avut o zi foarte proastă vineri şi sunt hotărâtă să-mi schimb modul de a gândi.
— Bravo ţie!
Vine şi Molly şi-şi trânteşte poşeta pe birou.
— Nu vrea nimeni un copil?
încep să râd.
— Ce s-a mai întâmplat?
— Ihh, se văicăreşte ea şi se prăbuşeşte pe scaun. Ştii că Brad a fost prins cu mesajele pentru fata aceea. I-am luat telefonul pentru că taică-su n-a vrut s-o facă! se răsteşte ea.
— Da!
— Păi, era furios, dar nu era chiar atât de furios, ştii?
— Ce vrei să spui?
— Adică, nu mă bătea la cap tot timpul, ca de obicei, să i-l dau înapoi şi a vrut aseară să se culce foarte devreme.
O ascult încruntată.
— Mi s-a părut că ceva nu e în regulă, aşa că am verificat ascunzătoarea să văd dacă telefonul

era tot acolo, şi era. Pe urmă, mi-a venit o idee ciudată să verific SIM-ul.
Aaron râde, ştiind deja încotro merge cu povestea.
— Ticălosul ăla mic scosese SIM-ul şi îl pusese într-un telefon vechi.
— O, ce rahat!
— Dau buzna în dormitorul lui şi, ce să vezi, are telefonul în mână, ascuns sub cuverturi. I-l iau şi mă încui în baie cât îl verific. El bate în uşă cu pumnii şi ştiu că e ceva acolo ce nu vrea să văd eu.
Fac ochii mari în timp ce o ascult.
— Fiţi atenţi! pufneşte ea. Micuţa şi inocenta Chanel i-a trimis şi poze nud.
Mă încrunt.
— Fetiţa asta de 15 ani arată ca un nenorocit de model *Penthouse.*
Izbucnim în râs.
— Oh, e şi mai rău de atât! continuă ea. Cât caut eu în telefonul lui, vine încă un mesaj de la ea.
— Ce era?
— „Mi-am făcut o epilare braziliană cum voiai tu. Îţi place?”
Rămân cu gura căscată.
— Îţi vine să crezi ce mesaj?
Neputând să mă abţin, izbucnesc în hohote de râs.
— Şi mie mi s-ar părea amuzant dacă nu ar fi copilul meu, şopteşte ea. Pe urmă, Brad a făcut o criză şi mi-a spus că dacă îi sun pe părinţii lui

Chanel e sinucidere socială pentru el, pentru că reputația lui va fi distrusă şi că nu se mai duce niciodată la şcoală, povesteşte mai departe Molly şi loveşte cu palma în tastatură.

— Aşa e! confirmă Aaron. Nu poţi s-o suni pe mama ei!

— Adică e în regulă să mă sune ea pe mine, dar eu nu pot s-o sun pe ea? se bâlbâie Molly.

— Nu ştiu, răspund eu încet. Probabil că nici eu nu aş suna-o.

— Păi, tu ce ai face? mă întreabă ea.

— I-aş cumpăra o cutie de prezervative, asta aş face.

— Ea se holbează la mine cu ochii bulbucaţi.Imaginează-ţi cum ar fi dacă ar lăsa-o gravidă! adaug eu.
— O, Doamne! exclamă Molly şi îşi trece mâna peste faţă. Nu suport băieţii! Sunt atât de proşti!
— E ridicol cât testosteron are un adolescent, răspunde Aaron nonşalant. Eu mi-o frecam de patru ori pe zi când aveam 15 ani.
Eu şi Molly ne strâmbăm.
— De patru ori pe zi? îngaim eu.
— Fetele nu fac asta? se miră el.
— Nu! spunem amândouă, icnind.
— Bărbaţii sunt scârboşi, zic şi mă prefac că tremur de dezgust.
Telefonul de pe biroul meu sună.
— Alo! răspund eu.
— Bună, Emily, sunt Sammia, asistenta personală a domnului Miles.
Ce vrea?
— Bună!
— Domnul Miles m-a rugat să te anunţ că ai o întâlnire în biroul lui peste o oră.
— Sunt foarte ocupată! Poţi să-l anunţi pe domnul Miles că, din păcate, nu reuşesc să vin?
— Mi-a spus că prezenţa ta e obligatorie şi a vorbit deja cu managerul tău să fii liberă.
Dau ochii peste cap. *Ce tâmpit/*
— Bine! O să vin! Mulţumesc!
Cioc, cioc! Bat uşor în uşa lui Jameson.
— Intră! strigă vocea lui puternică.

Mi se strânge stomacul de emoţii când deschid uşa. Jameson stă singur la birou. Ridică privirea spre mine.
— Ai vrut să mă vezi?
— Da, te rog să iei loc!
Mă las pe scaun şi îmi încleştez mâinile cu o forţă care-mi albeşte încheieturile. Mă priveşte în ochi.
— Ce mai faci?
— Bine, mulţumesc!
Mă uit la biroul lui. Nu mă uit la ochii aceia albaştri şi frumoşi. E ca şarpele din Cartea *Junglei* - o singură privire în ochii aceia hipnotizanţi te prosteşte, iar chiloţii ajung pe podea.
— Te rog să te uiţi la mine! îmi porunceşte el.
— Ce doreşti, Jameson? răbufnesc. N-am timp pentru jocurile tale!
— Vreau să te uiţi la mine! îmi ridic încet ochii spre el.
— De ce nu vrei să te uiţi la mine? îl privesc o clipă.
— Pentru că mi se pare că faţa ta... cere pumni.
El rânjeşte şi se lasă pe spătarul scaunul, vizibil amuzat.
— Chiar aşa?
— Da, aşa e, îi răspund şi arunc o privire prin birou. Putem vorbi despre serviciu?
— Mai târziu! Acum aş vrea să vorbim despre criza ta de vineri.
— Eu n-aş vrea.
— E maseuza mea.
— Cum spuneai, nu e treaba mea.
Mă uit urât la el, cu expresia de scârbă afurisită.

— Voiam să te sun aseară. E rândul meu să mă amuz.
— Nu-ţi irosi timpul! N-aş fi răspuns.
Îşi trece degetul mare pe buza de jos în timp ce mă urmăreşte, ca fascinat.
— De ce eşti atât de răutăcioasă?
— Nu sunt răutăcioasă. Doar că n-am de gând să suport atitudinea ta de ticălos îndreptăţit. Poate că aici eşti director executiv, dar...
Se lasă pe spate şi ridică bărbia, părând mânios.
— Termină ce voiai să spui!
— Nu! E în regulă.
Strâng din dinţi ca să nu explic mai departe.
— Poate că aici sunt director executiv, dar ce? întreabă el şi se învârte cu scaunul.
— Nu eram supărată pe tine vineri. Am plecat în toiul nopţii pentru că eram nedumerită... în mai multe privinţe. Voiam să vorbesc cu tine când gândeam mai limpede pentru că nu voiam să mă dau în spectacol.
Ochii noştri se întâlnesc.
— Şi pe urmă am venit în biroul tău şi m-ai tratat ca pe o târfă ieftină în care ţi-ai dat drumul cu o noapte înainte.
El îşi încleştează maxilarul.
— Nu sunt târfa nimănui, Jameson, cu atât mai puţin a ta. Nicio slujbă nu merită respectul meu de sine.
Aerul scapără între noi.

— Aşa că scuză-mă dacă privilegiul de a-ţi suge scula aurită de director executiv nu mă mai excită.
El îşi freacă bufea de jos cu degetul, uitându-se în continuare la mine.
— Ai făcut parte din echipa de dezbateri, domnişoară Foster?
— Ce legătură are asta? mă răstesc enervată.
— Argumentezi foarte bine. îşi linge buza de jos, încercând să-şi ascundă amuzamentul, şi adaugă: Impresionant!
Dau ochii peste cap. *Nemernic sarcastic!*
Doamne, ce tare mă enervează! Mă imaginez sărind peste birou şi pocnindu-l în nas cât pot de tare. Aş şterge zâmbetul ăla îngâmfat de pe fata lui idioată. Nici măcar nu glumesc; faţa lui *chiar* cere pumni.
— Te rog! îngaim pe înfundate.
— Ce mă rogi?
— Te rog să nu-mi mai insulţi inteligenţa! Dă-i drumul cu întâlnirea ca să mă întorc la serviciu! îmi iroseşti timpul.
Cioc, cioc!
— Intră! strigă Jameson.
Tristan bagă capul pe după uşă şi se uită la noi.
— Am început?
Am impresia că Jameson le-a cerut să ne lase singuri zece minute înainte să vină.
— Da, intraţi! răspunde el glacial şi rearanjează nişte hârtii pe birou.

Intră toţi în birou, iar eu mă aşez mai dreaptă pe scaun. Aceşti patru bărbaţi la un loc sunt o lovitură grea. Supra- doză de frumusețe.
— Bună! mă salută zâmbitor Tristan. Emily, ei sunt Elliot şi Christopher, fraţii noştri.
Mă ridic şi dau mâna cu ei.
— Bună! îmi răspund Elliot şi Christopher şi îmi zâmbesc cu amabilitate.
— Bună!
— Vă rog, luaţi loc! ne cere Jameson. Tristan, poţi să te ocupi tu, te rog!
— OK! Aşadar, conform întâlnirii noastre de vineri, am recrutat un investigator privat de corporaţii ca să lucreze pe etajul tău şi să afle care-i treaba cu mizeria asta.
— OK! spun şi mă uit de la unul la altul.
— Ceea ce vrem e să continui să trimiţi ştiri false.
Ma încrunt.
— De ce?
— Pentru că dacă sunt mai multe ştiri false care se scurg, ne va fi mai uşor să le depistăm.
Ma las enervată pe spătar.
— Şi după cum vezi, continuă Tristan.
James ridică mâna.
— Opreşte-te puţin! spune el şi îşi îndreaptă atenţia spre mine. Ce e, Emily?
Mă uit la el.
— Ce-ai vrut să spui adineauri?
Mă uit la toţi patru.
— Cu tot respectul, domnule Miles, dar nu am solicitat slujba asta ca să scriu ştiri false.

— Corect! se răsteşte el şi-şi freacă degetul mare de vârful degetelor.
— Ce-o să se întâmple când se termină cu toate astea? întreb eu.
— Vei reveni la sarcinile obişnuite de lucru.
— Aş dori să văd asta în scris, vă rog! spun eu răstit.
Elliot rânjeşte şi lasă capul în jos.
Jameson mă priveşte fix.
— Foarte bine! îşi întoarce din nou atenţia spre Tristan şi îl îndeamnă: Continuă, te rog!
— Investigatorul va începe luni, săptămâna viitoare, iar noi, Emily, am dori să fii ochii lui pe etaj.
Mă încrunt.
— Nu prea vreau să mă implic în treaba asta.
— Te-ai implicat din clipa în care ai intrat în biroul meu, răspunde Jameson.
Las capul în jos. *Doamne!*
— Emily, dacă ai putea să ne dai câteva ştiri false începând cu lunea viitoare ar fi grozav.
— OK, despre ce aţi vrea să scriu?
Jameson întoarce ochii spre mine.
— Aş vrea ca primul articol să fie despre un scandal de prostituţie.
Mă încrunt nedumerită.
— Să o numeşti pe şefa reţelei o târfa ieftină. Ce tupeu nenorocit are!
~ OK! îi zâmbesc dulce. Am suficient material ca să lucrez la subiect.
— Bine! îmi zâmbeşte Tristan. Lucrează la articole şi vorbim lunea viitoare, după-amiază.

— Da, OK! răspund când mă ridic şi mă îndrept spre uşă. Sună bine!
— Emily, aş vrea să vorbim o clipă, te rog! răspunde Jameson calm.
Mă opresc pe loc. *Serios?*
Băieţii ies în şir din birou.
— La revedere, Emily! spun ei.
— La revedere!
Uşa se închide după ei, iar Jameson se ridică şi vine în spatele meu.
Îi simt căldura corpului. Puterea pe care o emană nu seamănă cu nimic din ce-am simţit vreodată.îmi ia coada, şi-o înfăşoară de trei ori pe mână şi-mi trage capul într-o parte, ca să aibă acces la gâtul meu. Cu mişcări lente, îmi linge pielea de la claviculă la maxilar cu limba groasă şi puternică. îşi apropie buzele de ureche.
— N-am apucat încă să te gust!
închid ochii în timp ce excitaţia îmi curge prin vene ca un râu. Mi se face pielea de găină pe spate.
Mă întorc spre el, îmi ia mâna şi o lipeşte de erecţia uriaşă din pantalonii lui.
Electricitatea scapără între noi şi ni se întâlnesc privirile. Respir cu dificultate.
— Pot să te văd diseară? întreabă încet.
Pe negândite, îi strâng sexul, iar vaginul mi se contractă drept mulţumire.
— Nu, Jameson, nu pot!
Mă întorc şi ies din biroul lui cu inima bubuind în piept.

Ajung la lift în timp ce trupul meu urlă să mă întorc. Fiecare moleculă din corpul meu îl vrea. Dar e doar un ticălos, iar eu sunt doar o altă admiratoare.
Nu o să se întâmple nimic.
E sâmbătă seara şi stăm la rând să intrăm la Sky Bar. Sunt cu Ava şi Renee, şi e al treilea club. E aproape miezul nopţii. Mă distrez de minune. Am râs şi am dansat, şi am aţâţat toţi tâmpiţii din New York.
— De ce aşteptăm iar la rând? întreb supărată. Ce nu era în regulă cu ultimul club?
— Nimic! Locul ăsta e mai bun şi nu se încinge până la unsprezece.
— Oh!
Ridic din umeri. Doamne, nu ştiu nimic despre viaţa de noapte din New York! Portarul dă la o parte cordonul de catifea ce blochează uşa şi ne lasă să intrăm, iar mie mi se taie respiraţia.
Uau, barul ăsta e sus de tot, la etajul 50, şi are o terasă imensă de unde se văd luminile oraşului. Ochesc un ring de dans şi mai multe baruri, iar fetele au dreptate - bărbaţii de aici au alt calibru. Mă privesc agitată; sper să arăt în regulă. Părul lung şi brunet e liber şi port o rochie crem, mulată. Are mâneci lungi şi un decolteu generos. M-am desfătat şi mi-am cumpărat o rochie nouă pentru seara asta; am vrut să arăt bine.
Şi pare să merite; n-am mai avut parte niciodată până de atâta atenţie din partea bărbaţilor. Uluitor ce pot face o rochie strâmtă şi puţin decolteu.

Comandăm de băut şi găsim un loc în care să stăm cât privesc admirativ în jur. N-am mai fost într-un club de noapte grozav până acum.
— Locul ăsta e demenţial! le zâmbesc fetelor.
— Nu-i aşa? zâmbeşte Ava, încântată. Bărbaţii de aici sunt nemaipomeniţi.
— Şi putred de bogaţi, adaugă Renee.
— Cui îi pasă că-s bogaţi? rânjesc şi sorb din pahar.
— Mie! răspund amândouă la unison.
— Dacă tot eşti cu un tip, ar fi foarte bine să fie bogat, dacă mă întrebi pe mine. La dracu' cu amărâţii săraci! Eu sunt săracă, iar opusele se atrag, cu siguranţă, spune Ava.
Râd în timp ce le ascult.
— Şi pe cine avem aici în seara asta? întreabă Ava, ui- tându-se prin club.
— Ce vrei să spui? întreb şi o văd cum cercetează din priviri încăperea.
— Locul ăsta e frecventat de celebrităţi.
— Serios?
Privesc în jur încruntată. Nici n-aş avea de unde să cunosc celebrităţi.
în următoarea oră, dansăm şi râdem, iar Ava îmi povesteşte cu lux de amănunte despre diverse persoane. Se pare că bărbaţii sunt deosebit de impresionanţi. Totuşi, niciunul nu mi se pare atrăgător.
Un bărbat superb trece prin mulţime şi-mi pune mâinile pe coapse.
— Vrei să dansăm? întreabă el.
E blond şi masiv, şi mi se bagă în suflet, dar, la cum arată, cred că mă descurc.

— Da, vrea! răspunde Ava şi se holbează la zeul din faţa noastră.
El mă ia de mână şi mă trage pe ringul de dans, iar eu le fac speriată din mână prietenelor mele. Ava îmi trimite o bezea şi dansează pe loc bucuroasă.
— Cum te cheamă? întreabă el, prinzându-mă în braţe.
Pun braţele pe umerii lui şi-l privesc.
— Emily. Dar pe tine?
— Rocco.
îi zâmbesc. Ce nume ciudat! Doamne, sunt ameţită! Trebuie să încetez cu băutura!
— E prima dată când vii aici? întreabă el de parcă ştie deja răspunsul.
— Cum te-ai prins? rânjesc eu.
— Te-aş fi remarcat dacă mai veneai.
Zâmbesc sfioasă.
Mâinile lui alunecă spre fundul meu, aşa că i le ridic la loc pe talie.
— Eşti foarte îndrăzneţ, Rocco!
— Ştiu ce vreau când văd acel lucru.
Zâmbesc când se apleacă şi-şi lipeşte buzele de urechea mea.

Te vreau pe tine!
spune el şoptit

.Capitolul 10

Jameson

— Hm, nu-i rea! murmură Christopher când o roşcată atrăgătoare trece pe lângă noi.

O privim amândoi cum păşeşte ţanţoş spre bar. Poartă o rochie neagră, strâmtă, şi are un fund rotund perfect. Strâmb din nas dispreţuitor.

— Mediocră.

— Nu e mediocră! mă contrazice el şi îşi coboară ochii spre fundul ei, rămânând fixaţi acolo. Nici pe departe, de fapt!

— Nu mă impresionează.

Oftez în pahar şi mă uit la clubul aglomerat. Rar se întâmplă în ultima vreme ca o femeie să-mi atragă atenţia, cu excepţia micuţei domnişoare răutăcioase. Nu mă mai satur de ea... chiar dacă e absolut imposibilă.

Discuţia noastră din birou de luni îmi revine mereu în gând şi respir greoi.

E al dracului de dificilă!

Mi-ar prinde bine dacă aş putea să-mi ţin fleanca atunci când o văd. Nu ştiu de ce, lnă face să scot numai porunci pe gură şi să o prind de păr; e ca şi cum corpul meu are voinţă proprie şi îmi îndepărtează complet creierul din discuţie.

De câte ori pleacă Emily supărată din birou, îmi trag palme pentru că am procedat greşit.

Cunosc femeile; ştiu cum gândesc şi de obicei le pot convinge să facă ce vreau eu. Cu ea... nu prea merge.

Christopher îşi linge buzele în timp ce o priveşte pe roşcată.

— Mă bagi zice el, apoi traversează clubul şi-i spune ceva în timp ce tipa, toată numai mişcări leneşe, îi zâmbeşte.

Rânjesc şi beau din pahar, urmărindu-l în acţiune, li plac femeile - toate femeile. Pare să fie o trăsătură de familie; suntem croiţi în acelaşi fel. Dar ceva s-a schimbat pentru mine în ultima vreme. Apetitul meu pentru varietate a scăzut. Ceva e în neregulă şi nu prea pot să-mi dau seama ce. Mă uit la Tristan şi la Elliot cum vorbesc cu două fete pe canapele. Femeile sunt animate şi râd ca la un semn la tot ce le iese băieţilor pe gură.

Piţipoancei

Sorb din băutură şi mă uit prin încăpere.

— Hei! spune Tristan, venind lângă mine. Uite cine-i aici!

— Cine? întreb indiferent.

— Rochie crem, părul desfăcut şi arată al dracului de senzaţional.

Mă încrunt şi mă uit încotro arată el.

E ea! Emily e aici.

Un zâmbet larg îmi apare pe faţă.

— Măi să fie! Seara asta tocmai a devenit interesanti.

Tristan chicoteşte.

— Asta dacă nu vă ucideţi reciproc până atunci. Mi bate cu palma pe spate, apoi mă anunţă: Mă duc la bar.

— Da, OK!

Emily e cu două femei pe care nu le-am mai văzut, deşi par cumva cunoscute; poate sunt de la serviciu. Râd ţi vorbesc. Emily poartă o rochie crem strâmtă, cu mâneci lungi şi decolteu adânc. Văd orice rotunjime a corpului ei delicios şi intru în erecţie, admirând-o. Şi-a lăsat părul liber şi îl dă într-o parte când vorbeşte, aşa că îi văd

curbura gâtului gol; mi se strânge stomacul de emoţie.

Futu-i... Ce sexy e!

N-am mai avut niciodată o reacţie fizică atât de intensă la o femeie. Pur şi simplu, nu mă mai satur de corpul ei. Cu cât o am mai mult, cu atât o doresc mai mult. Numai de n-ar avea cea mai arţăgoasă atitudine pe care am văzut-o vreodată!

Oare asta o fi atracţia?

Majoritatea femeilor îmi cad la picioare; ea pare hotărâtă să mă respingă. ***Hmm.*** Asta îmi dă de gândit. Adevărul este că ar trebui să stau departe de ea. Lucrează pentru mine, e fantastică şi cine ştie ce o să facă dacă ne certăm din nou. Rânjesc. Deja ştiu că o să ne certăm din nou - e cât se poate de clar. Are un stil de a mă enerva ca nimeni altcineva.

începe un cântec care se vede că-i place şi începe să danseze pe loc. Fundul i se mişcă încet în ritmul acela tan- tric. Mă ridic şi o privesc, captivat de zeiţa din faţa mea.

Habar n-are cât de al dracului de sexy e.

— Cocktail New York, spune Tristan şi-mi întinde băutura.

— Mersi! zic şi iau paharul de la el.

— Ştii, felul în care te uiţi la ea e ilegal în unele ţări, da?

Văd cum i se unduiesc şoldurile şi mi le imaginez deasupra mea, făcând acelaşi lucru. Inspir brusc când încep ai simt excitaţia între picioare.

— Ai fost vreodată atât de atras fizic de cineva, încât nu mai poţi gândi când e prin preajmă?

— Nu! Slavă cerului! răspunde Tristan, privind-o cum dansează. Deşi, cu fundul acela, pot să-mi imaginez!Nici să nu te uiţi la fundul ei, altfel o să-l iau la tăbăcit pe-al tău, spun eu, tâindu-i vorba.
El râde.
— Ia uite cât de posesiv eşti! Soarbe din pahar cu o expresie amuzată pe faţă, apoi adaugă: Să ştii că mie a vrut să-mi predea articolul acela.
îl privesc inexpresiv.
— Iar tu imi dai mie raportul, dobitocule. Dacă te apropii de ea, o să mori dracului!
El dă capul pe spate şi râde în hohote.
Un bărbat blond merge spre ea şi-i spune ceva, iar ea îi zâmbeşte.
— O, păzea! mă tachinează Tristan. Ai concurenţă la orizont.
îi urmăresc, începând să mă neliniştesc.
Tipul îşi pune mâinile pe coapsele ei, iar eu strâng din dinţi. Beau din pahar şi-i privesc.
El spune ceva, ea râde în hohote înainte ca el s-o ia de mână şi să o ducă pe ringul de dans.
Râzi dracului de mine?
Tristan se întoarce şi hohoteşte când îmi vede faţa.
— Ei, începe să devină interesant!
Blondul îşi coboară mâinile pe fundul ei, dar ea i le ridică pe talie.
Privesc în timp ce totul se întunecă. ***Ia-ţi dracului mâinile de pe ea!*** El spune ceva, iar ea râde.
înghit în sec.

Deci pentru asta a venit, nu? Ca să agaţe un bărbat? Mă umplu de nervi.

— Se pare că teritoriul tău e pe cale de a fi ocupat, rânjeşte Tristan.

— Taci dracului din gură, Tris, să nu te pocnesc! mă răstesc cu ochii fixaţi asupra lor.

Blondul se apleacă şi o sărută pe gât. Ceva în mine răbufneşte şi, până să îmi dau seama ce fac, sunt pe ringul de dans lângă ei.

— **Dispari dracului! mârâi eu.**

Emily se întoarce spre mine şi se schimbă la faţă în aceeaşi secundă.

— **Jameson, se bâlbâie ea.**

O iau de talie şi o trag din braţele lui.

— **Ea e cu mine.**

Emily

0, Doamne, ce naiba caută Jameson aici? Mă retrag de lângă zeul blond, dar el mă apucă şi mă trage înapoi spre el.

— Nu face asta! se răsteşte el.

— Tu să n-o faci, mârâie Jameson, care mă trage din braţele tipului şi mă lipeşte din nou de pieptul lui. Am spus că e cu mine, repetă el. Tipul se uită la mine şi dau încet din cap. Nu vreau să am probleme. Vreau doar ca tipul ăsta să dispară.

— Sunt cu el, spun încet.

Cu o ultimă privire către mine şi Jameson, se întoarce şi pleacă nervos spre bar. îmi întorc atenţia spre Jameson Miles, afurisitul ăsta enervant, şi mă desprind din braţele lui.

— Ce crezi că faci?

— Tu ce dracului crezi că faci? strigă el.
— Nu înjura!
— Ai venit aici să agăţi pe^cineva?
îmi pun mâinile în şold, indignată.
— Am venit aici să dansez. Tu ce cauţi aici?
— Sunt cu fraţii mei.
— Atunci du-te înapoi la fraţii tăi să le strici distracţia! pufnesc eu.
Dau să mă întorc, dar el mă prinde de braţe şi mă trage la marginea ringului, împingându-mă într-un perete.
Corpul lui îl acoperă pe al meu şi-i simt erecţia pe abdomen. Ne uităm prelung unul la altul, iar atmosfera dintre noi se schimbă imediat.
— Nu! îi şoptesc.
— Nu, ce?
— Nu mă hipnotiza cu scula aia magică!
îmi face năstruşnic cu ochiul.
— Ai înţeles greşit, iubito! Sunt singurul hipnotizat de aici, şopteşte el şi se apleacă spre mine.
Limba îi alunecă încet între buzele mele. Mă sărută din nou, sugând exact cât trebuie, iar genunchii încep să mă lase.
Doamne sfinte, ce bine ştie să sărute!
— Jameson! spun, gâfâind. N-ar trebui...
Mâinile lui mi se plimbă pe corp şi, Doamne, ce bine e!
— Nu te împotrivi! murmură el şi mă lipeşte de perete cu şoldurile.
— Nu pot!
— Ba poţi şi o vei face! De ce îi refuzi corpului tău ceea ce are nevoie de la mine?

O, Doamne, câtă dreptate are! Corpul meu are nevoie de al lui... cu disperare. Al dracului de multă disperare.
Sărutul nostru devine pătimaş şi îi strecor mâinile în păr. Ştiu că e o nebunie, dar îl doresc... cu totul, nu doar pentru corpul lui.
Ne sărutăm îndelung, de parcă suntem singurii oameni de pe pământ. Ascunşi lângă perete, trupul lui se freacă de al meu. Două trupuri care-şi caută plăcerea în întuneric.
— Am nevoie de tine! murmură el cu buzele lipite de ale mele.
încep să gâfâi când gura lui coboară pe gâtul meu. Doamne, felul în care mă atinge e atât de...
— Jameson!
— Acum!
Mă lipeşte de perete, iar eu ii simt sexul zvâcnind. *Doamne, e aproape! Chiar are nevoie de mine!*
— La mine acasă! spune, gâfâind.
— La mine acasă, îi răspund.
— Nu, la mine! îmi cere el. Mă dau înapoi să-i văd faţa.
— La mine sau deloc. Accepta sau nu!
Il văd încleştând fălcile; e clar că nu-i place să piardă o luptă... orice luptă.
— Bine! Mă ia de mână şi mă conduce: Pe aici!
— Nu!
îmi iau mâna din a lui.
— Nu vreau să ne vadă cineva. El se încruntă nedumerit,
— Eşti şeful meu, îi amintesc. Sunt aici cu nişte prietene de la serviciu.

El dă ochii peste cap.
— Bine! Du-te şi ia-ţi la revedere, şi te aştept jos! Ai două minute, altfel urc şi te scot cu forţa.
Mă sărută îndelung şi apoi mă întorc, iar el îmi trage o palmă la fund.
Adrenalina îmi curge prin vene în timp ce merg spre prietenele mele.
E aici. Plec cu el. *Să-i dăm drumul!*
Ma cuprinde nerăbdarea şi încerc să par nonşalantă.
— Hei, unde e zeul? întreabă Renee.
— Oh! Era un nesimţit, o mint eu şi mă încrunt.
Ava dă ochii peste cap.
— Tipic! Bărbaţii care arată atât de bine nu pot fi înzestraţi şi cu inteligenţă.
Rânjesc. Ştiu eu pe cineva care e înzestrat cu amândouă calităţile, dar o să ţin asta doar pentru mine. Mă uit şi-l văd pe Jameson mergând spre lift şi îndemnân- du-mă din priviri să mă grăbesc. Zâmbesc; atracţia e atât de puternică!
— Fetelor, eu o să plec!
— Poftim? icnesc amândouă şi se schimbă la faţă. De ce? Noaptea abia a început.
— Ştiu. M-am distrat foarte bine, dar mă termină picioarele. Pantofii ăştia noi sunt iadul pe pământ Weekendul viitor mă revanşez. Promit! O să iau un taxi de jos.
— OK! bombăne ele, apoi dau ochii peste cap şi mă sărută pe obraz.
— Trimite-mi un mesaj când ajungi acasă! spune Ava.
— Aşa o să fac.

Zâmbesc, recunoscătoare că nu sunt supărate.
— Mulţumesc că m-aţi chemat! mă grăbesc să adaug.
Doi tipi se apropie de noi, iar fetele zâmbesc larg. înţeleg că ăsta e semnalul să plec.
— Ne mai vedem! le strig şi mă îndrept spre lift.
— Pa! îmi strigă ele.
Urc în lift.
— Unde mergem? întreabă însoţitorul.
— La parter.
Bărbatul apasă pe un buton şi începem să coborâm. Inima îmi bate cu putere. Jameson Miles mă emoţionează teribil. Nu-mi amintesc când m-a mai făcut un bărbat să ard de nerăbdare să fiu singură cu el.
Fii tare... Prefă-te că eşti tare!
Uşile liftului se deschid, aşa că ies, privind nedumerită în jur. Unde e?
O pornesc prin foaier şi mă uit afară la strada aglomerată; nu-l văd. *Ce naiba? A plecat fără mine?*
— Ai pierdut ceva? întreabă o voce gravă în spatele meu.
Mă întorc şi-l văd pe Jameson, sprijinit de perete, iar inima îmi tresaltă în piept. Mă îndrept spre el şi mă ia în braţe.
— De fapt, da! îi răspund zâmbitoare.
Ne sărutăm încet, şi e altfel decât o facem de obicei; e un sărut tandru şi dulce, de parcă şi el aştepta să mă prindă singură.
— Să mergem acasă! şopteşte el.
Zâmbesc. Sună atât de bine! -OK!

Ieşim în faţă, iar el cheamă un taxi. Zece minute mai târziu, oprim în faţa apartamentului meu.
— Mulţumesc! spun eu şi cobor.
Mă întorc şi îi întind lui Jameson 20 de dolari, iar el clatină iritat din cap.
— Plătesc eu! mă anunţă.
Coboară şi el, apoi traversăm holul, ţinându-ne de mână, iar el amuţeşte.
— Unde sunt portarii? întreabă, privind în jur.
— Nu există portari.

— Nu există pază în clădirea asta? întreabă, încrun- tându-se surprins.Ba există pază! îl contrazic şi arăt către interfonul de pe perete. Nimeni nu urcă fără să fie primit.
El îl priveşte încruntat.
— Orice nemernic poate să intre aici.
— În seara asta, tu eşti nemernicul cu pricina! îi răspund cu un rânjet sugestiv.
El râde şi mă cuprinde cu braţele.
— Asta aşa e!
Urcăm la etajul meu şi traversăm coridorul; inima îmi bate foarte tare. E diferit de celelalte dăţi când am fost împreună. De obicei, suntem atât de orbiţi de dorinţă, încât nici nu ne amintim cum am ajuns la uşă. Deschid şi-l conduc în apartament, ţinându-mi respiraţia în timp ce el cercetează totul.
Apartamentul meu e minuscul - ar încăpea, la propriu, în dormitorul lui.
— E drăguţ! spune el.
Chicotesc.
— Nu te pricepi să minţi.
El râde şi mă ia în braţe.
— E bine oriunde sunt cu tine.
Ne privim în ochi, iar între noi se schimbă ceva. Furia şi animozitatea dintre noi au fost înlocuite de tandreţe.
Bărbatul pe care l-am cunoscut la Boston e aici.
— Ţi-e foame? îl întreb. Am putea lua ceva de la Uber Eats. Prăjitură cu brânză şi caramel.
— Ce dracu'? Doar nu comanzi cu adevărat de la Uber Eats, nu? întreabă el, oripilat.

— Tot timpul, îi răspund şi ridic din umeri.
— Vorbeşti serios? se bâlbâie el. Chiar le permiţi străinilor acces la mâncarea ta?
— Sunt şoferi care livrează. De ce nu le-aş permite?
— În primul rând, ei văd mâncarea. Pun nişte Rohypnol în mâncare, aşteaptă o jumătate de oră până ştiu că ai mâncat şi eşti inconştientă, pe urmă se întorc, sparg uşa şi profită de corpul tău, mă lămureşte el, gesticulând. Bum, cea mai simplă infracţiune din istorie!
îmi pică faţa.
— Poftim?
Doamne, nu m-am gândit niciodată la asta!
— E adevărat, spune el, plimbându-se prin apartament. Dacă aş fi un violator, asta aş face.
— Nu ştiu dacă să fiu impresionată sau îngrozită de gândirea ta malefică.
Se întoarce spre mine, iar figura i se îmblânzeşte.
— Impresionată, să alegem impresionată!
Pufnesc în râs când mă ia în braţe.
— OK! îngaim eu. Impresionată să fie. De ce ai fost atât de ţâfnos cu mine săptămâna asta? îl întreb cu blândeţe şi-i trec degetele prin păr.
— Pentru că te certi cu mine, şopteşte el. Nu-mi place.
Buzele lui mă sărută, iar limba i se strecoară încet
printre buzele mele.
— Nu mă cert acum.
— Şi uite cât de al dracului de frumoasă eşti! spune el tandru şi-mi cuprinde faţa cu mâinile.

Sărutul se adânceşte şi-l vreau dezbrăcat. în patul meu şi dezbrăcat. îi trag cămaşa peste cap şi-i deschei pantalonii; rămâne cu buzele lipite de ale mele, de parcă nu şi le poate desprinde. ^ Pieptul lui e lat, cu câteva fire de păr şi abdomenul musculos, dar sexul lui e cel care iese în evidenţă.
E mare cât toate zilele! Nu ştiu dacă se linişteşte vreodată. Eu, în mod sigur, nu l-am văzut moale niciodată.
— Trebuie să te întinzi în pat, pe spate, şoptesc eu şi cobor ochii la trupul lui gol şi delicios.
El zâmbeşte larg.
— E cel mai grozav lucru pe care mi l-ai spus vreodată.
Mă trage de mână către dormitor; cu o mişcare rapidă, mi-a desfăcut fermoarul şi lasă rochia să alunece încet în jos.
Mă ţine de mână când păşesc lângă ea, iar privirea înfometată îi coboară spre corpul meu.
— Eşti al naibii de frumoasă, Emily!
Mi se topeşte inima când se uită aşa la mine. Mă întinde pe spate şi-mi depărtează picioarele, atin- gându-se încet şi privindu-mă. Mă zvârcolesc, aşteptând atingerea lui. Buzele lui îmi acoperă sfârcul, iar spatele mi se arcuieşte, ridicându-se de pe pat. Degetele lui alunecă între buzele sexului meu. Şuieră aprobator când vede cât de udă sunt. Trag aer în piept, tremurând. E atât de...
Jameson Miles ştie cum să atingă o femeie.

Totul este amplificat, până în punctul în care chiar şi privirea lui arzătoare m-ar putea aduce la orgasm.
Buzele îi alunecă delicios pe corpul meu şi-mi sărută interiorul coapselor. întind mâinile spre ceafa lui. îmi ţine picioarele depărtate, iar limba lui groasă şi puternică mă străbate.
Mi se arcuieşte spatele de plăcere.
— O, Doamne!
Mă linge, încet la început, apoi, de parcă nu se poate controla, începe să mă devoreze cu adevărat. Ţepii din barba lui îmi zgârie sexul, iar corpul meu se împinge spre faţa lui.
— Oh... E atât de bine! scâncesc eu.
îmi ridică picioarele pe umerii lui, iar schimbarea poziţiei mă face să tremur de dorinţă.
— O, Doamne! suspin şi îmi înfig mâinile în părul lui.
— Dă-ţi drumul! Vreau să te gust! geme lipit de mine.
Zvâcnesc şi mă cutremur în interior, agăţându-mă de
el. Lipăie de parcă sunt ultima lui cină. Se retrage şi desface un prezervativ pe care mi-l întinde; i-l aşez pe sex cu un sărut uşor.
Cu ochii la mine, îmi ridică picioarele pe talia lui şi, cu o mişcare dură, alunecă adânc în mine.
Ne privim în timp ce aerul ne iese cu forţă din plămâni.
— Al dracului de bine! şopteşte el, iar ochii noştri se caută.

Se retrage şi intră din nou lent. Rămân cu gura căscată, simţind felul în care mă posedă.
Nimeni nu mă fute ca Jameson Miles... *Nimeni!*
Pot încerca să neg legătura asta emoţională oricât vreau, dar cea fizică... pur şi simplu, nu pot.
Face cercuri adânc în interior şi se izbeşte din nou. Scot un strigăt când rămân fără aer în piept. Apoi mă călăreşte - cu mişcări adânci, necruţătoare -, iar patul meu se izbeşte de perete atât de tare, încât s-ar putea să-l dărâme.
— Futu-i, futu-i, futu-i! geme el, lipit de gâtul meu.
îmi ridică un picior şi nu mă mai pot abţine. Corpul
meu se contractă în jurul lui, iar el şuieră printre dinţi când are orgasm odată cu'taine.
Ne agăţăm unul de altul, gâfâind, şi zâmbesc lângă obrazul lui, în timp ce euforia îmi curge prin vene.
Jameson Miles e noul meu drog!
lar eu sunt târfa lui dependentă.
Mă trezesc auzind respiraţia uşoară de lângă mine, mă întorc şi zâmbesc. Jameson e întins pe spate şi doarme. Am avut o noapte incredibilă. Tipul tandru şi spiritual s-a întors... fără urmă de directorul executiv nemernic.
Mă sprijin în cot şi-l privesc. Părul lui brunet îi atârnă peste frunte, buzele mari şi roşii sunt întredeschise, iar genele îi flutură în somn. Are un braţ după cap, celălalt pe burtă.

E frumos - totul la fizicul lui e frumos. Aseară mi s-a părut că poate e frumos şi în interior.
încetează!
Incepi să te ataşezi şi să te agâţi de el!
Jameson nu este genul de bărbat de care să te ataşezi.
Inspiră brusc şi se trezeşte, deschide încet ochii şi se uită la mine.
— Bună, frumoaso! şopteşte el cu vocea răguşită, mângâindu-mi obrazul.
Zâmbesc şi mă aplec să-l sărut.
— Bună dimineaţa, Jameson!
— Spune-mi Jay.
Mă încrunt, nedumerită.
— Prietenii îmi spun Jay.
— Deci suntem prieteni?
Mă trage pe pieptul lui.
— Nu, tu eşti iepuraşul meu futăcios!
Zâmbesc, sărutându-i pieptul de sub mine.
— Ce ai plănuit pentru azi? mă întreabă.
— Nimic!
Se încruntă, încercând să-şi limpezească privirea, şi se ciupeşte de rădăcina nasului.
— O să chem şoferul să ne ia şi mergem la mine să luăm micul dejun!
Mă sprijin într-un cot şi îl privesc.
— Dar aici ce are? Pot să gătesc şi eu micul dejun.
— Nu are nimic. Doar că mă simt mai confortabil la mine acasă. O să stăm acolo azi.

— Eu mă simt mai confortabil aici, Jameson, răspund eu, puţin iritată.
— Poftim? mă întreabă şi se strâmbă. Cum e posibil?
Mă ridic în capul oaselor, jignită.
— Ce vrei să spui? răbufnesc.
El dă ochii peste cap.
— La dracu', iar începem!
— Ce vrei să spui?
— Ai mai pus întrebarea asta, răspunde el sec. Trebuie să stârneşti ceartă pentru orice nenorocit de lucru pe care-l facem?
— Nu mă cert. Spun doar că vreau să stau aici azi. Apartamentul tău o fi elegant, dar nu mă impresionează.
El mă priveşte un moment.
— Şi, ca să ştii, nu mă cert pentru orice. M-am supărat că maseuza ta are o relaţie personală cu tine şi-ţi trimite astfel de mesaje.
El dă ochii peste cap şi-i acoperă cu antebraţul.
— Iar începem!

— N-ai vrea să nu mai spui chestia asta? mă răstesc la el, cobor din pat şi-mi pun halatul. Eu doar stăteam aici, gândindu-mă ce superb eşti, dar tu deschizi gura aia mare şi strici tot.Şi eu mă gândesc la acelaşi lucru! strigă şi el când se dă jos din pat. Şi încetează odată cu Chloe - nu e o relaţie!
Mă opresc pe loc. Ce naiba vrea să spună cu asta?
— Cum adică, nu e o relaţie? Faceţi sex?
El se apleacă şi-şi ia blugii, ignorându-mă.
— Jameson!
îmi pun mâinile în şold, uitându-mă după el.
El îşi trage blugii şi fermoarul.
— Câteodată.
— Faci sex cu ea? icnesc eu.
— Am programare permanentă la ea, marţea şi joia. Nu vine pentru sex, dar uneori se întâmplă şi gata. Mă atinge, sunt uns cu ulei, se întâmplă...
Rămân cu gura căscată.
— Ai făcut sex cu ea săptămâna asta? De când ai fost cu mine?
El dă ochii peste cap.
— încetează să-ţi mai dai dracului ochii peste cap! strig la el.
— Nu! N-am Scut sex cu ea săptămâna asta.
— Ai avut cele două masaje, ca de obicei?
— Da!
— Adică altcineva a pus mâinile pe corpul tău? spumeg de furie.

— Aşa cum ai făcut şi tu aseară pe ringul de dans. Nu mai căuta cearta cu lumânarea, Emily! Mă calci pe nervi.
— Ei bine, şi tu mă calci pe nervi! Ieşi afară!
— Plec deja, futu-i! se răsteşte el.
— Du-te şi fă-ţi masajul azi, ticălosule!
El clatină dezgustat din cap.
— Ştii ceva? Eşti perfectă pentru treaba asta cu articolele false. Teatralitatea ţi se potriveşte de minune.
îşi pune cămaşa peste cap, apoi se aşază pe pat să se încalţe.
Mă copleşeşte furia, iau un pantof şi-l arunc în celălalt capăt al camerei.
— Ce dură eşti! pufneşte el.
Mijesc ochii, simţind cum îmi clocoteşte sângele în mine.
— Da, la fel ca vaginul lui Chloe a ta. Cu câţi clienţi se fute în fiecare săptămână?
— Nu e Chloe a mea.
— Ştii ce? Fă-o a ta, pentru că eu n-am de gând să accept resturile ei!
— Asta ce vrea să însemne?
— Adică te culci cu mine şi doar cu mine sau dispari din viaţa mea!
El îşi pune indignat mâinile în şold.
— Eu nu vreau să am o relaţie.
— Bine! Am primit şi răspunsul. Ieşi afară!
— Ştii ceva? Chestia asta cu doctorul Jekyll şi domnul Hyde e de-a dreptul respingătoare.

— Şi scula ta mult prea plimbăreaţă nu e? ţip la el. Eşti o insultă pentru inteligenţa mea, Jameson! Du-te acasă în apartamentul tău luxos, în maşina ta luxoasă şi fă sex cu cine vrei tu!
Scârbită, îmi strâng halatul pe mine şi adaug: Oricum, sunt prea bună pentru tine.
Se uită urât la mine.
— De ce eşti aşa o scorpie?
— Pentru că tu eşti un nemernic egoist. Ieşi naibii afară! urlu, apoi iau o pernă şi o arunc spre el.
Trece în viteză pe lângă mine.
— Nimeni nu se poartă atât de urât cu mine cum faci tu, Emily! strigă el şi se îndreaptă spre uşă.
— Asta pentru că-i plăteşti! urlu în continuare. Bine că ai mulţi bani, Jameson! O să ai nevoie de ei. Nimeni nu vrea să-ţi înghită mizeriile pe gratis.
Se întoarce cu o căutătură urâtă.
— Asta-i o lovitură josnică!
Schiţez un zâmbet fals.
— Să ai o viaţa frumoasă, ticălosule! îi mai strig, apoi mă întorc, intru în baie şi încui uşa.

Să-l ia naiba!Capitolul 11

ÎNTORC LINGURA INVERS, O VÂR ÎN GURĂ ŞI SUG NUTE- 11a de pe ea în timp ce mă uit la televizor.

E ora 16, eu încă port pijamale şi am avut o zi de rahat. După ce m-am trezit într-un vis lângă cel mai frumos bărbat de pe planetă, Jameson Miles, directorul executiv nesimţit a decis să-şi facă apariţia şi a stricat tot.

Ca să fiu sinceră, regret că nu m-am dus la el pentru micul dejun, dar, pe de altă parte, mă bucur că n-am facut-o, pentru că n-aş fi aflat despre Chloe, maseuza.

■Şt-o *trag.*

Urăsc faptul că mă deranjează. Urăsc cum mă ataşez de el când e clar că el nu simte acelaşi lucru.

Vâr lingura din nou în borcanul cu Nutella. Ciocolata fina mi se topeşte pe limbă, distrăgându-mi atenţia pe moment.

Mă uit ameţită la televizor la un film de groază. Categoria mea preferată, comediile romantice, a dispărut din repertoriul vizionărilor în ultima vreme. îmi amintesc când l-am întâlnit prima dată pe Jameson, când mi-a spuB că nu crede că sunt adevărate comediile romantice.

Poate are dreptate? Poate sunt eu o proastă romantică?

Are sentimente pentru Chloe? Cui îi pasă? E un ticălos.

Trebuie să termin cu chestia asta! Să nu mă mai gândesc la el. E un fustangiu egoist, care se culcă cu oricine vrea, oricând vrea. Privesc în jur, la apartamentul meu de rahat, şi mă umple tristeţea. Dacă i-ar plăcea de mine, n-ar conta unde suntem - şi-ar dori să petreacă timpul cu mine oriunde. Dar el nu ştia cura să o şteargă mai repede de aici.

Reiau în gând cearta noastră de azi-dimineaţă.

„Nimeni nu se poartă atât de urât cu mine cum faci tu, Emily!”

„Pentru că-i plătești. Bine că ai mulți bani, Jameson! O să ai nevoie de ei. Nimeni nu vrea să-ți înghită mizeriile pe gratis.”

„Asta e o lovitură josnică!”

Am mers prea departe? A fost o lovitură josnică? Probabil, dar la ce se aștepta? Și nu pot să cred că nimeni nu se poartă atât de urât cu el ca mine. Dacă tratează femeile cum mă tratează pe mine, în mod sigur n-ar suporta nici ele. Nimeni nu-i atât de prost, nu-i așa?

„Nu vreau să am o relație.”

Izbesc perna din poală, dezgustată. Niciodată doar șase cuvinte nu m-au făcut să mă simt mai ieftină.

Luni dimineață, urc cu liftul până la ultimul etaj. Am programat întâlnirea săptămâna trecută ca să îl pot cunoaște pe investigatorul privat, dar e ultimul lucru pe care vreau să-l fac.

Vreau să-l uit pe Jameson Miles, să uit că l-am cunoscut vreodată pe frumosul Jim... sau Jay, sau cum naiba ar trebui să-i spun. Am ajuns să-mi dau seama că vin la pachet și, din păcate, nu pot să-l am pe Jim fără Jameson, cu toate că eu îl vreau doar pe Jim. Așa că fac ce e mai bine pentru mine. Rup legăturile; nu o să urmez tiparul de a mă culca cu Jameson fără obligații, sperând că o să-l zăresc pe Jim din când în când. Ar fi ușor, mult prea ușor!

Dar știu deja că biata mea inimă n-ar rezista. Nu sunt făcută pentru sex fără obligații.

Pur şi simplu, nu sunt eu.
O să mă comport profesionist şi o să încerc să mă concentrez pe muncă. Dacă nu ar trebui să-l văd ar fi mult mai uşor, dar asta e situaţia. Trebuie să învăţ să mă descurc. El nu pleacă nicăieri, iar eu îmi doresc foarte mult slujba asta.
La naiba, Emily, de ce trebuie să alegi tu mereu calea mai grea? De ce te îndrăgosteşti mereu de bărbatul nepotrivit? Ultimul bărbat nu era motivat, acesta este prea motivat. Niciunuia nu-i pasă suficient de mult, încât să facă un pas în plus pentru mine. Poate că am aşteptări prea mari din cauza eroilor din romanele mele de dragoste; poate că Jameson avea dreptate în privinţa asta! Dar, fir-ar să fie, vreau afurisitul de basm de data asta!
Uşile liftului se deschid şi ies către recepţie.
— Bună dimineaţa, Emily! mă salută Sammia.
— 'Neaţa! o salut cu un zâmbet.
— Intră direct în biroul lui!
— Mersi!
0 iau pe coridor şi bat la uşă.
— Intră! se aude vocea lui gravă.
închid ochii şi mă pregătesc. Las umerii în jos şi deschid uşa. Mă opresc pe loc. *Rahat!*
Camera e plină de bărbaţi.
— Intră! spune Jameson, lipsit de orice emoţie. la loc!
— Mulţumesc!
Mă aşez neliniştită pe un scaun aproape de capătul mesei lungi şi dreptunghiulare.

Jameson stă în capul mesei, iar Tristan, Elliot, Chris- topher şi un bărbat mai în vârstă sunt în stânga lui. Mai sunt şase bărbaţi, pe care nu i-am văzut niciodată.
Jameson mă ţinteşte cu privirea.
— Ea este Emily Foster, mă prezintă el.
— Bună ziua! spun toţi bărbaţii.
Zâmbesc stângace şi privesc în jurul mesei.
— Emily, acesta este tatăl meu, George, îmi explică Jameson şi face semn către bărbatul mai vârstnic.
— Bună ziua! şoptesc agitată.
— Bună, draga mea!
îmi zâmbeşte călduros; e trecut de 60 de ani şi arată ca versiunea mai în vârstă a lui Jameson şi a lui Elliot. Chipeş şi distins, cu ochi albaştri, pătrunzători.
— Ei sunt Martin şi Gerrard, Max şi Barry, spune Jameson, arătând în jurul mesei. Iar la capăt sunt Calvin şi Jake.
— Bună ziua!
Mă silesc să zâmbesc. Nu o să ţin minte niciodată atâtea nume!
— Aceasta este echipa de investigaţie, continuă Jameson. Ochii noştri pe etaj vor fi Jake, iar ceilalţi cinci vor analiza datele adunate de el.
îl urmăresc în timp ce vorbeşte; e lipsit de emoţie, iar inima mi se frânge puţin. E complet neafectat de ce s-a întâmplat cu mine, cu *noi.*
Nu există *noi.*
— OK! Zâmbesc şi mă uit la cei din echipă, apoi adaug: Mă bucur să vă cunosc!

— Vom începe chiar din dimineaţa asta, continuă el. Emily, îi vei face turul lui Jake, pe urmă îi vei raporta direct lui Tristan în legătură cu articolele pe care le depui!
Mi se strânge inima şi dau din cap. întorc privirea spre Tristan, iar el îmi zâmbeşte amabil.
Ştie de ce am fost trimisă la el. îmi vine să mă arunc pe jos şi să fac o criză de plâns.
— Mulţumesc! E grozav! mint eu.
în următoarele 15 minute, stau pe scaun şi mă uit la directorul executiv în timp ce enumera evenimentele zilei cu o detaşare controlată. E hotărât, dur şi extrem de inteligent, iar cei din cameră îi sorb fiecare cuvânt.
Şi se fute cu o maseuză marţea şi joia.
Nu ştiu cum m-am băgat în situaţia asta dezastruoasă, dar trebuie să se sfârşească.
Ei bine... s-a sfârşit deja, aşa că nu e nevoie să-mi mai bat capul.
— Mulţumesc, şi cu asta am încheiat! *Aş* dori să primesc un raport la 16.30, în fiecare zi, le spune celor de la compania de investigaţie.
— Da, domnule! răspund ei, apoi toată lumea se ridică.
Eu aştept în spate, neştiind dacă să plec sau nu.
— Emily, o clipă, te rog! spune Jameson.
îmi zvâcneşte inima.
-Da!
— Poţi să-l duci pe Jake la etajul tău şi să pretinzi că e recent angajat şi că parcurgeţi împreună un program de instruire?
Mă uit în ochii lui.
Mă priveşte drept, rece ca gheaţa.

— Sigur! Mă întorc la Jake, zâmbesc şi îi spun: Eşti gata?
— Arată-mi drumul! spune Jake jucăuş. După tine!

Mă întorc şi ies din birou cu inima scurgându-mi-se în pantofii cu toc înalt. Ei bine, acesta a fost sfârşitul.

El a terminat. Mi-aş dori să fi terminat şi eu. O să ajung în punctul acela - aşa fac întotdeauna.

Stau în cafenea, pe bancheta de lângă fereastră, şi mă uit la limuzina care aşteaptă peste stradă, în faţa clădirii Miles Media. A fost o săptămână lungă, iar azi a fost o zi deosebit de seacă.

E joi, ziua de masaj.

Mi-l imaginez pe Jameson uns pe masă şi altă femeie trecându-şi mâinile pe corpul lui; mi se strânge stomacul când imaginea devine foarte clară. Mintea mă invită la jocuri malefice şi-mi arată cel mai urât scenariu de film porno din istorie.

Jim, atins de altă femeie.

E îmbrăcată în timp ce-l masează? Stau de vorbă? Râd împreună cum facem noi?

Trebuie să încetez; e distructiv. Vreau un bărbat care nici măcar nu există.

Şoferul deschide uşa clădirii. Mă uit la Jameson Miles, care iese pe trotuar, în costum bleumarin, cu o ţinută perfectă, părul brunet. Totul la el emană putere.

Toţi se opresc în jur şi-l urmăresc cum urcă pe bancheta din spate a limuzinei. Şoferul

închide portiera şi intră încet în trafic, dispărând pe stradă.

Mă uit la sandviciul cu brânză şi şuncă din faţa mea, cina. Mă copleşeşte dezamăgirea. Tocmai mi-am pierdut pofta de mâncare.

E vineri, ora 15, şi mă uit la articolul fals din faţa mea. Ha... ce glumă! M-am mutat tocmai la New York ca să scriu articole false pentru un idiot şi compania lui idioată de media... şi fraţii lui idioţi. Apăs cu forţă tastele computerului. Idiot, idiot... Ce idiot nenorocit!

Cam asta a fost povestea şi cu facultatea. Părinţii mei trebuie să fie tare mândri! Când mi-au oferit ocazia să fac asta, am crezut că o să fie palpitant şi o şansă să dovedesc de ce sunt în stare. Sau poate nu?

— În capăt, aud pe cineva spunând.

Mă uit şi văd un bărbat cu o pungă maro de hârtie.

— Uber Eats pentru Emily Foster.

— Poftim? îngaim şi mă uit stânjenită în jur. N-am comandat nimic.

El citeşte pe chitanţă.

— Scrie aici că... Se opreşte şi citeşte încruntat, părând nedumerit: Scrie aici că această livrare Uber Eats a trecut prin controlul calităţii şi este sigură pentru consumul uman.

Mă holbez la el şi-i iau punga din mâini.

El mijeşte ochii şi continuă să citească de pe chitanţă.

— N-are logică...

— Ce nu are?

— Zahăr care să te îndulcească.

Deschid punga şi găsesc o prăjitură imensă cu brânză şi fructul pasiunii. Ridic ochii la cameră şi rânjesc. Glumeşte?

— Cine a trimis asta? întreb eu.

— Scrie aici că expeditorul este Domnul Cumsecade.

Mă uit fix la el.

— Domnul Cumsecade?

— Da, ciudat, nu?

— Mulţumesc!

încerc din răsputeri să nu zâmbesc. Ştiu că mă urmăreşte în clipa asta.

Molly şi Aaron îşi vâră nasul în pungă.

— Tare! strigă Aaron. O să aduc farfurii! adaugă, apoi pleacă spre bucătăria angajaţilor.

— Slavă Domnului pentru prăjitura cu brânză! chi- ţăie Molly încântată.

OK, a făcut prima mutare! Eu ce să fac? Scot telefonul şi-i scriu:

Dragi Domnule Cumsecade. Mulţumesc! Totuşi, ar fi trebuit şi ştii ci sunt deja suficient de dulce.

Trimit mesajul şi aştept. Primesc imediat răspuns:

Nu mi îndoiesc Pot şi te scot la cini diseari?

Mă sprijin de scaun, surprinsă de cererea lui. E o situaţie necâştigătoare. Vrea încă o parteneră de sex care să se alăture haremului, în timp ce eu îl vreau doar pentru mine. îi răspund:

Cred ci am spus amândoi tot ce era de spus duminici dimineaţi.

Doamne! De ce nu poate fi normal? Vine şi mesajul lui:

Am o propunere pentru tine.

Mă uit la mesaj, dar nu răspund. O propunere? Ce, vrea să fiu noua lui maseuză?

Simt că mă înfurii doar gândindu-mă la ea. Zece minute mai târziu, mai primesc un mesaj:
Te rog să mă asculți!

„Te rog!” A spus „te rog”. *îhh, OK.* Răspund: Bine! Aștept.
Te iau la șapte.
— Poftim! spune Aaron și-mi întinde o farfurie cu cea mai mare prăjitură cu brânză pe care am văzut-o vreodată, apoi i-o dă și lui Molly pe a ei și se așază cu propria farfurie în mână.
— E al dracului de delicioasă! mormăie Molly cu gura plină.
Aaron geme satisfăcut.
— Futu-i, am avut orgasm de la mâncare!
Iau o gură, concentrându-mă să nu zâmbesc prea tare, în caz că mă urmărește.
Bine jucat, domnule Miles... Bine jucat!
Uneori știi din instinct că n-ar trebui să faci un lucru. Rezultatul este deja scris în stele, dar câteodată ar trebui să fii mai puternic și să spui nu! Dar dacă nu poți?
Nu mă pot împotrivi fizic să ies în seara asta. Masochista din mine vrea să-l vadă. Aceeași masochistă care vrea ca el să mă ia și să mă arunce pe patul lui elegant și să mi-o tragă până uit cum mă cheamă. A fost o săptămână lungă și marcatâ^de singurătate. Dar în seara asta trebuie să fiu puternică. Dacă cedez acum, săptămâna trecută a fost degeaba.
Și încă susțin ce am spus duminică. Sunt prea bună pentru el, așa cum este acum, și refuz să-l împart, iar banii nu înseamnă nimic pentru mine. Trebuie să se ridice la nivelul meu sau să bată în retragere.

Se aude interfonul, iar eu am fluturi în stomac de nerăbdare.
— Bună!
— Uber Eats, îmi spune vocea lui catifelată.
Zâmbesc larg.
— Ce-ai pentru mine?
— Un cârnat italian.
— Hmm! îl tachinez. O să pui droguri în cârnat şi o să profiţi de corpul meu după ce leşin?
— Fără îndoială!
Zâmbesc şi apăs butonul ca să-l las să urce, pe urmă încep să păşesc de colo, colo, dând din mâini prin aer.
Fii tare! Fii tare! Fii tare!
Cioc, cioc! Deschid uşa în grabă, şi iată-1!
Cămaşă gri, jeanşi negri, ochi albaştri, înflăcăraţi.
Un zâmbet leneş şi sexy îi apare pe faţă.
— Bună!
— Bună! şoptesc şi mă uit la specimenul frumos din faţa mea.
Vreau să mă arunc asupra lui; atracţia pe care o exercită asupra mea e insuportabilă.
El se apleacă şi mă sărută pe obraz, apoi intră în apartament.
— Eşti gata? întreabă el.
— Aha!
îmi iau poşeta şi eşarfa.
Ochii lui coboară spre trupul meu, înveşmântat în rochie neagră.
— Eşti frumoasă!
— Mersi! răspund cu răsuflarea tăiată.
— Să mergem!
întinde mâna şi-l iau de braţ.

în lift stăm cufundaţi într-o tăcere apăsătoare. E gânditor, iar eu sunt grozav de neliniştită.
E îngrozitor să mă prefac tare, calmă şi stăpână pe mine, şi-mi amintesc să nu beau prea mult în seara asta. Ieşim în faţa clădirii. Limuzina e parcată lângă trotuar.
Deschide portiera, iar eu urc în maşină. Amintirea primei dăţi când am fost pe bancheta din spate mă năpădeşte. Expresia *târfă vulgară* îmi trece prin minte.
Mă aşez, iar, când se aşază lângă mine, îmi ia mâna şi o aşază în poală. OK... Mă atinge! Ce înseamnă asta?
Nu ştiu ce să spun sau unde se încadrează asta în încercarea mea de a mă lăsa greu, dar căldura atingerii lui e grozav de reconfortantă, aşa că îl las. Limuzina înaintează prin oraş în timp ce mă uit pe fereastră, cu o mie de gânduri în cap.
Seara asta e importantă; trebuie ori să ajungem la o înţelegere, ori să limităm pagubele. Nu putem continua să ne certăm din nimic, ca până acum.
Maşina se opreşte, iar şoferul deschide portiera. Cobor. Jameson mă ia de mână şi mă conduce într-un restaurant elegant, Lucino's.
— Rezervare pentru Miles, spune el şi-mi strânge mâna în a lui.
— Pe aici, domnule!^
Ospătarul zâmbeşte în timp ce ne conduce prin restaurant până la o masă retrasă, din colţ. îmi trage scaunul, iar eu iau loc.

Jameson stă faţă în faţă cu mine; restaurantul e slab luminat, cu lumânări care pâlpâie pe mese şi luminiţe agăţate de tavan. E foarte romantic!
Nu te ambala! Probabil e doar o coincidenţă.
— Vă pot aduce ceva de băut? întreabă ospătarul.
— Da, o sticlă de S Salon, te rog! zice Jameson, apoi închide meniul şi i-l întinde.
Mă uit la el. *Iar începem!*
Când ospătarul dispare, ochii mari şi albaştri ai lui Jameson îi caută pe ai mei. Mă ia din nou de mână peste masă.
— Bună!
Zâmbeşte cald, de parcă în sfârşit s-a relaxat. Hotărăsc să nu mă mai cert din cauza băuturilor. La naiba, nu contează cine comandă băuturile!
— Bună! îi răspund şi îi zâmbesc şi eu.
îşi trece degetul mare peste încheieturile degetelor mele şi mă priveşte în ochi.
— Ce mai faci?
— Bine!
OK, atingerea lui mă vlăguieşte. Vreau să-i spun ca mint şi că am avut o săptămână de rahat, iar el e regele Oraşului Idioţilor.
Ne uităm unul la altul peste masă. E ca şi cum nu vrem să vorbim, în caz că se stârneşte un război pe faţă.
— Care e propunerea, Jameson?
El se lasă pe spate, părând iritat de tonul meu.
îl strâng de mână.
— Şi nu mă port urât. Vreau doar să ştiu la ce te gândeşti, spun eu încet. Nu mai fi atât de defensiv cu mine!

Se relaxează puţin, iar ospătarul se întoarce cu sticla de şampanie şi o deschide. Toarnă puţină şampanie în pahar, apoi Jameson o gustă.
— E în regulă!
Ospătarul umple paharele şi ne lasă singuri.
— M-am gândit la ce ai spus weekendul trecut. - Şi?
Jameson bea din pahar.
— Mi-am anulat masajele săptămâna asta.
Zâmbesc, privindu-l în ochi; rămân tăcută.
— Chestia cu mine e că...
Vocea i se frânge.
Aştept să continue, iar, când nu o face, îi strâng mâna în semn de încurajare.
— Sunt căsătorit cu meseria mea, Em!
Mă încrunt.
— Când am spus că nu vreau să am o relaţie, nu voiam să spun că...
Ridică din umeri ca şi cum nu-şi găseşte cuvintele.
— Ce nu voiai să spui?
— Nu voiam să spun că nu vreau să te văd. Ci că sunt dependent de muncă şi ştiu că sunt foarte puţine femei care suportă cât de mult muncesc eu.
— Jameson, nu-mi pasă cât de mult munceşti! Nu vreau să fiu una dintr-o mulţime, atâta tot.
El se încruntă.
— Cum adică?
— Nu sunt făcută pentru aventuri de-o noapte, Jameson. Eu nu sunt aşa. Dar nu caut nici o relaţie profundă şi semnificativă. M-ai înţeles greşit.

— Atunci ce vrei?
— Vreau să fiu prietenă cu un bărbat şi să ştiu că sunt singura femeie cu care se culcă.
Mă ascultă.
— Şi în mod sigur nu vreau să te împart cu o maseuză nenorocită.
El dă ochii peste cap.
— Ah, şi nu vreau să dai naibii ochii peste cap la mine.
El îşi încordează fălcile, neimpresionat.
— Ai grijă la ton! mă avertizează.
— Vezi? îl întreb,
— Ce?
— Rahatul ăsta defensiv. Trebuie să înceteze odată! Nu putem să ne tot certăm tot timpul şi din orice.
— Şi tu faci la fel! mi-o întoarce el.
— Ştiu, şi încerc să nu mai fac asta. Adineauri mi-am ţinut gura pentru că ai comandat de băut fără să mă întrebi ce vreau.
— Sunt obişnuit să deţin controlul, Emily! se răsteşte el.
— Şi eu la fel! Asta nu se va schimba.
Mă priveşte în ochi şi-şi aşază şervetul în poală, părând că se gândeşte la ceva.
— Nu-ţi cer să fii iubitul meu, Jameson! îi şoptesc. Nu despre asta e vorba. Avem o legătură sexuală grozavă şi mi-o doresc. Simt că trebuie neapărat s-o am, dar nu pot, nu daca ştiu că o ai şi cu alte femei. Trebuie să fiu singura.
— Bine, nu mă mai culc cu altcineva! răspunde el pe un ton exasperat.
— Şi? îl întreb.

El dă ochii peste cap.

Şi poţi să comanzi nenorocitele alea de băuturi

.Capitolul 12

PUFNESC ÎN RÂS.

— Nu e vorba despre băuturile alea tâmpite, Jameson!

— Dar despre ce e vorba, pentru numele lui Dumnezeu? Vorbeşte să te înţeleg!

— Vreau să nu mai fii pe picior de război cu mine.

— Nu sunt.

— Ba da, eşti! îi şoptesc şi-l iau de mână.

— Şi tu eşti la fel!

— Ştiu că sunt, pentru că simt că o să mă calci în picioare altfel.

El se încruntă.

— Nu te-aş călca în picioare niciodată.

— Nu intenţionat.

El încleştează fălcile şi ştiu că exact aşa este.

— Nu-l vreau decât pe tipul pe care l-am cunoscut în avion. Cel care şi-a dat frâu liber.

El se uită fix la mine.

— Nu ştiu cum să fiu tipul acela tot timpul, Em. E o parte foarte mică din personalitatea mea.

— Atunci păstrează pentru mine acea mică parte! îi cer în şoaptă.

Un zâmbet cald îi apare pe faţă în timp ce mă priveşte şi soarbe din pahar.

— Ce era aşa de plăcut la tipul din avion, de fapt?

— Mă făcea să râd.

Zâmbesc când îmi amintesc.

— Şi mi-a oferit cea mai grozavă partidă de sex din viaţa mea.

— Din toată viaţa ta?
— Aha!
El zâmbeşte, mulţumit de el însuşi.
— Deci, ne-am înţeles? îl întreb.
— Stai să văd dacă am priceput: vrei să fim prieteni care fac sex, dar numai unul cu altul?
— Da!
— Ce se întâmplă dacă sunt la birou tot timpul sau sunt plecat, iar tu eşti în oraş şi...
Se opreşte.
— Atunci o să te sun şi o să-ţi spun că am nevoie de tine.
Mă priveşte atent.
— Şi o să-mi explici totul la telefon sau o să aştept până vii acasă.
El îşi freacă buza de jos cu degetul în timp ce ascultă, părând fascinat.
— Nu vreau să fac sex cu nimeni altcineva, Jameson! Nu sunt genul acela de fată. Eşti singura aventură de-o noapte pe care am avut-o vreodată.
El mă strânge de mână, mulţumit de răspuns.
— Am Scut sex cu patru oameni în viaţa mea, iar tu eşti printre ei.
Jameson se sprijină în palmă şi îmi zâmbeşte cuceritor.
— Ce?
— Ştii cât de des mă gândesc să ţi-o trag?
încep să râd, surprinsă de afirmaţia lui.
— Cât de des?
— Tot timpul. Sunt ca un puştan de 18 ani disperat.
— Nu s-ar zice.

— De ce?
— Toată săptămâna te-ai purtat de parcă mă urai. Poţi să fii foarte rece când vrei.
El se aşază mai bine pe scaun şi-şi îndreaptă spatele.
— Nu-mi place să fiu provocat doar de dragul provocării, Emily. Te-ai certat cu mine săptămâna trecută doar ca să-mi dovedeşti ceva. M-am enervat.
— Nu! M-am certat cu tine weekendul trecut pentru că voiam să petrecem ziua în apartamentul meu, iar tu ai presupus că apartamentul tău e mai bun decât al meu. Banii tăi nu mă impresionează, Jameson. Nu-mi pasă de apartamentul tău luxos. Al meu e la fel de bun.
El dă ochii peste cap.
— Acum ne certăm din cauza motivului pentru care ne-am certat?
Zâmbesc. Are dreptate; e ridicol!
— Nu! Gata cu cearta! îi iau mâna şi i-o duc la obraz, apoi spun aproape în şoaptă: O să luăm cina, pe urmă o să ne întoarcem la tine, iar eu o să te călăresc... aşa cum îţi place ţie.
El inspiră brusc, iar ochii îi strălucesc de nerăbdare.
— Mă stârneşti, la naiba!
Îi vâr degetul mare în gură şi sug încet, privindu-l în ochi.
— în calitate de iepuraşul tău futăcios şi devotat, domnule Miles, îmi iau treaba în serios, şoptesc amenințător. Dorința ta e lege pentru mine, sire!
îmi zâmbeşte încet şi sexy.

— Acum mai vii de acasă.

Două ore mai târziu

Acoperită de transpiraţie, mă legân înainte pe sexul lui. Jameson stă cu spatele sprijinit de tăblia patului. Cu o mână pe şoldul meu, cu cealaltă pe sânul meu.

E atât de mare, încât simt fiecare centimetru din el înăuntrul meu! Prima dată m-a luat tare şi repede, eu în genunchi, iar el în spatele meu. Am urmărit totul în oglindă. Fiecare muşchi de pe abdomenul lui se încorda în timp ce mă pompa, iar ochii lui negri se uitau în ai mei.

A fost cel mai sexy lucru pe care l-am văzut vreodată!

Mâna lui mă strânge cu putere de şold în timp ce mă împinge înainte şi înapoi cu brutalitate. Ne privim în ochi, şi e unul dintre momentele acelea în care nu vorbim - e perfect fără cuvinte.

Mă apucă de păr şi mă trage spre el; buzele lui se lipesc de ale mele şi ne sărutăm. Limba lui îmi pătrunde în gură în unghiul perfect.

— Ridică picioarele! şopteşte el şi-mi ridică picioarele, ghemuindu-mă.

Mă schimb la faţă.

— Ce e?

— Ai grijă!

— Nu-ţi fac rău - ştii asta!

Mă sărută din nou, sugând exact cât trebuie; corpul meu ştie cine deţine controlul aici.

Jameson Miles m-a lăsat să comand băuturile, dar e extrem de clar că nu-mi va ceda niciodată controlul în dormitor.

Nu că aş vrea s-o facă; ceea ce face e absolut perfect.
începe să mă ridice, încet şi cu grijă la început, şi continuăm cu o viteză controlată. Ridică uluit ochii spre mine.
— Oh! gem eu. Atât... de bine! scâncesc.
Dă ochii peste cap şi mă ridică mai sus, trântindu-mă la loc cu putere. Ţin mâinile pe umerii lui laţi şi simt cum se contractă muşchii sub mine.
începe să geamă în timp ce se izbeşte în corpul meu cu o expresie extaziată. Dau capul pe spate când orgasmul puternic ca un marfar mă străbate, cutremurându-mă.
— O, futu-i! strigă el şi rămâne înfipt adânc în mine.
Simt zvâcnetul cunoscut când corpul lui se goleşte înăuntrul meu.
Ochii lui îi caută pe ai mei şi, încet de tot, întinde mâna, îmi cuprinde faţa şi-mi coboară buzele spre ale lui.
Ne sărutăm. E lent, tandru şi intim - nimic din versiunea detaşată despre care am vorbit.
E chiar aici, cu mine. Ştiu cine e.
— Eşti al dracului de frumoasă! murmură lipit de buzele mele şi mă trage aproape.
Stau întinsă pe pieptul lui şi zâmbesc lângă pielea lui, în timp ce mă cuprinde cu braţele. îi aud inima bătând cu putere lângă a mea şi mă simt în siguranţă, preţuită.
Ştiu că ar trebui să fim prieteni care fac sex. Dar nu e aşa... E mai mult de atât.
Ce înseamnă asta, nu ştiu!

Simt o mână pe fund care mă loveşte zdravăn.
— Haide!
Mă schimonosesc şi mă rostogolesc spre el.
-Cee?
— Sus cu tine!
-Hm?
Mă întind şi deschid ochii. Draperiile sunt trase, iar soarele pătrunde prin ferestrele imense. Mă uit în jur, pe jumătate adormită.
— Cât e ceasul?
— Opt. Ridică-te! Mergem să alergăm în Central Park!
— Cine merge? întreb încruntată.
Jameson are un prosop în jurul taliei şi tocmai şi-a făcut duş.
— Noi doi.
Mă scarpin nedumerită în cap.
— Ai făcut duş ca să ieşi la alergat?
— Miroseam a sex.
Rânjeşte şi se apleacă sa mă sărute. Il cuprind cu braţele şi-l trag spre mine. El se îndepărtează.
— Haide!
— N-am lucrurile aici. Cu ce să mă încalţ?
— Ce mărime porţi?
— 39.
— Hm!
îşi pune mâinile în şold şi se gândeşte o vreme.
— Păi, ai putea să porţi o pereche de la mine.
— O să cad şi-o să-mi rup gâtul, Jameson.
— Hm, OK!
Dispare în dressing şi iese cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou albastru Nike. Rânjesc când îl văd.

— Ce?
— Eşti sponsorizat de Nike azi sau ce? Se uită la hainele lui şi zâmbeşte.
— Nu, doar că sunt confortabile.

Ca patul ăsta.Zâmbesc somnoroasă şi mă strecor imediat înapoi sub aşternuturi.
El se aşază să se încalţe şi îl privesc o clipă.
— Şi cum facem?
— Cum facem cu ce?
— Păi...
Mă opresc şi încerc să exprim ce vreau să zic fără să par dornică.
— N-am mai făcut chestia asta fără obligaţii.
Ridic timid din umeri şi îl întreb: Cum procedăm? Când ne vedem?
— Păi... El se apleacă să-şi lege şireturile şi zice: Vedem la momentul potrivit, cred.
Mă încrunt. Dar dacă nu m-ar fi sunat? Aşteptasem toată săptămâna. O, nu-mi place cum sună!
— Cred că aş prefera să stabilim nişte zile.
El se încruntă.
— Câte zile?
Ridic din umeri. Rahat, a sunat a disperare? O să minimalizez situaţia.
— O zi pe săptămână.
— Vreau să te văd mai des de o zi pe săptămână, pufneşte el.
-Da?
El zâmbeşte, ştiind exact ce fac. Se ridică, apoi se apleacă şi mă sărută.
— Da, de trei ori pe săptămână.
încerc să-mi ascund zâmbetul.
— Ce zile?
— Trebuie să avem zile fixe?
— Eu aş vrea.
— De ce?

Ridic din umeri şi răsucesc pătura între degete, stânjenită de disperarea mea.
Jameson îmi pune un deget sub bărbie şi-mi apropie faţa de a lui.
— De ce, Emily?
— Pentru că nu-mi place să stau să aştept şi aşa am şti să nu ne facem alte planuri în zilele noastre.
— OK! acceptă el şi îşi pune mâinile în şolduri. Când vrei să mă vezi?
— Poate de două ori în timpul săptămânii şi o dată în weekend. Ezit, urmărind semnalele date de el: Dar numai câteva ore, desigur.
— Nu!
Rahat! Merg prea departe cu cerinţele.
— Două nopţi întregi în timpul săptămânii şi o noapte şi o jumătate de zi în weekend.
Zâmbesc.
— O jumătate de zi!
— Da, începând de azi. Vreau jumătatea mea de zi în dimineaţa asta.
— Azi? De ce azi?
— O să mă duc să alerg cât adormi tu la loc. Pe urma vin acasă şi o să facem un duş, şi îţi pregătesc micul dejun.
Zâmbesc încet. Sună foarte bine!
— Pe urmă ne întoarcem în pat şi o să ţi-o trag iar ca să rezist câteva zile fără tine.
îmi cuprinde faţa cu palmele.
— OK? mă întreabă.
E foarte cuceritor când e amabil. Dau din cap şi încerc să-mi stăpânesc zâmbetul aiurit.

El trage draperiile, mă întinde în pat şi mă
învelește, apoi mă sărută uşor pe tâmplă.
— Culcă-te la loc, iubito! îmi şoptește.
închid ochii şi zâmbesc cu nasul în pernă, apoi îl
aud ieşind din apartament.
Mă întorc pe spate şi mă uit la tavanul luxos.
Bărbatul ăsta e un zeu!
Aţipesc în următoarea oră şi mă trezesc când
Jameson intră în dormitor. E ud de transpiraţie şi
respiră greoi, iar eu mă sprijin în coate să-l
privesc.
— Unde naiba ai alergat, până în Antarctica?
El râde şi clatină din cap, încă trăgându-şi
sufletul.
— Cred că alergi în forţa, nu?
El dă din cap şi-şi pune mâinile în şolduri.
— Cu cât alerg mai tare, cu atât efectele sunt
mai bune.
— Efecte asupra...? mă încrunt.
— Nivelului de stres.
Jameson dispare în baie şi porneşte duşul.
0, asta e ceva nou! Are probleme cu stresul? Păi,
cred şi eu! Volumul lui de muncă e imens, la urma
urmei.
— Vii şi tu? îmi strigă.
— Da! răspund şi intru în baie.
El e la duş, iar apa îi curge deasupra capului.
Respiraţia îi revine încet la normal. Intru şi eu, iar
el mă cuprinde în braţe şi mă sărută încet.
— Bună dimineaţa! şoptesc eu.
— Bună dimineaţa, Em a mea!
Buzele lui le ating pe ale mele.
îi zâmbesc fâstâcită.

-Cee?
— îmi place când îmi spui aşa.
— Da?
îmi zâmbeşte.
— Prinţesa ta, Em.
Flutur din gene ca să dovedesc ce vreau să spun. El chicoteşte şi ia săpunul, apoi începe să mă spele.
— Sunt convins că sub atitudinea asta urâcioasă de domnişoară Foster este o adevărată scumpete.
— N-am fost urâcioasă deloc, icnesc eu.
El îmi zâmbeşte şi-mi dă o şuviţă de păr după ureche.
— Şi uite ce frumoasă eşti!
Chicotesc şi mă sprijin de pieptul lui. Mă spală pe spate, pe umeri, pe sâni, între picioare. Il privesc cum se concentrează la ce are de făcut. Apoi ajunge la sexul meu. iar ochii i se fixează asupra mea când mă atinge acolo.
Ne privim, dar nu pare ceva sexual. Pare intim. Mă uit la ochii lui mari, albaştri, şi jur că nu e acelaşi bărbat care conduce Miles Media. Bărbatul care e acum cu mine e dulce şi tandru. Tot ce Jameson Miles nu este.
— Lasă-mă să te spăl!
îi iau săpunul şi fac spumă în palme, apoi i le trec peste pieptul lat, umerii şi bicepşii musculoşi, pe urmă pe abdomenul vălurit spre zona inghinală şi mă încordez când îl spăl acolo. El se apleacă şi-mi sărută tâmpla încet, de parcă ar şti că mă abţin să nu sar pe el. Trebuie să încetăm să facem sex tot timpul; devine ridicol!

Atracţia sexuală e atât de puternică, încât niciunul nu pare să se sature de celălalt.
— M-ai transformat într-o obsedată sexual! şoptesc eu.
El îmi zâmbeşte şi-şi lipeşte buzele de ale mele.
— Cred că sufereai deja de boala asta înainte să ne cunoaştem - dacă ne luăm după prima noastră noapte.
— Niciodată n-am fost ca acum.
— Adică?
— Stârneşti ceva în mine ce n-a mai stârnit nimeni până acum. Îl privesc în ochi şi adaug: Eşti diferit de bărbaţii cu care am fost.
Apa curge peste noi, şi habar n-am de ce i-am spus asta. Simt că încep să mă ataşez şi nu ştiu de ce nu încetez să-mi dau drumul la gură. O să stric tot.
Nu mai vorbi, proasto!
îmi ia faţa în palme şi mă sărută. Limba lui intră în gura mea deschisă, şi e adânc, erotic, tandru şi fir-ar... atât de bine, încât abia pot să suport naibii.
— Te duc înapoi în pat! murmură el pe un ton serios.
— Te rog! scâncesc eu.
Ieşim, iar el ne şterge pe amândoi, apoi mă duce spre pat, mă întinde şi îmi desface picioarele. Îl văd punându-şi prezervativul şi întinzându-se deasupra mea. Ne privim în ochi în timp ce se sprijină în coate, iar corpul lui găseşte locul acela între picioarele mele. Îl prind de fund, dar el mă împiedică să-l trag înăuntru.
— Vreau să fie încet, spune şoptit.

0, Doamne, încep să mă cutremur pe dinăuntru de nerăbdare!
— Te vreau!
Buzele lui le acoperă pe ale mele, iar sărutul devine pătimaş, în timp ce intră adânc şi încet. Spatele mi se arcuieşte pe pat de plăcerea felului în care mă posedă.
Gem zgomotos, iar el dă ochii peste cap de plăcere.
Timp de douăzeci de minute, ne apreciem reciproc şi lent trupurile; e tandru şi iubitor, şi atât de adânc în mine! Gura lui deschisă rătăceşte pe clavicula mea, pe gât, pe obraz şi pe buze.
— La naiba, Emily! şopteşte. Mă întorci pe dos, iubito!
Dacă aş putea să răspund, aş face-o, dar sunt prea
ocupată în paradisului sexului.
E grozav să ţi-o tragă Jameson Miles, dar când Jameson Miles face dragoste cu tine îţi schimbă viaţa. *Nuosâ mai fiu niciodată la fel!*
Ce naiba face o fată după o partidă de sex ca asta?
Creşte în mine şi încep să tremur, însă, în loc să fie mai tare ca de obicei, el se opreşte pe loc.
— Ia-1! şopteşte el.
— Poftim?
— Stai nemişcată şi ia-l de la mine! Ţine-ţi orgasmul în frâu!
Mă uit în ochii lui. *Fir-ar mama dracului!* Nu mai suport cât de sexy e bărbatul ăsta!

— Fute-mă! şopteşte el. Nu mişca niciun muşchi, în afară de cei de aici! îşi flexează sexul şi îl simt adânc înăuntru. Vreau să-mi arăţi doar mie... cum se simte.
— O, Doamne! gem eu.
— Haide! mă îndrumă el.
încleştez muşchii, iar el zâmbeşte întunecat.
— Mai tare!
încleştez din nou, iar el zâmbeşte încântat.
— Aşa, iubito!
El închide ochii extaziat.
— Stoarce-mă şi arată-mi cui îi aparţine!
Ceva în mine se rupe când îl aud spunând că sexul lui e al meu. îmi ridic picioarele şi i le înfăşor pe talie $i încep să încordez muşchii ritmat.
El şuieră aprobator printre dinţi.
— Atât... de bine! şoptesc eu în timp ce ne privim. Al... dracului de bine!
Pentru lumea de afară, ar părea că doar ne strângem în braţe, stând complet nemişcaţi, dar în interior fiecare zid pe care l-am ridicat vreodată e demolat, cu fiecare muşchi încordat.
El începe să geamă, şi sună atât de bine, încât nu mă mai pot abţine! încleştez cât de tare pot şi strigăm când orgasmul ne sfâşie pe amândoi.
Şi atunci mă sărută, şi e dulce şi tandru, şi simt emoţiile care ne cuprind.
II lipesc de mine, obraz lângă obraz, ţinându-mă cu disperare de el.
— La naiba, eşti perfectă, Emily! şopteşte el.
îmi trec degetele prin ţepii din barba lui.

— Tu eşti cel perfect. îl sărut uşor, apoi adaug: Ar trebui să încetezi imediat.
— De ce? mă întreabă şi zâmbeşte.
— Cred că s-ar putea să fiu dependentă.
El râde şi se întoarce pe spate, trăgându-mă după el.
— Vreau să fii dependentă!
încep să râd.
— De ce vrei să fiu dependentă?
— Pentru că eu sunt deja şi nu vreau să fiu singurul.
Ochii lui îi caută pe ai mei. Simt cum îmi iese inima
din piept.
— Nu eşti singurul, Jay.
— Bine!
Mă sărută pe tâmplă şi pare să se relaxeze. Stăm întinşi amândoi într-o dezordine încâlcită, iar el aţipeşte. Mintea mea o ia la goană. Am sentimente pentru el - ştiu că am. în doar două zile, am început să am sentimente. Cum o să se sfârşească?
Am încurcat-o de tot!
O oră mai târziu, mă trezesc în miros de şuncă prăjită şi zâmbesc către tavan. Nu ştiu ce univers paralel e acesta, dar îmi place. îmi pun halatul pe care l-am găsit agăţat în baie şi mă duc în living. După un colţ, văd un perete de sticlă cu vedere spre New York şi Central Park. Luxul şi bogăţia nemăsurată mă lovesc în faţă şi încremenesc în loc. Nu reuşesc să accept că toate astea sunt ale lui.

Aceşti bani sunt banii *lui*.
Mă uit la podelele frumoase, la covoarele superbe şi la mobilier, apoi la şemineu şi la oglinda aurită, imensă, de deasupra. N-am mai văzut niciodată un apartament ca acesta, nici măcar într-o revistă, darămite să mai şi fiu într-unui. Mă simt nelalocul meu.
— Hei, aici erai!
Jameson zâmbeşte când apare după colţ şi mă vede.
Îi zâmbesc pieziş.
El se încruntă când îmi vede expresia.
— Ce s-a întâmplat?
îmi frâng mâinile în faţă, neliniştită.
— Apartamentul tău mă sperie.
— De ce?
Ridic din umeri, extrem de stânjenită de standardele mele sărăcăcioase.
— E atât de elegant! Simt că nu e locul meu aici.
El mă ia în braţe.
— Ce înseamnă asta?
Ridic din umeri.
— De asta n-ai vrut să vii aici weekendul trecut?
Dau din cap.
— Da!
— îmi explici de ce?
— Când sunt aici, îmi amintesc cât de puţine lucruri avem în comun.
— Şi asta te deranjează?
Dau timid din cap.
El se încruntă, parcă încercând să înţeleagă.

— Eşti prima femeie care a avut vreodată o problemă cu banii mei.
— Mie îmi displac.
— îţi displac? îngaimă el.
— De fapt, aş prefera să fii sărac.
Zâmbesc, ştiind cât de ridicol sună.
El râde.
— Ei bine, eu n-aş vrea asta.
Mă conduce în bucătărie şi văd micul dejun cu şuncă şi ouă, pâine cu maia şi avocado.
— Delicios!
Zâmbesc şi iau loc.
— Să ştii că sunt un maestru bucătar excelent.
Se aşază apoi lângă mine, părând foarte mândru de el însuşi.
Zâmbetul mi se estompează când iau furculiţa şi cuţitul. *Asta pentru* cd *pregăteşte atât de des micul dejun!*
încetează!
Iau prima înghiţitură. Mă întreb câte femei au stat aşa aici şi au mâncat ce le-a gătit el după ce au făcut sex grozav toată noaptea.
Pentru Dumnezeu, încetează!
— Ce faci azi? îl întreb într-o doară, ca să-mi alung gândurile neplăcute.
— După-amiază joc golf cu fraţii mei, pe urmă probabil o să iau cina cu ei şi părinţii mei. Ei se întorc la
Londra săptămâna asta. După ce ia o gură de cafea, mă întreabă: Dar tu?
Zâmbesc, imaginându-mi-i jucând golf.

— Trebuie să cumpăr mâncare. O să ies la plimbare, apoi o să scriu nişte articole despre ştiri false.
El se opreşte din mâncat.
— Să ştii că nu e nevoie să lucrezi în weekend.
— Ştiu, dar îmi place să-mi fac treaba dinainte, în caz că apare ceva.
El dă din cap şi se întoarce la micul dejun.
— Ieşi în oraş diseară? întreabă într-o doară.
Nu ies, dar nu vreau să creadă că stau acasă şi tânjesc după el.
— Da, ies!
Se uită la mine şi încleştează fălcile de parcă s-a supărat.
— Unde te duci?
— Ies la cină cu Molly şi Aaron.
— Cine e Aaron?
— Amicul meu cu care lucrez, cel care stă lângă mine. E homosexual.
— Oh!
îşi taie pâinea prăjită, îmbunat pe moment.
îl urmăresc o clipă mâncând în tăcere.
— Te-ar deranja dacă aş ieşi într-un club?
El soarbe din cafea, trăgând de timp.
— Păi, dacă ne luăm după prestaţia ta de weekendul trecut, atunci da, m-ar deranja.
Zâmbesc vag.
— Ce?
— Nimic.
Ridic din umeri; îmi place faptul că-l deranjează.
Pune palma pe coapsa mea goală şi se apleacă să mă sărute pe obraz.

— Nu te împart! Nu vreau să dansezi cu nimeni!
Zâmbesc şi-mi frec palmele de barba lui, uitându-mă
în ochii mari şi albaştri.
— Bine, atunci nu voi dansa!
0 oră mai târziu, limuzina parchează în faţa apartamentului meu.
Jameson îmi ia mâna şi o sărută, privindu-mă în ochi.
— Ne vedem marţi!
Îi zâmbesc cald bărbatului frumos din faţa mea.
— Ne vedem marţi!
II sărut uşor pe buze. Şoferul deschide portiera şi mă apropii de uşa clădirii, apoi mă întorc şi-i fac cu mâna. Maşina aşteaptă până intru, apoi porneşte încet şi intră în trafic.
Expir greoi, anticipând restul weekendului pe care-l voi petrece singura.
Fir-ar, marţi e atât de departe!
Zac pe canapea complet relaxată. Răzvrătindu-mă împotriva lui Jameson, am comandat la Uber Eats pentru o persoană şi da, pun lanţul pe uşă, pentru orice eventualitate.
Telefonul dansează pe masă, iar numele *Aaron* face ecranul să se lumineze.
— Bună!
Zâmbesc. La naiba, cât mă face să râd bărbatul ăsta!
— Oh... La dracu'! se bâlbâie el. Tocmai am intrat pe e-mailul lui Paul şi se întâlneşte cu un tip la club, în seara asta.
Mă ridic în capul oaselor.
— Poftim?

— Da, şi asta nu e tot!
— Cum ar fi posibil?
— A fost pe Grindr.
— O, Doamne, glumeşti? icnesc eu. E pe Grindr?
— Da, îmbracă-te! Ne ducem acolo să dansăm.
— Poftim? strig eu.
— M-ai auzit. Pune ceva sexy pe tine. Vin în jumătate de oră.
— Dar...
Telefonul scoate un clic când închide. *O, rahat! La naiba, nu vreau să ies în seara asta!*
îmi sună telefonul din nou, iar numele *Molly* apare pe ecran.
— Ştiu, răspund eu, conştientă că Aaron a sunat-o şi pe ea.
— E pe nenorocitul de Grindr? ţipă ea.
— Ştiu!
— Fă-mi o favoare! În seara asta, când vezi scula cât un creion a lui Paul, fă-o pilaf cu pantoful.
Izbucnesc în râs.
— Sper să nu-l văd, Moli.
— Nu-mi vine să cred mizeria asta! se răsteşte ea indignată.
— Nici mie!
— Aaron e prea bun pentru el!
— Exact! Vii şi tu în misiunea dansantă?
— Nu pot! Copiii sunt la mine. Să-ţi pui cameră GoPro pe cap ca să văd ce se întâmplă.
— Nu poţi să-i laşi la tatăl lor? o întreb. E o urgenţa!

— Nu! E la întâlnire cu târâtura aia. încep iar să râd.
— Sincer, multe mizerii se mai întâmplă.
— Ştiu! răbufneşte ea. OK, o să te sun din oră în oră. Să răspunzi! zice Molly şi imi închide telefonul.
O oră mai târziu, Aaron mă conduce de mână prin clubul de noapte, privind în jur. E mic şi întunecat, iar muzica e în genul cluburilor de dans. Ritmul e tantric.
— îl vezi? întreb eu.
— Nu! îmi răspunde şi mijeşte ochii, privind în jur.
— Ce-o să faci când îl vezi? îl întreb.
— S-o termin cu el.
— De ce n-o termini oricum ar fi? mă încrunt eu.
— Am nevoie de dovezi.
— E-mailul e o dovadă, Aaron! pufnesc eu.
— Ştiam eu că pune ceva la cale, spumegă el.
Ticălosul ala nenorocit a petrecut săptămâna trecută în patul meu şi-şi caută parteneri de sex pe Grindr.
— Aveaţi o relaţie, una serioasă?
— Nu, a spus că nu vrea un iubit, dar că voia să facă sex numai cu mine.
Mă încrunt. Sună foarte familiar.
— Şi ai fost tot timpul monogam?
— Sigur că da. Nu mi-o trag aiurea cu alţii.
Strâmb din nas dezgustată.
— Sincer, dă-l naibii pe nenorocit!
— Aşa o să fac. De îndată ce-l găsesc.
Dau ochii peste cap şi simt telefonul vibrând în poşetă, îl scot.

— Bună, Molly!
— Ce se întâmplă?
— Nu-l găsim, răsphnd eu şi mă uit în jur.

— Duceți-vă într-un colț, să nu fiți văzuți, și așteptați să ajungă! Nu stați undeva să vă vadă!
Da, bine! Acopăr telefonul cu mâna și îi zic lui Aaron: Molly spune că ar trebui să stăm undeva retrași ca să nu ne vadă.
Aaron arată cu degetul spre mine.
— Grozavă idee!
Mă ia de mână și ne conduce spre un separeu.
— O să stau aici. Tu mergi și ia de băut, spune el și se așază.
Dau ochii peste cap.
— Copiii tăi chiar sunt naibii acasă? mă răstesc la Molly. Cum am rămas eu cu treaba asta pe cap?
Ea râde.
— Te sun iar peste o oră! mă anunță, apoi închide.
— Ce vrei să bei? îl întreb.
— Un flamingo roz. Mă uit uimită la el.
— E cea mai gay băutură de care am auzit vreodată.
— Pentru că sunt gay.
El face ochii mari, exasperat; nu are chef de glumele mele în seara asta.
— Doar du-te și comandă! mă îmboldește, încep să râd și mă așez la rând la bar.
— Hei, Foster! aud vocea unui bărbat în spatele meu. Mă întorc și-l văd pe Jake din echipa de investigație.
— O, bună! îl salut zâmbitoare. Ce faci aici? El ridică paharul.
— Beau.
— Evident! Rânjesc la el.

El îmi măsoară din priviri corpul în rochie neagră.
— Uau, ce sexy arăţi! Zâmbesc jenată. E ciudat.
— Mulţumesc!
— Vrei să dansăm?
— Hm.
Mă încrunt. *O, Doamne!*
— Nu, mersi oricum! Sunt aici cu Aaron.
— Oh, unde e? întreabă şi se uită în jur.
O, rahat, chiar am dat-o în bară!
— E într-un separeu în spate.
-— Mă duc să-l salut! zice el şi dispare în direcţia lui.
O, grozav! Acum trebuie să ne purtăm normal, când nu vrem decât să spionăm şi să-l detestăm pe Paul.
Iau băuturile şi mă întorc la masă, unde-i găsesc pe Aaron şi Jake vorbind despre serviciu.
Hmm! Cad pe gânduri. Oare crede că Aaron e implicat şi stoarce informaţii de la el? Sorb din pahar în timp ce discută şi îl analizez. De fapt, e destul de arătos, cu părul nisipiu, linia pătrată a maxilarului şi gropiţele în obraji, şi are un râs grozav. Nu l-am remarcat până acum, pentru că ori de câte ori Jameson e în aceeaşi cameră, toţi bărbaţii pălesc prin comparaţie cu el.
— Mă duc să-mi iau ceva de băut şi mă întorc să stau cu voi, spune el când se ridică. Vrei ceva, Foster?
— Nu, mersi!
Mă forţez să zâmbesc.
— Tu, Az?

— Nu, sunt OK! răspunde Aaron.
Jake dispare spre bar.
— O, Doamne! pufneşte Aaron. N-am venit aici să vorbesc despre serviciu, şi ce-i cu poreclele astea nenorocite? Nu e prietenul meu.
— Ştiu, nu-i aşa?
Dau ochii peste cap.
— De ce i-ai spus unde sunt?
— Nu ştiu! mă bâlbâi. M-a prins la înghesuială.
— îhh, grozav! Acum trebuie să stăm cu labagiul ăsta.
— N-am putea pleca? îl întreb. Toată noaptea asta de rahat e un dezastru.
— Nu! Stăm aici până se aprind luminile.
îmi las capul în mâini când îmi sună telefonul.
— Bună, Molly! răspund răstit, supărată că ea a evitat coşmarul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic până acum.

Luni dimineaţă, 10,00 Telefonul de pe birou sună.
— Bună, Emily! mă salută pe un ton vesel Sammia. Domnul Miles vrea să te vadă în biroul lui imediat, te rog!
Mă cuprinde nerăbdarea.
— OK, vin acum!
îmi aranjez părul, îmi dau din nou cu ruj şi aproape alerg spre lift. Sper că i-a fost dor de mine şi caută o scuză să mă vadă. Ajung la ultimul etaj şi păşesc în foaier.
— Bună, Sammia!
— Bună, Emily! Intră direct!
— Mulţumesc!

Azi pot să merg pe marmură, pentru că am cumpărat în sfârşit pantofii cu talpă de cauciuc. Nu se aude niciun păcănit. Bat la uşă.
— Intră! toarce vocea lui gravă.
Deschid uşa şi îmi pică faţa. Jake stă în faţa biroului lui Jameson.
— Bună! îi salut zâmbitoare.
Ce caută el aici? *Şterge-o! E timpul meu cu el!*
Jake se întoarce spre mine şi se luminează la faţă.
— Bună, Foster! Jameson se uită la Jake.
— Păreţi foarte prietenoşi.
— O, am fost împreună în club sâmbătă seara, nu-i aşa, Foz? răspunde Jake şi zâmbeşte vesel.
Jameson întoarce ochii spre mine şi strânge furios din fălci.

La dracu'!Capitolul 13

- OH, NU, MĂ BÂLBÂI EU FÂSTÂCITĂ. AM DAT UNUL peste altul, atâta tot.
Jameson ridică o sprânceană, neimpresionat.
— O, nu fi timidă, Foster! Ne înţelegem de minune, spune imbecilul de Jake.
Simt că-mi dispare sângele din obraji. *Taci dracului din gură, nu vrei?*
Mă întorc spre Jameson, sperând să schimb subiectul.
— Aţi vrut să mă vedeţi, domnule?
— Da! îşi întoarce privirea spre Jake şi zice: Vreau sâ ştiu ce piste ai, domnule Peters!
— Spune-mi Jake! îi cere el.
Jameson îl priveşte încruntat, dar nu spune nimic.
O, omule! Ce stânjenitor!

Strâng blocnotesul de mi se albesc mâinile. De ce a trebuit să spună că am ieşit împreună?
N-am ieşit împreună. Simt că încep să transpir.
— Treci la subiect! insistă Jameson.
— Păi, urmăresc câteva piste, nimic concret deocamdată. E prea devreme.
— Prea devreme? repetă Jameson. înţelegi oare, domnule Peters, importanţa unui rezultat rapid pentru problema asta?
— Da, domnule, dar...
— Fără dar, mârâie Jameson. Acţiunile noastre au scăzut azi cu patru milioane. În fiecare afurisită de zi scad cu atât, zice el şi izbeşte cu palma în masă, făcându-ne să tre- sărim. Să nu-mi spui mie că e prea devreme!
Eu şi Jake ne facem mici pe scaun. Nu l-am văzut niciodată pe Jameson atât de furios. Chiar *e* stresat!
Mă întreb dacă a fost la alergat în dimineaţa asta. Bănuiesc că nu!
— Domnule Miles! îl întrerup.
Jameson ridică o mână să-mi închidă gura.
— Emily, vreau patru articole săptămâna asta!
— Da, domnule!
— Trebuie să fie inteligente, relevante şi, cel mai important, uşor de urmărit!
Dau din cap. -OK!
— Poţi să pleci! spune Jameson răstit. Asta e tot!
Mă încrunt, uitându-mă de la el la Jake. Oare cu cine vorbeşte?
— Eu? zic, arătând cu degetul spre mine.
— Da, tu! strigă el. Cu cine altcineva să vorbesc? Simt cum îmi cresc nervii în stomac.

— Bine!
îmi iau blocnotesul şi mă ridic.
— Vreau articolele până la ora 16 în fiecare zi.
— Foarte bine! răspund şi mă îndrept spre uşă.
— Trimite-l pe Tristan la mine! strigă el.
Nu sunt secretara ta! Deschid ochii şi zâmbesc fals.
— Sigur, spun eu printre dinţi şi închid uşa după mine. *Porc nesimţit! Cine naiba se crede?*
Închid ochii şi mi-e milă de Jake. O să-l mănânce de viu acolo!
Jameson Miles e al ciracului de rău când e stresat. înţeleg de ce aleargă - probabil aşa nu ajunge la închisoare. Cine ştie ce s-ar întâmpla dacă n-ar face exerciţii fizice?
Merg în zona de recepţie şi apoi mă îndrept către cealaltă parte a clădirii, după care bat la uşa lui Tristan.
— Intră! răspunde el.
Zâmbesc când aud cât de mult seamănă la voce cu fratele lui. Deschid uşa.
— Jameson m-a rugat să...
Ezit, încercând să o spun mai drăguţ decât i-a ieşit lui.
— Vrea să mă vadă? rânjeşte Tristan.
— Da!
Se ridică.
— E totul în regulă? întreabă el nonşalant când ne îndreptăm spre recepţie.
— E...
Ridic din umeri şi încerc să găsesc o descriere.
— Agitat.

— Hm! Se încruntă, concentrându-se, apoi adaugă repede: Are multe pe cap, dar ştii asta deja.
— Da!
Zâmbesc şi-l privesc în ochi. Oare ştie?
îmi face cu ochiul şi pleacă pe coridor, spre biroul lui Jameson.
— Vorbim mai târziu!
Ce-a fost cu semnul acela? Un mesaj codat pentru „Ştiu că ţi-o tragi cu el?" Ştie că ne-am împăcat?
Rahat!
Recepţionista nu e la birou, aşa că mă uit spre biroul lui Jameson. *La naiba, ce se întâmplă acolo?*
Uşa se deschide. *Rahat, nu vreau să mă vadă!* Mă ascund după biroul de la recepţie şi aud vocea aspră a lui
Jameson spunând ceva. Tresar. Jake trece în viteză pe lângă birou, urcă în lift şi apasă furios pe buton.
Uşile se închid, iar eu fac ochii mari, uitându-mă pe după birou. Ce naiba i-a spus?
Jameson
Inspir brusc pe nas, încercând să mă calmez.
— Pentru Dumnezeu, Jameson! răbufneşte Tristan. Las-o mai moale! Bietul amărât face tot ce poate.
— Face, pe naiba! E inutil! E aici de o săptămână şi habar n-are ce se întâmplă. E mai interesat să alerge după afurisitele de fete de jos.
Mă duc la bar şi-mi torn un pahar de whisky, apoi merg la fereastră şi mă uit la oraşul de jos.

— E abia ora zece, spune Tristan sec, urmărindu-mă.
— Şi ce dacă? mă răstesc şi sorb din pahar, simţind căldura care mi se rostogoleşte pe gât.
— Şi *afurisita de fată de jos* nu e cumva Emily Foster?
— Nu începe dracului!
Dau ochii peste cap. Sunt de-a dreptul şocat că a ieşit cu el în weekend.
— Ai raportul de la management? întreb ca să schimb •ubiectul.
— Nu, îl am în birou. Se îndreaptă spre uşă şi zice: Mă duc să-l iau.
Dispare şi mă uit la priveliştea New Yorkului.
— Bună! se aude o voce blândă în spatele meu.
Oftez, privind în continuare pe fereastră.
— În toarce-te la treabă, Emilyl
— Te simţi bine? întreabă ea şi vine spre mine. - Sunt OK.
încleştez fălcile ca să nu mă uit la ea.
Ea se apropie şi-mi ia paharul din mână, apoi se duce la chiuvetă şi-l goleşte.
— Ce naiba faci? o întreb, încruntându-mă.
Ea îmi zâmbeşte şi-şi strecoară mâinile pe sub sacoul meu, prinzându-mă de talie.
— **Am grijă de bărbatul meu!**
— Nu-mi vărsa dracului băutura!
— Atunci nu bea pentru că eşti stresat! Te joci cu focul, Jameson!
— Nu eşti mama mea.
Ea zâmbeşte atrăgător şi se ridică în vârful picioarelor ca să mă sărute uşor.
Mă uit urât la ea.

— Sunt supărat pe tine.
— Ştiu.
Mă sărută din nou.
— Nu voiam să ies, pe urmă a trebuit să-l spionăm pe iubitul lui Aaron pentru că se întâlnea acolo cu cineva de pe Grindr. Apoi a apărut Jake şi a vorbit întruna cu noi. E atât de enervant!
Mă încrunt la ea.
Ea zâmbeşte şi se lipeşte de pieptul meu.
— Mi-a fost dor de tine weekendul ăsta!
Simt că mă relaxez pentru prima dată de când am lisat-o acasă sâmbătă.
— Să nu-ţi fie dor de mine, Em!
Oftez.
— Nu mă pot abţine!
Mă sărută pe buze, fără să asculte nimic din ce-i spun.
— Dacă eşti stresat, du-te la sala de sport sau vino şi ia-mă! Ce zici de karate? înţeleg că e grozav.
Dau ochii peste cap.
— Nu o să scap de stres, făcând karate şi transfor- mându-mă în nenorocitul de Kung Fu Panda, Emily. E ridicol să crezi aşa ceva.
— OK, păi atunci du-te la alergat! Nu vreau să te apuci de băut ziua.
O prind de talie, nemaiputând să mă controlez.
— Iar eu ţi-am spus că nu vreau să ieşi cu alţi bărbaţi. Mai ales cu el.
îşi trece degetele prin barba mea şi zâmbeşte blând.
— Eşti singurul meu bărbat, îmi şopteşte. La tine mă gândesc.

Simt cum mă părăseşte furia în timp ce ne sărutăm.
— Am nevoie de tine în seara asta, spune ea încet.
Doamne, şi eu am nevoie de ea! ***Nu, respectă regulile!***
— Nu e marţi.
— Nu-mi pasă!
— Chiar trebuie să mi te opui la orice, domnişoară Foster?
— Stai să vezi ce obraznică o să fiu diseară, domnule Miles, spune încet când o trag spre mine să-mi simtă erecţia.
— Hm, se aude o voce la uşă, făcându-ne să întoarcem amândoi capul speriaţi.
Emily se desprinde de mine.
— Tristan! se bâlbâie ea. Eu tocmai...
Se uită de la el la mine.
— Adică, eu...
Tristan râde.
— Vreţi să plec?
— Nu, îngaimă ea. Eu plec.
Aproape că aleargă spre uşă.
— Ah, hm, la revedere!
Rânjesc, văzând cum s-a înroşit la faţă. Tristan ştie deja - ne spunem totul.
— **La revedere, domnișoară Foster! O să trimit mașina să te ia la șapte!**
Ea dă jenată din cap şi iese în fugă din birou, iar eu zâmbesc în urma ei.
Tristan mă priveşte în ochi o clipă.
— îţi face bine!
— **Asta e discutabil!**
Emily

Zâmbesc larg spre uşile închise ale liftului. A funcţionat. Am vrut să-l calmez şi a mers. E o oglindă. Dacă eu sunt calmă, şi el e calm.
Poate dacă sunt sinceră, va fi şi el sincer. Nu ştiu ce înseamnă asta pentru planul meu de a mă lăsa greu cucerită, dar cred că voi afla destul de curând. Nu părea supărat când i-am spus că mi-a fost dor de el - de fapt, părea uşurat. Sau poate aşa îmi place mie să cred. Mă întorc la etajul meu şi arunc o privire prin încăpere când mă îndrept spre birou.
Cineva care lucrează aici, alături de mine, e un hoţ. Fură de la familia Miles; valoarea companiei e în picaj, iar Jay al meu e extraordinar de stresat. Mi-aş dori să pot vorbi cu Molly şi Aaron despre asta. Sunt sigură că, dacă ne punem minţile la contribuţie, am găsi mai multe răspunsuri decât are Jake.
Nu pot; le-am dat cuvântul meu că nu o să spun nimănui. Mă aşez la birou.
— Cum a mers? mă întreabă Aaron.
— Bine! îl mint eu.
— E foarte clar că domnul Miles te place, rânjeşte Molly
— De ce? o întreb.
— Noi n-am făcut niciodată un program specializat de instruire. întoarce ochii spre Aaron şi-l întreabă: Nu-i aşa?
— Aşa e, răspunde el, uitându-se în continuare la computerul lui. Te rog, spune-mi că te duci în secret acolo ca să i-o sugi!

Rânjesc, dar tac.
Ochii lui Molly se întorc întrebători spre mine.
— Asta faci?
Ridic din umeri. Nu pot să-i mint, dar chiar nu vreau să detaliez.
— Ce dracu? şopteşte Aaron, împingându-şi scaunul spre mine; Molly îşi trage şi ea scaunul lângă al meu. L-ai văzut?
— Posibil.
— Ce dracu*? şopteşte Molly. Când?
— De câteva ori, dar vineri seara l-am văzut ultima dată.
Aaron îşi face cruce şi se preface că se roagă.
— Mulţumesc, Isuse!
— Dar nu spuneţi nimic! îi implor eu. Totul e ceva ocazional, nimic pentru care să mă ambalez deocamdată.
Molly face ochii mari de exasperare.
— Glumeşti? Să ţi-o tragi cu Jameson Miles e ceva pentru care să te ambalezi, femeie. L-ai văzut?
Zâmbesc larg, observându-le reacţiile exagerate.
— Iau totul cu nonşalanţă, dar mă duc acolo pentru un proiect cu Tristan şi nu ca să-l văd pe Jay.
Asta nu e o minciună - e adevărat... oarecum.
Aaron îşi pune mâna pe piept.
— 0, fir-ar! îi spune Jay. Potoleşte-te, inimă!
— Ucide-mă în clipa asta! exclamă Molly şi oftează visătoare. Ai fost în apartamentul lui?
— Aham, iar el a petrecut o noapte la mine.
Ei cască ochii.

— A venit la tine acasă? ţipă Aaron.
— Sst! şoptesc eu şi mă uit la oamenii din jur. Vorbeşte mai încet şi vezi să nu spui nimănui! Mai ales Avei - ştiţi cum e ea.
— O, Doamne, îţi imaginezi?
Molly dă ochii peste cap.
— O să fii cea mai bună prietenă a ei dacă ştie că eşti cu el. O să se lipească de tine dacă există şansa să se combine cu fraţii lui.
— Ei bine, nu poate să-l ia pe Tristan. Plescăi din limbă, pornind computerul, şi adaug: E prea de treabă pentru ea. Oricum, cred că e deja luat, zic, ridicând din umeri.
Ne apucăm de lucru, iar telefonul lui Aaron sună.
— E Paul, se bâlbâie el, panicat.
— Respinge-l! spun eu fără să ridic ochii.
— Dar vreau sa văd ce are de spus.
Răspunde la telefon, dar Molly i-t înhaţă, apoi respinge apelul.
— Spune „fute-mă pe Grindr” lumii întregi. Nu vrei să încetezi să mai fii jalnic? Dă-l naibii pe ticălos! se răsteşte ea.
Aaron lasă abătut umerii în jos.
Il mângâi pe spate să-l consolez.
— O să fie mai uşor, dragule!
— Da, când o să dai foc boaşelor ălora jegoase, şopteşte Molly furioasă.

încep să râd

— .Dă foc boaşelor ălora jegoase... Te exprimi atât de bine, Moli!
— Nu-i aşa? De asta sunt reporteră. Se ridică în picioare şi zice: Mă duc să fac cafea. Vreţi şi voi?
— Aham.
Aaron răsuflă, dezumflându-se.
— Găseşti şi vreun tort? Sigur e ziua cuiva pe aici.
Molly se uită în jur.
— Da, unde e tipul ăla de la Uber când ai nevoie de el? întreabă, apoi întoarce ochii spre mine. O, Doamne, prăjitura aia cu brânză de săptămâna trecută a fost de la Jameson?
Zâmbesc larg.
Aaron lasă capul în jos, prefăcându-se că îl loveşte de birou.
— Trimite chiar şi prăjituri cu brânză. La dracu', omul asta e un adevărat zeu!
Interfonul meu bâzâie.
— Da? întreb eu, zâmbitoare.
— Buna seara, domnişoară Foster! Sunt Alan, şoferul domnului Miles.
Mă schimb la faţă.
— Oh! E totul în regulă?
— Da, domnul Miles m-a rugat să vă iau şi să vă duc la apartamentul lui. A întârziat cu o conferinţă la telefon ii vine şi el în scurt timp.
— 0, OK! Cobor acum!
îmi iau geanta pe care âm pregătit-o cu lucruri pentru noapte şi, aruncând o ultimă privire prin apartament, cobor la parter.

Ies pe trotuar şi-l văd pe şofer, în obişnuitul lui costum negru, stând lângă limuzină.
— Bună! spun eu neliniştită, apropiindu-mă de el.
— Bună!
— Eu sunt Emily.
întind mâna, jenată că nu m-am prezentat până acum.
— Eu sunt Alan.
îmi zâmbeşte cald şi ne dăm mâna.
— Eşti gata? mă întreabă.
— Da!
El deschide portiera, aşa că urc pe bancheta din spate, închide portiera şi o pornim prin întunericul din New York. Nu pare adevărat - eu, în limuzină, condusă de şofer la apartamentul lui Jameson. Ajungem la clădirea lui, iar el se opreşte în zona de parcare şi deschide portiera.
— Te conduc sus! zice şi întinde mâna să-mi ia geanta.
— E OK! O duc eu! Mulţumesc, oricum!
El se încruntă. Văd că e dezamăgit.
— Asta dacă nu vrei să o duci tu, îngaim eu.
— Mulţumesc! îmi zâmbeşte când ia geanta, apoi adaugă: Aşa aş prefera!
Doamne! S-a supărat că am vrut să-mi duc singură geanta. Ce-i cu universul ăsta paralel?
Urcăm în liftul elegant, iar însoţitorul ştie deja la *ce* etaj să mă ducă. Probabil îl cunoaşte pe Alan.
îmi ţin respiraţia, în timp ce urcăm în linişte. Ajungem la etajul lui şi-l urmez şovăitoare pe Alan când deschide uşa.

— Domnul Miles n-ar trebui să mai întârzie mult. E încă la birou. Conferinţa durează mai mult decât se aştepta.

— Mulţumesc! îi răspund cu un zâmbet.

— îţi mai pot aduce ceva?

— Nu, e în regulă!

Dând politicos din cap, închide uşa şi mă lasă singură. Mă întorc şi văd veiozele aprinse strategic, creând o privelişte care-ţi taie răsuflarea. Luminile strălucitoare ale New Yorkului sunt de-a dreptul spectaculoase. Scot telefonul şi fac câteva poze. N-aş putea să mă port ca o admiratoare când el e aici.

Intru în dormitor şi-mi pun geanta în dressingul gol, apoi intru în al lui. Costume şi cămăşi aliniate frumos, şiruri întregi de pantofi scumpi, impecabil lustruiţi.

Ating mânecile costumelor, privind înjur. Deschid sertarul de sus al comodei şi zâmbesc văzând organizarea exagerată. Cravatele sunt rulate şi aşezate astfel încât pare un butic de lux pentru bărbaţi- Ceasuri... Le număr. Zece ceasuri scumpe aşezate la rând. Şi atunci văd ceva rulat lângă ceasurile lui. îmi stă inima când văd iniţialele. E.F.

Fularul meu!

L-a păstrat.

Nu numai că l-a păstrat, dar e aşezat la un loc cu lucrurile lui speciale. îl iau şi-l ţin în mână, holbându-mă la el. închid ochii şi respir adânc; mirosul vag al parfumului meu încă se simte.

Nu mi-am imaginat atunci. Chiar era acolo, cu mine. Zâmbesc larg şi pun fularul la loc unde era, închizând cu grijă sertarul.

Nu ştiu ce să fac cu „informaţia asta, dar sunt al naibii de mulţumită de descoperirea mea. Inima mi-o ia la goană.

L-a păstrat!Mă plimb prin apartament, privind în jur. Trec mâna peste suprafeţele grele de marmură din bucătărie şi zâmbesc văzând luxul extraordinar al apartamentului.
Mă întreb dacă a mâncat.
Deschid frigiderul, dar e surprinzător de gol. Un pui şi câteva ingrediente. Deschid cămara şi mai găsesc câteva lucruri. Mă uit la frigiderul pentru vinuri şi mă încrunt - e plin.
Sigur că e!
Cât de des ia domnul Miles o cină lichidă?
Hm, trebuie să-i ţin cumva în frâu stresul.
îmi torn un pahar cu vin, scot ingredientele şi mă uit prin dulapuri după oale şi tigăi, tocătoare şi cuţite.
Caut Spotify pe telefon şi pun o muzică relaxantă.
încep să tai puiul cu un zâmbet prostesc pe faţă.
Mi-a păstrat fularul.
Trei sferturi de oră mai târziu, aud uşa deschizându-se.
— Em? strigă el.
— în bucătărie.
— Hm... Ceva miroase bine.
Mă sărută şi mă prinde în braţe din spate.
— Ce gătești?
— Tocăniţă de iepuraş futăcios.
El râde în hohote. E un sunet grozav! îmi stârneşte fiori în interior.
— Mama ta ştie că eşti canibală?
Mă sărută pe obraz.
Chicotesc şi amestec în cratiţă.
— Nu, să nu-i spui!

— Nu era nevoie să gătești. Te-aș fi scos în oraș, zice el și își toarnă un pahar cu vin.
— E luni.
Mă încrunt.
— Și? zice el și mai ia o gură de vin.
— Nu ieși la cină când mâine ai școală.
— Eu ies în fiecare seară.
— Poftim? îl privesc încruntată. Mănânci în oraș în fiecare seară?
— Da, desigur! De ce?
Rămân cu gura căscată și pun mâna în șold.
— Jameson Miles, ai mai mulți bani decât judecată! Cum să te relaxezi dacă ieși în fiecare seară la cină?
— Stau la restaurant și mănânc. E foarte ușor! zice el și ridică din umeri.
Dau ochii peste cap a lehamite și continui să amestec.
— Ți-e foame?
— Mor de foame!
Mă ia în brațe și se uită de sus la mine.
— Chiar ți-a fost dor de mine în weekend?
Mă ridic pe vârfuri și-i sărut buzele mari și frumoase.
— De fapt, da.
Mă ține strâns în brațe.
— Acum ar trebui să spui că și ție ți-a fost dor, bombăn eu sec în umărul lui.
— Mie nu mi-e dor de oameni.
— Ihh! pufnesc eu și mă desprind din brațele lui, în- torcându-mă la amestecatul în oală. Poți să ieși

de aici ca să-ţi pun droguri în mâncare? îl întreb. Am de gând să te jefuiesc.
El râde.
— Numai dacă promiţi să profiţi de trupul meu cât dorm.
încep să râd.
— Ne-am înţeles!
Pun cina pe farfurii şi ne aşezăm la blatul din bucătărie. îmi ţin respiraţia când ia prima îmbucătură.
— Hm, delicios! murmură el.
Zâmbesc cu mândrie.
— Un iepuraş futăcios care găteşte! exclamă el şi rânjeşte cu furculiţa plină de mâncare.
— îmi place să gătesc. E pasiunea mea.
El se încruntă şi mă priveşte atent.
— N-am mai întâlnit pe cineva ca tine, Emily.
— Cum aşa?
— Nu ştiu! Nu-mi dau seama de ce. Eşti foarte... Se opreşte şi caută cuvântul potrivit: Neafectată.
— Neafectată de ce? rânjesc în timp ce mănânc.
El ridică din umeri.
— De New York.
— N-ai mai avut niciodată o iubită care să gătească pentru tine?
— N-am avut decât o singură relaţie serioasă, iar ea era dependentă de muncă, la fel ca mine.
Ridică din umeri, apoi adaugă: Ajungeam amândoi acasă târziu, după serviciu. Era mai uşor să ieşim în oraş.

Iau o gură de vin şi mă uit la el. Mi-ar plăcea să sar pe el cu un milion de întrebări despre ea, dar nu o fac. 0 să par nonşalantă.
El întinde mâna după vin şi se strâmbă.
— Ce e?
— Mă doare spatele.
Se ridică şi-şi întinde trunchiul.
— Cineva a insistat să concediez maseuza.
— O, ea! pufnesc eu. Nu-mi strica seara! O să-ţi găsesc altă maseuză mâine!
El se mai întinde puţin.
— Chiar te rog.
— De ce te doare atât de tare spatele?
El se aşază iar.
— Când mă enervez, mi se încordează spatele.
— Şi ce altceva se mai întâmplă când te enervezi?
El mestecă şi se gândeşte ce să răspundă.
— îmi pierd cumpătul.
îi zâmbesc larg.
— Ce e? rânjeşte el.
— în tot acest timp am crezut că eşti un nemernic, când tu erai doar stresat?
El râde.
— Şi tu ce scuză ai că erai o scorpie?
Sorb din vin.
— Niciuna. Chiar sunt o scorpie.
El ridică paharul şi-l ciocneşte cu al meu. Ochii lui au o strălucire tandră.
— Mulţumesc pentru cină! E delicioasă! Se apleacă şi mă sărută, apoi adaugă: Ca tine.
îmi amintesc ceva.

— Oh, o să te bucuri să afli că mi-am adus echipamentul de sport ca să ies cu tine la alergat dimineaţă.
— Serios? întreabă el surprins.
-Aha!
— Eu alerg repede.
— Bine, pentru că eu merg încet.

— Câteva ore mai târziu, râdem amândoi în hohote pe întuneric.N-ai făcut aşa ceva, spune el. încep să râd.
— Ba da!
E târziu şi stăm întinşi în pat, faţă în faţă, stând de vorbă după ce am făcut dragoste.
— Ce naiba?
întinde palma pe abdomenul meu, apoi pe sâni în timp ce ascultă. Are o expresie năstruşnică pe faţă.
— Cum aşa?
— Păi...
Mă gândesc o clipă.
— Era prima mea maşină şi o aveam doar de o săptămână. Conduceam cu prietena mea şi era al naibii de cald în ziua aia. Mergeam să ne cumpărăm nişte blugi ieftini, şi, la un moment dat, indicatorul de temperatura a început să se supraîncălzească. El mă ascultă, zâmbind.
— Am oprit la service şi l-am sunat pe tata, iar el mi-a zis să-i pun ulei. Evident, eu nu ştiam unde să pun uleiul, aşa că am presupus că e gaura mică pe unde măsori.
— La joja? icneşte el, uluit. Cum naiba l-ai băgat acolo?
Izbucnesc în râs. E cea mai ridicolă poveste pe care am
auzit-o vreodată.
— Am împrumutat un furtun şi l-am turnat, apoi» dat afară peste tot.
Clatin din cap, amintindu-mi totul de parcă a fost ieri.

— Am crezut că e în regulă şi am plecat, iar uleiul s-a scurs la motor şi a luat foc.
El cască ochii la mine.
— Ce s-a întâmplat?
— Draga mea maşină de cinci sute de dolari, pe care îi economisisem un an de zile, a fost distrusă în doar o săptămână; asta s-a întâmplat.
Râdem amândoi, rămânând apoi tăcuţi.
Mă sprijin în cot şi mă uit la bărbatul superb şi gol de lângă mine.
— Trebuie să fi făcut şi tu vreo prostie în viaţa ta, Jameson Miles.
El îmi zâmbeşte blând în întuneric.
— Da! Am făcut!
— Ce anume? rânjesc eu.
El se întinde şi-mi prinde faţa în palmă, dând cu degetul pe buza mea de jos.
— Nu ţi-am cerut numărul de telefon.

Capitolul 14

- NU VREI SĂ TE GRĂBEŞTI, FEMEIE? MĂ STRIGĂ JAME- son, alergând înaintea mea.
Gâfâi de zici că-mi dau duhul, încercând să ţin pasul cu el. *Fir-ar, încearcă să mă omoare!*
— Care-i graba?
El se întoarce şi aleargă înapoi spre mine. Mă uit la el încruntată.
— Doamne, ce vesel şi plin de energie eşti dimineaţa! El râde şi porneşte iar, iar eu abia mă târâi. Îl zăresc **fii-**
când o buclă ca să mă poată vedea, pe urmă aleargă înapoi.

— Cum de alergi atât de repede?
El continuă cu spatele în faţa mea în timp ce vorbim.
— Păi, îmi imaginez că fuge cineva după mine cu un topor.
Jameson nici măcar nu gâfâie.
— Poftim? Glumeşti?
El clatină din cap, zâmbind năstruşnic.
— Metoda ta de relaxare este să-ţi imaginezi că te urmăreşte cineva cu un nenorocit de topor?
El râde şi aleargă cu spatele.
— Funcţionează. Alerg mult mai repede aşa.
— Acum are sens, pufnesc eu. Piesele de puzzle se potrivesc acum.
— Ce puzzle?
— Ai spatele încordat pentru că maseuza ta ţi-l distruge ca să ţi-o poată trage din nou.
El râneşte.
— Exerciţiul tău de relaxare este să fii urmărit de un ucigaş cu toporul.
începe să râdă.
— Şi ieşi în oraş şapte seri pe săptămână. Nici nu-i de mirare că eşti stresat, ticălos nebun ce eşti!
Mă trage spre el de tricou şi mă sărută pe buze.
— Noroc că te am pe tine să mi-o tragi până mă calmez, nu-i aşa?
— Aşa e, la naiba! gâfâi eu.
Trebuie să încetăm cu vorba. Nu pot să alerg şi să vorbesc în acelaşi timp. Până la urmă, ce fel de atletă olimpică crede el că sunt?

— Şi ce exerciţii mi-ai recomanda? Pentru relaxare, adică, mă întreabă Jameson şi începe să alerge uşor pe lângă mine.
Mă gândesc un pic.
— Aerobic în apă.
— Ha! râde el. Nu sunt chiar atât de bătrân.
— Eşti destul de bătrân, spun eu cu răsuflarea tăiată.
— Vrei să ne luăm la întrecere?
-Nu!
— De ce nu?
— Pentru că ucigaşul mi-a înfipt toporul în plămâni şi sunt pe cale să mor dintr-o clipă în alta. Sper că ştii cum să mă resuscitezi.
El râde.

Laşo!Pleacă în viteză, iar eu mă târâi după el şi zâmbesc, văzându-l cum aleargă în cerc prin Central Park ca să mă poată vedea.

Jameson Miles e într-o formă fizică foarte bună... şi e extrem de sexy.

Şi, din fericire pentru mine, eu sunt iepuraşul lui futăcios.

Stau în hol şi le aştept pe Ava şi Molly. E pauza de prânz, iar Molly vorbeşte cu unul dintre paznici. Cred că i s-au aprins călcâiele după el.

— Ieşi în oraş în weekendul ăsta? mă întreabă Ava.

— Hm, nu sunt sigură ce-o să fac. S-ar putea să ma duc acasă.

Doamne, nu vreau deloc să ies din nou cu ea! Nu o interesează decât bărbaţii care au bani. E atât de neobişnuit pentru mine, încât nu suport ideea!

Se deschide un lift, iar din el ies Tristan şi Jameson. Mai sunt doi bărbaţi cu ei. Poartă un costum bleumarin şi o cămaşă albă, imaculată, şi e întruchiparea bărbatului superb. Păr brunet, maxilar pătrăţos şi ochii aceia albaştri, pătrunzători. E greu de crezut că în urmă cu doar şase ore era adânc în corpul meu la duş. Am Scut-o de doua ori când am ajuns acasă după alergarea de dimineaţă. Bărbatul ăsta e un animal. Iar scula lui e de pe altă planetă.

Am murit şi am ajuns în paradisul directorului executiv!

— O, Doamne! şopteşte Ava. Ia uite cine vine!

Jameson e adâncit în discuţia cu ceilalţi bărbaţi şi trec

toţi patru prin holul aglomerat. Toată lumea se opreşte şi se uită după ei. Rămân nemişcată când trece pe lângă mine, iar în ultima clipă ridică privirea şi mă vede. Păşeşte ezitant, iar eu clatin subtil din cap spre el. Nu vreau să ştie nimeni despre noi. El dă scurt din cap, în semn că a înţeles. şi merge mai departe, reluându-şi discuţia. Ne uitam după ei când ies pe uşile din faţă şi apoi dispar pe stradă.

Probabil se duc la prânz.

— Serios, unde găsim şi noi bărbaţi ca fraţii Miles? oftează Ava.

— Nu-i aşa?

Mă uit spre strada pe care au dispărut.

— într-o bună zi! şopteşte ea. într-o bună zi!

Mă întreb dacă Jameson a avut un prânz prelungit şi cu multă băutură şi, mai important, dacă mi-a adus prăjitură? Se apropie acel moment al zilei când mă gândesc doar la ceva dulce cu care să-mi beau cafeaua.

— Bună, Emily, ai articolele pe care le publicăm mâine? mă întreabă Hayden.

Îi zâmbesc. *Hm!*

— Credeam că trebuie să le predau la 16, iar acum e 15.

Hayden e cel căruia îi predau ştirile, iar el le trimite către etapa următoare.

— Ştiu, dar aş vrea să încep devreme, spune el pe un ton nonşalant.

Ce să înceapă devreme? El ne vinde articolele? D-asta le vrea devreme, ca să le poată da celui care plăteşte mai bine?

— încă nu sunt gata.
— OK, bine! zice el şi-mi zâmbeşte. Trimite-le prin e-mail de îndată ce le termini!
Mă uit fix la el.
— Sigur!
Il urmăresc cum se întoarce la birou şi începe să vorbească cu cel de lângă el.
Suni cu ochii pe tine, ticălosule!
Mă uit prin birou cu o îndârjire renăscută.
Sunt cu ochii pe mi toți. Toți, până la unul.
E ora patru şi îi trimit un e-mail lui Jameson.
Bună,
Ți-am programat un masaj cu cineva de la fiziote-rapie. O să ajungă la tine la 19. Sper că se potrivește cu planurile tale. !F
xoxoxo

Câteva clipe mai târziu, primesc răspuns: **Dragă IF, Te rog, spune-mi ce înseamnă „cineva”.** J
xx

Dau ochii peste cap. Ştiam că o să mă întrebe.

Dragă domnule J,
Cineva... adică... un fizioterapeut profesionist, maseur care nu prestează acte sexuale. Specializat în tratamentul spatelui şi extrem de scump. IF
xoxoxo

Aştept câteva clipe şi primesc răspuns: **IF,**
Bine, poți să-l laşi tu să intre în apartamentul meu, te rog? O să-l rog pe Alan să te ia la 18.30.

Ne întâlnim acolo. S-ar putea să întârzii un sfert de oră. J
xox
Zâmbesc larg, iar speranţa îmi înfloreşte în suflet. îi răspund:

Ne vedem diseară? El **îmi scrie:**

Da! Sunt plecat toată săptămâna următoare, aşa că trebuie să ţin şi şedinţele pentru perioada aia. Ne vedem diseară!

Jay
xox
Probabil ar trebui să o fac puţin pe inabordabila şi să pretind că am ceva de făcut, dar nu sunt în stare. îi răspund la e-mail:

Jay,

O să pregătesc cina. Ce vrei să mănânci?

IF

xoxo
Vine imediat răspunsul:

Singurul lucru pe care vreau să-l mănânc diseară eşti tu. Acum întoarce-te la treabă până nu te aplec peste birou!

xox
Zâmbesc şi simt că mă îmbujorez în timp ce închid e-mailurile. Fără îndoială, e cel mai sexy bărbat de pe pământ.
Mă simt ca un maşter cHef în bucătăria luxoasă a lui Ja- meson. E abia 19 şi pornesc aragazul, apoi pun vasul cu apă deasupra. îmi place să-i pregătesc cina. Ştiu că n-a mai avut parte de aşa ceva, aşa că mi se pare ceva special să fac asta pentru el.
Interfonul bâzâie şi mă uit în jur. *Rahat! Unde-i interfonul?*

Văd un telefon şi un ecran aproape de uşa de la intrare. Ridic receptorul.
— Alo?
— Bună ziua, sunt Matthew, fizioterapeutul! Sunt aici pentru şedinţa de masaj.
Zâmbesc şi mă uit la ecran. Matthew arată bine, are înfăţişarea tipic scandinavă.
— Urcă!
Apăs pe buton şi deschid uşa pentru el, iar tipul dispare în lift. Câteva clipe mai târziu, bate la uşă.
— Bună! îi zâmbesc eu.
— Bună!
Intră în apartament, purtând uniforma albă şi ducând în mână patul de masaj pliat.
Uau... Matthew e foarte sexy! Poate ar trebui să fac şi eu un masaj?
— Unde să mă instalez? întreabă el,
— Hm.
Privesc încruntată în jur. Unde vreau să se instaleze?
— Stai o clipă!
Merg pe coridor şi mă uit în camere. E o cameră în capăt cu o bandă de alergat şi o bancă pentru ridicat greutăţi.
— Chiar aici, în capăt, te rog!
El porneşte cu mersul acela sexy şi începe să se pregătească. Deodată, îmi amintesc că este acelaşi scenariu pe care îl avea Jameson cu Chloe, numai că ei chiar făceau sex. Mi se strânge stomacul la gândul ăsta.
încetează!

O să fiu aici dacă ai nevoie de mine!Mă întorc neliniştită în bucătărie. Rahat, e în regulă dacă-l las singur acolo? Oare ar trebui să stau cu ochii pe el sau ceva?
Mă uit din nou pe hol ca să mă asigur că nu iese din cameră să-şi bage nasul prin apartament. O, fir-ar, care e protocolul cu străinii într-un loc ca acesta?
Se aude uşa de la intrare şi apare Jameson.
— Bună! spune el sec.
Zâmbesc.
— Bună! îi răspund şi îl strâng în braţe. Ce face bărbatul meu?
— Bine! îmi zice, apoi trece grăbit pe lângă mine.
Oh! Mă încrunt. Nu e salutul la care speram.
— A venit deja?
— Da, e în camera din capăt.
— Mă duc să fac un duş rapid. Poţi să-i spui că vin în cinci minute, te rog?
— Sigur!
Dispare în dormitor, iar eu mă întorc pe hol.
— Jameson face repede un duş. Durează doar câteva minute.
— OK, mersi! îmi răspunde Matthew, care-mi zâmbeşte.
Mă întorc în bucătărie şi amestec legumele pe care le
gătesc. Poate ar fi trebuit să rămân acasă în seara asta. Nu părea prea bucuros să mă vadă.
Zece minute mai târziu, mâini calde îmi cuprind talia din spate, iar buzele lui Jameson îmi găsesc tâmpla.
— Bună, iubito! şopteşte el încet.

Mă întorc şi-l văd cu un prosop alb pe talie.
— E totul în regulă?
— Da, sunt doar foarte obosit.
Respiră greoi.
— Ultimul lucru de care am chef e un afurisit de masaj, şopteşte el şi-şi lipeşte obrazul de al meu.
— O să te simţi mult mai bine după, spun eu.
Masaj, cină şi somn.
El dă ochii peste cap şi se îndepărtează pe hol. Zâmbesc şi-l ascult. De câte ori trage aer în piept, Jameson scoate un sforăit uşor. Stau pe canapea în pijamale şi mă uit la un film, iar el e întins cu capul în poala mea şi doarme dus.
Pare ciudat de... normal.
Nu glumea când spunea că e obosit. E mai mult de atât - e epuizat.
Cred că e mai mult o epuizare psihică decât fizică şi nu-mi pot imagina cu ce se confruntă la serviciu în fiecare zi. Suportă presiunea de a conduce Miles Media de la o vârstă foarte fragedă. Chiar şi în tinereţe, trebuie să fi fost instruit pentru acest rol. Dar Jameson Miles, directorul executiv, e un simplu muritor, şi am un sentiment protector în privinţa lui. îmi trec distrasă degetele prin părul lui şi mă bucur de apropierea asta de el.
Nu cred că sunt mulţi oameni care îl văd atât de relaxat.
— Jay! şoptesc încet.
El se încruntă în somn.
— Jay, la culcare, iubitule! îi spun.
El respiră adânc, se întinde şi clipeşte, de parcă nu ştie unde e.

îmi trec degetele prin părul lui.
— La culcare!
îi zâmbesc blând.
Mă ridic şi sting luminile şi televizorul, apoi mă ia de mână şi mă duce pe hol, spre dormitorul lui. Se spală pe dinţi şi se bagă în pat.
Câteva clipe mai târziu, când sunt gata, urc în pat lângă el şi mă trage în braţele lui.
— Noapte bună, iubito! şopteşte el şi mă sărută pe frunte.
Stăm întinşi, unul lângă altul. Este o apropiere între noi pe care n-am mai simţit-o până acum.
— Noapte bună! îi răspund şi mă lipesc de pieptul lui.
Noaptea asta a fost lipsită de sex... şi normală... şi ciudat de intimă.
S-ar putea să fiu dependentă.
Mă trezesc şi simt nişte mâini puternice care-mi desfac coapsele. Capul lui Jameson e între picioarele mele, iar limba lui groasă alunecă pe sexul meu. Dau capul pe spate şi îi cuprind ceafa cu mâinile. Corpul meu zvâcneşte de excitaţie, aşa că ştiu că lucrează de ceva timp.
— O, Doamne! gem eu. Bună dimineaţa, Jay!
El întoarce capul şi-mi sărută interiorul coapsei.
— 'Neaţa!
îmi muşcă clitorisul şi închid ochii. *Doamne sfinte!* E treaz acum, în plină glorie. Continuă să sugă în timp ce valuri de plăcere încep să pulseze în mine. înfige agresiv trei degete groase în vaginul meu şi tresar. E specialitatea lui Jameson - să mi-o tragă cu degetul cu atâta forţă, încât am orgasm înainte să facem sex.

N-am mai fost niciodată cu un bărbat care să mă satisfacă în atâtea feluri diferite.
începe să mă călărească, iar mâna i se concentrează pe sarcina aceea. Stau cu picioarele întinse pe saltea şi Doamne!
— O, Doamne... Cât de bine e! spun gâfâind.
Sunetul excitaţiei mele ude răsună prin camera tăcută în timp ce mă satisface.
Bărbatul ăsta e nebun. Acum zece minute dormeam dusă.
Se apleacă şi mă muşcă de clitoris, iar eu zvâcnesc în- tr-un orgasm puternic. Corpul îmi saltă în faţă, dar el mă apasă la loc.
— Sst! şopteşte el să mă liniştească. Din nou, spune el cu ochii la mine.
— Nu!
Mă ridic imediat şi-l prind de umăr, trăgându-l deasupra mea. Ne sărutăm, căzând la loc pe saltea, şi îl prind cu piciorul de talie.
La naiba, ce stil de a te trezi!
Sărutul devine pătimaş şi simt sexul în deschizătura mea, apoi se opreşte.
— E OK! Iau anticoncepţionale, spun încet, ţinându-l cu faţa lipită de a mea.
El închide ochii o fracţiune de secundă şi apoi, de parcă nu se poate relaxa fără prezervativ, se ridică de pe mine şi se duce la noptieră. Mă uit cum scoate unul şi îl pune.
Apoi se întoarce la mine. Alunecă în mine cu o mişcare rapidă. Scot un strigăt când sexul meu începe să aibă spasme în jurul muşchiului său gros.
— Ţine-te! geme el.

La naiba... Cum naiba să-l țin? De parcă e posibil.

El priveşte în jos, la mine. Pielea lui măslinie e acoperită de sudoare, ochii albaştri îi strălucesc, iar eu zâmbesc, minunându-mă de specimenul perfect din faţa mea... din mine.El depărtează picioarele şi se aşază în genunchi, apoi îmi ridică picioarele în faţa lui, ţinându-mă de glezne, şi începe să mă pompeze - cu lovituri puternice şi groase -, şi rămâne cu gura căscată, uitându-se la locul unde trupurile noastre se unesc.

Văd cum se contractă fiecare muşchi de pe trunchiul lui în timp ce împinge înainte. Fir-ar să fie, să-l văd pe Jameson Miles cum şi-o trage e cel mai tare film porno din lume! Creşte ritmul, iar corpul lui îşi pierde controlul. Strâng păturile de sub mine, simţind că sunt aproape.

Sunetul corpurilor noastre lovindu-se unul de altul răsună prin cameră. Ochii lui se închid de extaz şi geme când trupul lui porneşte la treabă cu adevărat.

— Sunt aproape! scâncesc eu.

— Ţine-te! se răsteşte el, pompând în continuare.

— Jameson!

Mă prinde de picioare şi le dă într-o parte, unite, iar ochii îi scapără de excitaţie începând să se mişte lent şi controlat.

Oh... Bărbatului meu îi place strâmt.

Mă încordez, iar el dă ochii pe spate. Mă încordez iar şi nu mai poate. Rămâne înfipt adânc, şi simt zvâcnetul sugestiv când îşi dă drumul adânc în corpul meu. Se goleşte şi apoi, ştiind că nu pot să

am orgasm în poziția aceea, se ridică deasupra mea și mă sărută în timp ce ritmul se domolește.

Asta îmi place... E genul de sex pe care îl prefer cu el. Când facem dragoste încet, tandru. Se sprijină în coate și mă sărută în timp ce corpul lui îmi dă exact ce-mi trebuie.

Pe el... Am nevoie de el, în întregime.

Ne privim în ochi și ceva frumos trece prin noi doi. Sărutul e tandru, dar privirea lui e cea care mă dă peste cap.

Ne îndrăgostim unul de altul.

Nu e doar sex ocazional; nici măcar nu e sex. Facem dragoste cu adevărat.

— Jay! gâfâi și mă uit în ochii lui.

— Știu, iubito! șoptește el.

îl prind de umeri și rămâne înfipt adânc, iar corpul meu se contractă în jurul lui.

Buzele lui ma sărută, un sărut lent și molcom, tot ce n-am avut niciodată.

Mă termină încet, apoi se lasă pe saltea lângă mine și mă întoarce cu fața spre el.

Ne uităm unul la altul și sunt copleșită de senzația de intimitate.

Mă uit la fața lui frumoasă și zâmbesc blând.

— Cred că...

— Nu! îmi taie el vorba.

— Ce e? mă încrunt.

— Nu strica totul!

Nu înțeleg ce vrea să spună.

— Cum aș putea să stric?

— Nu te îndrăgosti de mine, Emily! *Ce naiba?* Mă holbez la el.

— De ce nu?
— Pentru că noi nu suntem aşa. Bagă-ţi bine în cap! Chiar în clipa asta. Se ridică grăbit şi intră în baie,
închizând uşa, care se trânteşte cu un trosnet puternic.
Mă întorc pe spate şi mă uit în tavan. Voiam să spun că cred că e cel mai bun ceas deşteptător din lume. Iubirea era doar un gând secundar.

Capitolul 15

COBOR DIN PAT ŞI DAU BUZNA ÎN BAIE. ÎL GĂSESC LA duş.

— Ca să ştii, Jameson, mă răstesc eu, voiam să-ţi spun că aşa ar trebui să ma trezeşti în fiecare zi!
El mijeşte ochii furios.
— Mi se pare că singurul care se gândeşte la dragoste aici eşti tu.
El dă ochii peste cap şi-şi săpunează zona intimă.
Mă înfurii când îşi dă ochii peste cap.
— Aşa că nu întoarce lucrurile pe dos şi nu mă respinge pentru că tu te îndrăgosteşti de mine!
Nu ştiu ce să-i mai spun, aşa că ies. îmi iau geanta şi mă duc spre altă baie să-mi fac duş. Nu intru la duş cu el.
Prost nesimţit!
După o jumătate de oră, intru în bucătărie şi-l văd pe domnul Miles, directorul executiv - costum gri, cămaşă albă şi afişând atitudinea controlată şi arţăgoasă.
— Eşti gata?
— **Ah!**
Mă uit în jur.

Doar să-mi iau lucrurile.Intru în dormitor şi mă privesc în oglindă. Port ţinuta lui preferată azi, iar el nici n-a observat. *Ei bine... naiba să-l ia!*
Al naibii disperat după control, ce mă enervează!
Ies din dormitor cu geanta pe umăr.
— Să mergem!
Se încruntă când vede ce duc cu mine.
— Ce faci cu geanta aia? Ia-o mai târziu!
— O iau cu mine la serviciu. E în regulă.
Mă uit în ochii lui.
— Am multe pe cap săptămâna asta.
El încleştează fălcile, uitându-se urât la mine.
— Bine!
Se întoarce şi iese, iar eu zâmbesc.
Ţi-am cedat controlul în ultimele zile, domnule Miles, dar nu-mi lua supunerea drept slăbiciune!
Nu o să implor niciun bărbat să mă iubească, director executiv miliardar sau nu!
Nu strica totul!
Ştiu că i-am spus că vreau să fim prieteni care fac sex, dar regulile s-au schimbat.
Pentru mine, cel puţin.
Urcăm în lift şi mă uit drept în faţă. Simt animozitatea emanând dinspre el. O parte din mine detestă faptul că-l las să se enerveze chiar înainte de a-şi începe ziua, dar la naiba cu asta! Nu-mi pot petrece viaţa umblând cu mănuşi cu nivelul lui de stres.
Ieşim în hol, iar limuzina e parcată şi aşteaptă. Alan stă lângă portieră.
— Bună, Alan!
Îi zâmbesc când ne apropiem, de parcă n-aş avea nicio grijă.

Alan zâmbeşte şi dă din cap în chip de salut. Jameson rămâne tăcut. întinde mâna, făcându-mi semn să urc prima. Urc în maşină şi mă mut pe banchetă, iar Jameson se aşază lângă mine.
Un ziar împăturit e pe banchetă, îl iau şi încep să-l citesc.
Jameson se holbează la mine şi-mi dau seama că e ziarul lui. Ei bine, ce să-i faci - eu l-am luat prima. Timp de zece minute, citesc în tăcere. Nu e niciunul din articolele mele false azi. *Hm!* Mă întreb dacă are vreo legătură cu faptul că nu i l-am dat ieri lui Hayden până la patru. Mă gândesc la asta o clipă. O să testez azi teoria asta. O să-i predau articolul la trei să văd ce se întâmplă.
— Ce faci diseară? întreabă el.
— Ies în oraş cu Ava, mint eu şi-i întind ziarul.
— Ţi-am spus că nu vreau să ieşi în cluburi cu ea.
Zâmbesc. Ce tupeu are disperatul de control!
— Ce fac când nu sunt cu tine nu te priveşte, Jameson.
— Acum o să începi să fii teatrală?
Dau ochii peste cap.
— încetează odată!
— Ce să încetez?
îl privesc în ochi.
— Nu sunt îndrăgostită de tine. Aşa că... poţi să nu te mai temi că aş fi. îmi place compania ta, dar e evident că ai o problemă cu cineva dacă ţine la tine şi confunzi asta cu dragostea, zic şi dau ochii peste cap. Totul e puţin prea dificil, să fiu sinceră.
îşi încleştează maxilarul şi ştiu că pe dinăuntru spumegă.

— Ce înseamnă asta?
— Ce anume? îl întreb.
— Că e prea dificil.
— înseamnă că poţi să găseşti pe altcineva care să nu se îndrăgostească de tine. Nu mă deranjează, îi spun şi ridic din umeri.
— Nu te deranjează? şopteşte el, înfuriat. Adică dacă m-aş duce să fac sex cu altcineva în seara asta, nu te-ar deranja?
Mă holbez la el, încruntată. Ce naiba se întâmplă în capul lui? îmi trag mâna peste faţă.
— Jameson, ce mama dracului! Ce vrei de la mine?
— Nu ştiu! se răsteşte el.
— Bine! Răsuflu adânc, apoi îi zic: S-o lăsăm aşa, atunci!
— Cum adică?
— Doamne! răspund exasperată. Pentru un bărbat inteligent, eşti complet idiot. Nu pot să te ajut să-ţi dai seama ce vrei de la mine, Jameson!
Mă priveşte fix.
— Acum îmi spui să nu stric totul îndrăgostindu-mă de tine, în clipa următoare îmi spui că nu vrei să ies iară tine.
Se sprijină de banchetă, jignit.
— Vreau un prieten bun cu care să fac sex. Am vorbit despre asta. Mi se pare că singurul care încalcă regulile eşti tu. De ce te gândeşti măcar la dragoste?
— Nu o întoarce acum! şopteşte el furios.
— Bine, atunci! îi răspund. Poţi să te uiţi în ochii mei şi să-mi spui că nu simţi nimic pentru mine?

El dă ochii din cap dispreţuitor.
— Poţi?
— Sigur că pot.
îl privesc în faţă.
— Atunci, spune-o!
— Ce?
— Spune-mi că nu simţi nimic pentru mine. Spune-mi că nu te-ai gândit niciodată la mine în ultimul an şi că nu ai păstrat fularul meu!
El mijeşte ochii, mânios.
— Exact asta credeam şi eu, pufnesc şi mă întorc spre fereastră.
— Mă întrebam cât o să dureze până scorpia răutăcioasă o să scoată iar capul ăla urât, bombăne pe înfundate.
— Ha! îi răspund pe un ton supărat. Măcar scorpia asta ştie ce vrea.
— Şi ce anume vrea? întreabă el, indignat.
— Un bărbat; asta vrea — unul care nu se teme de ceea ce simte.
— Du-te naibii! şopteşte el. Nu mai vorbi! Mă stresezi al dracului de tare cu rahaturile tale! Dacă voiam o psihiatră, mă întâlneam cu una!
Rânjesc şi mă uit pe fereastră.
— Nu ne întâlnim, Jameson! Doar ne-o tragem! Vorbeşte corect!
— Dacă ieşi cu Ava la agăţat în seara asta, nu o să o mai facem.
— Poftim? răbufnesc, clocotind de nervi. Nu poţi să-mi spui ce să fac.
El mă priveşte în faţă.
— Ba pot! Şi tocmai am Scut-o.
— Jameson!

Mă opresc, încercând să mă gândesc la o replică inteligentă şi calmă.
— Nu m-aş culca niciodată cu altcineva pe la spatele tău - ştii asta. Dar nu poţi să-mi spui unde am voie să mă duc. Chiar dacă m-ai iubi, ceea ce nu e cazul, nu ţi-aş permite să-mi dictezi ce să fac.
— Vorbesc serios!
— Du-te naibii!
Maşina opreşte la colţ la mine acasă, unde cobor, şi deschid portiera în grabă.
— Ne vedem diseară! se răsteşte el când cobor.
Mă aplec înapoi spre maşină.
— Da, aşteaptă-mă! O să vin când o îngheţa iadul!
Trântesc portiera cu putere.
Limuzina porneşte, iar şoferul înaintează spre clădirea Miles Media, în timp ce trag aer în piept, încercând să-mi potolesc bătăile inimii.
Al dracului dobitoc!
— Mă întreb despre ce o fi vorba, se încruntă Molly, care citeşte ştirile pe computerul ei.
— Despre ce vorbeşti? răspund, tastând în continuare.
— Scrie aici că Miles Media are întâlniri de criză cu acţionarii şi că mai multe şedinţe sunt programate la Londra săptămâna viitoare.
Mi se strânge inima; Jameson pleacă la Londra săptămâna viitoare.
— Poftim?
Ea întoarce ecranul spre mine, aşa că citesc articolul din secţiunea de afaceri despre scăderea preţului acţiunilor Miles Media. îmi sprijin faţa în palmă şi citesc mai departe.

Doamne... Ce coşmar!
Mă uit şi-l văd pe Jake râzând cu una dintre fete la biroul ei, de parcă n-are nicio grijă. Ce face idiotul ăsta? Investighează măcar cazul?
Ihh, sincer, cred că e persoana nepotrivită pentru sarcina asta. Nu pare că ar avea loc vreo investigaţie, deşi sunt sigură că ştie numerele de telefon ale tuturor fetelor de pe etaj. Oare să-i spun că-l bănuiesc pe Hayden? Nu, e doar o presupunere fără bază reală. O să testez azi teoria.
La naiba cu asta! Trebuie să aflu eu .singură cine face chestia asta. E evident că Jake habar n-are.
Cu coada ochiului, văd cum oamenii se întorc grăbiţi la birouri şi, când ridic privirea, observ că Jameson şi Tristan trec pe etaj. Tristan zâmbeşte şi vorbeşte cu oamenii în timp ce merge. Jameson rămâne solemn, cu frumuseţea lui ţâfhoasă cu tot. Stă drept ca o scândură, iar faţa lui se cere sărutată atât de tare, încât mă doare.
Eşti supărată pe el... Mai ştii, proasto? Uită-te în altă parte, uită-te în altă parte!
Mă întorc la computer, dar văd costumul gri familiar cu coada ochiului. Ridic privirea şi-l găsesc pe Jameson stând în dreptul biroului meu.
— Bună ziua, domnule Miles!
Afişez un zâmbet fals.
El mă priveşte în ochi.
— Bună!
— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?
— Unde e Jake? întreabă el printre dinţi.
— Jake flirtează pe undeva, prin birou, spun eu încet. Caută o femeie atrăgătoare şi-o să-l găseşti!

Arăt spre Jake cu pixul.
Jameson inspiră brusc, uitându-se la Jake, care vorbește cu o blondă, neștiind că e urmărit. Jameson se uită la Tristan și amândoi dau subtil din cap.
— Tristan, mă întrebam dacă putem vorbi câteva clipe în după-amiaza asta, te rog? îl întreb eu.
— Da, desigur! Urcă în jumătate de oră!
Ochii lui Jameson rămân fixați asupra mea o clipă în plus, de parcă așteaptă să spun ceva. Îi zâmbesc cu căldură, ascunzându-mi furia. Poate are dreptate, iar eu chiar sunt o scorpie.
— La revedere!
— La revedere! spune el, se întoarce și se duce spre Jake.
Zâmbesc, urmărind momentul în care Jake îl vede venind și sare iute de pe colțul biroului. Jameson îi spune ceva și văd cum îl mână pe Jake spre lift. Sper să-l dea afară. În mod sigur nu e îngrijorat de gravitatea cazului.
Patruzeci de minute mai târziu, bat la ușa lui Tristan.
— Intră! spune el.
— Bună! îl salut și îi zâmbesc.
— Bună, Emily! Vino, ia loc! îmi spune și îmi face semn să mă apropii de biroul lui.
Mă așez.
— Voiam doar să te țin la curent cu ceva ce s-a întâmplat ieri și mi s-a părut neobișnuit.
— Grozav, OK! zice Tristan, care ține pixul în mână. Ce este?
— Hayden a venit și mi-a cerut articolele mai devreme.
El se încruntă, ascultându-mă.

— Mi s-a părut ciudat că a avut nevoie de ele devreme. Aşa că... am minţit şi am spus că nu erau gata.
-Şi?
— Şi azi n-au fost ştiri false.
El mijeşte ochii.
— Nu ştiu dacă nu cumva mă agăţ de detalii, dar mi s-a părut că articolele cu ştiri false ajung la tipar numai dacă sosesc într-un interval anume.
— Interesant! Grozavă treabă ai făcut! Tristan se gândeşte o clipă, apoi spune: Amână azi articolul ca să testăm teoria şi o să încep să caut nişte informaţii despre Hayden. Bună treabă!
Mă ridic.
— E totul în regulă? întreabă el.
— Da, de ce?
El mă priveşte un moment şi ştiu că Jameson i-a spus ceva despre cearta noastră de azi-dimineaţă.
— Doar întrebam.
— Totul e în regulă.
— Bine!
— Ne vedem mai târziu!
Ies din biroul lui fără să par deloc îngrijorată.
E vineri seara, târziu, şi mă uit la televizor cu mintea înceţoşată. N-am mai vorbit cu Jameson de când ne-am certat miercuri dimineaţă. L-am văzut în treacăt la serviciu, dar doar atât.
Poate asta a fost - poate nu o să-l mai văd.
Miercuri, romantica din mine era convinsă că el avea sentimente pentru mine şi că se va întoarce în genunchi. Joi, am decis că omul are probleme emoţionale grave dacă nu vede că are sentimente pentru mine.

Astăzi... mă întreb dacă am vorbit serios. Poate am privit toată situaţia dintr-un unghi greşit. Tot timpul mi-a dat semnale, iar eu, ca proasta, le-am ignorat pe toate.
Luni pleacă la Londra, cred - nu că aş şti dacă şi-a schimbat planurile. ^

îmi amintesc de zborul în timpul căruia ne-am cunoscut şi, acum, când ştiu perfect ce stil de viaţă are, înţeleg totul foarte bine.Nu mi-a cerut numărul de telefon pentru că nu voia nimic - a şi spus că acesta a fost motivul. Dar n-am crezut că a vorbit serios. Am crezut că exista un motiv ascuns şi că a fost doar o minciună ca să-mi ascundă adevărul. Poate unii oameni pur şi simplu sunt croiţi să nu-şi dorească niciodată mai mult. Sau poate n-a întâlnit încă persoana potrivită.
Atât de mulţi „poate”.
Se aude interfonul, mă încrunt şi mă ridic să apăs pe buton.
— Alo?
— Bună!
Vocea e neclară.
— Cine e?
— Eu sunt, gâfaie el.
— Jameson?
— Aşteptai pe altcineva? întreabă el, enervat.
Zâmbesc, îl las să intre şi alerg în dormitor să-mi scot
cămaşa de noapte zdrenţuită, care e pătată în faţă de ciocolată. Dau disperată din mâini şi iau un prosop din cuier. Mi-l înfăşor pe piept de parcă abia am ieşit de la duş. E mult mai bine decât o cămaşă de noapte murdară, cu ursuleţi care dansează. De ce crede bunica mea că am nevoie de ursuleţi care dansează, nu voi şti niciodată.
Se aude o bătaie în uşă şi deschid în grabă. Şi iată-l acolo! Mă întâmpină ochii albaştri, pătrunzători. E ud de transpiraţie şi gâfâie.

îmi pică faţa.
— Ai alergat tot drumul până aici?
El dă din cap. Are un aer melancolic.
— Eşti în regulă? îl întreb.
El ridică din umeri şi îmi caută privirea.
— Jay! şoptesc şi mi se topeşte inima.
Îl iau în braţe şi-l strâng cu putere. Se agaţă de mine de parcă viaţa lui depinde de asta.
Stăm îmbrăţişaţi multă vreme; nu e nevoie de cuvinte. În clipa asta, are nevoie de mine.
— Te-a fugărit un ucigaş cu toporul? şoptesc lângă obrazul lui.
Zâmbeşte şi mă strânge mai tare.
— **Poate.**
— Eu l-am plătit să te urmărească.
— Vrăjitoare ce eşti! Rânjeşte la mine.
— Haide, să te băgăm la duş.
Îl iau de mână şi-l conduc la baie, pornesc apa şi-i trag tricoul peste cap.
Ochii lui se întunecă şi îi las pantalonii de trening să-i alunece de pe picioare.
— Ultimele zile au fost oribile, murmură el. Dau din cap şi-i trag chiloţii în jos.
— Ştiu, iubitule! Coşmarul ăsta de la serviciu se va termina în curând.
— Nu are legătură cu serviciul.
— Dar cu ce?
El se uită la mine şi înghite nodul din gât.
— Cu tine.
Zâmbesc uşor, iar inima îmi bubuie în piept.
— Ţi-a fost dor de mine?

El dă din cap de parcă se simte ca un prost. Il sărut şi-i prind faţă în palme.
— Şi mie mi-a fost dor de tine, gogomanule!
— Dar ai spus...
— Nu-ţi bate capul cu ce a spus scorpia aia răutăcioasă. A dat strechea în ea. Nu-i da atenţie!
El rânjeşte şi-mi pune mâinile pe fund.
' — A dat strechea în ea? Ce naiba înseamnă asta, Emily?
Chicotesc.
— Când scorpiile răutăcioase înnebunesc, dă strechea în ele.
El râde şi mă strânge în braţe, respirând adânc în părul meu, de parcă e uşurat.
— Nu ştiu ce se întâmplă între noi, Jay.
Ezit să exprim ce vreau să spun.
— Dar poţi să contezi pe mine. Nu te teme de noi. Fiindcă eu nu mă tem.
— Ar trebui, îmi dă el replica.
— De ce să mă tem de cineva care mă face să mă simt aşa cum mă faci tu?
Faţa lui se îmbunează, şi-mi atinge buza de jos cu degetul mare.
— Au fost câteva zile lungi fără tine.
Zâmbesc blând. îl iubesc când e aşa.
— Bagă-te sub duş şi spală săptămâna asta de pe tine. apoi rămâi cu mine!
Sărutul lui se adânceşte şi îi simt erecţia umflându-se în abdomenul meu. îmi scoate prosopul şi mă duce de mână la duş, lipindu-mă de perete.

Ne sărutăm de parcă am fost înfometaţi unul după altul. Bărbatul meu, Jim, s-a întors... şi simt că am trecut de un obstacol invizibil dintre noi.
Ce anume ar fi, nu ştiu, dar simt că, dacă pot să-l aduc pe Jim lângă mine suficient cât să devină real ce se în tâmplă cu noi, poate îl pot ajuta şi pe Jameson sa p- sească echilibrul între viaţă şi muncă.
Luni dimineaţă
Jay mă ţine strâns în braţe în timp ce ne luăm la revedere. Pleacă la Londra azi pentru o săptămână. Are şedinţe în fiecare zi. Am petrecut un weekend uluitor. Am rămas aici, în apartamentul meu, tot timpul. Am gătit, am Scut dragoste, ne-am uitat la filme şi am ieşit chiar şi la alergat. Directorul executiv arţăgos nu s-a arătat. Ne-am întors aseară la el acasă să-şi facă bagajul şi, chiar şi după aceea, am revenit la mine să dormim. Simt că, atunci când e în casa mea, reuşeşte să se desprindă de Jameson Miles, directorul executiv, şi să fie un om obişnuit, bărbatul meu. Poate să uite cine e o vreme şi ce aşteaptă lumea de la el.
Dinamica noastră s-a schimbat.
Nu ştiu cum să mă opresc, dar mă îndrăgostesc de el.
Simt cum alunec sub apă, sub apa lui, frumoasa vrajă a lui Jameson Miles.
— Fără escale, OK? îi sugerez.
Jameson zâmbeşte în timp ce ne sărutăm.
— Fără să vorbeşti cu fete care trec la clasa întâi!
Acum mă apucă de fund.
— Gata cu vorba, fătucă!
Il strâng mai tare.

— Oh! Urăsc gândul de a petrece o săptămână fără tine!
Mă sărută din nou, dar rămâne tăcut.
— Nu spui nimic? şoptesc. Spune ceva drăguţ ca să-mi curmi suferinţa!
El mă priveşte şi-mi cuprinde faţa în palmă.
— Am împachetat fularul tău în bagaj.
Zâmbesc uşor.
— Nu e nimic nou. L-am luat în fiecare călătorie pe care am făcut-o... de când ne-am cunoscut.
Mă copleşeşte un val de emoţie neaşteptată şi mi se umplu ochii de lacrimi. Clipesc în speranţa că nu le va vedea.
— Chiar aşa? întreb.
El dă din cap şi mă sărută, ţinându-mi faţa în palme, e tandru, perfect şi, Doamne, vreau să-i spun că acum poate chiar îl iubesc cu adevărat! Dar nu o fac pentru că voi strica tot.
Orice ar însemna *tot*.
Stau întinsă în pat şi derulez aiurea pe Instagram, dar nu-mi este deloc gândul la ce văd. Mă concentrez la Jameson. I-am dus dorul săptămâna asta, dar ştiu că şi el mi-a dus dorul. Chiar şi cu toate şedinţele şi stresul de acolo, a păstrat permanent legătura cu mine. Sper că atunci când se va întoarce, vom putea descifra ce se întâmplă aici cu adevărat.
— Bună! îi spun şi zâmbesc.
— Hei, bună! toarce vocea lui gravă şi catifelată la telefon.
— Ce face bărbatul meu?
— Bine, ocupat. Tu ce faci?

— Mă simt singură.
Am vorbit în fiecare zi de când a plecat... De doua ori pe zi, de fapt.
El râde.
— Nu păreai prea singură aseară, când ne-am văzut pe Skype.
Simt că mă îmbujorez. Ne-am trimis mesaje sexy în fiecare seară, iar noaptea trecută e posibil să-i fi oferit o
reprezentaţie cu vibratorul. Expresia lui a fost de plăcere pură. îmi zvâcneşte sexul numai gândindu-mă la felul în care se mângâia în timp ce mă privea.
Doamne, devianţi!
— Ce planuri ai azi, iubito? mă întreabă el.
îmi tresaltă stomacul de fiecare dată când îmi spune aşa; nu o să mă satur niciodată.
— Muncesc.
încerc să nu vorbesc cu el despre serviciu. Vreau să păstrez relaţia noastră separată de asta cât de mult pot.
— Tu ce pui la cale?
— Urmează să ies la cină cu Elliot. Mă prezintă unei fete pe care a cunoscut-o.
— Serios? întreb şi zâmbesc. S-a îndrăgostit?
— Doamne, nu! Dar îl apucă patima în fiecare săptămână.
Chicotesc.
— Tu ieşi diseară? Dau ochii peste cap.
— Nu, Jay! Relaxează-te, OK?
Doamne, e al naibii de traumatizat după seara în care am dansat cu zeul blond!

— E greu să mă relaxez când ştiu cât de superbă eşti şi, mai ales, de una singură, la capătul celălalt al lumii.
— Păi, peste patru zile te întorci. Mă uit la ceas, apoi ii spun: Trebuie să plec! O să pierd autobuzul.
— OK! Te las să pleci. Să ai o zi frumoasă, scumpo! Oftează.
— Şi tu! îi şoptesc. El rămâne pe fir.
Chiar şi de la celălalt capăt al lumii, are un efect straniu asupra mea. Aşteaptă să-i spun că mi-e dor de el... întotdeauna aşteaptă.
— Mi-e dor de tine!
Zâmbesc.
— Şi mie!
— Vorbim diseară!
— OK! Pa!
Eu şi Molly tocmai am fost la cină şi mă conduce acasă cu maşina. îi sună telefonul prin Bluetooth în maşină. Numele *Michael* luminează ecranul.
— Alo? răspunde ea.
— 0, Doamne, Molly! Am nevoie de ajutorul tău!
— Ce s-a întâmplat? se bâlbâie ea, reducând viteza.
Michael e fostul ei soţ; casc ochii şi ascult.
— Am luat ceva şi conduceam, şi tocmai am leşinat, şi am lovit un parapet.
— Poftim? strigă ea şi trage maşina pe dreapta.
— Mă simt ameţit.
— Fir-ar să fie, spune-mi unde eşti!
— Sunt pe şoseaua interstatală, aproape de benzinăria de unde alimentăm.
— OK, am pornit spre tine!

Molly întoarce pe loc şi porneşte cu viteză în direcţia indicată.
Conduce mâncând pământul, în timp ce mă ţin cu disperare de scaun.
— Ştii să faci respiraţie gură la gură? o întreb.
— Nu! Ridică din umeri, apoi se răzgândeşte şi zice Poate doar puţin. Poţi să cauţi leşinul pe Google pentru mine?
încep căutarea.
— N-ar trebui să chemăm o ambulanţă?
— Poate!
Se uită când la mine, când la şosea; îl sună din nou.
— Bună! răspunde el cu vocea stinsă.
— Te simţi bine?
— Da!
— Să chem ambulanţa?
— Nu! se răsteşte el. Doar vino aici!
Cinci minute mai târziu, oprim în spatele maşinii lui parcate şi îl vedem pleoştit pe locul din faţă.
Coborâm amândouă şi alergăm spre el.
— Slavă Domnului că eşti aici! bolboroseşte el când o vede, apoi dă cu ochii de mine şi se schimbă la faţă.
— E în regulă! Ea e Emily! face prezentările Molly. Ce s-a întâmplat?
El arată cu degetul spre noi.
— Să nu spuneţi nimănui!
-Ce?
Coboară din maşină şi ne uităm amândouă în jos.
Are o erecţie imensă.
— Ce mama dracului? icneşte Molly.

— Am o întâlnire pe Tinder în seara asta, aşa că am luat Viagra, dar nu părea că funcţionează şi am luat încă două.
îngrozită, îmi acopăr gura cu mâinile.
Molly face ochii mari.
— Ai luat trei pastile de Viagra?
E) dă din cap, în timp ce erecţia stă să-i sfâşie pantalonii.
— Eşti cel mai mare tâmpit pe care l-am cunoscut.
— Fără îndoială! se strâmbă el.

— Dă să se mişte, apoi ameţeşte şi trebuie să se ţină de maşină ca să-şi păstreze echilibrul.Treci în maşină! spune ea. Te duc la Urgenţe.
— Poftim? se bâlbâie el. Nu!
— Nu mai ai sânge în corp, dobitoc nenorocit! strigă ea.
El îşi lasă capul în mâini, iar mie îmi vine să izbucnesc în hohote de râs. Mă muşc de buză ca să mă opresc, uitându-mă la ei.
— Şi ce o să-mi facă la Urgenţe? strigă el.
— în afară de faptul că o să râdă de bărbatul de vârstă mijlocie cu erecţia pentru Tinder, nimic! Treci naibii în maşină!
Michael încearcă să meargă şi cade la pământ, îl ridicăm amândouă şi-l aşezăm în faţă, în maşina lui Molly. Eu urc în spate.
Molly se uită la el, întins pe spate, chinuit de durere, iar eu rămân tăcută, neştiind ce să spun. O să iau un taxi spre casă de la Urgenţe. Nu vreau să le stau în cale.
Molly clatină din cap în timp ce conduce.
— Deci... lasă-mă să pricep şi eu, Michael. Ieşi cu Madam Târfa în seara asta şi îţi baţi capul atât de tare ca să o satisfaci în pat, oricine ar fi ea?
El o priveşte şi încleştează fălcile de parcă ştie ce urmează.
— Cu mine nici nu te deranjai să te culci, Michael! urlă ea. Cum dracu' crezi că mă face chestia asta să mă simt[4]
— Pentru că nu-ţi plăcea dracului, răspunde el.
— Pentru că primeam două împunsături nenorocite.

Casc ochii. *O, fir-ar!* Nu vreau deloc să fiu aici acum. Mă las pe spate, încercând să mă ascund.

— De ce crezi că trebuie să iau căcaturiile astea? Hm[1] urlă el. Pentru că știam ce dezamăgire totală am fost pentru tine.

Molly face ochii mari de furie.

— Nu ai fost niciodată o dezamăgire. Erai al dracului de leneș și nu-ți păsa.

— Ba îmi păsa! strigă el. Cel mai mare regret din viața mea e că te-am pierdut.

îmi las capul în mâini. Mă întreb dacă ar observa că sar din mașină în mers.

Molly se uită urât la el, iar mașina se apropie de marginea drumului. Tresar.

— Ochii la drum, Moli! îi șoptesc.

Ea îndreaptă mașina.

— De ce n-ai sunat-o pe ea să vină să te ia, hm?

— Pentru că n-am vrut să-i spun nimic despre mine.

El oftează și-și sprijină capul în palmă, evident supărat.

— De ce nu? urlă Molly.

— Pentru că ea nu e ca tine!

Se lasă tăcerea în mașină, iar mie mi se umplu ochii de lacrimi. încă o iubește.

Oh... cât de trist!

Câteva clipe mai târziu, ajungem la spital. îl ajutăm să coboare din mașină și să intre la recepție, iar Molly se apropie de birou.

— Soțul meu trebuie consultat, vă rog.

— Care e problema? întreabă asistenta.

Ea lasă umerii în jos şi se pregăteşte s-o spună cu voce tare:
— I-am dat din greşeală prea multă Viagra.
Michael o ia de mână, mulţumindu-i în tăcere, şi eu zâmbesc.
îl acoperă ca să-l scutească de ruşine. -Oh!
Asistenta se schimbă la faţă şi aduce un scaun cu rotile. Cu Molly alături, îl conduc pe coridor.
Iau loc şi trag aer adânc în piept, iar încrederea în rasa umană e restabilită.
Am învăţat o lecţie în seara asta - iubirea are multe feţe.

Jameson

Bat în tabla albă din faţa mea, stând în picioare şi parcurgând subiectele de discuţie.

— **Planul acesta se bazează pe climatul actual. Totuşi, s-ar putea schimba când se finalizează alegerile.**

Bzz. Telefonul îmi dansează pe masă în timp ce mă uit la bărbaţii care stau în jurul mesei de consiliu. *La naiba, lasă-l să sune!* Elliot se uită la telefon în acelaşi timp să vadă cine sună. *IF.*

Vreau să-i aud vocea; două minute nu strică.

— **Trebuie să răspund! Elliot, te rog, poţi să prezin(i tu strategia de publicitate pentru luna următoare, cit vorbesc eu?**

— **Sigur!**

Elliot se ridică şi continuă discuţia, iar eu răspund la telefon şi ies din cameră, luând-o spre biroul lui Christopher, de alături.

— **Alo!**

— **Bună! se aude pe fir vocea fericită a lui Emily.**

— **Bunâl**

Mă surprind zâmbind prostește, stând la fereastra d< unde se vede întreaga Londră.

— **Te-am întrerupt de la ceva? întreabă ea. Rânjesc.** ***Doar o ședință cu doisprezece membri ai echipei de management.***

— **Nu, absolut deloc!**

— Te-am sunat să-ți spun că mi-am luat încălțări noi de sport.

Zâmbesc.

— Așa ai făcut?

— Aba, sunt cu motor, așa că o să te fac praf la alergările prin parc de acum înainte. M-am gândit să te avertizez.

Doamne, e revigorant de normală! Când m-a sunat vreodată o femeie să-mi spună că și-a cumpărat încălțări noi?

— Mă îndoiesc foarte tare.

— O, fir-ar, nu o să-ți vină să crezi ce s-a întâmplat aseară! continuă ea. Fostul soț al lui Molly a luat două tablete de Viagra, poate trei, a leșinat la volan pentru că nu mai avea sânge în corp, că era tot în sculă, așa că a trebuit să-l ducem la Urgențe.

Râd în hohote.

— Ce naiba? Există așa ceva?

— Da, există! Cine ar fi crezut?

Fac ochii mari. *lausel*

— înseamnă că nu trebuie să le mai iau, o tachinez eu.

Ea râde.

— Nu, e în regulă! Acum știu foarte bine ce să fac. Merită să leșini. Continuă să le iei - trebuie doar să folosim un garou. Știu să mă ocup!

Rădem amândoi, apoi se lasă tăcerea.

— Trei zile! murmur eu.

— Trei zile! repetă ea.
Doamne, n-am fost niciodată atât de nerăbdător să mi întorc acasă!
— Ce faci acum? o întreb.
— îmi pun o mască şi fac o baie cu felii de castravete pe ochi. Ratezi o adevărată senzaţie vizuală aici.

Nu mă îndoiesc!Zâmbesc. Femeia asta are o frumusețe naturală. Nici măcar nu încearcă să pară ceva ce nu e. îmi place asta la ea.
îmi plac multe lucruri la ea!
— Ai adăugat castraveți la ritualul de înfrumusețare? o întreb.
— Da, se zice că reduce umflăturile!
Zâmbesc larg.
— Castraveții sunt buni la multe lucruri. Poate ar trebui să-i adăugăm și la ritualul sexual.
Ea izbucnește în râs.
— Ești bolnav, domnule Miles!
— Așa spui mereu.
— Te las acum!
Zâmbesc și privesc pe fereastră.
— La revedere, Emily!
— La revedere, Jay! șoptește ea.
Telefonul se închide, mă întorc la sala de consiliu și mă așez.
Christopher vorbește despre ceva și iau loc lângă Elliot.
El se apleacă și mă întreabă în șoaptă:
— Acum îl ai pe Zuckerberg pe apelare rapidă?
— Hm? întreb încruntat.
— IF... F de la Facebook, nu?
Mă încrunt și-mi dau seama că vorbește despre apelul de la Emily.
IF e de la Iepuraș Futăcios, nu de la Facebook. Rânjesc și mă ciupesc de rădăcina nasului ca să nu încep și râd.
— Ce-i atât de nostim? întreabă Elliot.
— Zuckerberg și-a cumpărat încălțări sport cu motor.
Elliot dă ochii peste cap.

— Nu m-ar mira! Tipul ăla e nebun, naibii!
Iau un taxi şi-mi trec mii de gânduri prin cap. S-au întâmplat atât de multe lucruri între noi doi! Urmează să o văd pe fosta, care ar fi trebuit să fie dragostea vieţii mele.

A trecut multă vreme de când n-am mai văzut-o pe Claudia. Ea era în State când eu eram la Londra. Faptul că amândoi suntem dependenţi de muncă a fost mereu împotriva noastră - timpul petrecut împreună e preţios.

Bat la uşă şi expir; am nervii întinşi la maximum. Uşa se deschide în grabă şi, iată, apare faţa ei frumoasă! Zâmbeşte larg şi mă prinde cu braţele pe după gât.

— Slavă Domnului că eşti aici! şopteşte, lipită de gâtul meu. Mi-a fost dor de tine!Capitolul 16

- BUNĂ! O SALUT ŞI ZÂMBESC ÎN TIMP CE MĂ CONduce de mână în casă; atingerea ei e caldă... familiara. Ce mai faci? o întreb,

— Bine, acum, că eşti aici!
Mă ia în braţe, iar eu îi zâmbesc. între noi există o legătură care nu va putea fi ruptă vreodată. Dându-mi seama ce fac, mă desprind din braţele ei şi mă îndepărtez cu un pas. Nu era în plan să mă trezesc în braţele ei.
Ea se schimbă la faţă, dar îşi revine imediat.
— Vreo veste despre sabotaj?
— Nu, încă nu!
Se uită la mine o clipă, ochii ei scrutători privind în ai mei.
— Te preocupă ceva. Ce e?

— Am cunoscut pe cineva.
— Nu!
Se întoarce cu spatele spre mine, se duce în bucătărie şi pune ceainicul la fiert.
— Nu m-atn putut abţine.
Mă duc în spatele ei şi întind mâna să o ating, apoi o retrag. Fac un pas în spate.

Nu spune că nu te-ai putut abţine când ştim amândoi că poţi

— .Atracţia faţă de ea e puternică.
— Atracţia fizică? întreabă ea sec.
Mişc din buze, uitându-mă la Claudia; sigur o va lua razna într-o secundă.
— La început, da! Credeam că e doar fizică.
întoarce ocbii spre mine.
— Acum cât timp ai cunoscut-o?
— Acum un an.
I se schimonoseşte faţa de furie.
— Te întâlneşti cu cineva de un an?
— Nu! mă răstesc. Am cunoscut-o în timpul unui zbor cu avionul acum un an, am petrecut noaptea împreună cât a ţinut escala şi de curând ne-am reîntâlnit.
— Mare chestie, Jameson! Te-ai culcat cu multe femei de când am luat pauza asta, îmi răspunde ea furioasă.
— Ea e diferită, Claudia! îi spun încet.
Ea dă ochii peste cap a dispreţ şi se întoarce din nou cu spatele la mine.
— M-am gândit la ea - ezit, neştiind cât să-i spun - mult de când ne-am cunoscut, pe urmă a fost ca şi cum eu...
Vocea mi se stinge şi mă uit la spatele ei, aşteptând şi răspundă.
— Ca şi cum ce? întreabă în cele din urmă.
— De parcă am adus-o înapoi în viaţa mea prin puterea voinţei.
Ea se întoarce brusc.
— Cum adică?
— Mă gândeam mult la ea... şi pe urmă a apărut în biroul meu.
Ea dă ochii peste cap, neimpresionată.

— Normal că da; doar eşti Jameson Miles.
— Habar nu avea cine sunt când ne-am cunoscut, l-am dat un nume fals.
— Şi de ce ai venit aici, Jameson? întreabă ea.
înghit nodul de regret din gât.
— Sunt aici ca să închei relaţia cu tine.
— Nu! mă repede şi arată cu degetul spre mine. Să nu îndrăzneşti să dai cu piciorul la tot ce am muncit din greu amândoi să păstrăm!
I se umplu ochii de lacrimi.
— Claud!
Oftez încet.
— Nu ne e bine împreună. Suntem amândoi dependenţi de muncă, locuim în colţuri opuse ale lumii şi, daci nu-şi pierde unul din noi slujba, asta nu o să se schimbe niciodată. Nu pot fi în altă parte decât la New York.
— Şi dacă m-aş muta eu înapoi? propune ea.
— Şi să renunţi ia slujba visurilor tale? oftez eu. Nu te-aş lăsa să faci asta pentru mine. Ştiu cât de mult ai muncit pentru asta.
Ea se uită fix la mine, iar eu o iau în braţe.
— Trebuie să te îndrăgosteşti de cineva care te poate susţine în rolul ăsta.
— Aşa am făcut! şopteşte ea şi se agaţă de mine. închid ochii şi îi sărut tâmpla.
— Doi oameni croiţi după acelaşi tipar nu pot avea o relaţie veşnică. Trebuie să găsim oameni diferiţi de noi, Claud.
O strâng ceva mai tare în braţe.
— Doi dependenţi de muncă nu vor funcţiona niciodată. Amândoi suntem prea concentraţi pe

asta şi prea stresaţi ca să avem grijă cum trebuie unul de altul!
Ea mă priveşte şi ştiu că, în adâncul sufletului, înţelege că am dreptate. I se umplu ochii de lacrimi.
— Ce s-a întâmplat cu planul nostru pe cinci ani? şoptește ea.
— în teorie a fost bun, dar hai să fim serioşi! Când am luat pauza asta, ştiam amândoi că exista o şansă mare să ou mai ajungem ta capăt.
— O să mă mut inapoi, se roagă ea.
0 privesc în ochii şi ştiu că nu există o cale uşoară de-a o spune.
— E prea târziu! Nutresc sentimente puternice pentru Emily. Pe ea o vreau acum.
Ea se strâmbă, furioasă.
— Emily, zici? pufnește ea.
Strâng fălcile şi mă uit la ea.
— Cine e? Cu ce se ocupă?
— E doar o fată normală din suburbii.
Ea dă dezgustată ochii peste cap.
— Tu... cu o fată normală? Ha, ce glumă! Presupun că gătește, face curat, se agită în jurul tău şi ţi-o suge la cerere, nu?
Respir adânc să-mi stăpânesc furia.
— îmi face bine.
— Eu îţi fac bine, răspunde ea.
— în calitate de colegă de serviciu sau de angajată, da. Ca parteneră, nu chiar...
Îi apar din nou lacrimi în ochi.
— Eu nu sunt bun pentru tine. Ridic din umeri, apoi continui: Sunt atât de ocupat, încât nici nu pot fi lângă tine! Meriţi să aibă cineva grijă de tine, dar nu pot să fac asta de la New York, Claud; ştii că nu pot. Nu există altă rezolvare pentru situaţia asta.

Viaţa noastră înseamnă şi mergem pe drumuri diferite. Doi directori executivi nu-şi pot păstra carierele şi să se îngrijească de o relaţie la capete opuse ale lumii. E o sarcină imposibilă!
Mă opresc, încercând să exprim ce vreau să spun.

—- Până să o cunosc pe ea, nu mi-am dat seama ce pierdem amândoi. Şi eu, şi tu.Ea mă priveşte în ochi.
— Mi-aş dori să fi fost tu cea care îmi spune că ai cunoscut pe cineva, ca să nu o spun eu. Te iubesc şi eşti ultima persoană pe care aş vrea s-o rănesc. Aş prefera şi mă răneşti tu pe mine.
Ea trece pe lângă mine şi se aşază pe canapea, procesând informaţiile.
Rămân tăcut şi o privesc.
— Şi acum? întreabă ea.
— Mă duc acasă şi o mut în apartamentul meu.
Ei îi pică faţa.
— Poftim?
— Şi o să fac publică relaţia.
Ea lasă capul în jos, abătută.
— De ce atâta grabă?
— Mă cunoşti doar: totul sau nimic.
Ea se strâmbă, înlăcrimată.
— O să te căsătoreşti cu ea?
Nu spun nimic.
— Pe mine m-ai cerut de soţie la patru săptămâni după ce ne-am întâlnit. Vrei...
Vocea i se stinge, plină de suferinţă.
încleştez maxilarul ca să nu spun ceva ce voi regreta. Ea lasă capul în jos. O privesc cum plânge. Trebuie ai plec până nu se înfurie.
— Plec.
Ochii ei trişti mă urmăresc.
— Te iubesc! şopteşte ea.
Zâmbesc mâhnit şi o iau în braţe.
— Şi eu te iubesc!
Ne ţinem în braţe multă vreme.
— Să fii fericită! ii şoptesc în păr.

— Cum aş putea fi fericită fără tine, Jameson? întreabă ea. Nu pleca!
— Trebuie!
Mâ desprind din braţele ei şi, fără să mai spun nimic, mă întorc şi ies din casa Claudiei. Urc pe bancheta din spate a maşinii care mă aşteaptă şi mă uit posomorât pe fereastră în timp ce şoferul porneşte.
— Adio, Claudia! şoptesc ıo timp ce priveliştea îmi zboară prin faţa ochilor. Zboară cât mai sus, iubito!
Simt un nod în gât, amintindu-mi de momentele frumoase pe care le-am împărtăşit.
— Meriţi ce e mai bun!
Alerg pe ultima stradă. £ patru dimineaţă şi alerg prin New York.
îmi place oraşul ăsta noaptea; este o pace pe care ziua nu o poate oferi!
Aseară, la aeroport, am băut whisky din plin şi am dormit tot drumul spre casă, iar acum sunt plin de energie. Avionul a aterizat la ora două, prea târziu să mă duc la Emily... Nu că asta m-ar fl oprit să alerg până aici.
Mă apropii gâfâind de blocul ei şi mă uit în sus, apoi mă apropii de interfon. Degetele îmi ezită pe buton. Pieptul mi se umflă şi coboară, şovăind.
E patru dimineaţa şi trebuie să lucreze mâine.
Nu ***fi egoist!***
La dracu', nu mă pot abţine cu ea - sunt egoist! O vreau tot timpul.
Mă întorc pe stradă şi stau în dreptul şanţului de scurgere, cu mâinile în şold, trăgându-mi sufletul.

Picături de ploaie încep să curgă. Ridic ochii spre cer.
îmi place să alerg prin ploaie. Acum începe să plouă mai tare, mă întorc şi mă uit la blocul lui Emily. Număr etajele până ajung ia fereastra ei.
Mi-o imaginez dormind în pat, cu părul lung şi negru răsfirat pe pernă, cu trupul frumos şi voluptos încovrigat şi ochii care m-ar putea convinge să fac orice. Mâine... Mă rog, azi de acum.
Zâmbesc către fereastra ei în timp ce plouă torenţial, mă întorc şi încep să alerg înapoi spre casă. Mâine va fi un nou început cu Emily Foster.
Emily
Trec pe lângă pază cu pasul sprinten. Jameson a ajuns acasă aseară. Astăzi o să-l văd. Sunt atât de nerăbdătoare, încât m-am trezit devreme, mi-am ondulat părul şi port bucuroasă fusta mea gri. Niciodată nu a trecut o săptămână atât de greu! Iau liftul până la etajul meu şi mă aşez la birou.
— Bună! mă salută Aaron cu ceaşca de cafea în mână.
— Bună! îi răspund zâmbitoare.
— Ce-i cu privirea asta? rânjeşte el.
— A venit Jameson acasă.
— De unde ştii?
— Păi, sper că e acasă. M-a sunat de la aeroport şi era cam băut, aşa că sper să fi putut urca în avion.
Mă uit şi-l văd pe Hayden în zona copiatoarelor. Vorbeşte cu un grup de fete.
— Cât de bine îl cunoşti pe Hayden? întreb eu.

— Hm... Se gândeşte un moment, apoi spune: Nu prea bine. Molly îl cunoaşte de la fostul ei loc de muncă.
— Unde era asta? întreb şi pornesc computerul.
— Au fost colegi la ***Gazette.*** întorc ochii spire el.
— Molly a lucrat la *Gazette?*
— Da, ani la rând. Miles Media a convins-o să vină aici.
Rahat! Un gând sinistru îmi trece prin minte. ***Nu, nu Molly! Nu fi proastă! E imposibil! Nici măcar să nu te gândeşti!***
Eu şi Tristan am testat teoria săptămâna trecută şi de câte ori i-am dat lui Hayden articolul înainte de ora 16 a fost publicat în ***Gazette*** a doua zi. în mod sigur există o legătură, undeva. încercăm să ne dăm seama dacă e vorba de Hayden sau de cineva cu funcţie superioară.
îmi place mult Tristan; e amuzant, inteligent şi mult mai blând decât fratele lui.
— Ce s-a întâmplat aseară cu Paul? îl întreb.
— A venit.
Se uită jenat la mine.
— O, Doamne! murmur sec. Să nu-mi spui că te-ai culcat cu el!
El tastează în forţă la computer.
— Ba da! N-am putut să-i rezist ticălosului!
— Ai avut o discuţie cu el?
— Nu! Vreau să-l prind asupra faptului.
— Şi atunci de ce ţi-o mai tragi cu el? mă răstesc eu. Pentru Dumnezeu, Aaron, nu te lăsa folosit!

— Ca să ştii şi tu, eu îl folosesc pe el, se apără Aaron şi dă ochii peste cap, apoi soarbe din cafea.
— Nicio sculă nu merită chinul ăsta, pufnesc eu.
— în afară de a lui, îmi răspunde şi oftează întristat.
— îhh! Mă strâmb şi adaug: Lasă-mă singură cu ticălosul cinci minute cu un cuţit. Ţi-l aduc eu pe calea cea dreaptă!
El izbucneşte în râs. îmi sună telefonul.
-Alo!
— Bună, Emily, sunt Sammia!
— Oh, salut.
Mă cuprinde nerăbdarea.
— Domnul Miles ar dori să te vadă imediat în biroul lui, te rog.
Un zâmbet uriaş îmi apare pe faţă.
— Sunt pe drum.
închid şi mă ridic.
— Unde te duci?
— O, tot la instruire, îl mint eu.
— Isuse, în curând, o să fii cea mai calificată de pe etajul ăsta!
— Ştiu! Zâmbesc şi apoi adaug: Mă întorc repede!
Iau liftul până la ultimul etaj, iar uşile se deschid.
Abia pot să-mi păstrez o expresie serioasă.
E aici!
îmi vine să alerg.
— Oh, bună dimineaţa, Emily! mă salută zâmbitoare Sammia. Intră direct!
— 'Neaţa! OK, mersi!
Merg pe coridor spre biroul lui Jameson şi bat la uşă.
— Intră! se aude vocea lui gravă şi catifelată.

Deschid uşa, iar ochii lui mă privesc cu cea mai grozavă expresie de „vino să mi-o tragi” pe care am văzut o vreodată. Mi se taie respiraţia. Stând la fereastră cu costumul bleumarin şi cămaşa albă, e specimenul perfect de mascul. Am uitat cât de frumos este.
îmi zâmbeşte leneş şi sexy.
— Bună!
— Bună! şoptesc eu.
Trebuie să mă abţin să nu alerg spre el.

— Aerul trosneşte între noi. Jameson se apropie şi-mi cuprinde faţa în palme, apoi mă sărută, sugând şi folosin- du-şi puţin limba. Simt cum mi se înmoaie genunchii.Mi-a fost dor de fata mea! murmură el cu buzele lipite de ale mele.
Zâmbesc, iar el îşi înfăşoară coada mea de trei ori pe mână, trăgându-mi capul pe spate agresiv. Limba lui groasă trece de la claviculă spre gât.
— Ţie ţi-a fost dor de mine? mă întreabă şi-mi ronţăie gâtul cu dinţii.
Tresar în timp ce excitaţia îmi curge prin vene ca un torent. Isuse, directorul executiv s-a întors în toată gloria!
— Doamne, da! şoptesc eu.
El mă sărută din nou până se deschide uşa.
— Bună! se aude vocea lui Tristan, apoi se opreşte brusc.
— Nu acum, Tristan! spune Jameson fără să-mi dea drumul la păr.
Ochii lui întunecaţi rămân fixaţi asupra mea. îmi bate inima cu putere văzând cum mă priveşte. E diferit... Mai intens.
— Scuze! spune Tristan şi închide uşa.
Jameson mă sărută din nou şi las capul pe spate, exact cum vrea el.
— Vreau să facem o încercare!
— Cu ce? întreb încet.
— Cu noi.
— Credeam că asta facem.
Mă încrunt.
— Nu! înainte doar ne-o trăgeam. Acum te vreau.
Mă muşcă de gât şi scâncesc.

— Te vreau cu totul.
Mă apucă de fund şi mă lipeşte de sexul lui umflat, pregătit.
O, fir-ar... Bun-venit acasă!
îi sărut buzele mari!
— OK!
El îmi ţine faţa în palme şi mă priveşte în timp ce rămân fără aer.
— în seara asta. La mine! spune în şoaptă.
îi zâmbesc cald în timp ce sexul începe să-mi zvâcnească de nerăbdare.
— Da!
— Vrei să ieşim la cină?
— Nu, vreau să gătesc! Ai alimente?
El se încruntă.
— O să-l rog pe Alan să ia ceva.
— Nu! îi răspund încruntată. Vreau să merg eu la magazin.
Mâinile lui se plimbă pe corpul meu de parcă nu ştie de unde să înceapă.
— Ia limuzina!
Mă strâmb.
— Nu mă duc la magazin cu limuzina.
El îmi ia mâna şi o aşază pe erecţia lui imensă prin pantaloni, o strâng şi văd cum clipeşte excitat.
— Am nevoie de tine! spune uşor şi-şi muşcă buza de jos.
— O, Doamne, şi eu! îi zic, apoi mă desprind de eL gâfâind. Trebuie să mă întorc la treabă!
Doamne, ce uşor ar fi să rămân aici şi să mi-o trag cu şeful.

— O să-l rog pe Alan să-ţi aducă maşina. O foloseşti de acum înainte.
— Maşina? mă încrunt eu.
Are maşină?
— Foloseşte-o ca şi cum ar fi a ta!
Mâinile lui mă lipesc de corpul său. E complet preocupat de stare asta de excitaţie.
— Nu am nevoie de ea decât ca să fac cumpărăturile azi. Nu-l deranja pe Alan! Pot s-o iau de la apartamentul tău.
— Apartamentul nostru.
Mă muşcă de gât şi începe să mă mănânce de-a dreptul. Mi se face toată pielea de găină.
— Hm?
— 0 să te muţi cu mine.
— Poftim?
Mă desprind de el, iar ceaţa excitaţiei se împrăştie pe moment.
— Ce-ai spus?
Ochii lui umbriţi dansează de încântare.
— Dacă e să fac asta, atunci o fac, la dracu'!
Mă holbez la el. ***Ce naiba?***
— Nu îmi plac jumătăţile de măsură, Emily. Dacă eşti cu mine, eşti cu mine!
— Jameson! şoptesc eu. Ai înnebunit?
— Am întâlniri programate una după alta toată ziua, altfel te-aş apleca peste birou chiar acum.
Mă întoarce şi mă plesneşte peste fund.
— Acum întoarce-te la treabă până n-o fac!
Mă uit la uşă, gâfâind. îmi trece prin minte imaginea cu mine întinsă pe birou, cu picioarele desfăcute.

După ce spune așa ceva, cum ar trebui să fiu în stare să leg două idei?
— Da, domnule!
Mă îndrept spre ușă.
— Emily, încă ceva! strigă el cu vocea impunătoare.
Mă întorc.
— Astăzi voi anunța public că avem o relație.
Mă încrunt și-l privesc fix. Sunt absolut nedumerită.
— De ce?
— Pentru că nu-mi plac speculațiile.
Se oprește și mă privește în ochi.
— Și vreau să știe toată lumea că ești a mea.
Mă uit la el.
Poftim?
A lui!
N-am cuvinte... Sunt complet amuțită.
— Oh! Mă holbez la el și îngaim: OK!
Mă întorc și mă îndrept spre hol.
— La revedere! murmur eu distrată.
Ori Jameson Miles a înnebunit de-a binelea, ori sunt eu într-un univers paralel!
Două ore mai târziu, stau și mă uit la computer. Am fost prea speriată ca să vorbesc despre întâlnirea din ***Zona Crepusculară*** de azi-dimineață în biroul lui Jameson când m-am întors. Mi-a luat până acum să încep să înțeleg ce-a spus.
Am ajuns la concluzia că e teribil de afectat de diferența de fus orar și suferă de halucinații. Telefonul meu dansează pe birou și apare litera mea preferată.
J.

Zâmbesc şi răspund.
— Bună ziua, domnule Miles!
— Ce face fata mea? îngână vocea lui sexy.
— Te simţi bine? îl întreb cam încruntată.
— Mă simt grozav! De ce?
— Pari foarte... Mă opresc şi mă gândesc la cuvântul potrivit: Ciudat.
El râde, râsul acel grav şi catifelat, şi-l simt până în măduva oaselor.
— Nu mă simt ciudat.
— Te porţi ciudat.
— Te sun doar să-ţi spun că avem un dineu mâine-seară.
— Ce dineu?
— Premiile Media, răspunde el calm.
— Premiile Media, repet eu.
— Da, asta am spus şi eu.
Mă uit la cei doi prieteni ai mei, care habar nu au ce nebunii îi ies pe gură partenerului meu de alergat.
— Unde are loc?
— Aici, în New York. Va fi toată familia mea acolo. 0 să-i poţi cunoaşte pe toţi.
Casc ochii îngrozită.
— Păi, şi care e ţinuta?
— Formală.
Simt că mă albesc la faţă.
— Nu am rochii de seară aici, mă bâlbâi eu. Nu am nici acasă, dar el nu trebuie să ştie asta.
— E în regulă! O să aranjez să se livreze nişte lucruri acasă diseară şi poţi să alegi ce vrei să porţi.
Mă scarpin în cap nedumerită.

— O să vin la următoarea, îi spun eu. O să te aştept acasă, în pat. Premiile Media nu sunt chiar pe gustul meu.
— Emily! spune el calm. -Da!
— Vii cu mine!
— Jay! şoptesc eu şi simt emoţiile în gât.

— Ne vedem diseară! O să întârzii puţin pentru că am o teleconferinţă. Alan o să te aştepte la intrarea laterală la 17 cu cheile de la maşină şi de la apartament.OK! Trag aer în piept, umflându-mi obrajii, şi reuşesc să îngaim: Ne vedem atunci! închid şi-mi las capiii în mâini.
— Ce e? întreabă Molly.
— Jameson a luat-o razna.
— De ce?
— Vrea să merg la un dineu cu decernare de premii împreună cu întreaga lui familie mâine-seară.
Aaron şi Molly fac ochii mari.
— Poftim?
— Şi mi-a dat maşina lui să o folosesc, dar nu ştiu niciun magazin alimentar în New York.
— O, te duci la cel de pe Fifth.
— Păi şi cum ajung acolo? mă încrunt eu.
— E în drumul meu. Pot să merg cu tine dacă vrei şi o să iau metroul de acolo.
— Eşti sigură?
— Da, oricum săptămâna asta nu sunt copiii la mine. Nu e ca şi cum am vreun plan.
E ora 17. Tocmai am terminat programul.
— Unde a spus că te aşteaptă? întreabă Molly şi mă ia de braţ când ieşim din clădirea Miles Media pe uşile din faţă.
— Pe aici, spre intrarea laterală.
— Ce-o să găteşti? întreabă ea.
— Hm, antricot cu sos de ciuperci, morcovi caramelizaţi şi broccolini.
— Hm, delicios! Ticălos norocos! Mi-aş dori să vină şi la mine cineva să gătească chestia asta.

— Adevărat.
Mergem după colţ şi, când ridicăm privirea, încremenim pe loc.
— Ce dracu'? şoptesc eu.
Alan stă lângă ceva care arată ca o maşină a timpului, iar eu fac ochii mari de spaimă. Neagră, joasă şi cea mai sportivă maşină pe care am văzut-o vreodată. Doar roţile cred că au costat mai mult decât un automobil obişnuit.
Alan îmi zâmbeşte călduros.
— Bună, Emily!
Mă uit la maşină, apoi la oamenii care trec pe alături şi se holbează la ea.
— Bună!
îmi dă cheia şi o cartelă.
— Asta e pentru maşină, iar asta e noua ta cheie de la apartament.
Le privesc în palmă.
— Asta e maşina? şoptesc şi mi se scurge sângele din obraji.
El râde, văzându-mi reacţia.
Molly îşi acoperă gura cu mâinile şi începe să râdă nelinişţită, amintindu-mi că e aici.
— Ea e Molly, prietena mea! o prezint eu.
— Bună! zâmbeşte ea.
— Domnul Miles m-a rugat să stabilim o zi în care să-ţi mutăm lucrurile din apartamentul tău.
Aproape îmi ies ochii din cap.
— Poftim?
— Sâmbătă dimineaţă ar fi în regulă pentru tine? Pot sa aranjez cu firma de mutări.

Mă uit la Molly, c$re mă privește cu ochii bulbucați. OK, ce mama dracului se întâmplă aici?
— Mai vorbim despre asta! răspund eu.
El zâmbește amabil.
— OK! îmi deschide portiera, apoi adaugă: Știi să conduci o mașină cu cutie manuală, evident.
— Poți să aștepți o clipă? îngaim și ridic un deget. Doar o clipă!
Mă întorc cu spatele la ei și formez numărul lui Jameson.
— Bună! toarce vocea lui sexy.
— Ce fel de mașină e asta? șoptesc eu.
— Un Bugatti.
— Ce-i asta? întreb încet, întorcându-mă să o privesc mai bine.
— Un Bugatti Veyron, E ediție limitată.
— Nu pot s-o conduc, spun furioasă.
— De ce nu?
— Păi... Mă uit fâstâcită în jur și reușesc cu greu să spun: Nu sunt o șoferiță foarte bună, Jameson. Sigur o să fac accident cu ea.
El râde în felul acela grav și catifelat care mă face să zâmbesc.
— Te asigur, Emily, oricine poate s-o conducă. Practic, se conduce singură. Relaxează-te! O să fii în regulă!
— Când ai spus că ai mașină, m-am gândit că ai o Toyota, ca un om normal, îngaim eu. Dacă o lovesc?
— Câtă vreme ești teafără, nu mă interesează!
— Jameson! șoptesc eu.

— Iubito, am o şedinţă de personal acum cu douăzeci de oameni care aşteaptă! Ia ce-ţi trebuie şi ne vedem acasă! spune el calm.
— O, Doamne! strig eu şi-mi imaginez cum ne ascultă toţi. La revedere!
închid în grabă.

— Mă întorc la Alan şi Molly, care aşteaptă să spun ceva.Se pare că Jameson a înnebunit de tot! şoptesc eu şi mă holbez la maşina timpului.
Alan râde, iar Molly se uită uluită la maşină.
— Credeam că o să fie o Toyota, mă strâmb eu.
Alan zâmbeşte şi deschide portiera şoferului.
— Domnul Miles nu merge cu Toyota, Emily.
Urc, iar Molly se aşază pe locul pasagerului.
— Unde mergeţi? întreabă Alan.
— Vegas! râde Molly. Mergem în Vegas. Cât valorează maşina asta, Alan?
— A fost în jur de două milioane de dolari, cred.
— Drăcia dracului! ţipă Molly. Urcă, Alan; chiar mergem în nenorocitul de Vegas.
îmi sprijin capul de volan şi izbucnesc în râs.
— E de necrezut!
— 0 să fie bine, râde Alan, aplecându-se şi pornind maşina. Toarce ca o pisică. Semnalizare, frână, marşarier. îmi arată toate butoanele, apoi zice: la-o încet! Că zboară.
Şoferul închide portiera, iar eu pornesc semnalizarea.
Intru încet în trafic în ţipetele şi râsetele de bucurie ale lui Molly şi, de îndată ce Alan nu mă mai vede, izbucnesc şi eu în râs.
— Ce mama dracului se întâmplă? strig eu.
După două ore, opresc în parcarea subterană a clădirii lui Jameson. Ştiu de ce nu merge cu afurisita de limuzină - e o nebunie să găseşti loc de parcare în oraşul ăsta. în cele din urmă, am pus-o pe Molly să stea în maşină în parcare şi să mă aştepte în timp ce luam ce trebuia să cumpăr, pe urmă am

dus-o acasă. Eram îngrozită că cineva va încerca să o fure. Alan aşteaptă şi mă ghidează prin garaj, unde parchez maşina.

— Mulţumesc! zâmbesc eu şi iau cumpărăturile din portbagaj. E o maşină de fiţe, îngaim mai departe.

El zâmbeşte şi-mi ia pungile, apoi pornim spre lift.

— Ai încuiat maşina, Emily? îmi aminteşte el.

— O, da!

Mă întorc şi ridic telecomanda, iar farurile clipesc când se încuie. Chicotesc.

— Ups!

Urcăm în lift, iar el rămâne tăcut, privind drept în faţă.

— De cât timp lucrezi pentru Jameson? îl întreb.

— De zece ani.

— Oh! E mult!

El zâmbeşte.

— Da, e foarte bun cu mine!

Ajungem sus, iar Alan deschide uşa, intră şi pune cumpărăturile pe blat.

— Mai ai nevoie de ceva? întreabă el. Domnul Miles e încă în şedinţă. Mai durează cel puţin o jumătate de oră.

Mă uit la el şi vreau să-i pun un milion de întrebări despre enigmaticul domn Miles.

— Vorbeşti des cu el în timpul zilei? îl întreb eu.

— Nu! îmi răspunde Alan şi zâmbeşte auzind sugestia mea. Dar sunt în legătură permanentă cu asistenta lui personală.

— Oh!

— Maseuza lui trebuie să vină la şapte, mai spune după ce se uită la ceas. Vrei să o aştept?
— Maseuza? mă încrunt eu.
— Oh! Alan se corectează: E un el acum, nu-i aşa? Ceva îmi spune că Alan ştie mai mult despre domnul
Miles decât lasă să se înţeleagă.
— Nu, mă descurc! **îl** las eu să intre, îl asigur în timp ce afişez un zâmbet fals. Mulţumesc!
Apoi îl conduc la uşă.
— Sună-mă dacă ai nevoie de ceva! îmi spune zâmbitor.
— OK, mersi!
Mă întorc în bucătărie şi pun cumpărăturile la locul lor când se aude soneria.
— Da? zic după ce apăs pe interfon.
— Bună, am venit pentru masaj! -Urcă!
Deschid uşa şi-l aştept să vină.
— Bună! mă salută zâmbind. în aceeaşi cameră ca data trecută?
— Da, te rog!
Traversează holul ca să se instaleze. Uşa se deschide şi apare Jameson. De câte ori îl văd în costum, îmi amintesc exact cine este. Puterea întruchipată!
— Bună!
îmi zâmbeşte şi mă ia în braţe.
— Bună!
îşi lipeşte buzele de ale mele, iar eu mă topesc la atingerea lui.
— Maşina ta e ridicolă! îi spun, zâmbind.

El râde, prinzându-mi obrazul în palmă; apoi mă sărută mai apăsat, iar eu îi cuprind gâtul lat cu mâinile. Interfonul sună din nou.

— Pentru Dumnezeu, e ca la aeroport aici! șoptesc eu, enervată că ne-a întrerupt sărutul.

— 0, sunt stilistele cu rochiile tale, spune el.

— Maseurul e în camera din capăt. El mă sărută din nou.

— Lasă-le să intre şi alege ce vrei!Jay! şoptesc eu şi îi caut privirea.
Schimbarea asta a lui mă nedumereşte.
— Ia mai multe! Mă apucă de fund şi spune: O să fac repede un duş.
Dispare apoi pe hol, iar eu deschid uşa de la intrare. îmi cade faţa când văd două femei superbe care împing un suport imens de haine cu nişte rochii splendide.
— Bună!
Una e înaltă, cu părul lung şi brunet, cealaltă e blondă şi frumoasă. Amândouă au un aer la modă, încrezător.
— Bună seara, domnul Miles a comandat câteva rochii, spune blonda. Eu sunt Celeste, ea e Saba.
— Da, vă rog, intraţi! şoptesc eu stânjenită. Eu sunt Emily!
Ne salutăm, dând mâna.
Doamne, spune-mi că nu o să mă privească probând chestiile astea? Ce jenant!
— Chiar aici!
Le conduc în living, unde încep să despacheteze pantofii şi accesoriile sub privirile mele stânjenite. Totul pare foarte exagerat.
— Mă întorc într-o clipă!
Mă întorc şi o iau spre dormitor, dau buzna în baieşi-l găsesc pe Jay la duş.
— Ce naiba se petrece? şoptesc eu, panicată.
— Ce e? se încruntă el, neînţelegând.
— Două modele *Penthouse* sunt în living, cu o mulţime de rochii mult prea extravagante pentru

mine, eu conduc nenorocita de maşină a timpului, tu îmi spui ci mă mut la tine, iar eu îmi ies dracului din minţi, Jameson! răbufnesc în sfârşit.
El rânjeşte şi opreşte robinetul.
— Du-te acolo şi alege-ţi ce-ţi place, Emily! Nu te gândi prea mult!
— Să nu mă gândesc prea mult! şoptesc eu. Deja m-am gândit extrem de mult.
— Nu există aşa ceva, spune el nonşalant în timp ce se şterge cu prosopul.
— O, Doamne! mă bâlbâi, zăpăcită de indiferenţa lui.
Mă întorc la stiliste.
— Scuze, le spun şi mă apropii de suportul de haine, frângându-mi mâinile, neliniştită.
— Spune-mi care e stilul tău! mă îndeamnă zâmbitoare blonda. Ce te scoate în evidenţă?
Mă holbez la ea. O, fîr-ar! Ce dracu' mai e şi rahatul ăsta?
-Hm...
Mă uit la rochiile de pe suport.
— Ce te face să prinzi viaţă şi sa te simţi sexy? întreabă bruneta entuziasmată. Când trăieşti cea mai bună viaţă a ta?
Oh, Isuse... Nu aşa!
— Eu doar - gesticulez spre suport - o să văd ce-mi place.
încep să mă uit la rochii. Uau... toate sunt frumoase!
— Ai găsit ceva să-ţi placă, iubito? aud vocea gravă a lui Jameson torcând în spatele meu.

Mă întorc şi-l văd cu un prosop alb pe talie. Are părul ud, iar muşchii bronzaţi sunt bombaţi. Arată al dracului de delicios!
Cele două pipiţe cască ochii de le ies din orbite.
— Bună ziua, domnule Miles! se bâlbâie amândouă cu ochii la corpul lui.
Mă uit drept în ochii lui Jameson. Pe bune?
— Nu sunt sigură. îmi plac toate! mă răstesc şi mă întorc la suport.
Cu un nenorocit de prosop... Ce urmează?
îhh.
Vine în spatele meu şi-mi pune o mână pe şold în timp ce se uită la rochiile de pe suport.
— O luăm pe asta, pe asta şi pe asta. Aruncă o privire la restul suportului, apoi decretează: Şi toate astea de aici încolo.
— Da, domnule! răspund amândouă încântate.
Se uită la pantofi şi la lenjeria pe care au întins-o pe măsuţa de cafea.
— Luăm şi toată lenjeria şi ce pantofi îşi alege Emily.
El se uită la mine acum, zâmbeşte şi se apleacă să ml
sărute.
— Gata!
Cele două femei ne urmăresc cu răsuflarea tăiată.
Mâna lui coboară pe fundul meu şi mă strânge cu putere.
— Mă bucur că v-am cunoscut, fetelor! spune el şi pleacă pe hol spre masaj.
Mă întorc spre fetele care îl privesc admirativ.
Sfinte Dumnezeule!

Cred că tocmai l-am întâlnit pe adevăratul Jameson Miles... în toată splendoarea lui.Capitolul 17

AMESTEC **SOSUL DE CIUPERCI, ÎN TIMP CE GÂNDURILE** îmi aleargă nebunește prin minte. Jameson e diferit, atât de diferit, zici că e în *Zona Crepusculară*! Nu sunt sigură dacă e un lucru bun sau începutul sfârșitului pentru noi. Exact când mă adaptez la ciudățenia lui obișnuită, el ridică miza. Maseurul tocmai a plecat, iar el a intrat din nou la duș să se curețe de ulei. Nu mă duc acolo pentru că o să sfârșim făcând sex, iar cina e aproape gata... și vreau să vorbesc cu el fără ca aburul excitației să-mi distrugă creierul.

Se întâmplă multe cu el.

Se întoarce cu prosopul pe el, iar ochii lui mă găsesc în Încăpere. Schițează un zâmbet sexy.

— Poți să nu mai umbli în prosop pe aici când avem musafiri, te rog? mă răstesc eu.

El rânjește.

— Stilistele acelea amețite sunt acasă și își fac de cap cu vibratoarele în clipa asta, gândindu-se la tine în prosopul alb. Dau ochii peste cap, apoi adaug: își trăiesc - ridic degetele ca să subliniez ideea - cea mai bună viață a lor.

El râde și mă ia în brațe.

— Ești geloasă?

— Da, chiar sunt! Nu-mi place când alte femei se uită la tine. Mă apucă nervii, mă răstesc eu și

amestec în sos. Termin-o cu zâmbetele sexy în preajma altor femei.
El îşi lipeşte buzele de gâtul meu în timp ce mă prinde în braţe din spate şi îi simt erecţia pe fund.
— Hai să mergem în pat!
— Nu, mai întâi mănânci! Îi arăt blatul din bucătărie şi îl somez: Ia loc!
Ochii îi joacă de încântare şi face ce-i spun. Îi aşez cina dinainte.
— Hm, arată bine! zâmbeşte el.
Mă aşez lângă el şi-l urmăresc cum mănâncă.
— De ce i-ai spus lui Alan să-mi mute lucrurile aici?
El mestecă friptura.
— Pentru că vreau să te muţi aici.
— De când? N-am discutat deloc despre asta.
— Ba da, am discutat! Jameson înghite mâncarea, apoi continuă: Am vorbit azi-dimineaţă despre asta.
— Când? mă încrunt eu.
— Când ţi-am spus că vreau să facem asta, iar tu ai spus că vrei şi tu.
Mă holbez la el, complet năucită de nedumerire.
— Jameson, să *facem asta* în mintea mea înseamnă şi ne ţinem de mână în public, să ieşim la întâlniri. Poate şi ne cunoaştem familiile.
El mă priveşte încruntat.
— Ce-i cu schimbarea asta bruscă? Săptămâna trecută te-ai înfuriat că mă îndrăgostesc pe tine. Nici măcar nu mă puteam uita la tine după ce făceam sex fără să te superi pe mine.
El ia o gură de vin, vizibil iritat.

— Ai spus că nu mă iubeşti. Vrei să spui că acum mă iubeşti?
— Nu asta e ideea! Ştii ce vreau să spun!
— Vreau să încercăm să avem o relaţie, aşa că azi am devansat planurile, mă lămureşte, ridicând din umeri.
— Planurile? mă încrunt eu. Eu nu sunt o tranzacţie, Jameson! Nu-ţi devansezi planurile fără să vorbeşti cu mine mai întâi. Nu sunt doar planurile tale, să ştii.
El strânge din fălci, neimpresionat, şi mă priveşte drept în ochi.
— Suntem doi oameni în relaţia asta, Jay, şi dacă te iubesc nu înseamnă că poţi să preiei controlul.
— Ştiu asta! se răsteşte el. Deci mă iubeşti acum? Ho- târăşte-te, femeie!
— Nu mai schimba subiectul! înţelegi ce-ţi spun?
— Da, Emily, aprobă el şi oftează de parcă directorul şcolii îi ţine morală.
— Doar că nu înţeleg de ce te-ai răzgândit brusc.
E straniu! remarc şi ridic din umeri.
— Nu m-am răzgândit deloc. Situaţia mea s-a schimbat.
— Ce înseamnă asta? mă încrunt eu.
El respiră greoi.
— Am fost şi am văzut-o pe Claudia la Londra.
0, nu, fosta lui! N-ar trebui să ştiu asta. Mai bine mă iac că nu ştiu.
— Cine e Claudia?
— Fosta mea.
Mă încrunt şi încerc din răsputeri să-mi ţin gura. *Fii calmă, fii calmă!*

— Am rupt relaţia cu ea.
Fac ochii mari de groază.
— Ce naiba? strig eu. încă erai cu ea?
— Nu, dar ne-am promis unul altuia că nu ne vom întâlni cu altcineva în mod serios.
Mă iau transpiraţii reci şi încerc să mă stăpânesc.
— De ce?
— Pentru că aveam de gând să ne împăcăm după câţiva ani.
Ştiam eu; ştiam încă de atunci că ceva nu e în regulă. La naiba, de ce n-am văzut ce era deja clar?
Iau paharul de vin şi-l golesc, uitându-mă la el.
Doamne, ce veste! *Ct veste proastă!*
— I-am spus că nutresc sentimente puternice pentru tine.
— I-ai spus? mă încrunt, în timp ce în piept îmi înfloreşte o fărâmă de speranţă.
El zâmbeşte şi îmi dă o şuviţă după ureche.
— Da!
— Ce altceva i-ai spus? îl întreb calmă.
Vreau să pun un milion de întrebări despre ei doi.
— Că s-a terminat între noi.
— Ai iubit-o?
— Da. Se opreşte un moment, gândindu-se parca l» cuvintele lui, apoi continuă: în felul meu, am iubit-o. Pri vind în urmă, îmi dau seama că relaţia aceea nu a fost niciodată normală. Nu ca a noastră, în orice caz.
Mă uit la el şi nu-mi găsesc cuvintele. Recunoscă-toare că e sincer în sfârşit şi totuşi înspăimântată fi legătura lor era atât de puternică, încât a rezistat

une: relații deschise. Eu n-aș putea face așa ceva nici în ruptul capului.
— Crezi că relația noastră e normală? îl întreb.
El râde și se apleacă să mă sărute încet.
— Tu nu?
— Nu! Pentru mine, relația noastră e palpitantă, minunată, exotică. Mă uit la el când adaug: Normalul devine plictisitor foarte repede, Jameson.
— I-am spus că vreau să-mi clădesc un viitor cu tine. OK, asta sună puțin mai bine! Rânjesc, incercând să-mi
stăpânesc zâmbetul.
— I-am mai spus și că am nutrit sentimente pentru tine din ziua în care ne-am cunoscut și că ești singura femeie cu care vreau să fiu de acum înainte.
Un zâmbet larg și prostesc îmi scapă de data asta.
— I-ai spus că am încălțări cu motor? șoptesc eu.
El râde, iar în ochi îi scapără ceva special când îmi cuprinde fața în palme.
— I-am spus.
— Ce înseamnă asta, Jay, pentru noi? îl întreb, pri- vindu-l în ochi.
— înseamnă că sunt doar al tău. Dacă mă vrei, spune el și ridică din umeri.
Poftim? *Doar al meu?* Clipesc... șocată.
— Adică în tot timpul ăsta ți-ai ascuns sentimentele pe care le nutrești față de mine?
— Da, dar nu mai pot s-o fac.
— Ce înseamnă asta... pentru noi?
— înseamnă că vreau să te muți aici și putem continua în forță de acum înainte.

— Dar care-i graba? îl întreb şi mă încrunt. Nu putem ¿-o luăm uşor?
El se apleacă şi mă sărută; ochii lui mari şi albaştri îi filează pe ai mei.
— Nu vreau să fac lucrurile pe jumătate, Emily.
— Adică? şoptesc eu.
— Adică femeia mea e lumea mea.
Mă uit la el şi rămân fără aer.
— Muncesc mult, dar iubesc şi mai mult.
Inima îmi bubuie în urechi. Chiar se întâmplă chestia asta?
— Sunt îndrăgostit de tine, Emily Foster!
Se apleacă şi mă sărută încet. Îşi strecoară limba printre buzele mele cu atâta emoţie, încât mi se pune un nod în gât.
— Nu mă pot abţine. Am încercat să mă opresc şi n-am putut. Cred că te-am iubit din prima noastră noapte în Boston. Ai rămas cu mine, M-am împotrivit, dar n-am putut să te uit. Am purtat fularul tău cu mine ca un prost amorezat mai bine de un an.
Mă holbez la el.
— Aşa că te rog să mă ierţi dacă vreau să continuăm în forţă. Nu e o decizie pripită. E ceva la care mă gândesc de multă vreme, iar, acum, că sunt în situaţia în care pot să mă port ca atare, nu vreau să mai pierd timpul. Vreau să fii cu mine. Alături de mine.
Îl urmăresc, încerc să ţin pasul cu el. *Ce naiba? Fir-ar să fie!*
El ridică furculiţa şi cuţitul.

— Acum o să mănânc cina asta grozavă pe care ai pregătit-o pentru mine, iar apoi o să te duc în pat şi o să te fac să uiţi că te-am rugat să nu te îndrăgosteşti de mine Pe urmă sper că o să poţi să-mi arăţi că nutreşti sentimente asemănătoare pentru mine.
Zâmbesc şi îmi tresaltă inima.'
— OK? întreabă el cu gura plină.
— OK.
Beau din paharul cu vin cu mâna tremurând. Mă u:: în jos la mâncare şi rânjesc.
Sos de ciuperci, noua mea poţiune de dragoste!
Abracadabra!
Jameson Miles tocmai m-a făcut praf.
Mă rostogolesc în pat şi întind mâna, dar mă încrunt. Jameson nu e lângă mine. Mă uit la ceas: 3.33. Unde e?
Cobor din pat şi merg pe hol să-mi caut bărbatul. Lumina din bucătărie e aprinsă.
Hm, dar unde-i Jay?
Mă îndrept spre celălalt capăt al apartamentului şi văd lumina aprinsă în biroul lui, aşa că merg pe hol în vârful picioarelor.
Jameson stă la birou; îşi trece unghia de la degetul mare înainte şi înapoi pe buza de jos şi se uită la ecranul computerului, care luminează încăperea.
Stau tăcută în uşă şi-l privesc. Se încruntă, e foarte concentrat.
Ce-l ţine treaz în toiul nopţii? De ce e îngrijorat?

Timp de cinci minute, îl urmăresc în tăcere. Simt îngrijorarea pe care o emană. în cele din urmă, nu mai rezist.

— Bună! îi şoptesc.

El ridică ochii, speriat.

— Bună, iubito!

îmi zâmbeşte cald.

Mă duc spre el şi mă uit peste umărul lui la ecran. Se vede o diagramă cu o linie roşie, care coboară treptat.

Valoarea acţiunilor: Miles Media.

Rahat!

Mă aşez în poala lui şi-i sărut buzele uşor.

— N-ai somn?

El îşi trece mâna pe spatele meu gol.

— Sunt OK.

Dar nu e OK - valoarea companiei lui e în declin. Câte milioane a pierdut familia lui azi?

— Ai vreo veste? întreb în şoaptă şi mă uit la diagrama din faţa mea.

— Despre?

— Despre caz?

El clatină din cap. Îi zvâcneşte maxilarul de furie când se uită din nou la diagramă.

E ca un ghem agitat de nelinişte; aproape îi simt suferinţa. Trebuie să-l fac să uite pentru moment. îl sărut pe gât, iar el zâmbeşte, aşa că încep să cobor spre clavicula lui.

Mă aşez pe podea între picioarele lui, iar el mă priveşte şi-şi trece mâna prin părul meu. Emoţia trece prin noi, electricitatea pe care nu o pot explica.

— Mi-a fost dor de tine cât ai fost plecat! şoptesc eu şi-i trag boxerii în jos.
El zâmbeşte blând când îi sărut sexul. Acesta zvâcneşte aprobator.
— Mi-a fost dor de bărbatul meu! şoptesc eu şi-l cuprind cu gura. Corpului meu i-a fost dor de tine. Trebuie să-l fac să uite unde e, cine e. Stresul acest« trebuie să dispară. Acum vreau să fiu femeia spontană pe care a cunoscut-o acum un an, cea care i-a făcut mintea praf.
El inspiră brusc şi desface picioarele, dându-mi acces
Ne privim în ochi în timp ce-i sug cea mai intimă part* a corpului, cea pe care nu o vede nimeni. Membrul lui e gros şi rigid, şi văd fiecare venă de pe lungimea lui um flată. Ling de jos în sus, apoi mişc limba peste cap ţi aproape aud excitaţia care-i străbate corpul ca un torent
— Fute-mă în gură! şoptesc, uitându-mă la el. Ochii lui se întunecă.
— Prinde-mă de păr şi fute-mă în gură! murmur în jurul lui.
În ochii lui scapără flăcări, apoi mă apucă de păr cu ambele mâini şi se împinge înainte.
Sunt binecuvântată de o explozie de lichid preejacula- tor şi închid ochii, gemând.
El îşi vâră sexul adânc în gâtul meu, iar eu gem în jurul lui. Oare cum arat, în patru labe, goală, sub biroul iubitului meu? Propria mea excitaţie prinde contur, aşa că desfac picioarele, iar el geme şi începe să împingă cu adevărat. Il prind în mână, iar

pumnul imită mişcările gurii în timp ce-l masez cu putere.
Are mare nevoie de asta.
Văd cum i se contractă muşchii de pe abdomen şi se încleştează, iar eu îi depărtez picioarele mai tare şi-i cuprind testiculele cu mâna.
— Futu-i! geme el.
— Hai! şoptesc eu. Dă-ţi drumul! Vreau să beau totul!
Zâmbesc în jurul lui. îmi place când îl fac să-şi piardă
controlul. E ca şi cum aş pluti în aer şi privesc cu o detaşare aparte.
Public format dintr-o persoană - cel mai tare film pomo de pe planetă.
Abdomenul i se încordează, iar eu zâmbesc când îşi dă drumul în gâtul meu. Mă concentrez să nu-mi vină să vira. E greu cu o sculă atât de mare, dar când deschide ochii, sunt înflăcăraţi... şi toate temerile mele dispar.
Asta îmi place! îmi place să-l iubesc pe Jameson cu pasiunea neînfrânată pe care o scoate din mine. N-am fost niciodată femeia asta, dar cu el... e natural. De parcă el «i veriga lipsă a sexualităţii mele. Am mai făcut sex o
dată mai devreme în seara asta, dar atunci a fost intim şi iubitor. Nu ca acum, dar la fel de important.
II masez în continuare, golindu-i trupul frumos, până mă trage în sus, spre el, şi mă aşază în poala lui.
Mă apasă cu buzele, geme şi-şi simte gustul în gura mea.

Mă retrag şi mă uit la el, aerul dintre noi trosneşte, iar ochii noştri se întâlnesc.

— Te iubesc! şoptesc eu.

El zâmbeşte şi mă sărută apăsat. E un sărut disperat, iar el se ridică şi mă duce înapoi pe hol, către pat, în timp ce mă ţin de el.

Legătura noastră e profundă.

Atât de profundă!

Pentru prima dată, simt că am ajuns acasă.

Stau şi-l privesc pe Hayden trecând strada spre cafeneaua în care ne aflăm. Are o servietă în mână. De ce ar avea nevoie de servietă în pauza de prânz? Tipul e al naibii de suspect.

— De când îl cunoşti pe Hayden, Moli? o întreb eu.

Aaron bea cu paiul din pahar, ascultând şi urmărin du-l pe Hayden.

Suntem toţi trei în locul nostru preferat pentru prâw şi stăm la fereastră.

Ea îmi zâmbeşte pieziş.

— De vreo opt ani, cred.

— Aaron mi-a spus că ai lucrat împreună cu el la fosu ta slujbă.

— Da! încuviinţează ea şi-şi mestecă sandviciul cak uitându-se după el. A lucrat cu mine la *Gazette*.

— Mă uit din nou către el.Ştii, cred că pune ceva la cale.
— Nu m-ar mira.
Ea se şterge la gură cu şervețelul.
— De ce spui asta? o întreb.
— A fost concediat de la *Gazette.*
— De ce? se încruntă Aaron.
— Nu ştiu sigur, dar se zvoneşte că a fost implicat într-un scandal cu telefoane ascultate.
— Poftim?
— Aşa se vorbeşte! zice Molly şi îşi dă ochii peste cap. Sunt doar speculaţii, dar a fost prins ascultând telefonul unei colege şi furându-i ponturile.
Fac ochii mari.
— Serios? Cine?
— 0 fată pe nume Keeley May.
— 0, da, roşcata! remarcă Aaron. E al dracului de sexy. Eu şi Molly ne uităm la el.
— De când ţi se par ţie fetele sexy? întreabă Molly.
— Sunt gay, nu orb! Pot să apreciez corpul frumos al unei femei, pufneşte el.
Amândouă dăm ochii peste cap.
— De ce crezi că pune ceva la cale? întreabă Molly. Doamne, oare să le spun? Nu... Trebuie să-i cer păre**rea** lui Tristan mai întâi. Nu pot să le înşel încrederea.
— I-am spus deunăzi despre un articol de-al meu, iar îl l-a depus ca fiind al lui, mint eu.
Molly mijeşte ochii.
— Şarpe nenorocit!

— N-am nicio dovadă, desigur, adaug eu. Doar mă întrebam ce caracter are, asta e tot.
— Din câte ştiu despre individul ăsta, spune ea sec, n-aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie.
— La fel şi în cazul lui Paul, spune Aaron pe un ton dispreţuitor.
— O, Doamne, ce s-a mai întâmplat? întreb eu.
— Nimic! zice el şi oftează. E doar un ticălos, asta-i tot!
Molly dă ochii peste cap, scârbită.
— Ştii ceva, Aaron, încetează naibii să mai faci pe victima aici! Ştii că se culcă cu alţii şi totuşi te culci cu el. Una e să fii înşelat, dar să te întorci de bunăvoie la el, când ştii exact ce se întâmplă, e pur şi simplu jalnic.
El dă ochii peste cap.
— Nu trebuie să fii o scârbă din cauza asta!
— Ba da, trebuie! Te porţi ca o domniţă la ananghie. N-ai copii cu el. N-ai ipotecă pe casă. Nu lucrezi cu el. Ar fi uşor să iei o pauză. Spune-i să se ducă dracului şi mergi mai departe! răbufneşte ea. Despărţirile sunt grele. Să rămâi alături de un ticălos e şi mai greu!
— Apropo de a merge mai departe, Jameson m-a rugat să mă mut la el, spun eu ca să schimb subiectul.
Aaron pufneşte şi-i intră băutura în nas.
— Ce naiba?
— Aşa se pare! comentez şi ridic din umeri.
Aaron se încruntă.
— Ce-i cu schimbarea asta?

— S-a dus şi s-a întâlnit cu Claudia, fosta lui, când en la Londra.
— I-a tras-o? întreabă Aaron, ronţăind paiul.
— Nu, Aaron, să ţi-o tragi cu alţii nu e un comporta ment normal! se răstește Molly. Bagă-ţi chestia asta în capul ăla prost! Perspectiva ta asupra realităţii este gTIV distorsionată.
— La naiba, eşti o adevărată scârbă azi, ştii asta' strigă Aaron.
— Păi, scula aia comunală a iubitului tău mă scoate din sărite, răspunde ea, furioasă.
Eu şi Aaron dăm ochii peste cap. Molly e deosebit de ţâfnoasă azi.
— A spus că el şi Claudia plănuiseră să se împace, dar el i-a spus că îşi dorește un viitor cu mine. I-a pus capăt.
— Fir-ar să fie! şoptește Aaron.
— Mi-a spus că mă iubește.
— Ce dracu'? strigă Molly. Vorbeşti serios?
— Dar..., adaug şi ridic din umeri.
— Dar ce? şoptește Aaron? N-ar trebui să existe ni- ciun *dar* în povestea asta.
— Totul se întâmplă foarte repede. Care-i graba, ştiţi ce zic? Mă tem că e doar stresat.
Mă ascultă amândoi cu atenţie.
— Mi-a spus că a nutrit sentimente faţă de mine de când ne-am cunoscut şi că toată chestia asta era inevitabilă.
— S-ar putea să fie adevărat, se încruntă Molly.
— S-ar putea, zic şi iau o gură de cafea. S-ar putea să fie şi strategia lui de preluare a controlului.
— Ce strategie de preluare? se încruntă Molly.

— Jameson Miles obţine mereu ce-şi doreşte, răspund eu. Dacă a decis că mă vrea pe mine...
— Ceea ce a şi făcut, mă întrerupe Aaron.
— Va transforma totul în realitate. Nu ştiu! adaug şi ridic din nou din umeri. Parcă totul sună prea frumos ca să fie adevărat, iar situaţia asta cu Claudia m-a speriat puţin. Oare pot să cred că el şi Claudia chiar vor între- wpe acum orice fel de comunicare?
Molly dă ochii peste cap:
— Iar începe! Voi doi, idioţilor, aţi tras toner pe nas t«ta ziua? bombăne ea şi îşi strânge şervetul cu putere.
Nu mai fi o scârbă negativistă nenorocită! Dacă nu ţi-ar fi spus că te iubeşte, atunci ar fi fost o problemă. Acum, că ţi-a spus, are un motiv ascuns.
Molly ridică mâinile în aer a lehamite, apoi se grăbeşte să adauge: Nu vreţi şi reveniţi cu picioarele pe pământ?
În secunda următoare se ridică de la locul ei.
— Trebuie să ne întoarcem!
Iese în grabă din cafenea, iar eu şi Aaron o urmărim traversând strada.
— Trebuie neapărat să şi-o tragă! bombăne Aaron. A devenit o adevărată javră.
Chicotesc şi o văd intrând în clădire.
— S-ar putea să ai dreptate!
Mă uit la imaginea mea în oglindă şi mă chinui să respir. Mă întorc şi mă uit în spate. Port o rochie aurie Chanel pe care a ales-o Jameson ieri de pe suport. Părul lung şi negru are onduleuri mari şi e

prins după ureche, iar machiajul meu strălucește, cu buze roșii și lucioase.
Sunt extrem de emoționată! E prima dată când merg la un eveniment ca parteneră a lui... și, desigur, toata familia lui va fi acolo să ne vadă. Ar putea fi un adevărat dezastru.
Numai să nu verși nimic pe rochie, să nu bei pnc multă șampanie și să nu te faci de râs! îmi reamintesc.
Doamne, n-aș suporta!
Cel mai rău este că, fiind atât de agitată, îmi vine și beau întruna.
— Ești aproape gata, iepurașul meu futăcios? strigi Jameson.
Apare de după ușă și-mi zâmbește leneș și sexy, a* mânându-mă din cap până-n picioare!
— Isuse, ce frumoasă ești!
Neliniștită, îmi trec mâinile peste coapse.
— E în regulă?
— Perfect! Mă ia în brațe și mă sărută pe gât, apoi îmi șoptește: Dar nu-mi plac buzele roșii.
-Oh!
îmi cade fața.
— Nu pot să te sărut fără să se vadă dovada.
Zâmbesc în timp ce mă ține în brațe. Ceva s-a schimbat din nou între noi azi.
0 nouă zi, o nouă dinamică!
Mă simt foarte apropiată de el. Ceva la toată dovada de sinceritate de ieri a făcut să îmi cadă scutul pe care îl purtam în fața lui. Molly are mare dreptate: caut partea negativă la toate astea, dar

nu mă pot abţine; mă tem că inima mea ar putea fi în pericol.
Dacă mă părăseşte... Cum aş suporta?
Am mai fost rănită şi, deşi ştiu că Jameson e în cu totul altă ligă decât relaţiile mele din trecut, ideea tot e înfricoşătoare.
Asta o să doară... foarte tare.
El poartă un smoching negru şi papion; ochii albaştri îi strălucesc, iar părul brunet îi încadrează faţa frumoasă.
Niciodată nu m-a înspăimântat mai tare un bărbat decât Jameson Miles. E tot ce n-am ştiut niciodată că-mi trebuie.
El mă ia de mână.
— Ai luat tot?
-Aha!
îmi duc mâna la inimă, încercând s-o domolesc.
— Ce e? întreabă el uşor.

Am emoţii.El zâmbeşte sexy.
— O să fii în regulă.
— Să nu mă laşi să beau prea mult, OK?
— OK! promite el şi îmi zâmbeşte când ne îndreptăm spre uşă.
— Şi dacă vezi că beau prea mult, ia-mi paharul din mână!
Jameson se încruntă.
— Sincer, Jay, ajung de la nivelul doi la zece din doar două guri.
El rânjeşte şi apoi, gândindu-se mai bine la ce-am spus, dă capul pe spate şi râde în hohote.
— Nici că puteai spune ceva mai adevărat.
Rămân cu gura căscată, prefăcându-mă îngrozită.
— Nu vorbeam de sex oral, Jameson!
— Dar eu, da! zice şi îmi sărută mâna. Şi, ca să ştii, ai trecut de la zece la douăzeci.
Rânjesc, iar el se apleacă şi mă sărută pe gât, apoi pe umeri şi pe sân, prin rochie.
— Cu cât ajungem mai devreme, cu atât putem pleca mai devreme! mă asigură şi îşi coboară mâna pe fundul meu, plesnindu-mă cu putere.
După o jumătate de oră, limuzina opreşte în parcare. Pn- vesc în jur la oamenii frumoşi în ţinute elegante. Când emoţiile încep să mă copleşească, Jameson îmi ia mâna $1 o sărută, ignorând tulburarea mea interioară.
Ce-o să-i spun. mamei lui? Tatălui său? O, fir-ar... De ce-am venit?
Alan deschide portiera, Jameson coboară şi-mi di mâna să mă ajute. Apoi coboară mâna cu tandreţe pe spatele meu.

— Mulţumesc! îi spune lui Alan.
— Mulţumesc! îngaim zâmbitoare şi eu.
Jameson mă ia de mână şi ne îndreptăm spre uşile mari de la intrare. Câţiva oameni întorc brusc capul când ne văd şi se holbează. îmi ţin respiraţia în timp ce sunt condusă prin mulţime.
— Bună, Jameson! spune cineva.
El dă politicos din cap, dar nu se opreşte la vorbă. Intrăm prin uşile duble şi mă conduce direct la o masă din (aţă. E rotundă, cu faţă de masă din pânză albă şi tacâmuri de argint pregătite, cu flori albe, superbe, şi lumânări în mijloc.
La naiba, care e ordinea în care se folosesc tacâmurile? Trebuie să mă duc la baie şi să caut pe Google. Tatăl lui Jameson stă la masă alături de o femeie mai în vârstă. Are părul negru, coafat, iar bobul ei e perfect. E foarte atrăgătoare şi poartă o elegantă rochie de seară neagră, cu mâneci lungi.
— Mamă, tată, ea e Emily! mă prezintă el mândru. Ei sunt părinţii mei, Elizabeth şi George.
— Bună, draga mea!
Mama lui se ridică şi mă sărută pe ambii obraji, ţinân- du-mă apoi la distanţă ca să mă analizeze pe îndelete.
— Ei bine, eşti ceva de-a dreptul special! mai spune ea şi imi zâmbeşte cu căldură.
0, ce abilă e! Zâmbesc stângaci, iar tatăl lui Jameson mă trage de lângă soţia lui şi mă sărută pe obraz.
— Bună, Emily! N-am apucat să vorbesc cu tine cum trebuie deunăzi. Mă bucyr să te cunosc!
— Da, şi eu mă bucur să vă cunosc! şoptesc.

Jameson îmi trage scaunul şi mă aşez cu inima bubu-
u>d în piept. Simt că mă înroşesc la faţă şi mor în tăcere
pe dinăuntru. *Nu te îmbujora acum, proasto!* Parcă-
mi şi văd faţa roşie ca focul lângă domnul Superb aici de faţă. Jameson îmi toarnă un pahar cu şampanie şi mi-l întinde.
— Mulţumesc! şoptesc şi-l iau din mâna lui.
Mă uit la el şi-i transmit semnalul de „ajutor”.
El îmi face cu ochiul şi pune braţul pe spătarul scaunului meu.
— Unde-i Tris? întreabă el nonşalant şi priveşte prin încăpere.
— Pe drum! răspunde tatăl lui.
Mă uit înjur la oamenii care umplu sala de bal. Personalităţile sunt aici - nu că mi-aş aminti vreun nume. Mă bazez doar pe pregătirea pe care mi-au facut-o azi Molly şi Aaron. Doi dintre managerii pe care i-am văzut la ultimul etaj sosesc cu partenerele lor.
— Bună!
Toţi dau mâna, apoi bărbaţii se încruntă când mă văd.
— Aţi cunoscut-o pe Emily, iubita mea? întreabă Jameson.
— O, da!
Nou veniţii zâmbesc într-un stil exagerat.
— Bună, Emily! bolborosesc toţi patru înainte de a da mâna cu mine şi a se aşeza la masa noastră.
Jameson stă lângă mine, tatăl lui, lângă el, apoi urmează mama lui şi cei patru. Două scaune sunt în stâng» mea - trebuie să fie pentru Tristan.

— Bună! spune Tristan vesel din spatele meu.
Mă întorc şi o văd pe femeia blondă care îl însoţeşte.
— Bună! răspund toţi.
— Emily, ea e Melina! mă prezintă Tristan.
— Bună! o salut şi dau mâna cu ea.
— Bună! Blonda zâmbeşte şi se aşază lângă mi», privind în jurul mesei, apoi se scuză pentru întârziere Nu mă puteam hotărî ce să port în seara asta. Ce faceţi'
La masă încep imediat discuţiile.
E frumoasă, încrezătoare şi arată ca un model de pe podium, nu ca... Oare cu ce se ocupă?
Mă uit către Jameson şi tatăl lui, care dau amândoi ochii peste cap. *Hm, despre ce o fi vorba?*
Tristan începe să vorbească cu bărbatul care stă la masă lângă noi şi râde în hohote. E chiar foarte prietenos.
Melina scoate telefonul, îşi ţuguie buzele şi îşi face o poză. Apoi se apleacă spre mine.
— Hai şi tu! spune ea. Te etichetez.
Mă desprind de ea şi mă aplec în partea opusă.
— Nu, mulţumesc! spun eu. Nu am conturi pe social media.
— Poftim? icneşte ea şi mă priveşte dezgustată. De ce naiba? Ce e în neregulă cu tine?
OK, femeia asta e extrem de nepoliticoasă!
— Nu-mi plac reţelele sociale, atâta tot, îi răspund şi ridic din umeri.
— Ce să nu-ţi placă la ele? se minunează ea şi continua să-şi facă poze întruna.
Mă uit fix la ea.

— 0 reprezentară greşită a societăţii, cu imagini ne- realiste, care înfăţişează un stil de viaţă fals, cu idealuri imposibile, răspund eu şi iau o gură de vin. *Nu mă călca pe nervi, tărâtură!*
Jameson zâmbeşte, privind drept înainte. îmi desenează cercuri cu degetul pe umărul gol.
— 0, Doamne!
Blonda îşi dă ochii peste cap şi se mai fotografiază o datâ.
Mi uit la mama lui Jameson, care zâmbeşte şi-mi face cu ochiul.
îmi aud bătăile inimii în urechi. *Doamne, încetează să fii scorpia răutăcioasă, Emily!* îmi reamintesc. *Fii drăguţă măcar o dată!*
Jameson şi tatăl lui stau de vorbă, iar eu rămân tăcută. Apare ospătarul şi încearcă să-mi umple paharul.
— Nu, mulţumesc! zâmbesc eu.
Melina vorbeşte cu ceilalţi de la masă; râde zgomotos şi adoră să fie în centru atenţiei. Nu e deloc genul de femeie pe care am crezut că-l preferă Tristan.
— Emily, trebuie să ne vizitezi în Hamptons! spune mama lui Jameson.
— Mulţumesc! zâmbesc eu. Ar fi foarte plăcut! Ar trebui să încerc să fac conversaţie.
— Mergeţi în weekend? întreb eu.
— Acum locuim mai mult acolo, spune ea. Mai avem apartamentele de aici, desigur, dar schimbarea de ritm e binevenită.
— Oh! zâmbesc eu.

Câte apartamente au aici? Doamne, chiar că vin din- tr-o lume diferită!
— Sună grozav!
— Jameson spunea că eşti din California? se interesează ea.
— Da! încuviinţez şi zâmbesc fals.
Le-a povestit despre mine?
— Am venit aici doar de o lună.
— Şi cum ţi se pare New Yorkul?
— îl iubesc! răspund zâmbitoare. E uimitor!
Mâna lui Jameson stă pe umărul meu pentru încurajare în timp ce vorbeşte cu tatăl lui.

— Jameson ne-a spus că v-aţi cunoscut acum mai bine de un an, continuă Elizabeth.Da!
Afişez un zâmbet forţat. *O, Doamne sfinte!* De ce naiba le-a povestit cum ne-am cunoscut? Dă, Doamne, să nu le fi spus că am stat alături şi-am băut în timpul zborului, că am flirtat ca nişte nebuni disperaţi după sex, după care am făcut sex sălbatic în timpul escalei de douăsprezece ore, când am încercat să-i sug şi ultima picătură de sânge din gât! Iau paharul de vin şi-l dau peste cap, lovindu-l pe Jameson cu piciorul.
Ajută-mă, idiotule!
El zâmbeşte de parcă ştie deja la ce mă gândesc. În sfârşit, Tristan se aşază, iar Melina se apleacă şi-l sărută.
— Hai să socializăm!
El se încruntă şi ia prima gură de whisky.
— Nu, iubito! Eu rămân aici. Tu fă-ţi de cap!
Melina îi face semn cu mâna unei femei din celălalt capăt al camerei şi se ridică.
— Mă întorc imediat!
Le zâmbeşte celor de la masă, aproape alergând spre femeia aceea şi sarutând-o pe obraji fără s-o atingă.
— Draga mea! strigă ea, iar tonul îi e cum nu se poate mai fals.
Ochii mei îi găsesc pe ai lui Jameson, iar el mişcă din buze amuzat. De parcă îmi citeşte gândurile.
E o tâmpită!
Jameson ridică bărbia şi-şi trece limba peste dinţi de parca s-a înfuriat. îi urmăresc privirea şi văd un grup de bărbaţi şi femei la o masă faţă în faţă cu

noi. Văd că mama şi tatăl lui privesc într-acolo, de asemenea.

— Cine sunt ei? îi şoptesc.

— Familia Ferrara.

Mă încrunt, neînţelegând.

— Deţin *Gazette* şi Ferrara Media.

Fac ochii mari.

— Oh!

Mă uit din nou la ei cum se aşază la masă. Trei fii, mama şi tatăl, italieni după înfăţişare. Nişte oameni superbi, cu păr brunet şi ochi căprui. Numai unul dintre fii are o parteneră; ceilalţi doi sunt singuri. Cel mai mare se uită şi zâmbeşte când ne vede. Face un semn cu mâna şi înclină capul. Jameson înclină capul cu un gest politicos, dar glacial.

— El cine e? şoptesc eu.

— Gabriel Ferrara, răspunde Jameson şi soarbe din pahar; dispreţul îi iese prin toţi porii. Directorul executiv.

Casc ochii. îmi dau seama că cele două familii nu se iubesc prea mult.

Un director executiv contra celuilalt.

— Emily? se aude o voce de femeie din spate.

Ne întoarcem toţi şi o vedem. O cunosc.

— Athena!

Râd şi mă ridic în picioare. Athena are peste 60 de ani şi e o femeie de lume. O ador!

— 0, Doamne, Dumnezeule! icneşte ea şi mă îmbrăţişează. Jameson Miles, de unde o cunoşti tu pe Emily Foster?

El râde.

— Emily a fost stagiara mea în fiecare vacanţă, cât a fost la facultate, timp de trei ani, râde Athena. George ne urmăreşte, părând impresionat.
— Nu a vrut să se mute aici pentru compania mea. mai spune ea şi zâmbeşte, mângâindu-mă pe braţ.
— Ce vrei să spui? întreabă George.
— Cea mai bună reporteră pe care am avut-o vreodată, răspunde Athena. I-am oferit un post în fiecare an, dar mereu m-a refuzat, spunând că Miles Media e singurul motiv pentru care s-ar muta la New York.
Zâmbesc stânjenită. *Te rog, taci odată! încerc să par calmă aici.*
— Aşa zici? George zâmbeşte spre mine, apoi o lămureşte pe Athena: Ei bine, şi-a găsit locul la Miles Media.
Athena se uită la mâna lui Jameson, care zăboveşte în poala mea.
— Văd! spune ea şi îmi zâmbeşte. Vino, Emily, vreau să-ţi prezint pe cineva! Se uită la Jameson şi-l întreabă: Pot s-o răpesc o clipă, te rog?
— Bineînţeles!
El îmi sărută mâna Înainte să-mi dea drumul. Rămâne cu ochii la mine şi-i zâmbesc blând.
Bărbatul ăsta e atât de...
Athena mă trage spre celălalt capăt al sălii.
— 0, Doamne! îngaimă ea când trecem printre mese. Te întâlneşti cu Jameson Miles.
— Da! râd eu.

— E cel mai delicios bărbat de pe planetă. Se întoarce şi-mi zâmbeşte, după care adaugă: Şi cel mai morocănos.
Chicotesc în timp ce mă conduce spre bar, unde se află un grup de femei şi bărbaţi.
— Lauren, ia uite cine e aici: Emily Foster!
— 0, Doamne!
Lauren râde şi mă îmbrăţişează. Eu şi Lauren am fost stagiare împreună în anul al doilea de facultate. Lauren « rămas să lucreze pentru ei.
— Ce faci aici? îmi zâmbeşte ea încântată.
— M-am mutat la New York acum. Lucrez la Miles Media.
— Serios? încep să râd.
— Da!
— O, Doamne, trebuie să stăm la poveşti.
— Da! Ar fi frumos să am o prietenă aici cu care nu lucrez. Să ne asigurăm că facem schimb de numere!
Mă uit în jur şi văd că toţi au ceva de băut.
— Mă duc să mai iau o şampanie!
Cineva mă prinde de cot din spate şi mă întorc. Sunt surprinsă. E italianul înalt, directorul executiv de la *Gasette*.
— Bună! mă salută el şi îmi zâmbeşte cuceritor.
— Bună!
— Cine eşti tu? întreabă el.
Mă încrunt şi întorc privirea spre masa mea. Jameson vorbeşte cu Tristan.
— Emily! răspund neliniştită. El îmi ia mâna şi o sărută.
— Numele meu este Gabriel Ferrara.

— Oh!
— Şi îmi place să cuceresc toate lucrurile pe care k are Jameson Miles.
Fac ochii mari.
Ochii lui negri se opresc asupra buzelor mele.

Inclusiv femeile!Capitolul 18

- POFTIM? MĂ ÎNCRUNT ŞI-MI SMULG MÂNA DIN A LUI. Ce-ai zis?
El afişează un zâmbet sexy.
— încercam doar să spun că eşti superbă! Nu te speria!
— Păi, n-o spune! mă răstesc eu.
El zâmbeşte şi bea din pahar, vizibil amuzat de reacţia mea.
— Cine eşti tu?
— 0 persoană a cărei inteligenţă ai insultat-o cu îndrăzneala ta. La revedere, domnule Ferrara! Pleacă!
Mă întorc cu spatele la el şi-mi ocup locul la bar. Buzele lui mi se apropie de ureche din spate.
— 0 plăcere să te cunosc, Emily! Ne vom reîntâlni. O să mă asigur de asta.
Răsuflarea lui îmi ridică părul pe ceafă, iar pielea trădătoare de pe braţe mi se face de găină.
— Nu te deranja! răbufnesc eu, enervată de reacţia tacă.
Inima îmi bate cu putere. Nu-i de mirare că bietul Jameson e stresat la maximum. Are de-a face cu adevăraţi *tpi pe aici.
Sfinte Doamne, sunt complet zdruncinată!
îmi iau paharul şi mă întorc să discut cu Lauren, deşi sunt cu mintea în cu totul altă parte.
Ticălosul acela nenorocit de Gabriel sabotează compania lui Jameson şi le face avansuri pe faţă femeilor lui.
Femeii lui!

Sunt indignată în numele lui Jameson şi simt nevoia să mă duc să-i spun ce s-a întâmplat, dar nu vreau să-! stresez. Dar poate tocmai asta vrea Gabriel - un război adevărat.
Rahat... Ce nebunie!
De la locul meu de lângă bar, mă uit cum oamenii trec în şir şi-i salută strategic pe membrii familiei Miles la masa lor, de parcă ar vrea să le capteze atenţia. Tristan zâmbeşte şi pare bucuros, iar Jameson şi tatăl lui sunt politicoşi. E foarte vizibil că nu se lasă deloc seduşi sau prostiţi de saluturile şi urările false.
După cea mai lungă discuţie din istorie, mă întorc la Jameson. Mă aşez, iar el mă ia de mână şi o aşază pe coapsa lui.
— Îţi plac oamenii de aici? îl întreb în şoaptă.
El se uită la mine.
— îmi plac oamenii de la masa asta.
Mă uit în jur neliniştită.
— Ce e? întreabă el, simţind că ceva nu e în regula.
— Nimic! şoptesc, mă aplec şi-l sărut uşor pe buze Mie nu-mi plac mai deloc oamenii din jurul nostru.
— Nici mie, dar, câtă vreme mă placi tu, asta e tot ce contează! murmură el.
îi zâmbesc bărbatului meu frumos şi mă aplec să-J şoptesc la ureche:
— E puţin spus că te plac!
El mă strânge de mână.
— Două ore, pe urmă putem pleca! şopteşte el.
— Bine!

Cina s-a servit, suntem la desert, iar ceremonia de premiere urmează să înceapă.
Luminile scad, scena e luminată de un reflector în timp ce se parcurg categoriile. Trebuie să înceapă cu premiile mai mici.
Jameson stă şi se uită la scenă, ţinându-mi mâna lipită de coapsa lui musculoasă. E complet lipsit de expresie şi n-am idee la ce se gândeşte.
Se pricepe atât de bine să îşi ţină emoţiile sub control! Tristan râde şi vorbeşte despre categorii cu ceilalţi manageri de la masă. E complet relaxat şi se simte bine. Cum pot fi doi fraţi atât de diferiţi? Tristan e deschis şi jovial, iar Jameson e închis şi dur, cel puţin, pentru lumea din afară.
Deşi, cunoscând rolul lui Tristan în companie - achiziţiile-, şi el trebuie să fie dur într-o anumită măsură. Poate chiar mai mult decât ceilalţi, pentru că el preia companiile şi le destramă. Mă gândesc o clipă la asta şi mă uit la Jameson. Nu, e imposibil - nimeni nu poate fi mai dur decât el. îmi întorc privirea spre tatăl lui, care are aceeaşi mască oţelită pe faţă în timp ce priveşte scena... Poate că George e aşa.
îmi amintesc copilăria lui Jameson şi felul în care a fast la internat cu fraţii lui în altă ţară. Cum înveţi să fii Nând şi grijuliu când te afli într-un mediu şcolar rece? Mi întreb dacă acesta e motivul pentru care e totul sau nimic cu mine.
Trebuie să-şi dea singur voie să simtă înainte să o ?«tă face şi fizic?
Ar avea sens. Adică, de când mi-a spus că mă vrea, am înaintat în salturi. Cu fiecare atingere, îl

simt că mă lasă şi mai mult să mă apropii. Poate pentru că acum poate verbaliza lucrurile?

Respir adânc şi aplaud când se primeşte un premiu. Gândurile mele sunt departe de acest loc. Sunt concentrată la bărbatul complex de care m-am îndrăgostit şi încerc să-i scot demonii la lumină.

Poate că Jay trebuie să vorbească despre companie. Poate are nevoie de cineva cu care nu trebuie să pretindă că totul este sub control.

E directorul executiv al Miles Media. Membrii familiei aşteaptă de la el să-i îndrume. Se aşteaptă ca el să rectifice lucrurile.

Normal că e stresat.

Reportera din mine vrea să rezolve situaţia, să găsească informatorul şi să lupte ca să revenim în vârf.

îndrăgostita din mine vrea să-l fure pe Jay şi să-l ducă pe o insulă în Bahamas, să-l lase să ducă o viaţă paşnică şi relaxată, în care singurul lucru pentru care trebuie să-şi facă griji e să împingă leagănul copiilor lui.

Copiii lui!

Simt că mi se strânge pieptul şi întrezăresc viitorul alături de Jameson.

Copiii lui vor suporta acest stres? îi vor simţi stresul în atingerea lui?

Probabil că da - aşa fac şi eu.

Doamne, trebuie să-l fac să se relaxeze ca să reziste la toate mizeriile astea! Cum s-o fac? Mă gândesc o clipa f) aplaud automat când se anunţă încă un premiu.

Trebuie să plece din New York. Da, asta e! Un weekewi departe. într-un loc extrem de diferit. Zâmbesc când o idee prinde contur în mintea mea.

— Iar acum principalul premiu al serii, anunţă maestrul de ceremonii, Premiul de Diamant pentru reportaje excepţionale merge către...

Se aud tobele.

Bărbatul deschide plicul şi zâmbeşte, clătinând din cap.

— Măi să fie... Se pare că se schimba garda.

Mulţimea amuţeşte.

— Ferrara Media!

Publicul aplaudă, iar la masa Ferrara toţi explodează în urale. Jameson încleştează fălcile şi bea din pahar.

— Să-i ia dracu'! murmură Tristan pe înfundate.

Toţi de la masa noastră rămân tăcuţi, uitându-ne cum

Gabriel Ferrara urcă pe scenă să primească premiul. Il ridică în aer, iar cei din mulţime râd şi aplaudă când ia microfonul.

— Mulţumesc! începe el şi aruncă o privire prin încăpere. înseamnă foarte mult pentru noi! Cu părere de rău pentru Miles Media, care au câştigat acest premiu timp de 16 ani consecutiv.

Jameson se uită urât la el. îşi trece limba peste dinţi, iar dispreţul îi iese prin toţi porii.

— Cred că putem spune - Gabriel zâmbeşte sarcastic - că în ultimele 12 luni am fost lideri de piaţă prin felul modern în care transmitem ştirile.

Tipul ridică un deget şi adaugă: Acum suntem imperiul mediatic numărul unu în lume.

Publicul aplaudă şi aclamă.

El ridică trofeul în aer.
Cei de la masa Ferrara se dezlănţuie.
— Cred că glumeşti! pufnesc eu, neputând să mă abţin.
Familia Miles se uită încruntată la Gabriel cum stă pe
scenă. Le simt mânia pentru că şi eu o am. O simt crescând în mine ca o boală.
Una e să-ţi pierzi coroana, dar să ţi-o ia hoţul care îţi fură munca e cu totul altceva. Gabriel se înclină şi se aşază din nou la masa lui. Sărută trofeul în timp ce fotografii pozează întruna. Victoria asta va fi mâine în toate titlurile din ţară.
Tăcerea şi furia copleşesc masa noastră. Nimeni nu spune o vorbă.
Mă uit la el în capătul sălii şi-mi vine să-i şterg rânjetul afurisit de pe faţa aia arătoasă.
Şi aşa voi face. *Pregăteşte-te, domnule Gabriel Ferraraf O să te distrugi*
Abia răsuflu în timp ce mă uit la Jameson, care mă aleargă prin Central Park. E şase dimineaţa şi abia răsare soarele. Aleargă foarte repede azi, iar eu îl las.
Înţeleg acum; responsabilităţile lui sunt ceva ce nu poate fi oprit la sfârşitul zilei. Acum o simt şi eu pentru el. Seara trecută, oricât de enervantă a fost, m-a învăţat o lecţie valoroasă despre competitori.
Nu au morală sau teamă, iar asta îi face nişte jucători foarte periculoşi.
Jameson se întoarce şi aleargă înapoi spre mine. întotdeauna are grijă să nu mă piardă din ochi.

A fost tăcut când am ajuns aseară acasă, adâncit în gânduri. Am făcut un duș, am făcut dragoste și atunci s-a relaxat în sfârșit puțin. Am pregătit o gustare și am rămas întinși pe canapea, ținându-ne în brațe, uitându-ne o vreme la un film. Ne-am culcat târziu, dar aveam nevoie de timpul acela împreună ca să ne destindem.

Niciunul nu a vorbit despre decernarea de premii. N-am deschis subiectul deloc - nu era nimic de spus.

Așa stau lucrurile. Oricât am vorbi, nu putem șterge faptul că Ferrara Media a fost premiată pentru înșelătorie.

Mă roade pe dinăuntru; pot doar să-mi imaginez cum îl afectează pe Jameson.

Se oprește în fața mea, gâfâind puternic.

— Ești extrem de înceată în dimineața asta, mă tachinează el.

— Ești tu deosebit de rapid azi. Cred că toporul acela e mare.

El râde, se apleacă și mă sărută.

— Al dracului de mare.

Ne întoarcem și începe să alergăm ușor spre casă.

— Îl anunț pe Alan să se pregătească să-ți ia lucrurile în weekend? întreabă el în timp ce aleargă.

— Apropo de asta...

— Da? gâfâie el, încă epuizat după sprint.

— Am o propunere pentru tine!

El se oprește pe loc.

— Cum ar fi?

Mă întorc și-l iau de mâini.

— Mă mut cu tine cu o condiție.

— Care anume?
Mă privește de parcă deja îl enervează negocierile mele.
— Mă mut cu tine dacă putem pleca din New York în weekenduri.
— Poftim?
— Adică, nu în fiecare weekend, dar destul cât să ne relaxăm, îl lămuresc și ridic din umeri.
— New Yorkul e casa mea. Sunt relaxat. Despre ce vorbești, femeie?
Zâmbesc și încep din nou să alerg.
El mă prinde din urmă.

— -Ce e?E imposibil să te relaxezi aici, Jay! Oraşul e agitat. Energia acestui loc se vede din spaţiu. Sirene toată noaptea, maşini, trafic şi milioane de oameni, toţi mişcân- du-se cu un milion de kilometri pe oră.
El mă priveşte, ascultându-mă.
— Nu trebuie să plecăm departe de oraş. Am aranjat deja o călătorie surpriză pentru noi în weekend.
— De când?
— De ieri?
Mint de îngheţ apele, dar nu contează.
— Gândeşte-te puţin! Stăm în apartamentul tău toată săptămâna şi muncim din greu. Pe urmă, în weekend, punem stop la toate. Fără telefoane, fără internet. Doar noi doi.
— Poftim? Jameson se încruntă, apoi decretează: E imposibil. Trebuie să fiu online permanent, Emily!
— Nu! răspund eu, gâfâind. Ai nevoie să te refaci ca să fii cel mai bun director executiv posibil. Versiunea ta obosită şi stresată nu va mai fi nici pe jumătate.
Alergăm până ajungem la stradă, apoi ne uităm în ambele sensuri şi aşteptăm să traversăm.
— Şi-apoi, spun eu cu răsuflarea tăiată, în felul acesta împăcăm şi capra, şi varza.
— Ce vrei să spui?
— Păi, eu sunt complet îndrăgostită de Jim al meu, bărbatul pe care l-am cunoscut în avion.
El ascultă.

— Şi învăţ să-l iubesc pe directorul stresat care ii ocupă corpul câteodată.
Jameson zâmbeşte în timp ce aleargă, punând în sfârşit totul cap la cap.
— În felul acesta..., gâfâi eu.
Doamne, de ce insist să vorbesc în timp ce alerg?
— În felul acesta, reuşesc să petrec timp cu amândoi.
El mă ia de mână şi mă trage spre el; buzele lui le acoperă pe ale mele şi-mi cuprinde faţa în palme. îşi strecoară limba printre buzele mele, iar sărutul lui e electrizant, sugând atât cât trebuie. Ne sărutăm iar şi iar, apoi îmi pun mâinile pe şoldurile lui. Oare cum arătăm, sărutându-ne la colţul străzii? îl privesc în ochi.
— Ne-am înţeles? întreb în şoaptă? Mă mut la tine?
El îşi trece degetul pe faţa mea.
— Cred că am putea să ajungem la o înţelegere pentru weekenduri.
Zâmbesc.
— Numai pentru că amândoi bărbaţii tăi adoră să ţi-o tragă.
Mă apucă de şolduri şi se împinge în ele. Chicotesc lipită de gura lui în timp ce-mi ţine faţa lângă a lui.
— Eşti un obsedat sexual, Miles! şoptesc eu.
Mă apucă de fund încă o dată, şi se aude un claxon.
— Luaţi-vă o cameră! strigă un bărbat.
Izbucnim amândoi în râs şi traversăm strada în fugă. Îi zâmbesc în timp ce alergăm.
— Ce e? rânjeşte el.

— Nimic! îl plesnesc peste fund, apoi îl anunţ: Ne în- trecem până acasă.
Imediat după asta o rup la fugă.
— Pot să te întrec şi cu picioarele legate! râde el din spate. De fapt, dacă te întrec, te leg.
— Doar dacă nu te leg eu prima! îi strig amuzată în timp ce alerg.
Chicotesc când li aud paşii în spate. Un adevărat stimulent ca să alerg repede.
Cioc, cioc! Bat la uşa lui Tristan.
— Intră! se aude vocea lui gravă.
Bag capul pe după uşă. Tristan stă la birou.
— Intră, Em! mă poftește el şi zâmbeşte. *Em!*
Zâmbesc şi mă aşez la birou. Am decis că o să-l ţin la curent pe Tristan... cu orice. Îl iubeşte pe Jameson şi va decide ce trebuie să ştie Jay şi ce nu!
Ochii lui mă privesc cu o strălucire blândă.
— Ai avut mare succes la părinţii mei aseară.
Zâmbesc.
— Serios?
— Azi-dimineaţă mama a vorbit întruna despre tine. Tristan zâmbeşte în timp ce ţine pixul în mână şi se
învârte cu scaunul.
— Voiam să te ţin la curent cu unele lucruri. El se încruntă.
— OK!
— Vreau să-mi ţin relaţia cu Jameson complet separată de serviciu. Simt că are nevoie de o pauză.
— Sunt de acord. Chiar are!

— Prin urmare, sunt câteva lucruri pe care aş vrea să le discut cu tine.
— Bine! Dă-i drumul!
— Păi, ştii că l-am bănuit pe Hayden?
— Da! se încruntă el.
— Am aflat de la Molly - dar astea sunt doar zvonuri - că Hayden a fost concediat de la *Gazette* în urma unui scandal, pentru că a ascultat telefonul cuiva.
El se apleacă în faţă.
— Cum aşa?
— Se pare - şi, sincer, habar n-am dacă e adevărat, dar Molly mi-a spus că a circulat ceva vreme zvonul - că tipul asculta telefonul lui Keely May şi îi fura ştirile.
— Poftim? strigă el. Glumeşti, naibii?
— Nu!
El zâmbeşte larg.
— E excelent! Asta îmi dă suficientă muniţie.
— Ca să faci ce?
— Ca să-i verific computerele. încă nu le-am verificat. Zâmbesc cu mândrie.
— Să sperăm că o să ne ajute!
— Bună treabă, Em!
Tristan se întoarce pe scaun şi îşi notează ceva. îl urmăresc o clipă.
— Mai era ceva! El ridică ochii.
— Nu i-am spus lui Jameson, dar Gabriel Ferrara mi-a făcut avansuri aseară.
Se schimbă la faţă.
— Ce-a Scut? se răstește el.
— Nu te ambala! mă bâlbâi eu.

— Ce-a spus?
Mă încrunt şi îmi amintesc.
— Eram la bar şi m-a întrebat cine sunt. Credeam că e doar amabil, aşa că i-am spus numele meu.
Tristan mă ascultă încordat.
— Apoi m-a luat de mână, a sărutat-o şi-a zis: „Numele meu e Gabriel Ferrara şi îmi place să cuceresc toate lucrurile pe care le are Jameson Miles”.
Tristan cască ochii la mine.
— Apoi a spus „Inclusiv femeile”.
— Ce dracu'? răbufneşte Tristan. Glumeşti?
Se ridică brusc.
— Dar nu ştiu dacă am înţeles greşit sau..., îngaim eu. Nu vreau să exagerez nimic, dar mi s-a părut că nu e deloc în regulă.
Ochii lui Tristan scapără de furie.
— Şi tu ce i-ai spus?
— I-am spus că îmi insultă inteligenţa şi l-am rugat să plece.
Strâmb din buze a lehamite. Mi se face pielea de găină.
— La dracu'!
Tristan oftează, se întoarce şi bagă mâinile în buzunar, privind pe fereastră adâncit în gânduri.
— Nu i-am spus nimic lui Jameson pentru că simt că exact asta ar vrea Gabriel să fac.
Maxilarul lui Tristan zvâcneşte de furie.
— Vrea să înceapă un război.
— Aşa mi s-a părut şi mie... Altă explicaţie nu cred că există, spun eu în şoapta.

— încearcă să-l stârnească, atacându-l în mod personal.
— Da!
Oftez şi mi se rupe inima pentru Jay.
— Toată noaptea mi-am Scut griji dacă să-ţi spun sau nu!
Tristan întoarce privirea spre mine.
— Să nu-i spui lui Jameson!
— OK!
— Să rămână între noi!
Răsuflu greoi.
— îmi fac griji pentru Jameson, spune el. E pe cale să cedeze.
— Ştiu; o să încerc să-l scot din oraş în weekenduri, să rămână offline. Fac tot ce pot ca să-şi păstreze calmul!
— Bună idee! încuviinţează Tristan şi dă din cap, gânditor. Dacă i-ai fi spus despre Gabriel, ar fi acolo chiar în clipa asta să-l strângă de gât.
Mă ciupesc de rădăcina nasului.
— Ştiu!
— Ai făcut ce trebuie, Emily! mai spune el şi îmi zâmbeşte. Mulţumesc că mi-ai spus!
Il privesc în continuare.
— Nu-mi place să nu-i povestesc, dar simt că trebuie să-l protejez de lucrul ăsta. Gabriel nu încearcă decât să-l atâţe.
— Sunt de aceeaşi părere, încuviinţează el. Mersi, o să mă apuc de treabă! Poţi să-mi faci o favoare şi să încerci să afli cât mai multe despre viaţa personală a lui Hayden? Pe unde îşi petrece timpul liber, ce parteneră are, genul ăsta de lucruri.

— OK, mă ocup!
Mă ridic şi plec din biroul lui, apoi mă duc spre biroul lui Jameson şi bat la uşa.
— Intră! se aude vocea lui gravă, catifelată.
Deschid uşa şi-l văd pe bărbatul meu frumos stând la birou. El zâmbeşte călduros când mă vede şi bate cu palma în poala. Incui uşa şi mă aşez în braţele lui, apoi îl sărut.
— Bună, şefule!
El îmi mângâie coapsa. îşi lipeşte gura de gâtul meu şi îambesc, apoi îl văd.
Un pahar de whisky pe jumătate gol stă pe birou.
Mă ut la ceas.
— E ora şapte, Jameson.
El dă ochii peste cap şi mă împinge la o parte.
— Aveam nevoie de ceva să mă calmez. Nu începe naibii, Emily!
— OK! şoptesc eu. Eşti în regulă?
— Sunt bine! se răsteşte el şi se întoarce la birou.
— Mai sunt trei zile până plecăm în weekend, îi spun încet.
Telefonul îi sună, iar el se uită la ecran.
— Abia aştept! Acum trebuie să răspund. Ne vedem diseară!
D sărut uşor, iar el răspunde la telefon. Vocea lui capătă instantaneu tonul autoritar pe care îl foloseşte cu toată lumea.
Stau în uşă şi-l privesc în timp ce ascultă. Ia distrat paharul şi bea o gură înainte să spună ceva.
Mi se strânge inima.
Mulţi directori executivi stresaţi s-au trezit pe fundul unei sticle de whisky Blue Labei.

Te rog, nu *al meu...*
Mă uit vinovată în jur şi apoi în jos, la telefon, pe urmă scriu în bara de căutare „plecări în weekend cu buget limitat”.
— Doamne! oftez eu. Unde să-l duc?
— Tot despre asta vorbeşti? întreabă Aaron.
Molly se apropie uşor cu scaunul şi se uită peste umărul meu.
— Vreau să-l duc într-un loc care să nu poată fi cum părat cu bani. Strâmb din buze şi mă gândesc: Trebuie sa fie ceva cu adevărat special.
Aaron chicoteşte.

— Ce e *special* pentru tine şi ce e *special* pentru Jameson Miles ar putea fi lucruri diferite.Chestia e că, atunci când e în apartamentul meu, se detaşează de felul lui de-a fi. Vreau să-şi dea seama că nu e nevoie să locuim în apartamentul său luxos ca să fim fericiţi.

— Eşti nebună de legat! oftează Molly. Ce n-aş da să locuiesc eu în apartamentul său luxos! Oricine s-ar simţi ca peştele-n apă acolo. Când ne inviţi la tine, scârbă ce eşti?

— Exact! râde Aaron,

— Hm.

Mijesc ochii şi mă gândesc.

— Dar cu cortul? întreabă Molly.

întorc privirea spre ea.

— O, dar nu avem cort şi alte lucruri, şi nu am timp să le cumpăr.

— Eu am de toate. Poţi să le împrumuţi pe ale noastre. Michael şi copiii se duc tot timpul cu cortul.

Mă uit la ea o clipă.

— Crezi că a mai fost cu cortul vreodată?

— Hm... în mod sigur, *nu*| Aaron face ochii mari ca să-şi sublinieze ideea: Nimeni nu merge cu cortul de bunăvoie.

Mă cuprinde nerăbdarea.

— Serios? Putem să-ţi împrumutăm lucrurile? Nu te superi?

— Deloc! Ia-le! Michael şi copiii pleacă în Dallas vineri să stea o săptămână la părinţii lui. Nu le vor folosi.

— Poate!

Zâmbesc când ideea începe să prindă contur.

— Dar maşină? gândesc cu voce tare.

— Ia camioneta lui Michael, Bessie! Oferă-i o experienţă â la *Oamenii mlaştinii*[1].
~ Chiar? rânjesc eu, imaginându-mi-l pe Jameson în- tr-o camionetă.
— Da, e o rablă ordinară, dar te poţi baza pe ea!
Aaron clatină dezgustat din cap.
— încerci să-l sperii intenţionat?
— Nu, încerc să-l aduc cu picioarele pe pământ!
Zâmbesc şi mă străbate un val de încântare.
— O să cadă de la înălţime; asta-i sigur, rânjeşte Aaron.
Râd şi încep să caut zone de campare.
— O să fie foarte distractiv!
Vineri după-amiază, intru cu maşina în parcarea subterană a clădirii lui Jameson cu un zâmbet imens pe faţă. Am râs tot drumul până aici de la Molly de acasă. L-am sunat pe Jay şi i-am spus să aştepte la uşă când vin să-l iau.
Ajung după colţ şi-l văd aşteptând acolo cu Alan şi bagajele noastre. Mă vede şi se schimbă la faţă. Claxonez şi ţopăi pe scaun, oprind camioneta Bessie în dreptul lui.
Cu o expresie îngrozită, se apropie de mine, iar eu cobor geamul.
— Mergi cu mine? îl întreb.
— Ce dracu' e asta? icneşte el.
— Asta e Bessie, îl lămuresc, zâmbind mândră.
Alan îşi acoperă gura ca să nu râdă în hohote.
— Poftim?
Jameson se încruntă, uitându-se la camioneta imensa şi hodorogită de un albastru-deschis. îşi întoarce privirea spre mine.

— Urcă, Miles! îl invit, zâmbindu-i în timp ce ridic din sprâncene. Te duc cu cortul!

Capitolul 19

SE HOLBEAZĂ LA MINE ŞI NU-ŞI GĂSEŞTE CUVINTELE.

Alan lasă capul în jos şi izbucneşte în râs.

James mă priveşte fix şi parcă îngrozit.

Râd în hohote de figura pe care o face. Parchez camioneta şi sar afară, începând să urc bagajele în spate.

— Doar nu vorbeşti serios! se bâlbâie Jameson.

— Extrem de serios!

El măsoară din priviri camioneta veche şi paradită.

— Maşina asta îngrozitoare nici măcar nu respectă normele tehnice.

— Nu e maşină - e camionetă. Zâmbesc şi închid portbagajul, apoi îi reamintesc: O cheamă Bessie.

Jameson stă cu mâinile în şold. Se uită la Alan, care rade în hohote.

— Nu-i amuzant deloc, Alan! izbucneşte el. Eu nu merg cu cortul, Emily. Cu siguranţă ştii asta. Cum Dumnezeu ţi-a venit ideea asta trăsnită? Asta nu mă rela- leazâ absolut deloc. Simt cum îmi creşte tensiunea cu fiecare secundă.

Alan lasă capul în jos, incapabil să se oprească din hohotele de râs.

— Iartă-mă, şeful, dar e cea mai amuzantă chestie pe care am văzut-o vreodată! Pot să fac o poză pentru Tris? întreabă el.

— Sigur că nu! pufneşte Jameson. Şi acum taci, altfel te pun să vii cu noi!

Alan îşi muşcă buza de jos, căznindu-se să-şi stăpânească râsul.
— De ce e nevoie să luăm... Se opreşte ca să găsească un cuvânt potrivit: Gunoiul ăsta?
— Pentru că ne vom deconecta.
— Emily Foster, asta nu e deconectare! Asta e o reţetă sigură pentru o moarte instantanee.
Mă pleoştesc pe scaun şi mă schimonosesc.
— Ai promis! Sunt trei zile, Jameson, apoi mă întorc şi mă mut la tine.
El îşi pune mâinile în şold şi dă ochii peste cap, şi aşa ştiu că l-am convins. într-adevăr, a promis.
Apăs pe claxon, iar el se apropie pe partea şoferului şi deschide portiera.
— Ce faci? îl întreb, încruntată.
— Conduc!
— Ştii măcar să conduci cu schimbătorul montat |* coloana de direcţie?
— Poftim? întreabă el, încruntat.
Arăt către schimbătorul de pe volan.
El se strâmbă.
— E legal să conduci aşa ceva?
încep să râd.
— Da!
— Atunci coboară! Conduc eu!
Mă dă jos din maşină, iar eu o ocolesc rapid şi uit f*
i

locul pasagerului.

Jameson urcă şi verifică vitezele cu o expresie extrem de concentrată. Eu şi Alan ne privim râzând şi-l aşteptăm să înveţe.

— OK, m-am prins! răspunde Jameson Miles, dependentul de control.

— Să mergem! îl îndemn aproape cântând. Claxonează pentru Alan!

Jameson îmi aruncă o privire serioasă, iar eu fac semnul pentru „apasă claxonul” pe care îl făceam spre camioane în copilărie.

— Emily, nu ştiu ce înseamnă asta, dar e un mod sigur de a te trezi aruncată în portbagaj.

Alan izbucneşte din nou în râs, iar eu sar pe banchetă, încântată.

— Pa, Alan! strig eu. Alan îmi face cu mâna.

Jameson se opreşte şi-l strigă pe Alan prin geamul deschis.

— Să ai telefonul încărcat! O să fii nevoit să vii să ne » de pe marginea drumul după vreo treizeci de kilometri când o să se strice maşina!

Eu şi Alan râdem din nou şi, în timp ce el ne face cu «ana, Jameson scoate maşina din garaj cu zvâcnete.

Ajungem ta porţile de control, dar maşina e prea înaltă, » nu poate ajunge cu cartela.

— Dracu' să-l ia de gunoi! bombăne el pe înfundate, ?rind maşina şi coborând să deschidă porţile.

Apropie cartela, iar porţile se deschid încet. Jameson ore înapoi în maşină şi tur&ază camioneta, iar aceasta anulează în salturi pe alee, scrâşnind atunci când se «fcimba vitezele.

— Fir-ar ea de treabă! exclamă Jameson şi se strâmba. A cui e mizeria asta, de fapt? întreabă el când intrăm în traficul din New York.

— A lui Michael, soţul lui Molly.

El întoarce ochii spre mine.

— E idiotul acela nenorocit care a luat o supradoză de Viagra şi a trebuit să-l duceţi la Urgenţe?

— El e! îi confirm, zâmbind.

— Normal! murmură Jameson, în timp ce conduce. OK, unde mergem?

Deschid harta pe telefon.

— OK... Trebuie să ajungem pe şoseaua interstatala

El se uită curios la mine.

— Mergem la High Point State Park, New Jersey.

— Unde? întreabă el, tot o încruntătură. Ce nai!» găsim acolo?

— Pe mine. Zâmbesc şi mă aplec să-l sărut pe obraz, adăugând: Nu găsim nimic în afară de mine.

El zâmbeşte cu ochii la drum, îşi strecoară mâna pe coapsa mea şi mă strânge.

— Noroc că eşti slăbiciunea mea, nu-i aşa?

Un zâmbet imens mi se lăţeşte pe chip. Chiar facr chestia asta.

— în mod sigur.

Mă aplec şi încep să-l sărut pe obraz.

El se strâmbă.

— încetează! E şi aşa destul de greu să o conduc pr Bitchy[2].
— O cheamă Bessie, nu Bitchy.
Jameson rânjeşte.
— Să vedem dacă ne duce acasă întregi, bine? Două ore mai târziu, vedem indicatorul de intrare în High Point State Park. E un drum de pământ, iar Jameson mă priveşte nedumerit.
— Ăsta e?
Ridic din umeri, simţindu-mă deodată puţin neliniştită.
— Aha! Mă uit în jur, apoi îngaim: Aşa cred! Trebuie neapărat ca weekendul ăsta să meargă bine;
vreau să ne distrăm şi să ne relaxăm. În adâncul sufletului ştiu că, dacă Jay nu-şi ţine sub control stresul la serviciu, s-ar putea să-l pierd. Nu pot trai pe termen lung cu temperamentul lui.
ieşim de pe şosea şi înaintăm pe drumeag. Rămânem tăcuţi cât urmăm poteca. Studiez harta pe telefon.
— Aici arată că trebuie să mergem până la capătul drumul şi să o luăm la dreapta.
— OK! răspunde el în timp ce camioneta saltă peste denivelări. îşi întoarce privirea spre mine şi mă întreabă, ca pentru a se asigura: Eşti sigură că e aici?
Ridic din umeri.

2 „Rea, răutăcioasă” (în engleză în original) (n. tr).

— Asta scrie aici.
Copacii sunt înalţi şi blochează ultimele raze de soare.
— Am văzut un documentar făcut aici cândva, spune Jameson, concentrându-se la drum.
— Ce documentar?
— Despre *The Blair Witch Project*\ murmură el sec.
Film american de groază, unul dintre cele mai de succes 51me independente din toate timpurile. Scenariul relatează po- **stea a trei studenţi care au dispărut în pădurile Black Hills de Burkittsviile, Maryland, în 1994, în timp ce realizau un fcnimentar despre o legendă locală numită *Blair Witch* (n. red.).
Mă apucă râsul în timp ce înaintăm prin pădure. Ce naiba a fost în capul meu? Până şi eu încep să mă sperii.
Trecem de un loc de campare pe stânga şi coborâm dealul. Vedem un cort mic şi doi adolescenţi care stau lângă foc. îi privesc când trecem pe lângă ei.
— Arată de parcă se distrează, comentez şi îi zâmbesc lui Jameson.
— Urmează să intre în cort şi să şi-o tragă pe rând, bombăne el. E singurul motiv pentru care ar veni aici.
Rânjesc.
— Vrei să nu mai fii atât de pesimist? Sunt trei nopţi în care putem fi singuri, fără nimeni în jur.
El dă din cap şi se încruntă, gândindu-se la ceva.
— Unde sunt băile? Se uită la mine, ca să se asigure: Avem baie proprie, nu-i aşa?
— Păi...
Mă opresc.

— Păi, ce? se răstește el. Eu nu stau dracului
într-un loc iară baie, Emily!
— Sunt băi.
întorc harta de pe telefon şi încerc să aflu unde suni
băile faţă de cort.
— A, da, iată-le! La mică distanţă de mers pe jos.
— Mers? Jameson mă privește îngrijorat şi
întreabi Ce înseamnă *mers?*
O, fir-ar, e mult de mers, dar încă nu-i spun trea!» !
asta! Sunt şanse să se întoarcă din drum.
— E aproape, nu-ţi face griji! îl mint eu. j
Ajungem la poalele dealului, iar drumul se bifurcă, k
faţă e un lac, iar lumina soarelui începe să dispară.
Zâm besc încântată.
— Ia-o la dreapta!
El întoarce cu grijă şi mai mergem puţin.
— Ar trebui să fie chiar aici.
— Unde? se încruntă el.
— Parchează oriunde!
— Ce vrei să spui?
Jameson întoarce ochii spre mine.
— Ne instalăm oriunde vrem.
— Cum, adică - Jameson se strâmbă, uitându-se
în jur - pe pământ?
încep să râd.
— Te aşteptai la podele cu parchet de stejar?
El dă ochii peste cap şi parchează, eu cobor şi mă
plimb pe marginea apei.
— Ce faci? întreabă el.
— Caut un loc bun să ne instalăm. Trebuie să fie
înalt şi plat.

— De ce înalt? întreabă el, privind în jur.
— în caz că plouă.
Se uită la mine, înspăimântat.
— Nici să nu spui aşa ceva!
— Repede, trebuie să ne punem pe treabă!
— De ce?
— Se întunecă. Rămânem fără lumina soarelui.
El se uită spre cer.
— Avem lumini?
— Avem o lanternă şi lămpile acelea care se pun pe cap.
— Doamne sfinte! pufneşte el şi începe să scoată în grabă bagajele din spate. Nici nu mă gândesc să port nişte nenorocite de lanterne pe cap în experimentul ăsta stupid de om contra naturii. E destul de rău şi când se vede.
Râd şi iau cortul din sac, apoi încep să-l desfac. îi întind mătura.
— Dă mizeria la o parte!
El se uită la mine, complet pierdut.
— Ce?
— Dă mizeria la o parte; curăţă locul pentru cort! Nu trebuie să fie beţe sau alte chestii dedesubt.
— Să mătur pământul, repetă el.
— Da, Jameson! Grăbeşte-te, altfel o s-o faci pe întuneric!
— Isuse Hristoase... Acum chiar le-am auzit pe toate, bolboroseşte el şi începe să măture. Cine naiba măturа pământul?
— Cei care campează.

Rânjesc şi deschid instrucţiunile, apoi îmi pică faţa. Instrucţiunile arată de parcă trebuie să construim un reactor nuclear. Fir-ar, Molly a spus că o să fie uşor de instalat.
OK... Mă rog! O să fie bine!
încep să intru în panică pe dinăuntru.
Nu ne ducem acasă!
întind cortul şi aud un pocnet.
— Au!
Mă concentrez şi scot beţele din pungă.
Mai aud un pocnet.
— Ce naiba? strigă el.
— Ce e?
— Gângăniile astea sunt din *Jurassic Park,* îmi explică Jameson şi dă din mâini să le alunge. Nicio gânga- nie nu e atât de mare!
Mă întorc la instrucţiunile mele.
OK, scrie că băţul ăsta intră aici...
— Aaa! strigă el şi se plesneşte peste braţ. Mă îmbolnăvesc dracului de malarie aici, Emily!
Dau ochii peste cap.
— Nu mai fi copil!
Pun băţul în locul potrivit.
— Poţi să apuci tu colţul şi să-l întinzi, te rog?
El dă din mâini, apoi prinde colţul cortului şi-l întinde. Soarele tocmai apune.
— Du-te puţin mai în spate! îl rog.
El se plesneşte peste picioare.
— Duceţi-vă dracului! şopteşte el şi flutură mâinile, încercând să alunge ce-o fi vrând sa alunge.
— Dă-te mai în spate!

El merge mai în spate, se împiedică de o piatră şi cade într-un tufiş.
— Ah! strigă el. -Oh!
Izbucnesc în râs şi dau fugă să-l ajut.
— Ce fel de nebun nenorocit face aşa ceva de distracţie? bombăne el, ieşind din tufiş.
— Noi doi! spun eu, râzând.
— Nu e distractiv, Emily! pufneşte el, ştergându-se de praf. E un iad într-o zonă hidroponică de înmulţire a gân- gâniilor mutante. Ceva îl ciupeşte din nou, aşa că se plesneşte peste gât.
— Futu-i! îi şopteşte el insectei.
— Pentru Dumnezeu, ia sprayul de insecte, prinţeso! E în geanta cu provizii din maşină.
— Avem spray de insecte? Se uită fix la mine şi bombăne: Acum îmi spui, după ce am pierdut deja doi litri de sânge?
Jameson aleargă spre camionetă şi aud sprayul pulverizând iar... şi iar... şi iar... şi iar.
— îmi păstrezi şi mie un pic? ¡1 strig.
— Aici e om contra natură. Fiecare este pentru el. Tu nu te uiţi la *Survivor!* Te votez să pleci de pe insulă în seara asta! strigă el, după care îl apucă o criză de tuse şi dă din mâini isteric. Ce naiba e în chestia asta, de fapt?
— Otravă! Fac ochii mari când adaug: Ca să omoare insectele.
El se întoarce grăbit.
— Grăbeşte-te cu cortul! poruncşte el. Ce durează atât de mult?
— Ridică-l tu dacă eşti atât de bun! răbufnesc eu.

— Bine!
îmi ia instrucţiunile şi se uită o clipă la mine, apoi la cortul întins. întoarce foaia pe dos şi răsuceşte gâtul.
— Păi, acum are logică!
— Are? întreb, încruntându-mă. Eu n-am reuşit deloc să le descifrez.
— Nu sunt instrucţiuni ca să instalezi un cort - e o hartă ca să evadezi din Alcatraz.
Izbucnesc în râs.
— Ce e amuzant? strigă el. Nu e nimic amuzant în situaţia asta, Emily!
El întoarce foaia pe spate, apoi pe faţă, apoi pe spate. Ne încruntăm amândoi, uitându-ne la ea.
— OK, acum înţeleg!
— Da? întreb eu plină de speranţă.
— Nu, nu înţeleg! Găsim un hotel.
— Jameson! îl rog. Am vrut să facem împreună ceva ce n-ai mai Scut niciodată cu o fostă iubită. Am vrut să facem ceva pentru prima dată împreună. Fă-mi pe plac, nu vrei?
El respiră greoi. Il iau de mâini.
— Ştiu că nu eşti obişnuit cu asta, dar intenţia mea e să te scot din zona ta de confort. Chiar vreau să facem asta - e important pentru mine. Cam la fel de inconforta- bil mă simt eu în apartamentul tău luxos.
— Imposibil! Se uită în ochii mei, apoi răsuflă înfrânt: Bine!
începe să studieze din nou instrucţiunile; lumina se estompează, aşa că mijeşte ochii ca să vadă.
Mă duc la cutia cu provizii şi iau cele două lanterne de pus pe cap. îi pun lui una, apoi îmi pun şi mie. Le

aprind. El se uită la mine şi pare lipsit de expresie, îmi acopăr gura când mă apucă râsul, iar el continuă să citească.
— OK, spune că beţele sunt într-un sac separat, spune el.
— Le am.
— Şi trebuie să fixăm colţurile cu pene.
— Am făcut asta deja.
îl mângâi pe spate şi pe fund. El îmi dă mâna la o parte.
— Trebuie să punem beţele la capete şi să le ridicăm. -OK!
Mă întind să-l sărut.
— Emily!
Se uită la mine, iar lanterna pe care i-am fixat-o pe frunte îmi bagă lumina în ochi.
— Miros ca o groapă de deşeuri toxice de la otrava pentru insecte şi nu m-am simţit niciodată mai puţin sexy. Nu ra-aş mira dacă mi-am otrăvit şi scula ca pe o buruiană.
Izbucnesc în râs.
— Niciodată nu o să încetezi să fii sexy în ochii mei, iar scula ta e mai degrabă un copac, nu o buruiană.
El ridică din sprâncene, neimpresionat. Râd în hohote, fără să mă pot opri. Chiar arată ridicol. Vreau să fac o poză pentru Alan, dar ştiu că ar lua-o razna. Şi aşa e pe muchie.
— OK, hai să ne apucăm s-o facem, pe urmă putem umfla patul! îl anunţ cu un zâmbet.
Lui îi pică faţa.
— Trebuie să umflăm patul?

— Da! Trebuie să-l umfli cu gura, îl tachinez eu. încep să râd.
— Nu, nu e nevoie! Te tachinam doar. Avem o pompă. El îşi pune mâinile în şold şi se holbează la mine o
clipă.
— Jameson! Zâmbesc cald.
— Weekendul acesta e un simbol al relaţiei noastre. Te aştepţi să renunţ la tot ce cunosc ca să trăiesc într-o lume care îmi este cu totul străină.
El mă fixează.
— Nu îţi cer decât trei zile. Ţopăi pe loc în timp ce adaug: Te rog! Poţi să faci asta... pentru mine?
El se ciupeşte de nas şi ştiu că aproape l-am convins. Mă întind spre el şi-i sărut buzele mari.
— O să mă revanşez! Promit!
— Bine! se răsteşte el, se apleacă, ia instrucţiunile şi începe să le recitească. Dă-mi cel mai lung băţ!
Două ore mai târziu, cortul e în sfârşit instalat. Patul *e* gata, iar eu aşez două scaune pliante.
— Vino şi stai lângă mine! Zâmbesc şi deschid o sticlă de vin roşu.
El se aşază lângă mine şi îi întind un pahar. Am adus două pahare de vin. Ştiam că dacă îl pun să bea dintr-un pahar de plastic s-ar fi sfârşit totul.
El stă pe scaunul pliant şi-mi ia paharul, iar eu zâmbesc şi-l ridic pe al meu.
— Pentru o evadare reuşită din Alcatraz!
El rânjeşte, ia o gură de vin şi priveşte prin întuneric.

— OK, şi acum ce facem?
— Asta e tot!
— Asta e tot?
Se încruntă.
— Da... Stai pur şi simplu aici.
— Şi ce fac?
— Te relaxezi!
— Oh!
Se uită în jur la pădurea întunecată şi soarbe din vin, iar eu îmi muşc buza de jos ca să nu râd. Acum e întuneric de-a binelea, iar pădurea începe să prindă viaţă odată cu animalele. Din depărtare se aud ecouri.
El e complet terorizat pe dinăuntru, dar se abţine. Dă capul pe spate şi goleşte paharul, apoi îl întinde să-l reum- plu imediat.
— Ce faci?
— Mă fac muci ca să nu-mi amintesc că m-a mâncat un urs. Clatină din cap şi adaugă: E singura cale.
Eu râd.
— Suntem în deplină siguranţă, Jameson!
El face ochii mari.
— Exact asta a spus Daniel chiar înainte să dispară.
— Cine e Daniel?
— Daniel din *Blair Witck*... Ai văzut filmul? murmură el sec şi priveşte în jur.
— Nu! rânjesc eu.
— Poate e mai bine nici să n-o faci. Se uită către pădure şi remarcă: E tulburător de familiar.
Râd şi mă ridic de pe scaun.

— Mă duc la toaletă!
— Poftim? Se ridică grăbit în timp ce mă chestionează: Unde e toaleta?
— Mai sus, pe potecă. Se schimbă la faţă.
— Nu poţi să te duci singură acolo. E periculos!
— Nu! Nu e! Vii cu mine?
— Poftim? Se încruntă.
— Hai, Jay!
— Nu, nu părăsim zona de campare! Nu vreau să mă plimb pe aici.
Zâmbesc şi mă uit spre lac. Lumina lunii dansează pe apă.
— În regulă!
Mă ridic, îmi scot cămaşa şi-mi trag chiloţii jos.
— Ce faci?
— Baie în pielea goală.
— Poftim?
El se uită la apa neagră.
— Nu... nu faci asta! îţi interzic!
îmi scot sutienul şi i-l arunc în cap, iar el şi-l dă jos.
— Emily!
împing chiloţii cu piciorul.
— Ai înnebunit naibii de tot? şopteşte el.
— Poate!
Aruncă o privire în jur.
— Oricine ar putea să ne vadă.
Zâmbesc şi alerg spre marginea apei.
— Vii, fricosule?
înaintez în apă până la coapse.
— Eşti nebună de legat? strigă el de pe margine.
Il stropesc cu apă.

— Intră, laşule!
El îşi trece mâinile prin păr, cuprins de panică.
— Emily, nu suntem în siguranţă!
— Suntem mai în siguranţă decât în New York, Jay! Haide... Trăieşte şi tu puţin!
El se uită în stânga, apoi în dreapta şi încleştează pumnii pe lângă corp.
— Jay, hai, iubitule!
Zâmbesc şi mă scufund în apă.
— Te apăr eu! îi promit.
El închide ochii. Vrea să intre - ştiu că vrea.
— Haide! îl îndemn în timp ce înot, râzând. Apa e grozavă!
Clătinând din cap, îşi scoate cămaşa şi o aruncă într-o parte. Râd şi plutesc pe spate. El începe să meargă prin apă.
— Scoate-ţi chiloţii!
— în niciun caz nu-mi ofer scula drept momeală pentru vreun nenorocit de ţipar! strigă el.
Se apropie de mine şi mă ia în braţe. Apa e rece şi re- vigorantă, şi-l cuprind cu braţele pe după gât. Lumina lunii străluceşte în valuri, iar el zâmbeşte şi mă sărută uşor.
— Eşti nebună, Emily Foster!
— Şi te iubesc! îi zâmbesc, apoi adaug: Pare o nebunie... E înnebunitor de bine.
— Ar fi bine s-o faci, zice el şi îşi atinge buzele de ale mele.
îmi înfăşor picioarele pe talia lui şi-i trag puţin chiloţii în jos.

— Am stabilit asta deja. Acum fute-mă, Băiatule din Lac, până nu-ţi mănâncă cineva cămatul, şi nu mă refer la mine!
El rânjeşte din nou cu buzele lipite de ale mele şi mă apucă de fund.
— Taci! Strici momentul!
Pic!
Pic!
Pic, pic! Prin somnul profund, aud ploaia care ne stropeşte cortul.
Pic, pic, pic! Devine mai intensă.
— La dracu', să nu-mi spui! şopteşte Jameson lângă mine.
Bum! se aude tunetul: Tresărim amândoi speriaţi când pădurea se luminează.
— Nu vorbeşti serios! murmură el prin întuneric.
Stau cu spatele la Jay şi-mi muşc buza ca să nu râd. A făcut o adevărată criză când am urcat în pat în sunetul enervant al animalelor din pădure - de fapt, a făcui vreo zece crize.
Asta o să fie cireaşa de pe tort!
Ploaia începe să cadă cu putere, iar tunetul bubuie în mod repetat.
— Ei, asta-i al dracului de grozav! pufneşte el.
Zâmbesc şi mă întorc cu faţa spre el.
— E în regulă! Corturile sunt impermeabile. Culcă-te la loc!
Cortul e luminat întruna de un alb strălucitor când fulgerele scapără pe cer.
El se ridică în capul oaselor şi pipăie cortul pe întuneric. Scotoceşte multă vreme în patru labe.
— Ce faci?

— Caut afurisita de lanternă!
Râd zgomotos.
— Cum de ţi se pare amuzant? Absolut nimic la nenorocirea asta nu e amuzant, Emily!
Găseşte lanterna într-un târziu şi o pune pe cap, apoi o aprinde şi se uită la mine.
Are părul vâlvoi şi o ia în toate direcţiile, iar ochii sunt mari şi disperaţi.
Neputând să mă abţin, mă apucă o criză nestăpânită de râs.
-Cee?
— Dacă te-ai...
Trebuie să tac pentru că râd prea mult.
— Dacă te-ai vedea cum arăţi!
El rânjeşte, apoi un fulger e atât de aproape, încât sună de parcă a lovit un copac chiar lângă noi.
— 0 să murim dracului în seara asta, se bâlbâie el, cuprins de panică.
Ploaia cade întruna, dar trag fermoarul cortului. Ne uităm amândoi la potopul apocaliptic.
Toarnă cu găleata, aşa că trag la loc fermoarul.
— E în regulă! Cortul e impermeabil şi trebuie să încercam să dormim cu tot zgomotul ăsta.
— Ţi-ai pierdut naibii minţile? strigă el. Cum poţi să dormi în condiţiile astea?
— Eu... aş putea.
Mă întind la loc şi trag sacul de dormit peste mine.
Zâmbesc când îmi amintesc criza pe care a făcut-o Jameson mai devreme pentru că nu mă putea atinge prin sacul de dormit. După o caznă de o oră, a desfăcut arabii saci, a pus unul sub noi şi unul

deasupra ca să ne putem ţine în braţe când dormim. E extrem de drăguţ!
Cortul începe să se legene într-o parte şi-n alta când furtuna se înteţeşte.
— La dracu'! Iar începe! murmură el şi se uită la tavanul cortului.
Un capăt al cortului e ridicat de vânt, iar Jameson sare să îl ţină la pământ.
Izbucnesc din nou în râs.
— Nu mă ajuţi! striga el.
Sar în sus, râzând cu poftă, şi îi iau jacheta, începând să o îmbrac.
— Ce faci? mă întreabă încruntat.
— Trebuie să înfig penele cu ciocanul, îl lămuresc în timp ce îmi pun lampa pe cap.
El rămâne cu gura căscată de spaimă.
— Poftim?
— E singurul mod prin care ne putem asigura că o şi rămână cortul în picioare.
— Nu te duci afară! E periculos! şopteşte el mânios.
— Cineva trebuie s-o facă! zic şi iau ciocanul.
El îmi smulge ciocanul din mână.
— Asta o să-mi pună dracului capac!
Râd în hohote.
— Adio, Emily! îmi spune Jameson şi trage fermoarul Mi-a făcut plăcere să te cunosc!

— Şi, zicând acestea, dispare apoi în furtună.De asta eşti tu directorul executiv.
Chicotesc şi aud bufniturile în timp ce Jameson bate penele cu ciocanul.
Ploaia curge acum nestăpânită, iar vântul e aprig. Sincer, care erau şansele?
Fir-ai sa fii de vreme!
Trag fermoarul şi mă uit afară prin ploaie. Jameson se luptă să ţină piept vântului în timp ce se apleacă şi loveşte penele cu ciocanul, cu lampa de pe cap la locul ei. E murdar de noroi şi ud leoarcă. Mă apucă din nou un râs nestăpânit şi, neputând să mă abţin, iau telefonul şi îi fac câteva poze. în mod sigur, într-o bună zi, o să i se pară amuzant!
După zece minute, intră în cort. Gâfaie, e ud şi acoperit de noroi din cap până-n picioare. Iau un prosop şi încep să-i usuc părul. îi scot bluza şi-i dau jos pantalonii de trening.
— Usucă-te! O să se oprească în curând! îi spun, încercând să-l calmez.
Sunetul ploii e asurzitor deasupra, iar el se şterge singur.
Caut în geantă şi-i găsesc haine uscate, iar cortul începe din nou să se legene în timp ce Jameson ţopăie pe jumătate ud, încercând să se îmbrace.
Cortul se ridică din nou.
— Să te ia naiba! se răsteşte el.
0, Doamne - e de-a dreptul îngrozitor!
Auzim o ruptură puternică în acoperiş şi facem ochii mari.
— 0, nu, cortul! şoptesc eu. Nu-l putem strica; e al lui Michael!

— îi cumpăr eu amărâtului un cort. Porcăria asta e intolerabilă! bolboroseşte el.
Prr! Cortul se rupe în două.
— Ah! strig eu, iar lucrurile încep să zboare peste tot, luate de vânt.
Mă arunc la pământ şi încerc să arunc totul în bagaje.
Un fel de cureluşă a sănătăţii mintale se rupe în el şi, cu mâinile în şold şi capul dat pe spate, izbucneşte în râs.
— Nu e nostim. Du bagajele la maşină! îi strig.
El râde... şi râde... şi râde.
Mă străduiesc să păstrez telefoanele uscate şi alerg la maşină cu bagajele.
— Jameson! urlu eu. Fă ceva!
El se întoarce spre mine, mă ia în braţe prin ploaia torenţială şi mă sărută. Lanternele de pe capul nostru se lovesc: încep să râd şi eu.
— E ridicol? şoptesc eu.
— Hotel?
— Te rog!
— Bună ziua! o salut zâmbitoare pe recepţionista de la centrul de turism. Aveţi vreo pensiune disponibila pentru două nopţi, vă rog?
Femeia de la birou continuă să tasteze.
Am rămas la un hotel oribil noaptea trecută, iar Jameson refuză să mai stea acolo. A spus că rămânem tot week- endul doar dacă găsesc un loc cât de cât decent în care să stăm în următoarele două nopţi. E pe afară, căutând cafea pentru noi. Ploaia s-a dus şi, la un moment dat, trebuie să ne întoarcem şi să luăm echipamentul de campat după

furtuna ca-n *Armagedon* de azi-noapte. Ne-am luat doar **lucrurile** şi am plecat. Oricum nu aveam ce face în toiul nopţii ic asemenea condiţii.

— N-am decât o fermă. Femeia continuă să tasteze în timp ce citeşte: Proprietatea se numeşte Arndell.

0 ascult încruntată.

— E disponibilă pentru două nopţi şi o puteţi lua la preţ redus dacă vreţi.

Zâmbesc. îmi place că i se pare c-aş avea nevoie de reducere.

— OK, sună bine! Mulţumesc!

Îi întind imediat cârdul de credit al lui Jameson, iar ea pregăteşte documentele.

— Aici sunt cheile, spune şi îmi întinde o hartă. Coborâţi pe Falls Road, iar proprietatea are drum separat pe partea dreaptă.

— 0, cât de mare e?

— Casa se întinde pe o mie două sute de metri pătraţi. Terenul e superb. Casa e puţin dărăpănată, dar locul e de-a dreptul uluitor.

Zâmbesc.

— Grozav, OK!

Mă întorc ţopăind la camionetă şi-l văd pe bietul meu birbat şifonat. Arată de parcă a trecut prin iad şi, destul de amuzant, cred că nu l-am văzut niciodată mai relaxat. E ca şi cum cureluşa sănătăţii mintale care s-a rupt în el aseară a eliberat o parte din tensiune.

— OK, am luat o fermă.

El intinde mâna şi o aşază pe coapsa mea, întinzându-mi cafeaua. Foloseşte maneta de pe volan să bage în viteză şi porneşte.
Mă uit zâmbind pe fereastră în timp ce trecem prin oartoape cu camioneta.
— Ştii că n-am trecut de nicio maşină? spune el cu xhii la drum.
— E drăguţ, nu?
El ridică din umeri.
— E diferit!
Urmăm instrucţiunile şi, zece minute mai târziu, ajungem la o intrare mare de piatră cu o pancartă.
ARNDELL
— Asta e!
O luăm pe alee, iar eu zâmbesc. Drumul e străjuit de copaci uriaşi, care creează un soi de paravan deasupra. Dealurile verzi, unduioase, se întind cât vezi cu ochii.
— O, uită-te la locul ăsta! exclam uluită. A zis ea că terenul e superb!
Timp de cinci minute, conducem până ajungem în vârful unui deal şi găsim o casă mare şi veche. E albă, cu o verandă întinsă pe margine. Acoperişul e din ţiglă; cred că are o sută de ani.
Jameson întoarce ochii spre mine.
— Să n-aud nicio vorbă!
El ridică mâinile în aer, ca şi cum se dă bătut.
Coborâm din maşină, deschidem uşa de la intrare şi aruncăm o privire. Zâmbesc larg. Podele din scânduri late un şemineu imens şi ferestre mari, cu vedere la întreaga proprietate. De aici poţi să vezi

la distanţă de câţiva kilometri buni. Mobila e demodată, dar asta nu contează pentru noi.
Il iau de mână pe Jay şi dăm o raită, privind în jur. I'n living spaţios, o sufragerie separată, o bucătărie mare. o baie şi un dormitor la parter. Casa are o veche scară lemn, pe care urcăm la etaj, unde găsim cinci dormitoait şi încă o baie.
Mă întorc la Jameson şi-l cuprind cu braţele pe după gât.
— E mai bine, domnule Miles?
El zâmbeşte şi se apleacă să mă sărute.
— E suficient!
Stăm întinşi pe o pătură în iarbă, iar soarele ne încălzeşte feţele. E duminică după-amiază şi suntem amândoi cam somnoroşi.
Noaptea trecută a fost ca-n paradis. Am aprins focul, iar Jay mi-a făcut pe plac şi m-a ajutat să car salteaua afară, ca să putem dormi lângă foc.
Astăzi am explorat proprietatea şi am mers în oraş în camioneta noastră albastru-deschis ca să facem câteva mici cumpărături.
Jameson e relaxat pentru prima dată de când ne cunoaştem.
Sunt fericită, foarte fericită.
Mă rostogolesc spre el.
— Povesteşte-mi despre relaţia ta cu Claudia!
El se încruntă şi se întoarce pe o parte.
— Ce vrei să ştii?
— Tot.
El întinde mâna şi-şi trece degetul peste buza mea de

joe.
— Nu a fost ca relaţia pe care o avem noi.
— Cum aşa?
— Păi, am fost prieteni multă vreme. Nu a fost niciodată atracţia asta instantanee sau...
Vocea i se stinge treptat.

— Nu, zi mai departe! îl încurajez. Vreau să ştiu!A scris nişte articole pentru noi. Aşa am ajuns să ne cunoaştem. Pe urmă, cu timpul, ne-am împrietenit.
II privesc în continuare.
— Credeam...
Jameson şovăie şi se joacă cu pătura de sub el, gândin- du-se o clipă.
— Ce credeai?
— Credeam că era dragostea vieţii mele. Era ca mine. Motivată, îmi explică şi ridică din umeri. M-a cucerit.
Mi se strânge stomacul de gelozie.
— Am fost împreună trei ani. Logodiţi.
Mă încrunt.
— Eraţi logodiţi?
Nu ştiam asta. Era în biografía ei, nu a lui, şi speram să fíe o greşeală.
— Da!
Mă uit la el.
— Ce s-a întâmplat?
El respiră adânc.
— A primit postul de redactor-şef la ediţia britanică a revistei *Vogue*. Era ceva extraordinar!
Muncise mult ca să obţină postul.
îl urmăresc în timp ce vorbeşte.
— S-a mutat şi...
Se opreşte iar.
— Ce?
— Am încercat să avem o relaţie la distanţă şi mi a fost greu fără sex. Eu nu sunt aşa.
Mă încrunt.

— Aşa că am făcut un pact, să putem fi cu alţi oameni, dar să încercăm din nou după câţiva ani. Aveam un plan pe cinci ani să ne împăcăm.
Simt o împunsătură în inimă. ***încă o iubeşte.***
— Pe urmă am cunoscut o fată în avion.
Rânjesc.
— Iar ea era tot ce nu căutam eu.
Ochii noştri se întâlnesc, iar aerul scapără între noi.
— Dar nu puteam să o caut din cauza promisiunii faţă de Claudia.
El îmi cuprinde obrazul în palmă şi îşi plimbă degetul pe buza mea de jos.
— Mi-am dorit! Mi-am dorit asta cu disperare! Am simţit o legătură fizică cu ea încă de la cuvântul ***start.*** Am fost excitat tot zborul cu avionul, iar noaptea petrecută împreună a fost o nebunie.
Jameson zâmbeşte blând când îşi aminteşte: Ea avea ceva ce n-am putut să uit. Mi-a rămas undeva în gând. De atunci, am comparat mereu cu ea sexul şi femeile. Se opreşte, încercând să-şi articuleze ideile: Mereu pierdeau celelalte, chiar şi Claudia...
Zâmbesc şi simt cum îmi înfloreşte speranţa în piept.
— în ultima vremea, mă gândeam mult la ea şi lua- Bem chiar legătura cu compania aeriană. Aşa i-am aflat numele.
— Serios? şoptesc eu.
Asia *e* o *noutate!*
El încuviinţează cu o mişcare din cap.
— Am primit o copie a paşaportului tău prin e mail, cu doar şase săptămâni înainte să începi să lucrezi la noi. Plănuiam să iau legătura cu tine, dar

cu tot ce se întâmpla la serviciu, nu apucasem încă să o fac. Habar nu aveam că vii să lucrezi la Miles Media.
— Atunci, așa se explică! rânjesc eu.
— Ce se explică?
— De ce nu m-ai sunat. Arăt ca o deținută în poza aia.
El râde.
— E adevărat. Se apleacă și mă sărută încet, apoi mă îndeamnă: Spune-mi despre iubirile tale din trecut!
Mă uit în ochii lui.
— Nu pot! Se încruntă.
— De când te cunosc, mi-am dat seama că nu am fost niciodată îndrăgostită.
El zâmbește vag.
— Dar tipul acela cu Bărbie de pe bancheta din spate? încep să râd.
— îți amintești de el?
— **Da!**
El rânjește și mă trage deasupra lui, ținându-mă strâns.
— Ce-am simțit pentru ei, Jay, și ce simt pentru tine sunt lucruri incomparabile.
Stăm tăcuți o vreme și ne uităm la copacii care se leagănă deasupra.
— Te iubesc! îi șoptesc. El îmi sărută tâmpla.
— Bine, pentru că nu campez în iad pentru oricine! Râd și-l îmbrățișez. Omul ăsta mă omoară!

Jameson

Ne uităm la pâlpâirile focului. Trosnește când și când, *pt* măsură ce arde lemnul. Emily e în fața mea, pe patul im-

provizat de pe podea. Tocmai am făcut dragoste şi suntem într-o stare somnoroasă, relaxată. Mâine mergem acasă.

Să fiu sincer, aş putea rămâne aici pentru totdeauna. Ea face orice loc să pară acasă.

Emily îmi zâmbeşte. Părul lung şi negru îi e răsfirat pe pernă, iar ochii ei mari mă alină nespus. Las mâna să alunece pe sânul plin şi mai jos, pe abdomen, îi întorc capul şi-i sărut buzele. Limbile noastre dansează, un dans lent şi erotic.

Sunt atât de îndrăgostit de femeia asta! Când suntem singuri, nimic altceva nu mai contează.

— Mulţumesc! şoptesc eu.

Mă priveşte în ochi.

— Pentru ce?

— Pentru că m-ai găsit!

Ea se rostogoleşte spre mine şi-mi cuprinde faţa în palme.

— Era menit să ne regăsim, spune ea încet. Asta fac sufletele pereche.

Rânjesc şi-i dau o şuviţă după ureche.

— Doar nu crezi prostiile alea cu sufletele pereche, nu-i aşa?

— Nu credeam. Mă sărută încet, apoi adaugă: Până te-am întâlnit pe tine.

Ne uităm lung unul la altul în lumina pâlpâitoare şi, dacă aş putea să pun momentul ăsta la păstrare, aş face-o.

N-am avut niciodată ceva atât de pur şi de autentic în viaţa mea!

Iubirea ei e o lumină... Lumina mea!

— Jay, murmură ea şi-şi trece degetele prin barba mea; ochii ei mă caută.

— Da, iubito?

— Putem să ne întoarcem aici weekendul viitor? mă întreabă ea cu optimism.
— Serios? şoptesc eu.
Ea dă din cap, zâmbind blând.
— îmi place casa asta veche.
Rânjesc. La drept vorbind, şi mie îmi cam place.
— Poate!
Se cuibăreşte la pieptul meu. Simt cum se relaxează la mine în braţe şi, după o vreme, ritmul blând al răsuflării ei mă anunţă că a adormit. Inspir adânc în părul ei şi zâmbesc, uitându-mă la foc. Asta a fost! Pot să nu mai caut.

Am găsit-o!Capitolul 20

Jameson

Intru în apartament la şapte fix şi mă întâmpină aroma plăcută a unor delicii gastronomice. Zâmbesc, pun jos geanta pentru laptop şi mă duc la bucătărie, unde o găsesc pe Emily, dansând cu spatele la mine în timp ce găteşte. Stau în uşă şi o urmăresc un moment. Poartă o fustă neagră şi o cămaşă albă, are părul lung şi negru prins în coadă, iar faţa ei frumoasă de la natură străluceşte.
0 senzaţie caldă de confort mă străbate văzând fericirea de pe chipul ei.
Totul e bine în lume când ea e aici.
E cel mai ciudat lucru pe care l-am trăit vreodată. Nu vreau să fiu nicăieri în altă parte, doar aici cu ea. Cam de pe la trei după-amiază, în fiecare zi, încep să mă uit la ceas, aşteptând ora la care pot veni acasă.
Mă uit cum ia paharul de vin şi bea; rujul ei roşu-închis lasă pe pahar forma perfectă a buzei şi zâmbesc - chiar şi nijul de pe pahar mă stârneşte.

N-aş vrea să-l mai spăl vreodată; sunt ca un şcolar bdr&gostit.
Fundul i se mişcă sexy pe ritm şi o urmăresc, fascinat de femeia frumoasă din bucătăria mea. Ea se întoarce, **mi** vede şi-mi zâmbeşte atrăgător.
— **Bună!**
Se apropie de mine. O iau în braţe.
— **Ce face bărbatul meu? mă întreabă şi mă sărută uşor.**
— **Bine, acum, că sunt acasă!**
Buzele ni se ating iar şi iar, o aşez pe blat şi mă strecor între picioarele ei în timp ce ne sărutăm.
— **Servim desertul înainte de masă, domnule Miles? spune ea în şoaptă, cu buzele lipite de ale mele. îmi trag fermoarul.**
— Aşa se pare!
E joi şi e haos aici. Pregătim rapoartele pentru şedinţa de consiliu de mâine. Inii place să mă întorc la treabă fW presiunea În plus pe care o presupun toate celelalte mizerii care s-au întâmplat în ultima vreme. Eu şi Tristan stăm la birou şi discutăm despre bugetul pentru publicitate pe care l-am stabilit când se aude o bătaie în uşă.
— **Intră! răspund eu.**
Uşa se deschide, iar în cadrul ei apare un chip cunoscut. îmi cade faţa şi mă ridic imediat.
— **Claudia!**
Tristan cască ochii şi se uită la mine« ridicându-se de pe scaun.
— **Bună, Claud! o salută, apoi se apropie de ea şi o sărută pe obraz. Ce faci? întreabă el.**
Ea se sileşte să zâmbească.
— **Bine, mulţumesc, dar tu?**
— **Grozav!**

Ochii lui Tristan se opresc asupra mea din capitul opus al încăperii.

— Am treabă! zice el. Ne vedem mai târziu, Claud!

— La revedere! Zâmbetul ei dispare, iar ochii îngrijorați se întorc spre mine când mă salută: Bună, Jameson

Bună

!Ocolesc biroul şi o sărut pe obraz; parfumul ei familiar răzbate până la mine, iar amintirile pe care mi le evocă mă fac să mă încrunt.
— Ce mai faci? o întreb.
Ea îşi strânge poşeta în mâini.
— Am demisionat de la *Vogue*. Vin acasă la New York.
Mă holbez la ea, căci nu-mi găsesc cuvintele.
— Ţi-am dus dorul prea mult, Jameson! Nu pot trăi fără tine! şopteşte ea.
Simt o împunsătură în inimă.
— Claud, nu...
Ochii ei se umplu de lacrimi.
— Ai spus că a fost vorba de distanţă.
Mă copleşeşte compasiunea. Nu suport s-o văd supărată, aşa că o iau în braţe.
— Nu mai e vorba de distanţă, murmur în părul ei.
Uşa se deschide, iar Emily dă buzna în birou. Se schimbă la faţă şi încremeneşte pe loc când o vede pe Claudia în braţele mele.
— Oh... Eu...
— Intră, Emily! o rog eu.
Claudia se desprinde din braţele mele, iar ochii ei disperaţi se întorc spre Emily.
— Claudia, ea este Emily, iubita mea! o prezint eu.
Emily se uită de la unul la altul, apoi întinde mâna.
— Bună, Claudia! îmi pare bine să te cunosc! spune ta ţi zâmbeşte cu amabilitate.
Claudia dă mâna cu ea.
— Bună! îi răspunde, apoi îşi întoarce apoi atenţia <pre mine.
Emily se uită din nou la aoi.
— Vi las singuri!

— Mulţumesc! şoptesc eu şi mă uit fu la Claudia; UHni place s-o rănesc.
— La revedere! spune Emily. Mi-a făcut plăcere!
Ochii Claudiei lăcrimează din nou când uşa se închide încet.
— Ştie cine sunt eu? întreabă ea în şoaptă.
— Da!
— M-a găsit în braţele tale şi se mulţumeşte să te lase aici, cu mine? murmură ea sarcastic.
Mă uit În ochii ei, iritat de impresia ei că Emily ar avea motive de nesiguranţă.
— Ştie ce e în inima mea.
Ochii Claudiei se umplu de lacrimi şi-mi vine să-mi trag palme că sunt nesimţit.
— Vin înapoi la New York, Jameson! Putem fi din nou împreună.
— Nu, nu putem!
Ea mă priveşte în ochi.
— Mă însor cu ea, Claud.
— Nu spune asta! şopteşte disperată. E doar ceva uşor pentru tine, pentru că nu reprezintă nicio provocare.
— Greşeşti; e iubirea vieţii mele!
Ea îşi încleştează fălcile, mânioasă.
— Ticălosule!
— îmi pare rău, dar nu există alt mod de a o spune! ii explic şi fac un pas în spate.
Mânia ei explodează.
— Şi... ce se întâmplă când te văd prin oraş? se răsteşte ea.
— Mă saluţi.
— Crezi că mă poţi înlocui atât de uşor? se bâlbâie et
O privesc lung, întristat de suferinţa ei.

— Te iubesc, Jameson! întoarce-te la mine! mă imploră ea şi mă ia de mână.
— Trebuie să pleci, Claud!
— Mă dai afară? ţipă ea.
— **Nu! Te rog să pleci!**
— **E acelaşi lucru!**
Respir adânc; chestia asta nu o să se termine cu bine. Trebuie să-i pun capăt până nu izbucneşte un adevărat război. O sărut pe frunte, mă duc spre uşă şi o deschid.
— **Adio, Claudia!**
Ea îşi şterge furioasă lacrimile şi trece grăbită pe lângă mine. închid uşa şi mă uit la covor o clipă, simţind parcă mişcarea plăcilor tectonice. Mă întorc la birou şi formez numărul lui Emily.
— **Bună! răspunde ea.**
— **Bună!**
— Am urcat să văd dacă vrei să luăm prânzul împreună azi.
Zâmbesc cald. O iubesc pe femeia asta - niciun dram de nesiguranţă.
— **Vreau! Ne întâlnim în hol la unu!**
Emily
£ în jur de ora 15. Mă întorc spre Aaron.
— Aş vrea să apară odată afurisita aia de prăjitură cu brânză de la Uber!
— Ha, nu-i aşa? bombăne el.
— Mă duc să fac cafea.
Mă ridic şi mă duc la bucătărie. Pregătesc cafeaua pentru Aaron, apoi pentru Molly şi, când să o fac şi pe a nea, apare Jake în bucătărie.
— Bună, Emily!
— 0, bună! îl salut în timp ce amestec în cafea.

— La naiba, fii gata de o furtună mediatică mâine!
— De ce?
Se uită în jur şi se apleacă spre mine, de parcă nu vrea să audă nimeni ce are de spus.
— Ar trebui să vezi ce publică mâine Ferrara.
— Poftim? mă încrunt eu.
— Nu poţi să spui nimănui, zice el în şoaptă.
— N-aş face asta!
— Au nişte bârfe noi despre Jameson Miles. Se impute treaba rău de tot!
Fac ochii mari.
— Se pare că...
În bucătărie intră cineva, aşa că ne retragem amândoi, părând vinovaţi. Tipul începe să pălăvrăgească cu Jake şi, dacă aştept aici, o să fie clar că zăbovesc ca să vorbesc singură cu el.
Rahat, mă întorc într-un minut!
Mă duc înapoi la birou cu inima la gât. Ce bârfe au despre Jay?
O, fir-ar, trebuie să aflu ce e!
Mă uit spre bucătărie şi, de îndată ce-l văd pe Jake du cându-se înapoi la birou, mă apropii de el. Ochii i se luminează când mă vede.
— Bună!
— Vii în camera copiatoarelor, te rog? îi şoptesc eu.
— Sigur!
Intru în încăpere şi aştept, iar el apare câteva clipe mai târziu.
— Ce naiba se întâmplă? îl întreb în şoaptă.
— Nu pot să-ţi spun aici; e prea riscant, spune el şi *se* uită în jur.

— Spune-mi odată! aproape îl implor.
— Ne vedem după program şi o să-ţi spun totul cit bem repede un pahar.
Mă holbez la el.
— La ce oră?
— 19.30?
Mă gândesc o clipă. Aş avea încă timp să mă duc la Tristan dacă e nevoie.
— Spune-mi acum!
— În niciun caz. Îţi povestesc totul diseară; e prea amănunţit.
La naiba, nu vreau să mă întâlnesc cu idiotul ăsta, dar, dacă n-o fac, de unde o să aflu ce pune Ferrara la cale? Dacă aflu, poate reuşim să obţinem o hotărâre judecătorească şi să împiedicăm articolul să ajungă la tipar.
— OK, bine! Unde?
— Harry's Bar, la 18.30.
— OK, ne vedem acolo!
Mă întorc la birou şi privesc vinovată în jur. Inima îmi bate într-un ritm nebunesc. Cu ce mizerii îl au la mână pe Jameson?
0, nu, bietul meu bărbat!
Molly şi Aaron nu sunt la birou şi ştiu că trebuie să-l sun pe Jay şi să-i spun că o să întârzii cât ei nu mă pot auzi cum îi folosesc drept alibi.
Formez numărul emoţionată.
— Bună! toarce vocea lui sexy la telefon.
— Bună. încep să transpir, pregătindu-mă să mint: 1«)a cină cu Molly şi Aaron în seara asta.
Faţa mi se schimonoseşte.

— Aaron e puțin deprimat și încercăm să-l înveselim. -Oh!
Pare surprins.
— E în regulă? îl întreb, neliniștită.
— **Sigur că da!**
— **Vin imediat după aceea și nu o să întârzii!**
— Bine, iubito!
— Tu ce o să mănânci?
Mă încrunt. Nu-mi place că nu o să gătesc pentru el. A devenit lucrul meu preferat să am grijă de Jameson.
— Găsesc eu ceva; nu-ți face griji pentru mine!
— Oh, OK!
Rămân tăcută, simțindu-mă vinovată.
Ca și cum îmi simte zbuciumul interior, mă întreabă:
— E totul în regulă, Emily?
— Da, bineînțeles. Te iubesc! Ne vedem diseară!
închid telefonul în grabă până nu mă apuc să-i mărturisesc adevărul.
La 18.30 pe ceas intru în Harry's Bar. Am mai fost aici cu Aaron și Molly, așa că știu unde e.
Jake stă într-un colț și-mi face bucuros cu mâna când mă vede.
Zâmbesc stângaci și mă duc spre masă. Un pahar de vin mă așteaptă.
— Bună!
Mă așez față în față cu el.
— Bună! Arăți minunat!
El îmi zâmbește și mă măsoară din priviri. Mă io-crunt. Am fost acasă, mi-am făcut duș și m-am

schimbat în grabă. Sper să nu creadă că a fost pentru el. M-am schimbat pentru Jay, pentru că ne vedem mai târziu.

— Mi-ai comandat de băut? îl întreb.

— Da! îmi răspunde şi îmi zâmbeşte călduros. Sper să-ţi placă - cabernet sauvignon.

— Mersi! După ce iau o gură, trec la întrebări: Care-i treaba cu Jameson?

El deschide meniul.

— Să comandăm ceva de mâncare?

— Nu prea mi-e foame, răspund eu.

Vreau doar să obţin informaţia şi să plec naibii de aici. El continuă să citească meniul.

— S-ar putea să iau nişte cartofi wedges.

— Spune-mi ce ştii! U rog din nou.

— Păi, treaba e încurcată.

Sorb din vin şi mă uit la el. Sunt atât de speriată de ce o să-mi spună, încât simt că mi se face rău.

— Se pare că o să apară mâine o ştire bombă. Iau o gură de vin.

— Despre ce?

— Păi... Se opreşte, apoi zice: Cred că o să iau cartofii; vrei cartofi?

— Bine, ia cartofii! mă răstesc eu.

El se tot uită la meniu şi sunt pe punctul de-a exploda. *Alege odată mâncarea, tâmpitule!*

— Mă duc eu să-i iau, spun şi mă ridic în grabă. Asta e tot? Asta e tot ce vrei?

-Aha!

Mă duc la tejghea.

— Aş vrea un castron de cartofi wedges şi trei sosuri, »rog!

Răsuflu cu greu, încercând să mă liniştesc. *fU calmă!*
— Emily! aud o voce în spate.
— Asta e tot? mă întreabă ospătarul.
— Da, te rog!
Zâmbesc şi mă întorc spre vocea care m-a strigat. Jake mă ia de mână şi mă sărută pe buze. Fac un pas în spate, şocată.
— Ce faci?
— Te sărut.
El îmi zâmbeşte şi se apleacă să mă sărute din nou. Păşesc în spate, să nu mă ajungă.
— Ce dracu', Jake? Nu te plac în felul acela! mă răstesc eu şi mă şterg la gură.
— M-am gândit, dacă tot avem întâlnire...
— Poftim? mă bâlbâi eu, îngrozită. Am venit aici să aflu despre Jameson.
El zâmbeşte larg şi obraznic, apoi îmi face cu ochiul.
Mă uit urât la el.
— Nu e nicio ştire bombă, nu-i aşa?
El ridică din umeri.
— Ar putea fi o ştire despre noaptea nebună pe care o petrecem împreună.
— Eşti un cretin nenorocit! strig eu. Nu mă interesezi.
— O, dar ar trebui!
Mă prinde din nou de mână, iar eu îl împing cu putere în piept.
— încetează!

— Vă costă 22 de dolari, spune sărmanul ospătar, hol- bându-se la noi.
— Nu plătesc pentru cartofii imbecilului ăstuia! mă răstesc eu. La revedere, Jake! spun eu şi dau buzna pe uşă afară.
— Emily, haide! Ne-ar putea fi foarte bine împreuna' strigă el.
Ies împleticindu-mă din bar şi scot fum pe urechi. Am fost stresată toată ziua şi pentru ce? Minciuna prostului de Jake care m-a făcut să mint şi eu
Intru într-un restaurant thailandez. Fir-ar, acum **DU** pot să mă duc acasă, pentru că l-am minţit pe Jay când i-am spus unde sunt!
— O masă pentru o persoană, vă rog? cer eu abătută. O să iau cina singură, apoi mă duc acasă la bărbatul
meu.
Nu-mi vine să cred că am picat în plasă! Ce dobitoc! Măcar nu există nicio ştire.
Jameson
Mă aplec şi o sărut pe Emily pe frunte, în întuneric. încă doarme.
— Eu plec, iubito!
— Hm... Ea mă strânge în braţe şi mă trage peste ea, şoptind: Nu, nu pleca! Chiuleşte şi tu azi!
Zâmbesc în braţele ei.
— Nu pot; am o întâlnire în dimineaţa asta!
Oftez. Trebuie să limitez pagubele cât de mult pot. Deşi ameninţarea scurgerii de informaţii a dispărut, bătălia cu Ferrara e departe de a fi ajuns la final. Mai degrabă, simt că se apropie apogeul.

— Mai sunt două zile până plecăm, ii amintesc lui Emily.
Ea îmi zâmbește cu ochii închiși.
— Asta înseamnă prea mult, domnule Miles! Într-una din zile o să te răpesc.
Ne sărutăm încet, iar și iar, și simt cum mă umflu între picioare. Mă retrag de lângă ea.
— Trebuie să plec! șoptesc în părul ei. Dacă rămân aici, o să ți-o trag și o să întârzii.
Bine! rânjește ea. Trage-mi-o și întârzie!Râd cu buzele lipite de ale ei și, cu un ultim sărut prelung, mă ridic și mă uit la ea, întinsă pe patul meu, cu lenjeria deranjată. îmi zâmbește și simt un fior în inimă. Nimic nu a arătat vreodată perfect, așa cum e ea... Nici nu ini-a părut la fel. Chiar și cu toate mizeriile astea care se întâmplă, Emily îmi inspiră calm, de parcă în lume totul e în regulă pentru că ne avem unul pe altul.
— Te iubesc!
— Eu te iubesc mai mult!
Ea zâmbește, se ridică în capul oaselor și face o ultimă încercare să mă tragă înapoi în pat.
E al dracului de greu să plec când ea se poartă așa!
Cobor la parter și-l văd pe prietenul meu de încredere, Alan, stând lângă mașină.
— 'Neața! il salut cordial.
Alan îmi zâmbește abătut, iar asta mă face să mă încrunt.
— E totul în regulă?
El deschide portiera limuzinei și, în spate, așteptându-mă, sunt Tristan, Christopher și Elliot.

Mă încrunt.

— Bună! Mă uit la Alan întrebător: Ce se întâmplă?

— Urcă! oftează Elliot.

Mă uit la ei; au expresii serioase şi ştiu că s-a întâmplat ceva.

— Tata e bine? îi întreb eu.

— Tata e bine.

— Mama?

— E în regulă! Urcă!

Urc în maşină şi închid portiera, iar limuzina intră în trafic.

— Vreau să ştii că nu credem nimic din toată povestea asta şi că suntem alături de tine, spune Tristan.

— Ce se întâmplă? mă răstesc, cuprins de agitaţie.

Elliot îmi întinde ziarul. Mă uit o clipă la el şi-mi ia câteva secunde ca să înţeleg ce văd.

Pe prima pagină din *Gazette* este o fotografie imensă cu Emily sărutându-J pe Jake, investigatorul.

Il ţine de mână şi zâmbeşte în timp ce buzele lui sunt lipite de ale ei. Par să fie într-un restaurant sau alt local. Mă încrunt şi mă strânge ceva în piept. — Ce dracu' e asta? întreb furios, deschizând ziarul. Citesc iute articolul:

Jameson Miles - Căderea în dizgraţie a unui guru media

Ultimul cui bătut în sicriul mediatic al lui Jameson Miles: logodnica sa, Emily Foster, are o aventură amoroasă secretă. Cei doi au fost văzuţi în diferite locuri şi au fost fotografiaţi în timpul unei vacanţe

în Italia în urmă cu două luni. Extrase bancare dezvăluite în presă azi arată că Jameson Miles delapidează fonduri şi le transferă într-un cont din străinătate. Se pare că va fi concediat de consiliu din funcţia de director executiv al companiei Miles Media chiar astăzi şi că va fi pus sub acuzare. Emily Foster pare să fi abandonat nava la timp.

Capitolul 21

MĂ UIT LA FRAŢII MEI, AMUŢIT.

Mă holbez iar la fotografia cu Emily. Poartă rochia galbenă... Aceeaşi cu care era îmbrăcată ieri. Sprâncenele mi se ridică de la sine şi încerc să înţeleg ce Dumnezeului se întâmplă.

— Când a fost făcută fotografia?

— Habar nu am, dar trebuie să fie de curând. Are brăţara pe care i-ai cumpărat-o tu.

Mă uit la braţul ei şi, într-adevăr, poartă brăţara de aur cu diamante.

Aşa să fie?

Mă încrunt - ce furtună de întrebări... Nu Emily a mea, nu!

— Ştim că nu eşti tu, spune Elliot. Ţi s-au spart conturile; o vom dovedi. îţi promit!

— Poftim? mă încrunt eu, neputând să alcătuiesc o propoziţie întreagă.

Ridic ochii spre fraţii mei, nedumerit.

— Au fost transferuri, Jameson. Milioane de dolari au ieşit din conturile noastre cu parola ta, spune Chris- topher cu un aer serios.

Mijesc ochii.

— Despre ce vorbeşti? şoptesc eu. Nu înţeleg!

Mă uit din nou la imagine.

— Când a fost făcută fotografía?
— E o înscenare; sunt sigur! se răstește Tristan. Emily n-ar face așa ceva!
— Poftim? mă încrunt eu, căci nu pot să cred ce aud.
Îmi trec mâinile prin păr și încep să transpir; adrenalina îmi gonește prin vene.
— E o minciună, știi că așa e! se răstește Elliot. Momentul în care a fost tipărită imaginea asta nu e ales la întâmplare.
Mă uit încruntat la Elliot.
— Emily a rămas singură în apartamentul tău? întreabă el.
Mă uit la el, cu mintea încețoșată de nedumerire.
— A avut acras la computerele tale, Jameson? strigă Christopher.
Mă strâmb.
— Da, dar...
Se lasă toți pe spate pe banchete, de parcă ajung împreună la o concluzie.
Mă uit la ei.
— Ce? șoptesc eu.
— Cred că Emily lucrează cu Gabriel Ferrara. Totul pare să fie o coincidență prea mare, dacă mă întrebi pe mine. A fost trimisă să te țină ocupat în timp ce el plănuia să te distrugă.
— Poftim? strig eu. E absurd!
— Da, este! încuviințează Tristan. Al dracului de ridicol!

Gândeşte-te puţin, omule! se răsteşte Elliot. Apare în mod convenabil aici şi în câteva săptămâni eşti la cheremul ei

— .Poftim? mă strâmb eu. Asta e o minciună sfruntată!
Recitesc articolul în timp ce furia pune stăpânire pe mine ca niciodată până acum.
Elliot loveşte ziarul cu dosul palmei.
— Atunci ce-i cu drăcia asta de poză?
— O înscenare! răbufneşte Tristan.
Mă uit la imagine; îl ţine de mână pe Jake şi zâmbeşte când el o sărută... Arată de parcă se bucură să fie acolo, întorc privirea spre Tristan, nedumerit.
N-am idee ce să cred... Ce mama dracului se ***întâmplă*** aici?
— Îţi spun, omule, e vorba de unghiul din care a fost făcută fotografía; ştii mai bine ca oricine că unghiul potrivit spune o poveste complet diferită, zice Tristan.
— Prostii! Nu iese fum fără foc! mârâie Elliot. Cu toate astea, nu Emily Foster e problema acum. Ne ocupăm de ea mai târziu! Eşti acuzat de delapidare. Ai putea şi ajungi la închisoare, Jameson!
îmi trec mâinile prin păr şi mă concentrez la datele concrete.
Simt un val de adrenalină în corp, iar pielea mi se face de găină.
— Ce s-a întâmplat? întreb eu şi îmi aud bătăile furioase ale inimii în urechi.
— Nu suntem siguri. S-au făcut transferuri bancare cu sume imense din conturi şi nu a observat nimeni, răspunde Christopher.
— Şi unde au ajuns? întreb încruntat.

— într-un cont din străinătate.
— Cum dracu* am ajuns implicat în toate astea?
Mă uit din nou la imaginea cu Emily sărutându-l pe Jake şi-mi vine să omor pe cineva... ***Gabriel Ferrara.***
— Nu înţeleg!
întorc privirea spre fratele meu şi incerc să mă concentrez.
— Se pare că transferurile s-au făcut cu datele tale de înregistrare.
— Poftim? întreb, privind năuc. E imposibil; n-am mai intrat în conturile noastre de luni întregi. N-am de ce s-o fac!
— Asta am spus şi eu! pufneşte Tristan. Eu mă ocup de latura financiară; ştiţi treaba asta.
— Ne întâlnim în birou cu echipa juridică şi de contabilitate la opt, răspunde Elliot.
Mă uit spre el.
— Tata ştie?
— Da! îmi răspunde şi respiră adânc. Vine şi el acolo!
încleştez fălcile şi mă uit pe fereastră în timp ce gonim pe străzile din New York.
Mânie, confuzie şi trădare, doar atât am în faţa ochilor!
îmi trec mâna peste faţă şi respir adânc, încercând să-mi încetinesc bătăile inimii. Mă simt mai disperat ca niciodată.
Reputaţia mea... Afacerea mea!
Fata *mea!*
Mă uit pe geam şi, câteva clipe mai târziu, ajungem ia clădirea Miles Media. E abia 7.20 când urcăm la

ultimul etaj. Trebuie să fiu singur înainte să înceapă nebunia.
Intru în birou, închid uşa şi mă prăbuşesc pe scaun. încăperea e tăcută... şi goală.
Văd pe fereastră agitaţia New Yorkului în timp ce oraşul se pregăteşte de o jiouă zi. Totul pare atât de normal acolo jos, pare în ordine...
Clocotesc ca un vulcan şi sunt periculos de aproape de o eiplozie.
Nu ştiu dacă să sparg ceva sau să izbucnesc În plâns.
În orice caz, sunt zdruncinat.
Cu coatele sprijinite pe birou, las capul iu mâini; in-spir sacadat şi încerc să mă calmez.
Mi-a spus că iese în oraş cu Molly şi Aaron aseară, îmi amintesc conversaţia pe care am avut-o când a venit acasă.
,,Ce fac prietenii tăi?" am întrebat-o.
„Grozav... M-am bucurat să-i văd", a răspuns ea.
A minţit!
Eu eram acasă, mi-era dor de ea, iar ea ieşise cu alt bărbat...
Mi se pune un nod în gât când încep să înţeleg realitatea.
Eu mă îndrăgosteam nebuneşte de ea... în timp ce ea se întâlnea cu altul.
Se aude uşa. închid ochii, încercând să nu-l văd pe Tristan - ştiu că e el.
Mă cunoaşte mai bine decât oricine.
îl simt ducându-se la bar şi punând gheaţă în două pahare, apoi aud sunetul reconfortant al whisky-ului

care curge. îmi pune paharul în faţă şi ridic ochii grei spre el.
Ciocneşte paharul cu mine în timp ce-l ţin în palma.
— Ei bine, ziua asta e deja de căcat, îmi spune în timp ce se sprijină cu fundul de biroul meu.
— Aşa crezi? bombăn eu şi iau o gură; simt cum îmi alunecă arsura pe gât.
— Când a fost făcută fotografía? întreabă el.
— Aseară.
El se încruntă.
încleştez fălcile şi mă uit pe fereastră, ruşinat de faptul că femeia pe care o iubesc nu mă iubeşte la rândul ei
— A spus că iese cu Molly şi Aaron.
£1 soarbe din pahar şi ridică din sprâncene, surprins că a minţit.
— Credeam că ea era aleasa.
Mă încrunt şi simt că mă strânge din nou în piept.
— Şi eu credeam la fel.
Se aşterne tăcerea între noi.
— Hai să rezistăm zilei de azi şi să-ţi dovedim nevinovăţia!
Tristan oftează şi goleşte paharul.
încuviinţez cu o mişcare din cap.
Se uită o clipă la mine şi într-un târziu întreabă:
— Te simţi bine?
Dau o dată din cap, neputând să scot minciuna din gură.
— 0 să dovedim că eşti nevinovat, Jay! îmi pune mâna pe umăr să mă încurajeze şi adaugă: îţi promit!
Golesc paharul şi mă duc la bar să-l umplu.

El mă urmăreşte cu privirea şi ştiu că-şi alege cuvintele cu atenţie:
— Spune-mi că eşti în regulă!
Mişc din buze şi ridic ochii spre el.
— Sunt în regulă!
— Atunci de ce am senzaţia că eşti pe punctul de a-ţi pierde cumpătul şi-a omorî pe cineva?
— Dacă vrei să salvezi o viaţă azi, scapă de Jake Peters!
— S-a făcut deja. Am sunat şi l-am concediat azi-dimi- neaţă la cinci, de cum am văzut articolul.
Iau o gură din lichidul arămiu; mă încinge când curge pe gât
El ezită înainte de a mă întreba:
— Vrei să o concediez pe Emily? Mă uit pe fereastră la oraş.
— Nu!
— Mă gândeam..., continuă el.
— Ieşi! strig la el.
— Dar...
— Acum!
Uşa se închide uşor în urma lui, iar eu mă ridic şi mi duc la fereastră să privesc oraşul.
îmi curge adrenalina prin corp şi simt cum plăcile tectonice ale pământului joacă sub mine. Iau o gură de whisky în timp ce o îndârjire rece şi detaşată se înstăpâneşte în sufletul meu.
Nimeni nu se pune cu mine în acest fel şi scapă basma curată!
Fii pregătit să-ţi dai obştescul sfârşit, domnule Gabriel Ferrara!
Ţi-a sunat ceasul!

Emily

Cobor spre limuzina care aşteaptă şi-l văd pe Alan, omul de încredere, stând alături. îmi deschide portiera.

— Bună dimineaţa, Alan! El dă din cap.

— 'Neaţa!

Mă încrunt şi urc în maşină. Nu e în toane bune azi. Portiera se închide după mine. încep să caut ziarul. Hm... Probabil l-a luat Jameson azi-dimineaţă. Sunt încă somnoroasă şi letargică. Exerciţiile de dimineaţă au părţile lor bune - în mod sigur te trezesc de-a binelea Las capul pe spate şi închid ochii în timp ce înaintăm prin trafic.

După vreo zece minute, maşina parchează brusc şi se opreşte. Ridic privirea. Suntem în faţa blocului meu. Hm?

Alan deschide portiera.

— Ce faci? îl întreb.

— Domnul Miles mi-a cerut să te las aici în dimineaţa asta.

— Cum... De ce?

— A sugerat să îţi iei o zi liberă, zice el şi îmi face semn să cobor din maşină.

— Hm? mă încrunt, nelămurită. Ce se întâmplă, Alan?

— Nu sunt sigur, dar domnul Miles a spus că nu vrea să mergi azi la birou şi că va lua legătura cu tine.

Mă strâmb.

— Să ia legătura cu mine. Ce înseamnă asta? De ce nu mă pot duce la birou? Nu înţeleg!

— Trebuie să cobori din maşină, Emily! spune el ferm.
— Poftim?
îmi face din nou semn cu mâna, aşa că n-am încotro şi cobor pufnind.
— S-a întâmplat ceva? mă bâlbâi eu, trecând pe lângă Alan. Jameson e în regulă?
— Trebuie să vorbeşti cu el, Emily!
— Bine, o să vorbesc! mă răstesc şi scot telefonul să-i formez numărul.
— La revedere, Emily! spune Alan, apoi urcă în maşină şi pleacă în grabă.
Telefonul lui Jameson sună. Apelez din nou... Intră direct căsuţa vocală. L-a închis.
— Ce dracu*? şoptesc eu, enervată.
încerc să o sun pe Sammia, asistenta lui personală, <Ur îmi dau seama că e abia ora opt - nici măcar nu a ajuns la serviciu.
Ce naiba se întâmplă? Traversez strada şi pe jumătate merg, pe jumătate alerg până la chioşcul de ziare din colţ. Văd prima pagină din *Gazette* şi mi se scurge sângele din obraz când văd o poză cât jumătate de pagină cu mine şi Jake sărutându-ne.
— Doamne sfinte! şoptesc eu. Citesc articolul.

Jameson Miles - Căderea în dizgraţie a unui guru media

Ultimul cui bătut în sicriul mediatic al lui Jameson Miles: logodnica sa, Emily Foster, are o aventură amoroasă secretă. Cei doi au fost văzuţi în diferite locuri şi au fost fotografiaţi în timpul unei vacanţe în Italia în urmă cu două luni. Extrase bancare

dezvăluite în presă azi arată că Jameson Miles delapidează fonduri şi le transferă într-un cont din străinătate. Se pare că va fi concediat de consiliu din funcţia de director executiv al companiei Miles Media chiar astăzi şi că va fi pus sub acuzare. Emily Foster pare să fi abandonat nava la timp.
Poftim?
îmi acopăr gura îngrozită. O, Doamne, bietul Jameson!
— Nu sunt logodnica lui, idioţi nenorociţi! mârâi eu. Câte minciuni puteţi aduna într-un singur articol?
Mă întorc şi mă îndrept valvârtej spre apartamentul meu, formând din nou numărul lui Jameson.
— Hei! strigă vânzătorul. N-ai plătit pentru ziar!
— O, iertare! mă scuz eu şi mă întorc să plătesc. Eram neatentă.
Telefonul lui Jameson mă trimite din nou direct la căsuţa vocală.
Ce-am făcut? Ce-am făcut? Mă izbesc cu umărul de un bărbat care trece pe lângă mine.
— Hei, uită-te pe unde mergi! strigă el.
— Scuze! mă bâlbâi.
Formez numărul lui Tristan.
— Bună, Em!
— Tristan, ce naiba se întâmplă? strig eu.
— Suntem în şedinţă; te sun mai târziu.
— Poftim?
Tristan închide.

— Ahhh! mă vait, iar ochii mi se umplu de lacrimi de frustrare.
Doar nu crede şi el. Cu siguranţă ştie că nu-i adevărat, deşi fotografia o dovedeşte.
Formez numărul lui Molly.
— Hei, scumpo, vrei cafea? întreabă ea veselă.
— Molly! strig eu uşurată că cineva a răspuns la afurisitul de telefon. O, Doamne, sunt numai minciuni!
Mă opresc pe loc pe trotuarul aglomerat şi mă lipesc de clădire să vorbesc.
— Ce s-a întâmplat?
— în *Gazette,* bolborosesc pe un ton agitat. Caută *Gazette* pe Google. E o imagine pe prima pagină cu mine sărutându-l pe Jake şi scrie că avem o aventură.
— Poftim?
— Cred că m-a urmărit cineva sau...
Clatin din cap, încercând să mă gândesc la o explicaţie logică.
— Ce mama dracului se petrece? şoptesc furioasă.
— Fir-ar al naibii! Molly face o pauză, apoi zice: O văd. Stai... Când dracu' l-ai sărutat pe Jake?
— El m-a sărutat aseară, mă bâlbâi. Nu l-am sărutat şi eu, ce mama dracului! Tu...
— Stai puţin; citesc! mă întrerupe ea.
îmi acopăr faţa cu mâna şi aştept să citească.
— O, Doamne! şopteşte ea.

— Alan m-a adus înapoi la apartament şi mi-a spus să nu vin azi la birou.
— Poftim?
— A spus că domnul Miles va lua legătura cu mine mai târziu.
— Păi, Jameson ce-a spus? întreabă ea.
— Nu a răspuns la telefon. L-am sunat pe Tristan, dar a spus că au şedinţă şi că o să mă sune mai târziu.
— Fir-ar a dracului de treabă! E de *rău!*
— Crezi? strig eu.
— Ce-ai de gând să faci?
— Nu ştiu! Ce să fac?
— Păi, dacă Jameson ţi-a spus să stai acasă, poate că aşa ar trebui să faci.
— De ce?
— Pentru că nu are nevoie de şi mai multă atenţie: scrie aici că e acuzat de furt.
Casc ochii şi-mi imaginez scandalul mediatic care o st iasă din asta.
— Dar el crede chestia asta? îngaim eu. N-am fost niciodată cu Jake. Sunt numai minciuni! Pe *el* îl iubesc.
— A spus că o să ia legătura cu tine... Aşa o să facă!
Ascult în timp ce gândurile îmi aleargă prin cap cu un
milion de kilometri la oră.
— Va trebui să aştepţi.
Mă strâmb, în timp ce lacrimile îmi şiroiesc pe obraji.

— Nu crezi că ar trebui să vin?
— Doamne, nu! Chiar nu are timp să-şi bată capul şi cu tine.
— Dar n-am făcut chestia asta! şoptesc eu.
— Ştiu! O să urc eu la el în birou şi o să-i spun tot.
— Serios? întreb plină de speranţă.
— Dacă vii, Em, o să te atace toţi din clădirea asta.
îngrozită, îmi acopăr faţa şi-mi imaginez cum s-au trezit toţi cu articolul ăsta de dimineaţă. O să fiu inamicul public numărul unu pentru Miles Media.
— O să ajung la birou şi o să aflu ce naiba se întâmplă, pe urmă te sun, OK? spune ea.
Dau din cap, cu ochii plini de lacrimi. Nu-mi vine să cred că se întâmplă aşa ceva.
-OK!
— întoarce-te în apartament şi aşteaptă! Ţinem legătura, bine?
— Mulţumesc! spun eu şi aştept pe fir. Stai, ce-o să-i spui lui Jameson?
— 0 să-i spun adevărul! Te sun peste jumătate de oră!
Las umerii în jos.
— OK, mersi!
închid telefonul.
Ies din bucătărie şi intru în living. Mă întorc şi merg pe acelaşi traseu. Au trecut 40 de minute.
Jameson tot nu răspunde la telefon, iar Molly nu m-a mai sunat.
Ce mama dracului se întâmplă acolo?

îi trimit un mesaj lui Jameson: **Jay,**
Nu știu ce naiba se Întâmplă.
Fotografia aceea e o Înscenare.
Știi că te iubesc și n-aț face asta niciodată.
Te rog, suni-mă!
O iau razna!!!
Arunc telefonul pe canapea și continui să umblu de colo, colo. De ce nu mă sună nimeni?
Aștept 20 de minute și-i trimit din nou un mesaj lui Jameson. îmi sună telefonul și mă reped să răspund. E Molly.
— Bună!
— Bună!
— Ce s-a întâmplat?
— N-am putut intra la el; avea o întâlnire cu avocații, șoptește ea. Are lucruri mai importante pe cap acum, Em. Ar putea să ajungă la închisoare.
Mă încrunt. Poftim?
— O, Doamne!
— Cei din conducere își pierd mințile aici.
Trebuie să închid telefonul până nu mă concediază.
— Poftim?
Mi se umplu ochii de lacrimi... *N-am făcut așa ceva.*
— Nu dau doi bani pe companie în clipa asta! Trebuie să știe că n-am făcut nimic cu Jake. Tot articolul acela e fals.
— Știu! O să urc din nou în pauza de prânz, dar deocamdată trebuie să reziști.
îmi acopăr gura cu mâna, simțind un val de greață în stomac.

— Te sun imediat după ce vorbesc cu el.
Aştept pe fir, sperând să ne vină o soluţie miraculoasă.
— OK? întreabă ea.
— Da, OK! şoptesc eu înainte să închid.
încep din nou să mă plimb prin cameră, cuprinsă de nerăbdare. Dacă crede Jameson povestea asta? Dacă cei din consiliu cred că a furat banii? Dacă e acuzat... şi ajunge la închisoare?
O, Doamne! îi trimit din nou un mesaj:
Vorbesc serios! Suni-mi ACUM!! îmi pierd minţile!
Trec alte 30 de minute, timp în care mă foiesc iară oprire. Nu suport aşteptarea asta. O sun pe Molly, dar îmi răspunde căsuţa vocală. închid agitată şi îl sun pe Aaron. Telefonul sună fără răspuns.
— Ce mama naibii! strig printre lacrimi. Ce se întâmplă acolo?
Sunimi acum, altfel vin la birou!»!!!
Încep să mă înfurii, trebuie să înţelegi ci sunt disperaţi.
Telefonul sună, iar litera *J* luminează ecranul. Răspund imediat.
— Doamne, Jay!
— Bună! răspunde el monoton.
— Ce se întâmplă?~şoptesc eu. Jay! Nu pot să cred minciunile astea! M-a sărutat o dată, dar l-am plesnit peste faţă. îţi jur că nu mă întâlnesc cu jegosul ăla!
El rămâne tăcut.
Mă cuprinde spaima. De ce e atât de tăcut?
— Jay!
— Nu te-ai gândit să-mi spui chestia asta?

— S-a întâmplat aseară.
— Ai spus că erai cu Molly, la dracu'! urlă el.
Mi se umplu ochii de lacrimi, auzind cât de furios e.
— Ştiu ce-am spus, dar mi-a zis că are informaţii despre caz şi ştiam că nu ai vrea să mă întâlnesc singură cu el.
— Oare de ce dracu'? strigă el. Mă strâmb.
— Nu te înfuria pe mine! îngaim. Poza aceea e...
Clatin din cap şi încerc să exprim ce vreau să spun.
— E scoasă din context, îţi jur!
— Trebuie să închid! Să nu cumva să apari pe aici! Nu pot să-mi fac griji şi pentru tine.
— Poftim? îngaim eu.
— Sunt prea ocupat!
— Nu închide! îl rog. Jay, trebuie să vorbim despre asta! Vin acum la birou!
— Să nu îndrăzneşti! spune el apăsat. Fac ochii mari.
— Ce vrei să spui?
— Sunt un milion de oameni în biroul meu acum şi n-am timp să mă ocup de rahaturile tale! mârâie el.
Mă înfior... Doamne, nu l-am auzit niciodată atât de furios!
— Ne vedem diseară? îl întreb în şoaptă.
— La revedere, Emily! Convorbirea se întrerupe.
Mă prăbuşesc pe canapea şi mă uit fix la perete... începe să mă cuprindă o senzaţie cruntă de groază... El crede povestea asta. La dracu'!

Ora 20,00 în aceeaşi zi

Stau pe canapea şi ascult sunetul unui film care se difuzează la televizor.

Nu pot să mă uit la ştiri. A trebuit să le opresc. O să vorbească numai despre dovezile care se adună împotriva lui Jameson în cazul de delapidare.

Sunt cu gândurile aiurea. Jameson nu m-a sunat toată ziua, aşa că habar n-am ce se întâmplă la Miles Media, dar îmi dau seama că e un scandal mediatic.

Nu ştiu dacă să-i las spaţiul de care are nevoie sau să alerg la el cât de repede pot. Am hotărât că o să fac ce mi-a cerut şi o să rămân aici, să aştept. O să mă sune cât de repede poate. Ştiu că o va face şi are dreptate - dacă ies de aici nu o să fac decât să torn gaz pe foc. Nu are nevoie să-şi bată capul şi din cauza mea, în momentul de faţă. Am conştientizat în sfârşit gravitatea situaţiei. Ce-o să se întâmple dacă nu reuşesc să afle cine a transferat banii? Cât timp poate Jameson să suporte asemenea presiune? Cu un nod în gât, mă plimb prin apartament. Cred că am subţiat covorul la cât am umblat azi de colo, colo. Nu-mi amintesc să mai fi fost vreodată atât de stresată!

La unsprezece noaptea, tot n-am primit veşti de la Jameson şi sunt atât de îngrijorată, încât simt că mă doare.

Am vărsat de două ori. Decid să-l mai sun o dată...

Undee?

Cu degetele tremurând, îi formez numărul, telefonul sună şi se aude căsuţa vocală.

Mi-a respins apelul. Simt o strângere de inimă, iar ochii mi se umplu de lacrimi.

— Sunt Jameson Miles; lăsaţi un mesaj! se aude mesajul înregistrat.

— Bună! îngaim, apoi fac o pauză. Jay! şoptesc eu. Iubitule!

Mi se pune un nod în gât.

— îmi pare rău că am minţit! încercam să aflu informaţii despre caz, pe urmă el m-a sărutat şi... Vocea mi se frânge.

— Ştiu cum pare, dar trebuie să mă crezi! Nu-mi place Jake nici măcar ca prieten; ştii asta. Mă duc la fereastră şi mă uit la trafic, în timp ce continui: îmi pierd minţile aici... Te iubesc!

O vreme, rămân tăcută, neştiind ce să spun.

— Să nu-i laşi să-ţi otrăvească mintea, Jay! Eşti singurul care ştie ce e între noi, şoptesc printre lacrimi. Vino la mine, unde ţi-e locul!

Mă opresc, sperând că încep să-l conving.

— Nici măcar nu vreau să închid... Am nevoie de tine! Te rog, vino... Te implor!

La celălalt capăt e o tăcere de moarte, care mă face să mă schimonosesc de durere.

— Te iubesc! şoptesc eu.

Se aude un bip şi se întrerupe. Arunc telefonul pe canapea şi încep să plâng.

Ce naiba se întâmplă?

Cu inima la gât, intru în clădirea Miles Media. E 8.30 şi merg la serviciu.

Jay nu m-a mai sunat aseară, dar nu pot să spun că-l condamn.

Am adormit plângând... Mă rog, nu prea am dormit, aşa că nu cred că se pune. Am o bilă de plumb în stomac care nu vrea să dispară.
Nu pot să dau vina pe altcineva în afară de mine. L-am minţit pe omul pe care-l iubesc şi s-a întors împotriva mea, iar acum se gândeşte la ce e mai rău. Aşa că sunt aici azi ca să fac tot ce pot să mă revanşez.
E rănit... Ştiu că aşa e.
Sărmanul meu bărbat pare să se lupte cu lumea întreagă, iar eu îmi fac griji pentru el! Cât stres poate să suporte un om până cedează?
Urc în lift şi apropii cartela pentru etajele de sus, dar se aprinde un bec roşu. Mă încrunt. Nu! încerc din nou şi iar se aprinde lumina roşie.
— Nu, Jay... Nu face asta! şoptesc printre lacrimi. Să nu mă laşi dracului pe dinafară!
încerc din nou; becul roşu se aprinde din nou.
— Nenorocitule! şoptesc furioasă.
Apăs pe butonul de la etajul 40. Imediat se aprinde becul verde. Inima îmi bate cu putere în piept. Mi-a blocat accesul la etajul lui.
Scot telefonul şi-i scriu un mesaj:
Vorbeşti serios?
Nki măcar nu vrei şi vorbeşti cu mine?
Uşile liftului se deschid şi intru pe etajul meu, încercând să-mi ţin furia sub control.
Sunt conştientă că are multe pe cap, dar ştie că mă răneşte chestia asta şi nu pare să-i pese.
Aşa procedează el? O să mă şteargă cu totul din viaţa lui iară să mă lase măcar să explic? Mă aşez

la birou şi privesc în gol. Bâţâi nervoasă din picior... Ce să fac? Cum să-l fac să înţeleagă că totul e doar o neînţelegere dacă nici măcar nu vorbeşte cu mine?
Câteva fete ies din lift şi încep să pălăvrăgească pe coridor, apoi se opresc toate în loc când mă văd, părând şocate. Le ţintuiesc cu privirea, iar ele schimbă priviri şi rânjesc una la alta.
— Bună!
Una dintre ele îmi zâmbeşte fals.
— Bună! răspund eu.
Mă întorc şi pornesc computerul. Minunat! Acum am ajuns şi subiect de bârfă la birou - oare situaţia asta nenorocită se poate înrăutăţi şi mai mult?
— Ura, eşti aici! se aude vocea familiară a lui Molly din spatele meu.
Mă întorc cu scaunul spre ea, dar îi pică faţa când mă vede.
— Oh, scumpo! şopteşte ea şi mă ia în braţe. Eşti OK?
— Mi-a blocat accesul la etajul lui, răspund în şoaptă, lipită de umărul ei.
— Poftim? întreabă ea şi-mi aranjează părul. E doar... Ezită, apoi bâiguie: Doamne, nici nu ştiu ce să spun, Em!
Mă uit abătută la computer.
— Hai să trecem la treabă şi facem schimb de idei la prânz!
Molly zâmbeşte şi-mi strânge uşor umărul.
— Da, aşa facem!

În următoarea jumătate de oră, mă uit cum vin toţi la serviciu, mă văd şi apoi şuşotesc cu cei de lângă ei.
Nu sunt doar subiectul de bârfa la birou; sunt şi târfa de la birou. Idioata care l-a înşelat pe directorul executiv cu dobitocul din companie... Mi-e jenă, mi-e ruşine, şi toată povestea asta e îngrozitoare!
E ora 16, iar Jameson nu mi-a răspuns la telefon. Cred că îmi pierd minţile.
Aaron zice că ar trebui să îi acord puţin timp. Molly crede că ar trebui să mă paraşutez la etajul lui din elicopter... Ori asta, ori să arunc tot etajul în aer.
Eu... nu vreau decât să mă târăsc sub o piatră şi să mor.
Molly se întoarce din camera copiatoarelor şi îmi zâmbeşte cald.
-Ce e?
— Spune „Mulţumesc, Molly. Mi-ai salvat viaţa”! rânjeşte ea.
Mă încrunt.
îmi dă o cartelă de acces şi mă uit la ea, ţinând-o în palmă.
— Ce-i asta?
— E cartela Mellisei pentru etajele de sus. Am furat-o.
Fac ochii mari.
— I-ai furat cartela? şoptesc şi mă uit vinovată în jur.
— Cum altfel o să te duci să-l vezi pe prostul ăla nenorocit? murmură ea.

îi zâmbesc, auzind ce cuvinte potrivite a ales.
— Mersi!
Mă duc la baie şi rilă privesc în oglindă.

Arăt ca naiba. Las umerii în jos şi respir adânc, pregă- tindu-mă. *Hai s-o facem!* Iau liftul până la ultimul etaj cu inima bubuindu-mi în piept. Habar nu am ce mă aşteaptă acolo, dar să-i dăm naibii drumul, pentru că încep să mă enervez acum! Cum îndrăzneşte să nu-mi permită să explic? Uşile liftului se deschid, iar Sammia se schimbă la faţă când mă vede.

— Emily! se bâlbâie ea şi se ridică de pe scaun. Domnul Miles nu e aici.

Trec grăbită pe lângă ea şi traversez coridorul, deschid uşa şi... iată-l acolo, stând la birou, cu atitudinea lui rece şi calmă!

Elliot e acolo, cu el, şi ridică ochii la mine.

— Cum ai urcat aici?

Mă uit în ochii lui Jameson, aflat în celălalt colţ al încăperii, şi văd de aici cât suferă.

— Poţi să ne laşi o clipă, te rog? îl întreb eu.

— Nu! se răsteşte Elliot. Pleacă imediat!

Clocotesc de furie.

— Cu tot respectul, nu te priveşte! mă răstesc eu.

Elliot mijeşte ochii şi se ridică.

— Cura îndrăzneşti?! Mă priveşte foarte mult!

— O, ba chiar îndrăznesc! îi dau replica.

Jameson încleştează maxilarul, iar Tristan intra în birou. Pasul îi şovăie când mă vede.

— Emily!

Ne priveşte încruntat pe toţi trei.

— Tristan, trebuie să vorbesc o clipă cu Jameson! ii rog, plină de speranţă.

— Desigur! Afişează un zâmbet fals, stins, apoi zice: Elliot, ieşi!
Elliot se uită urât la mine.
— Acum! repetă Tristan.
Elliot şi Tristan ies din birou, aşa că rămânem singuri. Jameson se ridică şi se duce la fereastră, intorcân- du-mi spatele.
O, Doamne, cum să repar totul?
— Jay! şoptesc eu şi mă apropii de el. Iubitule, n-am Scut chestia asta... Trebuie să mă crezi! Ştiu cum pare!
El rămâne tăcut.
— M-a sărutat şi i-am tras o palmă, habar n-am avut că cineva ne-a fotografiat! mă bâlbâi eu.
Tăcere. Îi văd maxilarul încleştat dintr-o parte, în timp ce se uită la priveliştea New Yorkului.
— Nu vrei măcar să vorbeşti cu mine? strig la el. De ce mi-ai blocat accesul la etajul tău?
El se întoarce furios.
— Pentru că n-am încredere în tine. Mă dau înapoi, şocată.
— Poftim?
— M-ai auzit. N-am încredere în tine. Ieşi! Mă schimb la faţă.
— Jameson, ştiu că e multă presiune pe tine...
— Nu are nicio legătură cu presiunea pe care o resimt! urlă el.
Mă cutremur.
— Poţi să ai încredere de mine, jur!

— Unde mi-ai spus că erai joi seara, Emily? mârâie el. 11 privesc printre lacrimi.
— încercam să obţin informaţii.
— Minţindu-mă? Dau din cap.
— Ştiu că sună ca şi cum...
— Ca şi cum nu pot să am încredere în tine.
El se întoarce cu spatele şi ridică bărbia sfidător.
— În momentul ăsta am pe cap chestiuni mult mai importante decât să mă ocup de o iubită care mă înşalâ.
— Jameson! şoptesc eu.
— Nu mai avem ce vorbi, Emily... Ieşi afară! spune el, calm.
— Nu! îl implor. Nu plec! Te iubesc!
El se întoarce şi mă priveşte cu ochi reci.
— Ai exersat discursul ăsta?
Simt o strângere de inimă... O, cât de tare suferă!
— Jay...
— Dacă nu pleci tu, plec eu!
Se îndreaptă spre uşă şi o închide încet după el. închid ochii în liniştea din birou şi respir în timp ce-mi zvâcneşte pieptul.
Tocmai s-a terminat intre noi?
Nu se poate aşa ceva!
E ora 18 şi sunt la cafenea de vizavi de clădirea Mile; Media. Mă uit cum se adună circul mediatic, aşteptând ieşirea lui Jameson din clădire. Scandalul delapidării e o ştire, o ştire importantă şi în timp ce restul lumii urmăreşte povestea, eu am fost toată ziua pe punctul de a plânge.

Nu ştiu ce să fac sau cum să ajung la el. Şi-a ridicat soi turile şi, cu tot ce se întâmplă acum, nu ştiu cât de tare pot să insist fără ca el să o ia razna complet.

Nu vreau să-l stresez inutil, dar acum are nevoie de mine mai mult ca niciodată. îmi sprijin capul în palme De ce naiba m-am dus să mă întâlnesc cu Jake?

Ce dracu' a fost în capul meu? Cum de mi s-a părut o idee bună?

Reiau noaptea aceea în minte şi mă aud minţindu-l pe Jameson când am ajuns acasă... *De ce?* În clipa aceea, am crezut că-l protejez. Acum ştiu mai bine. E un mare dezastru, iar eu habar nu am cum să-l repar. Mă gândesc la banii care au fost furaţi din conturi. Toţi cred că e Ferrara, dar de ce ar risca Ferrara, un om care face deja miliarde de dolari pe an, să distrugă un rival? Nu are nicio logică pentru mine.

După părerea mea, cel care a furat milioanele are nevoie de banii ăştia.

Dar cine este şi cum naiba a obţinut acces la informaţiile bancare ale lui Jameson?

Cazul acesta e mai mult decât pare la prima vedere.

Eu, Molly şi Aaron avem o întâlnire de criză mâine la micul dejun şi sper că împreună ne putem gândi la un plan de acţiune. Aud agitaţie şi, când ridic privirea, îl văd pe Jameson ieşind din clădire, flancat de paznici în timp ce reporterii îl înconjoară, strigându-l pe nume şi făcând poze. El ţine capul

plecat şi nu comentează, doar se urcă pe bancheta din spate a limuzinei.

Maşina se îndepărtează de trotuar şi-l poartă departe în noapte, tot mai departe de mine.

0 tristeţe copleşitoare îmi pătrunde până în oase.

Cum pot să-l ajut?

- OK, astea sunt faptele! spune Molly.

Suntem toţi la micul dejun, încercând să disecăm de- lastrul din viaţa mea. Sunt mai mult zombi decât om, pentru că nu am dormit două nopţi la rând. Beau a doua tafea şi e abia ora şapte.

— L-ai minţit pe Jameson când i-ai spus unde mergi şi te-ai dus la cină cu Jake, spune Molly.

Dau ochii peste cap.

— Ai ajuns acasă şi l-ai minţit din nou când i-ai spus unde ai fost.

Respir adânc.

— Corect!

— Acum, continuă ea, toată viaţa lui Jameson este distrusă, iar el e acuzat de o infracţiune pe care nu a comis-o.

— Da! mă răstesc eu înainte să iau o gură de cafea.

— Toată lumea e cu ochii pe el, iar tu eşti inamicul public numărul unu!

— Cum dracu' mă ajută chestia asta? bolborosesc eu.

Aaron şi Molly se privesc pe deasupra mesei.

— Nu arată bine deloc, spune Aaron.

— Exact! le confirm şi îmi sprijin capul în mâini. Nu ştiu cum să-l ajut. Am stricat absolut tot. Eu sunt personajul negativ din poveste, deşi vreau să fiu eroina.

Se lasă tăcerea la masă în timp ce ne bem cafelele. Ochii lui Aaron încep să strălucească.

— M-am prins!

— Hm?

— Ştiu cum poţi să fii eroina.

Dau ochii peste cap.

— Cum?

— Rezolvă cazul... Eşti reporter; ai mai făcut chesttf asta!

Mă aşez drept pe scaun, brusc interesată.

— E evident că investigatorii aceia particulari sunti I dracului de inutili; nu fac nimic. I

— Aşa este! Mă încrunt când îmi dau seama: Dar nu ştiu nimic despre computere. Sau de unde să încep să urmăresc transferurile acelea.

— Nu ştiu, dar să afli chiar tu unde s-au dus banii pare să fie singurul mod în care să-l scapi pe Jameson, zice Molly şi ridică din umeri. Te-am putea ajuta şi noi?

Mă gândesc o clipă. De ce n-aş putea s-o fac chiar eu? Am mai rezolvat cazuri - cazuri importante.

— Ştii ceva? Ai dreptate! încuviinţez şi simt un foc care mi se aprinde în stomac. O să aflu cine face chestia asta!

Molly şi Aaron zâmbesc.

— Şi când o să aflu - îmi lovesc palma cu pumnul -, o să-şi dorească să moară dracului pentru că s-au legat de bărbatul meu!

— Bravo ţie!

Molly zâmbeşte. Ea şi Aaron bat cuba. Zâmbesc şi sorb din cafea şi, pentru prima dată de câteva zile, mă simt optimistă. Ridic ceaşca de cafea şi le ciocnim toţi trei.

— Pentru Operaţiunea Eroina!

Jameson

Alerg pe stradă cât de repede pot. Am mintea înceţo-Hti. Cu fiecare pas mă simt mai bine. Au trecut trei «Iede când nu am mai văzut-o... Trei zile întemniţat Îi **iad.**

Nu pot s-o văd. Nu pot să mă mai pun în situația asta. Nimeni nu merită să suferi atât... Nimeni! Când alerg după colț, îrec pe lângă un șir de restau- *ute și ajung într-un parc, apoi văd pe cineva drept în tyâ, prin întuneric.Postura mi se pare familiari, așa că mijesc ochii să văd mai bine.

în timp ce alerg, o senzație rece de claritate mă cuprinde și înțeleg cine e. Gabriel Ferrara! Vorbește la telefon și fumează trabuc, sprijinit de Ferrariul lui negru. Nu m-a văzut.

Mă opresc și mă apropii de el gâfâind. *Câine nenorocit!*

Sunt furios că a pus fotografia cu Emily pe prima pagină a ziarului. A fost un atac direct la adresa mea... ți a lovit în plin.

Când se întoarce și mă vede, îi cade fața.

— Trebuie să închid! zice și face întocmai.

— la uite cine a ieșit din canal! spun eu, gâfâind.

El rânjește și trage din trabuc.

— Miles!

Mă uit urât la el.

— Ce mai face fata aia a ta? întreabă el, făcându-roi cu ochiul. Ar trebui s-o ții în lesă.

Mă uit încruntat la el.

El își aruncă trabucul spre mine; încep să clocote» de fiirie.

Pac un pas în față.

— Să știi că mi-a făcut avansuri. Se pare că ți-ai pier dut flerul pentru orice: companie, conturi bancare. Sei Cum te simți când femeia ta caută pe cineva care să-i м- tisfacă nevoile?

Nu văd decât negru în faţa ochilor... O furie orbitou* îmi pierd controlul şi-l lovesc cu pumnul în faţă. ţ* urmă îl lovesc iar şi iar într-o succesiune rapidă. El cade pe lângă maşină, apoi aud pe cineva strijW „Sună la poliţie!”

— La dracu'...

Mă uit în jos, la corpul lui ghemuit şi la sângele care-i mrge din nas. *Ce-am făcut?*

Mă întorc şi alerg cât de repede pot prin întuneric. Uerg un cvartal întreg şi traversez un parc când aud şi- ena maşinii de poliţie la distanţă. La dracu'!

Alerg peste stradă, iar o maşină apare de nicăieri. Lumini puternice, claxoane, vedere înceţoşată. Mă loveşte, iar eu zbor prin aer. Beznă... Neant...Capitolul 22

Emily

MĂ UIT PE LAPTOP LA INFORMAŢIILE PE CARE LE-AM ADU nat azi. Nu am altă pistă în afară de Hayden. El e singura persoană cu un trecut necurat şi singurul la care mi pot gândi că ar trage Miles Media pe sfoară.

Dar să vinzi ştiri false este cu totul altceva decât şi furi milioane de dolari de la o companie internaţionali Nu cred că e capabil de aşa ceva. Şi atunci de ce-mi spune instinctul că e cumva implicat'

îmi verific mesajele... Nu am mesaje.

Te rog, sună-mă!

Mi-l închipui pe Jameson singur în apartamentul lu: mare şi mi se rupe sufletul. Am decis că o să trec mâi» seară pe acolo şi să dărâm uşa.
Nu pot să-i acord spaţiul de care are nevoie... Am nevoie de el!
Se aude soneria şi sar în sus, încântată. Jameson!
Aloi la interfon şi văd doi poliţişti pe ecran. Apăs pe buton.
— **Alo?**
— Eşti Emily Foster?
— Da!
— Putem urca, te rugăm?
— Ce s-a întâmplat? întreb speriată. O, Doamne, ce s-a întâmplat?
— Trebuie să vorbim cu tine.
— S-a întâmplat ceva? mă bâlbâi eu.
— Lasă-ne să intrăm, te rog!
— OK!
Apăs pe buton, iar inima mi-o ia la goană.
Câteva clipe mai târziu, poliţiştii bat la uşă, aşa că deschid imediat.
— Bună!
Doi poliţişti cu expresii solemne se silesc să zâmbească.
— Eşti Emily Foster?
— Da!
Inima mi-o ia la goană.
— Putem vorbi un moment, te rog?
Mă dau înapoi.
— Da, intraţi, vă rog!

— Am dori să vorbim cu Jameson Miles, dacă se poate. Cei doi aruncă o privire prin apartament şi apoi se întorc spre mine, întrebând: E aici?
— Nu, nu e! Simt că inima îmi bate tot mai tare, aşa că întreb: Despre ce e vorba?
— E căutat pentru un interogatoriu cu privire la un atac care a avut loc mai devreme în seara asta.
— Poftim? mă încrunt eu.
— Gabriel Ferrara a fost atacat în seara asta în faţa unui restaurant de domnul Miles. S-a emis mandat de arestare pentru el.
— E teafăr?
— Domnul Ferrara are răni grave pe faţă şi a fost dus la spital.
îmi acopăr gura cu mâna îngrozită.
— Ce s-a întâmplat? întreb eu.
— Domnul Ferrara urca în maşină când domnul Miles s-a apropiat de el pe întuneric. S-a iscat o ceartă, iar domnul Miles l-a atacat.
— Unde anume?
— în faţa Parcului Bryant, vizavi de Lucina's.
— O, Doamne! şoptesc eu. Jameson e în regulă?
— Martorii spun că a fugit prin parc.
închid ochii uşurată... *Slavă Domnului!*
— Aţi greşit persoana, mă bâlbâi eu. Jameson n-ar ataca niciodată pe cineva. E directorul executiv al unei companii, nu un bătăuş într-un bar. E o minciună gogonată; ştiu că lui Jameson i-ar plăcea să-l bată măr pe Ferrara... Nu ştiu unde este, le spun cu o nouă îndâijire.
— Putem verifica apartamentul? întreabă poliţistul.

— Desigur, dar nu e aici.
Mă dau în spate ca să le permit accesul.
Poliţiştii caută prin apartament, apoi se întorc la mine, în living. îmi întind o carte de vizită.
— De îndată ce primeşti veşti de la el, trebuie să ne suni. Dacă nu, ai putea fi acuzată de obstrucţionarea justiţiei. Să ascunzi o persoană căutată de autorităţi este o infracţiune foarte gravă.
— OK!
Mă năpustesc spre uşă şi o deschid în grabă.
— Noapte bună!
Poliţiştii pleacă, iar eu trântesc uşa după ei. îmi acopăr gura cu ambele mâini şi formez numărul.
Jameson nu răspunde la telefon... Oricum nu mi-ar răspunde.
— La naiba!
Panicată, îl sun pe Tristan.
— Bună!
— Tristan, mă bâlbâi eu. Ştii unde e Jameson?
— Ce s-a întâmplat? întreabă el.
— A fost poliţia aici şi se pare că Jameson l-a atacat pe Ferrara. Au emis mandat de arestare pe numele lui. Ştii unde e?
— Poftim?
— Nu-mi răspundfe la telefon, iar martorii spun că a fugit prin parc.
— Ce dracu'?
— Ce să fac?
— 0 să încerc să dau de el şi te sun pe urmă. -OK!

închid telefonul şi încep iar sa mă plimb prin cameră... *Unde eşti?*
Câteva clipe mai târziu, Tristan sună din nou.
— Nu răspunde! Vin la tine!
— Mulţumesc!
0 oră mai târziu, eu şi Tristan trecem prin Bryant Park. N-am vorbit despre nimic altceva în afară de găsirea lui Jameson. E supărat pe mine din cauza lui Jake şi e evident că nu vrea să discute subiectul. Şi eu sunt supărată pe mine.
E ora unu noaptea şi încep să intru în panică. Mă uit în toate direcţiile prin parc.
— Unde ar putea fi? întreb în şoaptă.
— Nu ştiu. încearcă să-l suni din nou, spune el.
Îi formez numărul şi merg mai departe prin parcul întunecat când auzim ceva. Tristan face ochii mari şi ridică mâna.
— Sst, ascultă!
De undeva, din întuneric, se aude o sonerie slabă. Se opreşte, iar eu sun din nou.
Ne uităm amândoi disperaţi în jur şi vedem strălucirea albă când se luminează ecranul.
— Aici!
Alerg într-o parte şi văd telefonul în iarbă. Casc ochii de spaimă când Tristan îl ridică. Dă cu degetul pe ecran şi tastează codul, iar ecranul se aprinde. Tristan ridică ochii spre mine.
— E telefonul lui Jameson.
Ne uităm amândoi prin parcul întunecat în timp o senzaţie de groază pune stăpânire pe mine.
— Ce naiba s-a întâmplat cu el? şoptesc eu.

E ora patru dimineaţa, iar eu şi Tristan suntem disperaţi. Am umblat ore în şir. Alan, Elliot şi Christopher îl caută şi ei pe Jameson.

— Probabil se ascunde pe undeva de poliţie. O să fie în regulă, încearcă Tristan să mă liniştească.

Eu plâng în hohote deja; nu mai pot să-mi ascund spaima.

— E numai vina mea, şoptesc eu din mers. Dacă nu mă duceam la înscenarea aia, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea!

— Cum adică, înscenare?

Jake mi-a spus că are informaţii despre un articol pe care Ferrara urma să-l publice a doua zi despre Jameson şi că o să-mi spună după program. Nu voiam să-l îngrijorez pe Jameson, aşa că am minţit şi m-am dus să

mâ întâlnesc cu Jake. El nu voia decât să mă prindă singura şi m-a sărutat. l-am tras o palmă şi am plecat, iar a dou

azi... Mă opresc şi ridic din umeri, apoi şoptesc: Doar ai văzut fotografiile. El se încruntă.
— Deci nu te întâlneai cu Jake?
— Nu! mă răstesc la el. Sunt îndrăgostită de Jameson, idiotule! încep să plâng când îmi amintesc ce mă doare: Şi el nu mă lasă să-i explic.
— Drăcia dracului, ce dezastru! În secunda următoare, îi sună telefonul, iar el răspunde imediat: Alo?
Ascultă.
— Da!
Mai ascultă câteva clipe.
— E în regulă? icneşte el. Slavă Domnului! icneşte şi îşi duce mâna la piept.
— Ce e? mimez eu.
— Mulţumesc! Sunt pe drum! spune Tristan şi închide telefonul.
— Ce e? întreb în şoaptă.
— Jameson e în spital.
— Ce s-a întâmplat?
— L-a lovit o maşină.
îmi duc mâinile la gură înspăimântată.
— E în regulă - doar o comoţie.
— 0, slavă Domnului!
— Mă duc să-l iau.
— Vin cu tine! insist eu.
— Em... Face o pauză scurtă, apoi zice: Nu cred că e o idee bună. Reporterii vor fi peste tot după nenorocirea asta cu Ferrara, iar Jameson nu are nevoie de şi mai multă publicitate. Cine ştie ce reporteri or fi la spital? Jameson vrea neapărat ca tu să nu fii pusă în prim-plan. Lasă-mă să vorbesc eu el şi o să te sun când ajungem acasă!

încep să-mi crească speranţele. *încearcă să mă protejeze ?*

— Dar n-am greşit cu nimic, Tristan! Vreau să-l văd! Empatia câştigă, iar el mă ia în braţe.

— Lasă-mă să-l duc acasă în siguranţă şi o să te sun! Tristan face un pas în spate şi mă prinde de braţe, privindu-mă cu atenţie.

— Îţi promit că te sun! Te las acasă şi apoi rezolv cu el, pe urmă te sun. îţi dau cuvântul meu! adaugă în timp ce mă priveşte drept în ochi.

— OK!

Mergem în tăcere câteva clipe.

— O să aflu cine a furat banii chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac, şoptesc eu.

— Emily, nu e o idee bună. Lasă asta în seama detectivilor! Eşti obosită şi surescitată. Hai să mergem acasă!

Dau din cap, ştiind că are dreptate şi urând povestea asta şi mai mult.

Jameson

Mă uit la asistenta care îmi ia pulsul cum mă ţine d< mână şi respir adânc. E mai în vârstă şi mămoasă, genul de femeie care vrei să aibă grijă de tine.

— Durerea de cap? întreabă ea.

— E tot acolo.

Ea zâmbeşte şi îmi vâră lanterna în ochi, ca să-mi inspecteze pupilele.

— Ai o comoţie serioasă. Eşti foarte norocos să fii» viaţă, tinere.

Aud zgomot de voci de afară, iar, curând după asta. Tristan apare în uşă.

— Bună!

— Bună! îl salut şi îi zâmbesc, văzându-l îngrijorat
El se apropie iute de mine.
— Eşti în regulă?
— Sunt bine.
— Nu e bine! intervine asistenta. L-a lovit o maşină. Ar fi putut să moară. Ca atare, are o comoţie destul de serioasă.
Tristan îşi trece mâinile peste faţă.
—Isuse!
— Rămâne aici peste noapte şi, câtă vreme analizele preliminare sunt bune, mâine-dimineaţă poate să meargă acasă.
— OK... Mersi!
Tristan se aşază pe un scaun de lângă pat.
— Mă întorc peste o oră cu nişte calmante, spune asistenta şi-mi zâmbeşte.
— Nu am nevoie! răspund eu.
— Oricum mă întorc.
Dau ochii peste cap, iar ea ne lasă singuri.
— îmi pare rău! şoptesc eu.
— Fir-ar să fie de treabă, Jay, ne-am ieşit din minţi de griji! Te-am căutat toată noaptea.
îmi umplu obrajii cu aer.
— Poliţiştii s-au dus la Emily, iar ea m-a sunat pe mine, pe urmă ţi-am găsit telefonul în Bryant Park.
— Emily? întreb încruntat. De ce ai implicat-o?
— E disperată, Jameson! Voia să ne ajute să te găsim.
Dau ochii peste cap.
— Mă îndoiesc foarte tare.
— Ştii, nu cred că are vreo legătură cu tâmpitul ăla de Jake. A fost o neînţelegere.
— Taci odată! îl resping eu.
— Nu! Tu să taci! De ce nu vrei măcar să vorbeşti «ea?

— Pentru că m-a mințit. Cu bună știință, nu mi-a spus că s-a întâlnit cu altul.

£1 se uită atent la mine.

— Și n-am nevoie de mizeriile astea nenorocite în viața mea. Am destule pe cap, dacă n-ai remarcat.

— Vrea să te vadă.

— Da, păi eu nu vreau să o văd, răspund nervos.

— Atunci trebuie să o termini cu ea; e disperată.

Mă strâmb, enervat.

— Du-te naibii acasă! O să-l rog pe Alan să mă ia mâine.

— De ce nu vrei să vorbim despre asta?

— Pentru că nu« treaba ta. între mine și Emily s-a terminat. S-a terminat din clipa în care a început să mă mintă.

Apare asistenta.

— Sunt obosit, o anunț eu. Ea zâmbește.

— OK! își îndreaptă atenția spre Tristan și îi spune: Vă sunăm dimineață, când e gata să plece.

— Bine! răspunde Tristan.

Se uită la mine și văd că știe că nu sunt obosit deloc. Asistenta intră în baie.

— Și lui Emily ce-ar trebui să-i spun? Așteaptă să o sun, șoptește el furios.

— Mă doare-n fund ce-i spui - nu e problema mea.

El își trage o mână peste față.

— Câteodată ești un ticălos egoist.

— Și ce-i cu asta?

Se uită îndelung la mine.

— Ne vedem mâine!

Emily

— Telefonul meu zbârnâie pe măsuţa de cafea, aşa că mă grăbesc să răspund.E OK! îmi spune Tristan şi oftează.
— Slavă Domnului! închid ochii, uşurată, apoi întreb: Pot să-l văd?
— Are o comoţie gravă şi o să rămână în spital câteva zile.
— Poftim?
— A spus că e mai bine să nu vii; nu vrea să stârnească circul mediatic.
Mi se umplu ochii de lacrimi. Fir-ar să fie! Mi se pare că nu fac decât să plâng zilele astea.
— Acum doarme.
— A spus ceva? Despre mine? Mă opresc, încercând să mă exprim cum trebuie: Cum să-l fac să înţeleagă, Tristan?
El respiră adânc.
— Nu ştiu. Are multe pe cap, Em. Nu cred că acum gândeşte prea limpede. O să încerc să vorbesc mâine cu el.
Mi se schimonoseşte faţa de plâns.
— OK! şoptesc eu. Poţi să mă suni, te rog?
Doamne, parcă aş fi cea mai mare ratată din lume, dar nu ştiu ce altceva să fac. Sunt foarte îngrijorată pentru el, Tristan!
— Toţi suntem îngrijoraţi, Em! O să te sun mâine. încearcă să dormi puţin.
— OK, noapte bună!
închid şi intru la duş, iar lacrimile de uşurare încep să cadă.
Măcar el e bine, iar mâine e o nouă zi. Se va întoarce la mine. Ştiu că aşa va fi!

Mă las în jos pe scaun şi mă uit peste stradă. Am început Operaţiunea *Spioni ca noi.*
Hayden e cel pe care îl spionez. Nu ştiu de ce, dar nu pot să-l las în pace.

Am anunţat la serviciu că sunt bolnavă. Mă gândesc că ştirea asta ar putea fi cea mai importantă din cariera mea dacă o rezolv.

încă nu am vorbit cu Jameson şi, cu fiecare zi care trece, îmi pierd speranţa şi mai mult.

E şapte dimineaţa. Port o perucă blondă şi ochelari negri, şi am închiriat chiar şi o maşină. Stau aici de opt ore şi nici urmă de prostul de Hayden.

Locuieşte într-o zonă aglomerată a oraşului, într-un bloc elegant; strada e agitată şi sunt o mulţime de oameni. Trebuie să mă concentrez să nu-mi scape nimic.

La naiba, ieşi odată!

Am mâncat toate gustările. Mi-e foame şi abia aştept să merg la toaletă, dar, fir-ar să fie, vreau o pistă, ceva... orice... o farâmitură măcar.

Mă uit spre strada întunecata şi din nou în direcţia opusă. Doamne, probabil că Hayden e deja pe drum spre Istanbul! Asta aş face eu dacă aş fi concediată pentru furt. Deşi, din câte se pare, el nu ştie că e încă investigat. Crede că, cel mult, va fi concediat.

Mă las pe scaun şi oftez dezumflată. Mă uit peste umăr şi-l văd pe Hayden oprindu-se şi vorbind cu o femeie pe trotuar.

Rahat!

Mă fac mică pe scaun. Probabil se întorc de undeva Par adânciţi în conversaţie, ar ea are o geantă mare pe umăr. Iau telefonul şi le fac o poză.

Micşorez cadrul şi fac câteva poze. Cine e ea? E iubita lui?

Trimit un mesaj pe grupul cu Aaron şi Molly, împreună cu poza.

O cunoaşteţi pe fata asta?

Mă uit la ei în continuare în timp ce stau de vorbă. Îi urmăresc timp de cinci minute, pe urmă Molly îmi scrie un mesaj:

Am mai văzut-o, dar nu ştiu unde. Lucrează la o cafenea, cumva??

Hm. îi răspund:

Habar n-aml

Apare un mesaj de la Aaron:

Da, a lucrat la Miles Media. Fac ochii mari şi

răspund:

Acum cât timp?

El îmi scrie:

N-am ide«, dar n-am vizut-o de ceva vreme.

Rahat! îi trimit poza lui Tristan alături de un mesaj:

Tristan, se pare ci fata asta a lucrat la Miles Media, poţi şi afli de la Resurse Umane cine este, te rog?

Primesc imediat răspuns:

Sigur, eşti OK?436 T L Swan Îi scriu:

Da, stau la pândi.

El îmi răspunde:

Vrei să vin site ajut?

Rânjesc.

Credeam ci ţi se părea o idee proastă.

El răspunde:

Exact, nu vreau şi fii în pericol.

îi trimit încă un mesaj:
Nu, poţi şi întrebi la Resurse Umane pentru mine, te rog?
El răspunde:
OK!
Aştept, aştept, aştept şi, în cele din urmă, primesc un mesaj:
Numele ei e Lara Aspin. Cei de la Resurse Umane o să-i găsească funcţia miine-dimineaţi. Te ţin la curent!
Zâmbesc, bucuroasă că măcar am această mică pistă. Nu ştiu ce înseamnă, dar cred că tot e ceva. îi scriu un mesaj:
Mersi!
Mă uit la telefon... Niciun apel ratat. Pornesc maşina, ies în trafic şi începe să mă cuprindă o senzaţie de groază.
Noaptea e cel mai rău; fără Jameson, patul meu e rece. E un gol acolo unde ar trebui să fie el. Mi se rupe inima.

îmi pierd speranţa pentru noi... Mi-e dor de el!
Stau întinsă pe canapea şi mă uit la televizor. Perna de sub capul meu e udă de lacrimi.
Au trecut trei zile de când Jameson a fost lovit de maşină.
Şase zile de când nu l-am mai văzut... Nu pot să mănânc. Nu pot să dorm. Sunt în iad!
Ca pentru a înrăutăţi lucrurile şi mai mult, m-am Scut de râs aseară, ducându-mă la apartamentul lui şi plângând în faţa camerei de securitate, implorându-l să mă lase să intru.
Nu m-a lăsat şi, după o jumătate de oră, portarul m-a alungat din clădire. Mi-e ruşine!
Nu ştiu ce să fac... Nu vrea să mă vadă; nu vrea să vorbească cu mine.
Toată dragostea şi râsetele pe care le-am împărtăşit, s-a ales praful de ele.
£ ca şi cum n-am însemnat nimic pentru el... Poate chiar aşa a fost?
Ştiam că are reputaţia de a fi rece, dar asta, răceala «ta, e din cale afară.
Cum a putut să mă vadă plângând şi implorând în taţa camerei şi să nu mă lase să intru?

Iau telefonul şi-i trimit un mesaj: **Mi-edordetfne!**

Mă holbez la telefon, apoi văd punctele. Mă ridic în capul oaselor... Scrie ceva! Inima mi-o ia la goana. £ prima dată. Mă uit la puncte cum dansează şi aştept... Apoi se opresc.
Stai... Poftim? Unde e mesajul?
Aştept.
Punctele încep din nou. Zâmbesc printre lacrimi...
Da! îmi răspunde! Aştept, aştept...
Apoi punctele se opresc din nou.

— Trimite mesajul, la naiba! mă răstesc eu.
Aştept şi nu apare nimic timp de o jumătate de ori- încep să clocotesc de furie. Cum îndrăzneşte să nu mă bage în seamă? Cine dracu' crede nemernicul ăsta că este?
îi trimit furioasă alt mesaj:

Mkar ai curajul şi spui ce vrei.

Primesc imediat un răspuns:

Treci peste, aţa cum am ficut-o etil

Citesc mesajul, apoi îl recitesc printre lacrimi...
Poftim'
Aşa, pur şi simplu... „Treci peste"?
Ticălos nenorocit!
Mă ridic şi arunc telefonul cât colo. Ecranul se crapi lovindu-se de măsuţa de cafea. Sunt atât de furioasă că nu pot controla situaţia! Dau buzna în baie, mă bag sub du$şi neputând să mă abţin, plâng... şi plâng... şi plâng. Suspiw zgomotoase, respir cu dificultate şi mă sprijin de faianţa. Lacrimi de furie, lacrimi de frustrare, lacrimi de durere. Ştiam că aşa o să se întâmple... în adâncul sufletului, de la început, ştiam că aşa o să se întâmple, dar, fir-al al dracului, doare!
Jameson
Las umerii în jos pe bancheta din spate a limuzinei şi mă pregătesc pentru ce am de făcut.
— Sunteţi sigur? mă întreabă Alan şi deschide uşa.
— Da. Asta este; nu mă mai ascund! răspund eu şi cobor din maşină.

Ridic ochii către pancarta de deasupra uşii, unde scrie Departamentul de Poliţie New York, şi intru.
Poliţistul de la recepţie zâmbeşte.
— Vă pot ajuta cu ceva, domnule?
— Da, numele meu este Jameson Miles şi aş dori să mă predau.
Poliţistul se schimbă la faţa.
— Sunteţi căutat?
— Am fost implicat într-o altercaţie cu un bărbat pe nume Gabriel Fer rara, apoi am fost la spital. Nu am aflat decât aseară târziu că mă căutaţi. Vă cer scuze că v-am &cut să aşteptaţi atât de mult!
Poliţistul zâmbeşte.
— Vă mulţumesc că aţi venit! Bărbatul deschide o uşă în lateralul recepţiei şi mă invită: Vă rog, pe aici!
Cutei ore mai târziu, sunt pe trotuarul din faţa clădirii **tarara** şi privesc spre ultimele etaje. Formez numărul pe **care** ¡1 am de ani întregi, dar la care nu am sunat niciodată.
— tiabrie] Ferrara! răspunde vocea joasă.
— Sunt Jameson Miles. Sunt în faţa clădirii tale. Co- Warâacum!
închid şi respir adânc. Mă sprijin de limuzină.
După ce am petrecut ultimele cinci ore la poliţie, nu am chef să-l aştept pe idiotul ăsta, dar trebuie să spun ce am de spus, altfel o să mă roadă pe dinăuntru.
Am declarat la poliţie că l-am lovit pe Ferrara în legitimă apărare şi că trebuie să verifice filmările de pe camerele de securitate. Nu sunt sigur c& va merge, dar o să-mi acorde puţin timp. Poliţiştii au fost destul de înţelegători şi au spus că, având în vedere că el a aruncat primul trabucul spre mine, probabil voi fi acuzat de ultraj şi voi rămâne liber pentru bună purtare.

Cu asta mă pot împăca.
Gabriel Ferrara apare pe uşa din faţă, flancat de patru gărzi de corp.
Are ochiul vânăt şi obrazul umflat. Rânjesc când îi văd faţa distrusă.
— Arăţi ca naiba!
— Da, păi, m-a atacat un nebun, bombăne el sec.
Fac un pas în faţă şt simt că mă apucă furia din nou.
— Ştiu ce faci!
£1 se uită urât la mine.
— Nu mă sperii! E amuzant cât de necinstit ai devenit
£1 dă ochii peste cap.
— Du-te dracului, Miles!
— Dacă ai impresia că infracţiunile astea necinstite pot distruge Miles Media, mai gândeşte-te! pufnesc eu.
El mijeşte ochii.
— Miles Media a fost lider de piaţă 30 de ani şi vom continua să dominăm. Spune-mi, tatăl tău ştie cât de mult ai decăzut?
El ridică bărbia sfidător.
— Infracţiuni... Despre ce naiba vorbeşti?
Accidentul acela de maşină îţi provoacă halucinaţii.
I
— Ştii exact despre ce vorbesc. |
Ne uitam urât unul la altul; ura pluteşte în aer, care pare poluat.
— Ştiu ce faci! şoptesc eu.
£1 mă priveşte în ochi.
— Şi de îndată ce o să o dovedesc, o să te fac praf în instanţă!
— Aş vrea să te văd încercând.
Mă uit la el şi-mi amintesc cât de bine m-am simţit lo- vindu-l pe nenorocitul ăsta.
— Ai faţa spartă?

£1 se uită la mine, şi ştiu că l-am lovit cu sete.
— Îţi spun doar atât: dacă o mai jigneşti pe Emily Poster, data viitoare... nu o să-ţi sparg doar obrazul!
O şi te omor! mârâi la el.
El ridică o sprânceană, aparent surprins de afirmaţia mea.
— Asta e o ameninţare, Miles?
— E o promisiune, la dracu'! urlu eu. Nu o amesteca în treaba asta!
Mă întorc şi urc în limuzină, apoi plecăm. îl văd pe Gabriel Ferrara întorcându-se grăbit în clădire, flancat de paznici.
Ziua în care o să-l distrug pe nemernicul ăsta o să fie **o uictorie** *tare dulce!*
Alerg pe stradă prin întuneric. £ abia miezul nopţii. N-am mai fost aici de ceva vreme şi, nu ştiu de ce, în noaptea asta trebuie să o fac.
Blocul lui Emily!
Număr ferestrele şi ajung la apartamentul ei. Rămân tu ochii la el.
Oare ce face?
Îi este dor de mine, aşa cum îmi este mie de ea?
îmi imaginez că sun la uşă şi întreb daca pot urca, ne-am îmbrăţişa, aş fi fericit... cum eram înainte.
Dar îmi amintesc cât de tare am suferit săptămâna trecută când m-a minţit, sentimentul că îmi pierd controlul pe care îl am când sunt cu ea.
Felul în care duşmanii mei se folosesc de ea ca să mă atace, felul în care ea le oferă muniţie ca pe bomboane.
Şi ştiu că nimic nu mă poate distruge... în afară de ea.
Ea e singura mea slăbiciune.
Şi nu îmi permit să am slăbiciuni.
Nu acum, niciodată!

Mă uit multă vreme la apartamentul ei, apoi, cu inima grea, mă întorc şi încep alergarea deprimantă spre casă.

N-am fost niciodată atât de singur!

Emily

Mă uit la cafeaua din faţa mea; ideea de-a o bea îmi întoarce stomacul pe dos. Au trecut patru zile de când am primit mesajul acela oribil de la Jameson;

Treci peste, aşa cum am făcut-o eu!

Patru zile este o perioadă foarte lungă în care să umbli cu inima frântă... E slăbită şi se ţine cu dinţii de viaţi Continui să sper şi să mă rog că o să se întoarcă şi o să faci un gest măreţ, că o să aibă braţele întinse, eu o să alerg spre ele, iar coşmarul ăsta o să se termine.

Numai de-ar fi adevărat!

Am mintea înceţoşată de amintirea bărbatului pe cai» credeam că îl cunosc. Golul din viaţa mea pare imens. 9 nu înţeleg cum poţi să te îndrăgosteşti atât de tare ¿f cineva, într-un timp atât de scurt.

Ar fl trebuit să rămân cu Robbie pentru că, privind retrospectiv, el era mai sigur.

Nu a existat niciodată şansa ca el să mă rănească atât de tare, dar, pe de altă parte, nu l-aş fi cunoscut pe Jameson şi n-aş fi aflat cum e să ai în suflet o iubite atât de mistuitoare! Indiferent cum s-a terminat, n-aş schimba sentimentul acesta pentru nimic în lume. Chiar dacă nu a fost al meu decât pentru puţin timp.

Singurul lucru care mă face acum să merg mai departe sunt Molly şi Aaron. Au fost minunaţi. Incurajându-mă de pe margine, amintindu-mi de ce am venit la New York. Ar fi atât de uşor să fug acasă, cu coada între picioare!

— Mai mănânci restul? întreabă Molly şi gesticulează spre sandviciul meu mâncat pe jumătate.
Strâmb din nas.
— Nu, îl vrei tu?
— Uită că l-ai cunoscut, Em! spune Aaron şi oftează. Nici un bărbat nu merită să suferi atât.
Mă silesc să zâmbesc.
— 0 să se întoarcă, Aaron, Ştiu că aşa va fi.
— Ştiu că spui asta întruna, Em, dar unde e nenorocitul naibii? comentează Molly.
— El e doar... Ridic din umeri, încercând să-mi ex- pnm gândurile, apoi adaug: Pierdut în clipa asta.
— Nu, este un nemernic nenorocit şi egoist! pufneşte ea. Dram bun şi cale bătută, aş zice eu; ai scăpat la mustaţă!
În mod clar, Aaron şi Molly nu au niciun pic de sim- ?«ue pentru Jameson.
— Poate! oftez eu abătută.
— Haide; trebuie să ne întoarcem! ne îndeamnă Aaron * * ridică. S-a terminat pauza de prânz!
Ieşim înapoi în stradă şi mergem spre clădirea Miles Media când Molly se opreşte pe loc.
— La dracu'! şopteşte ea.
— Ce e?
— Uite!
Ne uităm toţi şi-l vedem pe Jameson venind spre noi, însoţit de o femeie. Poartă costumul lui bleumarin obişnuit şi arată impecabil; amândoi sunt adânciţi în discuţie.
— E la birou azi? mă holbez la el încruntată.

Nici măcar nu ştiam că s-a întors la lucru. Nu ne-a văzut şi vorbeşte în timp ce merge.

— Cine e femeia? întreb eu, căci tipa îmi pare cunoscută, dar nu-mi dau seama de unde.

Molly mă prinde strâns de braţ.

— Haide; hai să mergem pe aici! zice ea şi încearcă să mă tragă într-un magazin.

— Cine e femeia? repet când cei doi se apropie.

— Claudia Mason.

Rămân fără aer în plămâni... *Fosta lui.* E cu fosta? încep să-mi aud bătăile inimii, iar pământul se cutremură sub mine.

— Să mergem; nu vrem să ne vadă! mă îndeamnă Molly şi mă prinde din nou de braţ.

îmi smulg braţul din mâna ei şi rămân pe loc. Când ajunge în dreptul nostru, Jameson ridică privirea şi mă vede. Păşeşte şovăielnic, apoi încleştează fălcile, dar nu se uită în ochii mei.

îmi apar lacrimi în ochi, văzându-l cum trece pe lângă mine.

Se oprește cu spatele la mine. îmi ţin respiraţia.întoarce-te... întoarce-te!
După o clipă, pornește din nou alături de femeie și dispare pe stradă, fără să privească în urmă.
O durere cumplită îmi sfâșie pieptul, dar mă lupt să nu plâng. Las capul în jos, întristată.
Am primit răspunsul.
Asta e... S-a terminat!
E vineri seara și mă așez pe bancheta mașinii închiriate în timp ce mă uit spre strada întunecată. M-am dedicat întru totul rezolvării cazului, ca să am ceva care să-mi distragă atenţia. Sunt în faţa apartamentului lui Hayden și știu că probabil mă agăţ de detalii stând aici, dar ce altceva să fac? încep să mă satur să plâng și să mă uit la pereţi. Primesc un mesaj pe telefon, mă uit și văd litera ***J.***
Citesc mesajul și aproape scap mobilul din mână din cauza șocului:
O uftimă escală.
Aeroportul JFK. Sâmbătă, ora *8.*
Barul JFKClubhouse.
Trebuie și te văd.
J XXX
Mă ridic în capul oaselor. Poftim?
Trebuie să mă vadă... ***Trebuie să mă vadă?***
încep să îmi fac speranţe. O, Doamne! O sun imediat pe Molly.
— Bună! răspunde ea.
— Tocmai am primit un mesaj de la Jameson. Vrea să mâvadă mâine-seară! spun eu în grabă.
— Poftim? se răstește ea. Nu i-ai spus să se ducă dracului?
— Nu!
— De ce nu?
— Pentru că...

încerc să găsesc explicaţia perfectă.

— Poate faptul că a văzut-o pe Claudia l-a trezit. Şi apoi, vreau să-l văd şi eu, Molly! îmi doresc asta de atâta vreme!

— O, Doamne, tu auzi ce spui? De ce să vrei să-l vezi? Tipul a fost un mare ticălos.

— Ştiu, dar a fost atât de stresat, Molly! Vreau doar să vorbesc cu el.

— Ca să ştii, cred că e o idee proastă, spune ea şi oftează. Zâmbesc. Se înşală... E o idee grozavă! Răspund la mesajul lui Jameson:

Ne vedem acolo! X

Zâmbesc prosteşte spre parbriz şi, când ridic privirea, îl văd pe Hayden vorbind cu aceeaşi fată care lucra la Miles Media.

Lara Aspin... Ceva e în neregulă şi cu ea. Vreau să aflu mai multe despre femeia asta; până acum, n-am reuşit şi găsesc nimic, nici măcar o adresă. Fata termină discuţi* cu Hayden şi pleacă pe trotuar. Mă uit de la ea la Hayden. Rahat, ce fac?

Il văd pe Hayden dispărând în bloc. Ei bine, ştiu deja unde locuieşte Hayden. Dacă o las şi dispară, s-ar putea să nu o mai găsesc niciodată. Trebuie neapărat să aflu unde locuieşte. O văd mergând pe stradă. La naiba! Sar din maşini traversez şi mă iau după ea pe trotuar.

Lara coboară scările la metrou, aşa că ezit. E întuneric şi Dumnezeu ştie unde se duce! Rahat! O văd dispărând pe scări şi mă încurajez. La naiba! Trebuie să o urmăresc. Aştept pe peron o vreme, apoi Lara urcă într-un tren. Urc şi eu. Rămân lângă

uşi şi mă uit pe fereastră, trăgând cu ochiul la ea din când în când.
Adrenalina îmi străbate corpul şi, trebuie să recunosc, e chiar distractiv. Ar fi trebuit să mă fac poliţistă.
Mergem patru staţii, apoi ea se ridică şi se aşază lângă uşă. Suntem la Central Station, aşa că oftez uşurată; măcar aici simt în siguranţă!
Coborâm din tren, iar eu rămân în spate, ca să nu devină bănuitoare. Mergem şi mergem, şi mergem... La naiba, unde se duce?
Fata dispare în mulţime, iar eu sar în sus, încercând să o reperez. Merg mai departe, dar nu o văd. A dispărut în neant. La naiba!
Mă întorc şi mă uit pe strada dinspre care am venit. Unde s-a dus?
Mai merg puţin, pe urmă o zăresc într-un magazin.
Slavă Domnului!
Intru şi eu şi observ că e un magazin de amanet. Mă prefac că mă uit după ceva în spate, în timp ce ea vorbeşte cu bărbatul de la tejghea.
— Păi, nu valorează prea mult, spune el.
— Aş vrea cinci sute de dolari pe el. Merge perfect, fispunde Lara.
— Visezi! în niciun caz!
Ma uit printr-un spaţiu dintr-o bibliotecă şi văd un MacBook. Rahat! îşi vinde computerul! De ce ar vinde un computer?
Gândurile îmi aleargă prin cap în timp ce ei se tocmesc la preţ. În cele din urmă, câştigă vânzătorul şi îi întinde două sute de dolari. O văd dispărând pe uşă, aştept o clipă şi mă duc la tejghea.
— Bună! salut în timp ce zâmbesc nonşalant.

— Bună! murmură vânzătorul corpolent, care umblă la casa de marcat.
S-ar putea să fie cel mai nebunesc lucru pe care l-am făcut vreodată, şi am făcut nişte lucruri destul de nebuneşti în viaţa mea.
— Aş dori sa cumpăr computerul acela, te rog!
El se încruntă şi ridică privirea.
— Care computer?
Arăt cu degetul spre cel pe care i l-a vândut ea.
— Nu, încă nu l-am curăţat! Du-te la dulapul din stânga şi găseşte altul!
— Nu, trebuie să fie acela!
— încă nu e de vânzare. Revino peste două zile! Dacă mă întorc peste două zile, o să fie şters complet.
— Spune cât vrei! îi cer eu, simţindu-mă curajoasă.
El rămâne nemişcat, uitându-se în continuare la mine.
— O mie de dolari, spune el şi ridică o sprânceană, provocându-mă tacit.
— Tocmai ai plătit două sute pe el: eşti nebun? mi bâlbâi furioasă.
El ridică din umeri şi se întoarce la treaba lui.
Mă uit la computerul de pe birou şi, nu ştiu de ce, dar instinctul îmi spune să-l cumpăr.
— La naiba, OK, bine! Aşa cum e, chiar acum. pentru o mie de dolari.
El scoate un rânjet greţos.
— OK, scumpo!
Îi întind cârdul de credit a mamei, cel pe care îl am pentru urgenţe... Iartă-mă, mamă!
Plătesc o mie de dolari, iau computerul şi ies pe uşă.

îmi sună telefonul. Numele lui Tristan apare pe ecran. La momentul potrivit.
— Bună! răspund eu.
— îmi pare rău că a durat atât ca să revin! Fata se numeşte Lara Aspin, şi fii atentă: a lucrat la contabilitate, spune el rapid.
— Ce înseamnă asta? mă încrunt eu.
— Avea acces la informaţiile despre conturile bancare.
— Doamne, Tristan! şoptesc eu şi mă uit vinovată în jur. Tocmai am urmărit-o la metrou şi şi-a vândut computerul la un amanet, şi ştiu că e o nebunie, dar abia l-am cumpărat cu o mie de dolari.
— Poftim? îl ai? Chiar ai computerul?
Zâmbesc cu mândrie.
-Aha!
— Unde eşti? Vin să te iau acum!
Trec prin aeroport cu inima în gât. Trag de valijoara mea ca să arăt ca o călătoare obosită... sau poate încerc să mă mint pe mine însămi că nu e o idee rea.
Pentru că ştiu că e; în adâncul sufletului, ştiu că n-ar trebui să fac jocul acesta periculos cu el. Ar trebui să stau jos şi să am o conversaţie politicoasă ca între adulţi.
Dar disperarea mi-a scos slăbiciunea la iveală şi sper ca în seara asta eu şi Jftmeson să putem vorbi... şi să-i pot cere iertare, să-l implor să mă primească înapoi, iar eu să-l pot pedepsi, şi să începem să revenim la normal.
N-am mai văzut-o pe Claudia şi nu am idee ce se întâmplă cu ea, dar faptul că Jameson a vrut să mă vadă îmi spune că nu e nimic.

Sper să nu fie nimic... Doamne, sper să nu fie nimic... *încetează!*

Intru la toaletă ca să mă încurajez pentru ultima oara. îmi dau din nou cu ruj roşu, preferatul lui Jameson, şi îmi privesc imaginea în oglindă. Părul lung şi negru e liber şi ondulat. Am vrut să port o rochie, dar nu voiam să par prea dornică, aşa că în cele din urmă am decis să port pantaloni negri strâmţi şi o cămaşă de mătase neagră cu nasturele de sus descheiat strategic. Sutienul meu negru de dantelă se întrezăreşte când mă mişc într-un anumit fel. Port parfumul lui preferat şi cred că arăt sexy fără să încerc să par sexy.., Se poate măcar aşa ceva?

Dumnezeu ştie! Cred că o să aflu în curând.

Nu cerşi atenţie... Nu te smiorcăi... şi nu dramatiza! îmi reamintesc pentru a mia oară. *Fii sexy şi atrăgătoare... ca atunci când ne-am întâlnit prima oară!*

Exact, pot să fac asta!

Las umerii în jos, respir adânc şi mă pregătesc pentru seara care urmează. Este, la propriu, o situaţie care îmi va hotărî soarta. Trebuie să-i amintesc de ce s-a îndrăgostit de mine... Cum naiba a uitat?

Este şi asta o problemă.. închid ochii dezgustată. Nu *mai exagera cu analiza!*

înaintez pe hol şi intru în barul Clubhouse. E aglomerat şi animat. Intru şi iau loc pe o bancă din colţ, la o masă pentru două persoane. Dacă vrea să mă vadă, poate să mă găsească. Sunt în timpul unei escale şi nu iau nimic în seamă în jurul meu.Scot laptopul şi-mi deschid e-mailurile.

— Vă aduc ceva de băut? întreabă ospătarul când se apropie de masă.

— Da, vă rog! Zâmbesc şi-i întind cârdul de credit, apoi comand: Cea mai scumpă mărgăritä, vă rog!

El zâmbeşte şi, făcându-mi jucăuş cu ochiul, se îndepărtează. La naiba, Jameson Miles m-a răsfăţat! Se pare că am devenit dependentă de chestii luxoase, iar acum băutura mi se rostogoleşte puţin cam prea uşor pe limbă.

Mă întorc la e-mailuri şi mă prefac că sunt fascinante.

Nu sunt.

Şi ceea ce vreau cu adevărat să fac este să arunc o privire prin locul acesta... E aici?

Ospătarul revine cu băutura.

— Poftiţi, cea mai scumpă mărgăritä! spune şi o aşază pe masă. Iar domnul de la bar m-a rugat să vă aduc astea, mai zice el şi pune pe masă un castron mare cu căpşune şi unul cu ciocolată fierbinte.

Ridic ochii încotro arată el şi-l văd pe Jameson stând la bar. Poartă blugi negri şi tricoul alb pe care i l-am cumpărat eu. Părul lui brunet are aspectul acela neîngrijit, perfect. Ne privim în ochi, el ridică paharul şi ia o gură.

Am fluturi în stomac de emoţie. Nu s-a mai uitat de mult aşa la mine.

— Mulţumesc! îi răspund ospătarului, complet distrată de specimenul superb de la bar.

Sorb din mărgărită şi încerc să-mi alung zâmbetul prostesc de pe faţă, revenind la e-mailuri şi părând absorbită.

Căpşune cu ciocolată fierbinte; e imposibil să le mănânci fără să le sugi şi să arăţi ca un animal.

Rânjesc... Oare asta vrea?

Să-i dăm drumul!

Cu ochii aţintiţi asupra ecranului computerului, iau o căpşună, o înmoi în ciocolata fierbinte şi ling, după care o bag seducător în gură. Sug ciocolata şi o întind înainte şi înapoi pe buze.

Iau o gură de margarita şi repet manevra.

Zâmbesc în sinea mea... *Ce mama naibii fac*? Sunt într-un bar din aeroport, nu plec nicăieri şi mă prefac că nu cunosc pe nimeni în timp ce el mă urmăreşte cum sug o nenorocită de căpşună. E mai mult decât bizar.

Dacă m-ar vedea Molly şi Aaron!

Soseşte ospătarul cu altă margarita.

— Cu complimente din partea prietenului dumneavoastră de la bar.

— Mulţumesc!

Rămân cu ochii plecaţi şi continui jocul, refuzând să mă uit la el.

Zece minute mai târziu, iau ultima gură din margarita şi îmi las ochii să se îndrepte spre bărbatul de la bar; ochii lui întunecaţi mă urmăresc, iar căldura creşte între noi.

Cunosc privirea aia... *O să ţi-o trag... atât de bine!*

Simt cum zvâcneşte excitaţia în mine şi, cu ochii la el. iau o căpşună şi o ling.
El se ridică, chemat parcă de limba mea. în timp ce ne privim, sug căpşuna, iar el se îndreaptă spre masa mea.
— Pot să iau loc? toarce vocea lui gravă şi sexy.
— Sigur că da.
Cobor privirea spre umflătura din pantalonii lui ?■ ridic o sprânceană.
— Nu mă judeca! Zâmbeşte în timp ce aşază pe banei, lângă mine, şi mă lămureşte: Tocmai am văzut cel **mai** tare film porno cu o afurisită de căpşună.
— Serios? rânjesc eu.
Simt căldura apropierii lui şi trebuie să mă străduiesc să nu mă aplec spre el.
El întinde mâna.
— Eu sunt Jim.
îmi bubuie inima în piept, *exact ca prima dată.* Dau mâna cu el, iar electricitatea îmi străbate braţul ca un şoc.
— Bună, Jim! Eu sunt Emily.
Deci ăsta e jocul, nu? Ne prefacem că nici nu ne cunoaştem. într-adevăr, e o reluare a escalei. O să fac orice e nevoie ca să sparg gheaţa dintre noi.
Cu coatele pe masă, el îşi sprijină bărbia în palme. în ochi îi joacă neastâmpărul.
— încotro zbori, Emily?
— Londra. Iau o gură din pahar, apoi îl întreb: Dar tu?
— Dubai. Mi s-a amânat zborul.
— Şi al meu.
Fixându-ne reciproc cu privirea, sorbim din pahare. Aerul e electrizant şi, indiferent cât de mult îl

iubesc, nu pot să neg că atracţia sexuală dintre noi pare de pe altă planetă.
— Mersi pentru băutură! îi zâmbesc eu cald.
— Cu plăcere!
Ochii lui sunt umbriţi, întredeschişi, iar eu simt de aici că e excitat.
— Cu ce te ocupi? îl întreb.
— Sunt ghid turistic, îmi răspunde fără ezitare.
— Serios? Ce fel de tururi faci?
— De camping.
Pufnesc în râs, iar băutura îmi intră pe nas.
— Oh! exclam şi tuşesc. Deci... îţi place în aer liber.
— Absolut! Jameson ia o gură din margarita, apoi »daugă: Sunt una cu natura.
Ca pentru a sublinia, îşi încrucişează două degete, arătându-mi cât de apropiaţi sunt.
încerc, dar nu reuşesc să-mi ascund zâmbetul larg.
— E bine de ştiut. Oamenii peşterii mi se par foarte interesanţi.
Ochii lui dansează, încântaţi; îi place jocul.
Şi mie îmi place.
— Tu cu ce te ocupi? întreabă el.
— Sunt medium.
El izbucneşte în râs. O, ce bine e să-l văd din nou râzând!
— Medium?
Face ochii mari de uimire.
— Da!
— Deci... citeşti gândurile oamenilor?
— Da!
— în regulă! Se uită prin bar şi arată cu paharul către o femeie, provocându-mă: Zi-mi ce spune femeia de acolo!

Mă uit şi văd o femeie mai în vârstă care pare că-şi ceartă soţul în timp ce el bea o bere.

— îi spune că ar face bine să se grăbească şi să-şi puni ciorapii de compresie înainte de zbor, dar şi că a băut suficient. Nu o să-l lase să urce în avion dacă e beat.

— Hm! Jameson rânjeşte şi priveşte înjur, apoi alege pe altcineva: Dar el?

Mă uit la bărbatul care se concentrează la telefon.

— El caută prostituate pe Google pentru călătoria de afaceri.

— Şi el?

— Se întreabă dacă soţia lui se culcă cu şeful.

Zâmbetul lui se lărgeşte.

— Te pricepi!

— înclin capul.Ştiu.
— Şi ea?
Mă uit la o fată care se uită la telefon cu o expresie extrem de îngrijorată.
— Caută pe Google infecţii provocate de ciuperci. Se teme că a luat ceva după noaptea sălbatică de sâmbătă în care nu a folosit prezervativ.
El pare încântat în timp ce uită la oamenii din bar, apoi întoarce privirea spre mine.
— Dar eu?
— La ce te gândeşti tu?
-Da!
Ne privim... Rahat, mi-am promis că nu o să dramatizez în seara asta, şi iată o întrebare care sigur o să mă încingă. Aş putea să vorbesc direct despre cât de nemernic a fost, lucru pe care intenţionez să îl fac mai târziu.
— Chiar acum? întreb eu.
-Da!
Mă urmăreşte cu ochii întunecaţi.
— Mă bucur să te văd.
El îmi zâmbeşte uşor, sexy, şi se apleacă spre mine.
— Aşa e!
Îmi cuprinde obrazul în palmă şi mi se opreşte inima.
— Deşi nu mă gândeam doar la asta.
— Nu! spun încet. Ştiu!
El zâmbeşte, părând fascinat; chipurile noastre sunt despărţite de doar câţiva milimetri.
— De ce nu-mi spui la ce altceva mă gândeam?
Privirea lui coboară spre Buzele mele.

— Te întrebai ce gust are ciocolata de pe buzele mele,
•cptesceu.
Cum ar trebui să leg două vorbe când se uită așa la mine?
Cu mișcări lente, se apleacă și-mi linge buzele întredeschise. îmi zvâcnește sexul de plăcere.
O, Doamne...
— Flirtezi cu mine, Jim? întreb în șoaptă.
El mă linge din nou.
— Da! Cum mă descurc?
Am piele de găină pe spate și îmi înghit nodul din gât.
— OK!
— Doar OK?
Dau din cap, cu răsuflarea tăiată de atingerea lui.
— Dar când fac asta?
Ma sărută încet; limba lui puternică îmi pătrunde în gură și o mângâie ușor pe a mea.
— S-ar putea să meargă, murmur eu cu buzele lipite de ale lui.
— Și asta?
Mă sărută mai intens și simt excitația care se trezește din somn.
închid ochii și mă las cuprinsă de emoții... Nu e bine. Un sărut doar și sunt gata să izbucnesc în lacrimi!
Cum ai putut să te porți atât de urât cu mine?
Nu fi lașă... Trebuie să-mi țin emoțiile sub control, cel puțin deocamdată.
Ziua de mâine e altă poveste, dar în seara asta ne bucurăm ceea ce avem împreună.
Mă desprind din sărutul lui.

— Nu ştiu ce fel de femeie crezi că sunt, Jim, dar p« să te asigur că nu e stilul meu să agăţ ghizi turistici specializaţi în camping.
Mă sprijin de spătar, îmi îndrept bluza şi iau o gură de mărgărită.
El mişcă din buze amuzat de jocul nostru, îmi ia mâna şi o duce la buze. începe să o sărute, apoi o întoarce şi, cu limba lui puternică, îmi linge palma. Sexul mi se încordează de plăcere... *Mama mâ-sii!*
Pierd controlul asupra situaţiei.
Repede.
Mă uit şi văd două fete stând aproape de noi, fascinate şi uitându-se la el cu gurile căscate.
Oare cum arătăm? Un bărbat superb care stă aici şi-mi sărută mâna în timp ce eu mă prefac dezinteresată. *Mă prefac* fiind de bază aici.
— Te dai în spectacol, murmur eu şi-l privesc.
— Nu mă pot abţine, şopteşte el cu gura lipită de pielea mea. A trecut prea mult timp!
— Cât timp? îl întreb.
— Cincisprezece zile. îmi sărută mâna din nou şi repetă: Cincisprezece zile foarte lungi.
Atât am fost despărţiţi... Ştie exact de câte zile suntem despărţiţi. Şi el vrea să spargă gheaţa dintre noi. I-a fost dor de mine; ştiu că aşa e. Deodată, nu mai vreau să o fac pe inabordabila. îl vreau... tare... şi repede.
îmi iau mâna de la buzele lui.
— Mai ia-mi ceva de băut şi poate după aceea o să-ţi curm suferinţa.
Ochii lui dansează de excitaţie şi ridică imediat mâna ipre ospătar.

— Da, domnule!
— Două...

Patru, îl întrerup eu.Ei se încruntă, probabil nemulţumit de timpul pe care îl vom petrece în plus ca să le bem.

— Patru mărgărită, te rog! îi comandă el ospătarului.

— Da, domnule!

— Te rog, grăbeşte-te! adaugă el.

Ospătarul se încruntă, văzând cât de disperat este.

— Da, domnule, desigur! zice şi se întoarce grăbit la bar.

Ne uităm unul la altul în timp ce electricitatea scapără
între noi - nu mai e nevoie de cuvinte. Amândoi simţim atracţia magnetică unul spre altul; e prea puternică să o negăm.

— într-adevăr... mă bucur să te văd, Em! şopteşte el.

O oră mai târziu, mergem pe holul hotelului, ţinându-ne de mână. Suntem tăcuţi, fiecare pierdut în propriile gânduri.

Inima bate să îmi spargă pieptul. Ştiu ce urmează să se întâmple... Abia aştept ceea ce urmează să se întâmple.

EH deschide uşa şi mă conduce în apartament. Privesc în jur şi-mi amintesc instantaneu cu cine sunt. Uit cu uşurinţă de averea lui, dar asta nu face ca ea să dispară. Uşa se închide după noi, iar el mă întoarce spre el. Ne uităm unul la altul, apoi el mă ia în braţe şi mă strânge cu putere, lăsându-şi capul în curbura gâtului meu. Mă strânge şi mă strânge... de parcă se teme să-mi dea drumul.

Iubirea dintre noi e palpabilă - atât de multă emoţie... atâtea regrete -, şi simt că lăcrimez. Vreau să-i spun că-l iubesc, că m-a rănit şi că sunt furioasă, dar, pur şi simplu, las lucrurile în voia lor. Las sentimentele dintre noi să vorbească în locul nostru; cuvintele par irelevante pentru ce e între noi.

Jameson face un pas în spate şi mă priveşte în ochi.

— Mi-a fost dor de tine! şopteşte el.

Îi cuprind faţa cu palmele şi îl sărut încet şi îndelung, aşa cum îi place lui.

El zâmbeşte, lipit de mine, şi-mi descheie lent cămaşa şi o aruncă într-o parte. îmi scoate sutienul şi-mi acoperă sânii cu palmele. Trece cu degetele mari înainte şi înapoi peste sfârcurile întărite. Cu buzele lipite unele de altele, îmi descheie pantalonii şi-i lasă să cadă, apoi îi scoate.

Se lasă în genunchi şi-mi ţin respiraţia când îmi trage chiloţii în jos şi-i scoate.

Se apleacă şi-mi adulmecă adânc sexul; închide ochii de plăcere şi mă sărută acolo.

Oh... Ce dor mi-a fost de el!

îmi amintesc de prima noapte pe care am petrecut-o împreună în timpul escalei şi a fost atât de diferită de asta! Atunci, atingerea lui era plină de dorinţă; acum, atingerea lui e plină de dragoste şi de adoraţie.

îmi ridică piciorul pe umărul lui şi îmi linge cea mai intimă parte, cea pe care nimeni în afară de el nu o cunoaşte. Mâinile mele se duc din instinct spre ceafa lui.

E o nebunie. Eu nu l-am atins o dată măcar, iar el e în genunchi în faţa mea, complet îmbrăcat... distrându-se de minune.

Limba lui găseşte ritmul, iar corpul meu începe să se mişte singur, ghidându-i limba spre locul potrivit.

încep să tremur, închid ochii şi încerc să-l opresc. Mă atinge de vreo patru minute doar şi sunt pe punctul de a avea orgasm... *Ţine-te!*

Mi se înmoaie genunchii, mă cutremur lipită de el şi-l simt zâmbind. Mă ia în braţe şi mă întinde pe pat. Mă aşază aşa cum mă vrea şi-mi depărtează picioarele să mă vadă.

— Al dracului... de perfectă! şopteşte ca pentru sine.

în grabă, îşi scoate cămaşa peste cap şi-şi lasă blugii
să cadă. Sexul îi atârnă greoi şi rigid între picioare. Cât de frumos e... Exemplarul masculin perfect! Îi zâmbesc, iar el bagă mâna în buzunar şi scoate un prezervativ. Mă cuprinde neliniştea.

— Ce faci?

— Te vreau nu doar o dată şi nu vreau să pierd sensibilitatea.

Il privesc încruntată cum şi-l pune... ce ciudat; în trecut, mă punea mereu pe mine să o fac, de parcă el n-ar fi fost capabil.

Se întinde lângă mine pe pat şi-şi trece degetele prin părul meu, uitându-se la mine. Nu-l pot citi deloc în seara asta. Pare... intens.

— Pari foarte sentimental în seara asta, domnule Miles! şoptesc eu.

— Poate că aşa sunt.
întind mâna şi-i ating obrazul. Pare pierdut.
— Eşti în regulă?
— în seara asta, da.
Se apleacă şi mă sărută, şi simt sentimentul din spatele gestului. E ca şi cum îşi canalizează toată dragostea cu ajutorul buzelor, iar eu simt că-mi pierd puterea de a mă concentra.
Se întinde peste mine. Corpurile noastre au planurile lor, zvârcolindu-se împreună.

Sărutul nostru se întețește, apoi Jim îmi ridică un picior și alunecă adânc înăuntru. Simt dilatarea provocată de posesie; nu ai cum să-i uiți mărimea. Nu are remușcări.Amândoi scoatem gemete de plăcere, când el alunecă încet înăuntru și afară. Sunt umedă, atât de umedă, iar sunetul excitației mele plutește în aer.

— Iisuse Hristoase, Emily! șoptește el și-și pierde controlul, izbindu-se cu putere, scoțându-mi tot aerul din plămâni.

Și atunci începe în forță. Patul se lovește cu putere de perete; ne privim fix în ochi... tăcuți... muți de admirație. E o frecvență la alt nivel.

Corpurile noastre sunt făcute unul pe potriva celuilalt. *Noi* am fost făcuți să ne potrivim.

El se strâmbă de parcă îl doare ceva.

— Nu pot să mă abțin, iubito! gâfâie el.

Zâmbesc. îmi place că nu se poate abține.

— Dă-ți drumul! răsuflu lipită de gura lui. Avem toată noaptea la dispoziție. Dă-mi totul!

Mă întorc pe o parte, simt înăuntru durerea surdă și adâncă și tresar.

0, Doamne... Trupul meu e distrus.

Jameson Miles mi-a tras-o toată noaptea. în forță și din toate pozițiile, iar azi voi plăti pentru asta. Mă întorc spre el. E întins pe o parte, sprijinit în cot, uitându-se la mine.

— Bună!

Zâmbesc ușor, jenată de ce trebuie să fi văzut.

— Bună!

Se apleacă şi mă sărută înainte de a mă lua în braţe şi a mă strânge tare.
— Mă doare! şoptesc eu.
— Şi pe mine la fel! rânjeşte el.
Închid ochii la pieptul lui şi rămânem cufundaţi în extazul acesta paşnic încă o jumătate de oră, moţăind.
Mă ridic să merg la baie şi observ coşul plin de prezervative... Hm, le-a purtat toată noaptea. N-am remarcat atunci.
Mă întorc în pat lângă el şi mă cuibăresc la pieptul lui.
— De ce ai purtat prezervative toată noaptea?
Simt că se încordează sub mine şi îmi dau seama imediat că a fost intenţionat. Rămâne tăcut.
— Jim? mă încrunt şi mă ridic în capul oaselor.
— Nu! zice şi încearcă să mă tragă înapoi la pieptul lui. Hai să avem o dimineaţă plăcută împreună!
Mă uit la el.
— De ce naiba porţi prezervative când ştiu cât de mult le deteşti?
El expiră greoi, de parcă s-a enervat, şi coboară din pat.
— Nu vreau să se producă vreun accident.
— Poftim?
Respiră adânc, părând frustrat.
Mă ridic.
— Crezi că aş rămâne însărcinată ca să te prind în capcană?
El dă ochii peste cap.
— Ce naiba? mă răstesc şi sar din pat. Vorbeşti serios?

— Nu suntem împreună, Emily! Ar trebui să fiu un idiot nenorocit să nu iau măsuri de precauţie.
Simt că-mi cade faţa.
— Ce-a fost noaptea trecută?
El mă priveşte în ochi.
— A fost un rămas-bun.
— Poftim?
Simt că mi se umplu ochii de lacrimi din cauza şocului.
— Nu fi supărată! se bâlbâie el.
— Nu fi supărată?
încep să plâng şi-mi pierd controlul.
— M-ai chemat aici să ne întâlnim iară să ai deloc intenţia de a ne împăca?
El se holbează la mine.
— E adevărat? urlu la el.
— Nu sunt bărbatul potrivit pentru tine, Emily, răspunde el calm, iar eu îmi dau seama că e un discurs exersat.
Mă încrunt când pereţii camerei de hotel încep să se strângă în jurul meu.
— Poftim? şoptesc eu.
— Tu eşti îndrăgostită de Jim.
îmi şterg furioasă lacrimile care mi se scurg pe obraji.
— Eu sunt Jameson. Jim nu există, Emily! E produsul imaginaţiei tale, bărbatul care vrei tu să fiu.
— Despre ce dracu' vorbeşti? strig eu.
— îţi e mai bine fără mine.
— Dacă e vorba de Jake..., îngaim eu.

— Nu e vorba de Jake, deşi sunt al dracului de furios că m-ai minţit.
— Jur că nu s-a întâmplat nimic! strig eu.
— Ştiu că nu s-a întâmplat.
— Atunci, de ce? şoptesc eu. Nu înţeleg! Locul nostru e unul lângă altul, Jay!
— Nu pot.
Jameson închide ochii şi se opreşte o clipă, ca şi cum s-ar pregăti să împingă cuvintele afară.
— Nu vreau căsătorie şi copii. Nu vreau aceleaşi lucru ca tine. Nu sunt făcut să fiu normal, Emily. Sunt însurat
cu munca mea şi nu o să se schimbe niciodată. M-am gândit foarte mult la asta.
Fac un pas în spate, copleşită de groază. în tăcerea care s-a lăsat, îmi aud bătăile inimii.
— Te voi iubi întotdeauna, şopteşte el.
Mă uit la el printre lacrimi... Ce dracu* se întâmplă în momentul ăsta?
El trece pe lângă mine, intră în baie şi închide uşa.
Mă uit la mochetă, şocată până în adâncul inimii.
După noaptea frumoasă pe care am petrecut-o împreună, aşa se poartă cu mine?
Apare din nou complet îmbrăcat şi se uită în ochii mei.
— Pot să te duc undeva?
— Dacă ieşi acum pe uşa aceea, s-a terminat pentru totdeauna! şoptesc eu.
El mă priveşte în continuare.
— Ştiu.
Se apropie de mine şi mă sărută uşor, prinzându mi faţa în mâini. Chipurile noastre, lipite unul de altul, sunt desfigurate.

— E cel mai bine aşa; un alt bărbat poate să te facă mai fericită.
Mă dau înapoi furioasă.
— Să nu îndrăznești să-mi torni mizeriile astea!
— Vrei să te duc undeva sau nu?
— Du-te dracului! răcnesc la el.
Ochii lui întristaţi îi fixează pe ai mei.
— Sunt deja acolo.
Se întoarce şi iese. Uşa se închide încet în urma lui.

Plâng în hohote în tăcere, rămasă doar cu inima mea frântă.Capitolul 23

STAU CU PICIOARELE ÎNCRUCIȘATE PE COVOR, CU SPA- tele sprijinit de canapea și întorc telefonul. Mă uit cum se învârte până pierde din inerție și îl învârt din nou.

Azi a fost o zi stranie - una a conștientizării, una în care am încheiat un capitol în viață.

Nu plâng. Nu mai am lacrimi pentru Jameson Miles. Să fiu sinceră, sunt doar furioasă, mai ales pe mine, pentru că m-am întâlnit cu el aseară și am fost din nou marioneta lui.

Magic Mike XXL este pe Netflix, așa că îl revăd. E ironic, de fapt, că am început povestea noastră de dragoste urmărind acest film, iar acum îl văd din nou la final.

Am stat mult pe gânduri. Am de luat niște decizii - decizii importante.

încotro mă îndrept în viață... cariera și viitorul meu la Miles Media.

Știu deja ce trebuie să fac. Mă uit la televizor și e o scenă cu un foc de tabără pe plajă, iar bărbații vorbesc despre o femeie pe care unul dintre ei*o iubește.

.Când oamenii îți arată cine sunt, să-i crezi."

Mă strânge ceva în piept, auzind semnificația cuvintelor.

Săptămâni întregi, am refuzat să cred că Jameson Miles are o inimă de piatră.

Dar așa este; oricum s-ar fi arătat bărbatul pe care l-am cunoscut, realitatea lui e o minciună. „Jim nu există", a spus el.

îmi sună telefonul, iar pe ecran apare numele *Tristan.* Mă încrunt.
— Bună!
— O, Doamne, Em! Specialiştii cred că au găsit dovada. Mă ridic în capul oaselor.
— Poftim?
— Computerul Larei Aspin... Sunt dovezi acolo că a fost folosit ca să se logheze la conturile noastre bancare.
— Poftim? şoptesc eu cu ochii mari.
— încă nu avem toate detaliile, dar analiştii IT tocmai ne-au sunat să spună că istoricul e compromiţător.
Zâmbesc.
— Ce grozav!
— Ne vedem dimineaţă la birou? Urcă la ultimul etaj de îndată ce ajungi!
— Da, sigur! Aştept o clipă pe fir, apoi spun: Mulţumesc că m-ai anunţat!
— Ne vedem dimineaţă! spune el vesel la telefon, închid şi, cu un zâmbet trist, mă uit în gol o clipă. Mă
ridic şi deschid laptopul pe masa din bucătărie, şi încep să tastez.
Te cred, Jameson... în sfârşit, te cred.
— O, Doamne, Em, ai aflat? mă întreabă Aaron şi zâmbeşte fericit când îşi întoarce scaunul spre mine. Abia am ajuns la serviciu în dimineaţa asta şi îmi aşez poşeta pe birou.
— Poftim?
— Titlurile de azi spun că au arestat pe cineva pentru delapidare.
— Serios? zic şi mă prefac că zâmbesc. E grozav. Privesc în jur, apoi îl întreb: Moli a ajuns?

— Nu, vine şi ea în curând! mă lămureşte Aaron şi îşi deschide computerul.
— OK, mă întorc într-o clipă!
Iau plicul din geantă şi folosesc cartela pentru ultimul etaj. Interesant, astăzi funcţionează! Uşile se deschid, iar Sammia zâmbeşte larg, de parcă se bucură să mă vadă.
— Bună dimineaţa, Emily!
— Bună! Arunc o privire în jur şi o întreb: Tristan e aici?
— Da, e în biroul lui Jameson. Intră direct!
Mi se strânge stomacul.
— OK, mulţumesc!
Merg pe gresie şi remarc sunetul. Pantofii mei nu mai scot sunete când păşesc şi îmi amintesc de vremea când păcăneau. Observ priveliştea şi păstrez imaginea în minte. Îmi place clădirea asta - atâtea amintiri frumoase când începusem să urc la acest etaj! Bat la uşă şi aud vocea puternică a lui Jameson.
— Intră!
Sa *începem!*
îmi controlez emoţiile şi deschid uşa, iar faţa lui Tristan se luminează.
— Iat-o! Eroina zilei!
— Bună!
Ochii mei îi găsesc pe a lui Jameson.
— Bună!
El lasă capul în jos, părând ruşinat.
— Sunt probe peste tot în computer, Em, mă informează Tristan şi îmi zâmbeşte larg. Ai reuşit; ai rezolvat cazul. Nu ştiu de ce ai continuat s-o urmăreşti, dar, Doamne, ce mă bucur c-ai facut-o!

— Mă bucur că am fost de ajutor.
— Mulţumesc! Jameson se încruntă, arătând chinuit, dar reuşeşte să spună: Sunt foarte recunoscător pentru devotamentul tău de a rezolva cazul.
Tristan se uită la noi, simţind probabil tensiunea dintre noi.
— O să vă las singuri! Trebuie să sărbătorim... în seara asta! strigă el şi iese din cameră grăbit şi bucuros.
închid ochii. La naiba, s-o terminăm odată! Îi întind plicul lui Jameson, iar el îl priveşte atent.
— Ce-i asta?
— Demisia mea.
El se încruntă şi se uită în ochii mei.
— Nu, Em! zice el şi clatină din cap. Nu pot s-o accept!
Emoţiile mă copleşesc şi clipesc ca să nu plâng.
— Nu mai pot să lucrez aici, Jameson.
— Dar tu iubeşti Miles Media. A fost visul tău să lucrezi aici, şopteşte el.
— Nu! Greşeşti! Pe tine te iubeam... Tu ai fost visul meu! Am acceptat o slujbă la Athena, locul în care mi-am făcut stagiatura. încep lunea viitoare.
Ochii lui mă fixează.
— Em...
îmi scapă o lacrimă pe obraz şi o şterg, zâmbind neliniştită.
— Ştii, aseară am văzut *Magic Mike XXL*.
El ascultă.
— Şi a fost o replică semnificativă care a făcut ca totul să capete sens pentru mine.
— Ce replică?

— „Când oamenii îţi arată cine sunt, să-i crezi.” El se încruntă, neînţelegând.
— în sfârşit te cred, Jameson.
— Ce crezi?
— Că eşti un laş.
El încleştează maxilarul.
— Că îţi este prea teamă să mă iubeşti.
Ne privim în ochi, iar un curent mânios trece între noi.
— Merit pe cineva care ştie că merit riscul ăsta. El îşi încordează fălcile şi mă priveşte.
— Nu eşti destul de curajos să mă iubeşti.
— Nu e drept! şopteşte el.
— Nu! Clatin uşor din cap, apoi adaug: Nu a fost drept să mă îndrăgostesc de tine. N-am avut niciodată o şansă... Ai ştiut de la bun început. Ţi-ai păstrat inima sigilată într-o ladă frigorifică Miles-High, să nu poată fi decât privită.
El se schimbă la faţă, iar eu mă întorc şi ies din biroul lui. Închid uşa încet după mine şi mă uit o clipă la ea, adunându-mi curajul să părăsesc biroul lui pentru ultima dată. Ca o ironie stranie, a fost cea mai bună şi mai rea perioadă din viaţa mea. *Adio, domnule Miles! îmi va fi întotdeauna dor de tine!*
Jameson
Cu o strângere de inimă, o văd pe Emily ieşind din birou. Uşa se închide, iar pereţii încep să cadă pe mine.

Pe pilot automat, îmi torn un pahar de whisky şi mă duc la fereastră. Mă uit la priveliştea New Yorkului, luptând u-mă cu senzaţia copleşitoare de tristeţe.A plecat.

Cioc, cioc! Apare Tristan şi zâmbeşte larg când m& vede cu paharul în mână.

— Sărbătorim deja?

— Aşa pare?

El se uită în jur.

— Unde e Emily?

— A plecat.

Iau o gură de whisky şi simt căldura lichidului arămiu. îl privesc în pahar.

— A demisionat. Din acest moment.

— Poftim? icneşte Tristan şi îi pică faţa. Doar nu vorbeşti serios!

— E cel mai bine aşa.

— Ce mama dracului? Cum să fie cel mai bine aşa?

— Nu avea cum să meargă intre noi, Tris; ştii asta. Mi opresc o secundă, apoi adaug: întotdeauna va exista un nenorocit ca Ferrara pregătit să o calce în picioare ca să mă distrugă. Nu vreau să mai fie târâtă în mocirla asta.

— Asta îţi spui tu ca să te convingi? pufneşte el.

Mă uit pe fereastră.

— La dracu\ omule, nu te înţeleg; eşti îndrăgostit nebuneşte de ea! Chiar o laşi să plece?

Şovăi, gândindu-mă la întrebarea lui.

— Meritä o viaţă mai bună decât pot să-i ofer eu.

— Du-te dracului! răbufneşte el. Nu poate să aibă o viaţă mai bună decât cea pe care i-ai oferi-o tu. Nu ar duce lipsă de nimic.

— Nu banii şi-i doreşte ea, murmur eu sec.

— Dar ce vrea?

— Lucruri... Mă încrunt, încercând să mă exprim: Lucruri... pe care nu sunt capabil să i le dau.
— Cum ar fi?
— Timp.
El se holbează la mine, pierdut.
— Dar te-ai implicat în relaţia cu Claudia fără nici cea mai mică problemă.
Ridic din sprâncene şi sorb din pahar.
— Ce înseamnă asta?
— Nu-mi păsa dacă mă aştepta Claudia acasă. Nu-mi păsa cât timp petreceam departe de ea. Puteam să călătoresc, să muncesc, să mă concentrez... Eram mulţumit să o las pe locul al patrulea sau al cincilea, iar ea nu a aşteptat niciodată altceva.
Oftez prelung. Parcă am povara unei lumi întregi pe umeri.
— Cu Claudia era uşor.
— Pentru că nu o iubeai cu adevărat?
Ridic din umeri, pentru că nu pot să etichetez ce simt.
El îmi pune o mână pe umăr.
— Eşti mai mult decât un director executiv, Jameson. Şi tu meriţi să fii fericit. De ce crezi că trebuie să fie una sau alta?
Mă încrunt, abătut.
— Nu lăsa iubirea vieţii tale să plece pentru că ţi-e teamă c-o vei pierde.
— E inevitabil, Tristan... în cele din urmă, *ea* o să plece. 0 să i se forţeze mâna.
— Şi tu ce vei fi atunci? se răsteşte el. Un director executiv singur, stresat şi alcoolic?
Ridic ochii spre el.
— 0, stai! zice el şi arată cu mâna la paharul meu. Asta se întâmplă deja, adaugă în timp ce clatină din cap dezgustat. Când o să-mi găsesc

femeia potrivită, o să mut cerul şi pământul să o păstrez.
— Ieşi afară! Oftez şi bombăn: Habar nu ai despre ce dracu' vorbeşti.
— De fapt» aproape mă bucur că am ocazia să văd cum Îţi distrugi viaţa, strigă el, îndreptându-se spre uşă. Acum ştiu ce să nu fac.
Iau o gură de whisky în timp ce uşa se trânteşte cu zgomot în urma lui.
Se aude interfonul de pe birou, aşa că apăs pe buton.
— Da, Sammia!
— Au venit detectivii, domnule.
Golesc paharul... Bine, ceva să-mi distragă atenţia!
— Mulţumesc, roagă-i să intre!
Emily
— Să toastăm! zice Molly, zâmbind, şi ridică paharul.
Eu şi Aaron ciocnim paharul cu ea.
— Pentru noi începuturi!
— Pentru noi începuturi! repetăm noi.
— O să te descurci de minune! mă asigură Aaron. Stai să vezi - o să cucereşti departamentele de ştiri cât ai clipi!
Suntem la cină într-un bar şi sărbătorim. De mâine încep noua slujbă. A trecut o săptămână de când am plecat de la Miles Media.
Parcă a trecut o viaţă de atunci.
Voiam să merg acasă să-mi văd părinţii, dar nu am avut energia necesară. în schimb, am rămas în apartament $i am avut grijă de mine. Aveam nevoie de o perioadă în care să fiu singură, să-mi ling rănile şi să mă vindec. Am făcut câteva masaje, am făcut terapie Reiki să-mi alin inima frântă, am mâncat sănătos şi am ieşit de două ori pe zi la alergat ca să

mă epuizez, astfel încât corpul meu să nu aibă încotro şi să doarmă noaptea.
Sunt OK... pustiită, dar mă simt OK.
Am încetat să mai citesc ziarul, ca să nu-i văd numele. Când alerg, o iau în direcţia opusă, ca să nu văd clădirea
Miles Media sau restaurantele, sau orice altceva mi-ar aminti de el şi de timpul petrecut împreună.
El...
Nici măcar nu mă îndur să-i pronunţ numele.
L-am ascuns într-o casetă tainică şi nimeni nu îndrăzneşte să-mi pomenească de el. E ca şi cum n-ar fi existat... şi poate aşa a şi fost.
— Cu ce te îmbraci mâine? mă întreabă Molly în timp ce-şi taie friptura.
— Mă gândeam la costumul bleumarin. Mestec o înghiţitură de mâncare, apoi adaug: Vreau să par profesionistă şi elegantă.
— Nu pui fusta gri? rânjeşte Aaron.
Mă şterg la gură cu şervetul.
— Am aruncat drăcia aia.
— Poftim? ţipă Molly. îmi plăcea fusta aia la nebunie! Aş fi luat-o eu.
— Era o fustă care stârnea numai necazuri, răspund eu. Crede-mă; nu vrei aşa ceva în viaţa ta.
— Adevărat!
Aaron ridică paharul şi ciocnim din nou.
— Michael m-a invitat la o întâlnire sâmbătă seara, spune Molly într-o doară.
Cuţitul şi furculiţa mea cad cu zgomot pe farfurie când ridic privirea spre Molly.
— Poftim?
Ea ridică din umeri.
— Nu ştiu ce să înţeleg din asta, de fapt.

— Te-a invitat la o cină, pur şi simplu? Eşti sigură că e o întâlnire? se încruntă Aaron.
— Da, a spus exact aşa: „Vrei să ieşim la o întâlnire sâmbătă seara?”
Zâmbesc.
— Şi te duci?
— Nu ştiu! oftează ea. A curs multă apă pe gârlă în ce ne priveşte. Am ajuns din nou la o relaţie de încredere şi prietenie. Nu vreau s-o stric.
— Trăgându-ţi-o cu el? rânjeşte Aaron şi ia o înghiţitură.
— Păi, dacă mi-aş trage-o cu el şi n-ar folosi doză dublă de Viagra cu mine, aş fi foarte ofensată. Acum ştiu ce trucuri foloseşte.
Izbucnim toţi în râs.
— Doamne, ce amuzantă a fost noaptea aceea! adaug eu, amintindu-mi cum leşina de la sângele care i se adunase în sculă.
Molly dă ochii peste cap.
— Poate pentru tine.
Rămânem tăcuţi în timp ce mâneam.
— Baftă mâine, scumpo! îmi urează Aaron.
— Mulţumesc, dragii mei! le spun, zâmbind. Sunteţi cele mai bune două lucruri în New York.
— Doamne, câtă dreptate ai! bolboroseşte Molly cu paharul la gură. Şi aceste margarita, adaugă iute şi ridică paharul să-mi arate. Să ies cu Mike în oraş?
— Da! icnim eu şi Aaron. Du-te!
— Emily!
Athena zâmbeşte şi mă îmbrăţişează.
— Ce bine îmi pare să te văd! Bun-venit!
— Bună! o salut şi eu şi zâmbesc emoţionată.

— O să-ţi placă mult aici! Mă conduce de mână şi îmi arată: Acesta e biroul tău!
Zâmbesc, surprinsă.
— Am propriul meu birou?
— Sigur că da.
Arunc o privire prin încăperea micuţă. În mod sigur, nu e ca la ultimul etaj al conducerii, dar mi se potriveşte foarte bine. Are fereastră şi masă cu un scaun în colţ. E destul de confortabil. Mă întorc spre ea.
— Mulţumesc că m-ai primit! Îţi sunt foarte recunoscătoare pentru asta!
Athena zâmbeşte şi mă mângâie pe braţ. Când am su- nat-o să o întreb de un post, nu m-a întrebat nici măcar o dată ce s-a întâmplat cu Miles Media sau relaţia mea cu Jameson. Dar îmi dau seama că ştie că probabil sunt lefteră şi n-am unde să mă duc, iar să fug acasă cu coada intre picioare nu este o opţiune pentru mine.
Are dreptate.
0 să mă revanşez faţă de ea; o să fiu cea mai bună reporteră pe care a avut-o vreodată.
— Te las să te acomodezi, zice ea şi îmi zâmbeşte. Şedinţa de personal este la zece, ca să te prezint tuturor. Avem şi gogoşi de bun-venit.
Zâmbesc.
— Mersi, ar fi grozav!
Athena dispare pe coridor, iar eu mă aşez la noul meu birou şi mă uit la spaţiul golaş.
Mi-e dor de Molly şi Aaron... Şi de agitaţia de la Miles Media.
Jameson
- După estimarea de aici, prognozăm o creştere de zece U sută în următoarele 18 Jjini.

Harrison, de la finanțe, bate cu mâna în diagrama proiectată pe tabla albă, în timp ce ne explică în ședința de consiliu cum stau lucrurile.
Adunarea din jurul mesei e animată de entuziasm și discuții. Strategia de revenire după dramele din ultimele patru luni merge cât se poate de bine.
Eu... sunt cu gândul departe.
Nu mă pot concentra... Nu pot gândi... Parcă nici nu pot să respir.
Poate nu sunt OK.
Emily a început azi la noul serviciu. Am vrut să o sun și să-i urez succes.
N-am putut să dorm, gândindu-mă la asta, și chiar am pus mâna pe telefon de câteva ori. Las capul în jos.
Ce rost are...
Mă întreb dacă a alergat în dimineața asta. A purtat încălțările despre care spunea că au motor? Zâmbesc în sinea mea și-mi amintesc de Elliot, care credea că vorbesc despre Zuckerberg și încălțările lui motorizate.
Idiotul...
Mă răsucesc pe scaun să-mi întind spatele. Am nevoie de un masaj.
Lui Emily nu-i place să fac masaje. Mă gândesc la felul de masaj pe care îl făceam și parcă a fost acum o veșnicie.
ÎE. înainte de Emily... *încetează!*
— Jameson va vorbi despre asta dimineață.
Ridic privirea, pierdut. Despre ce e vorba?
Adunați în jurul mesei, membrii consiliului se uită la mine și așteaptă să dau un răspuns. întorc privirea spre Tristan să mă lămurească.
— Când te duci la Seattle în seara asta, zice el și ridică din sprâncene sugestiv ca să-mi amintească.
— Da! încuviințez cu o mișcare din cap. Așa este!

Tristan mă ajută în perioada asta la serviciu, conştient fiind de starea mea de spirit.
Şedinţa continua, iar eu beau o gură de apă, încercând să-mi îndrept gândurile în direcţia potrivită. *Nu e destul de bine, Jameson, Concentrează-te!*
Urc în avion.
— Bună seara, domnule Miles! Locul dumneavoastră este aici, domnule. IA.
— Mulţumesc!
Mă aşez pe scaun pe primul rând la clasa întâi.
Avionul se umple încet şi mă uit pe fereastră. Niciodată nu mi-a displăcut să zbor. Acum detest s-o fac.
Detest faptul că-mi aminteşte de ea, de felul în care ne-am cunoscut. De noaptea petrecută împreună.
De cât de prost s-a terminat totul.
Cu cotul sprijinit de scaun, mă ciupesc de rădăcina nasului. Vreau doar să ajung acolo, să merg la hotel şi să dorm. Sunt obosit şi n-am chef de rahatul ăsta.
— Pot să vă aduc ceva, domnule Miles?
— Whisky, te rog!
Un bărbat în vârstă se aşază lângă mine. Dă din cap spre mine şi mă salută:
— Bună seara!
— Bună! îi răspund şi schiţez un zâmbet.
îmi îndrept privirea spre fereastră, către hamalii de pe pistă: toţi îşi fac treaba şi aleargă de colo, colo, făcând verificările de rutină.
Conduc cărucioare de transport, aprind lanterne şi flutură steaguri.
Nu mi-ar păsa nici dacă s-ar prăbuşi dracului avionul. ■
Tot trebuie să fie mai bine să arzi în iad decât e acum.

Patru zile mai târziu

îi zâmbesc lui Allan în timp ce stă lângă limuzină la aeroport.

— **Bună seara, domnule! Ați avut o călătorie plăcută?**

— **A fost în regulă; mulțumesc! Zâmbesc și urc pe bancheta din spate.**

— **Doriți să o luăm pe traseul obișnuit, domnule? întreabă el prin ușă.**

— **Da, te rog! El zâmbește.**

— **Foarte bine.**

închide ușor portiera și, câteva clipe mai târziu, intră în trafic.

După o jumătate de oră, încetinește când trecem pe lângă apartamentul lui Emily, iar eu mă uit pe fereastră.

E acolo?

Așa facem în fiecare seară în drum spre casă - e modul meu stupid de a-i spune noapte bună... Dacă nu o fac, ajung să alerg până aici mai târziu.

Oare pe cine păcălesc? Oricum alerg până aici aproape în fiecare noapte. îmi țin respirația cât trecem pe lângă bloc, sperând să o zăresc... N-am văzut-o nici măcar o dată.

Mi se rupe inima; nu e aici.

Mă uit înapoi pe fereastră când ne îndepărtăm pe stradă.

Emily, unde ești?

Emily

Sunt în autobuz, în drum spre casă de la serviciu, și citesc pe Kindle. E întuneric și e în jur de ora 18. Sunt mai fericită, mai puternică. Am început de trei săptămâni la
noua mea slujbă și-mi place la nebunie. Am făcut ceea ce trebuia. Oamenii sunt foarte de treabă, din fericire nu mai sunt subiectul de bârfa și am un rol mai important decât aveam la Miles Media. Mă

întâlnesc tot timpul cu Molly şi Aaron la un pahar şi la cină, iar în weekend am plănuit să merg acasă. Alerg mult... Destul de nostim, dar nu am nevoie să mă prefac că mă fugăreşte cineva cu toporul. Sunt atât de furioasă, încât nu pot decât să alerg în viteză.

Alergările vesele nu mai sunt în repertoriul meu. Autobuzul încetineşte. închid Kindle-ul şi mă ridic, aşteptând să se oprească autobuzul. Cobor treptele şi merg pe jos pe cele două străzi până la apartamentul meu. începe să se răcească afară. Scot aburi în timp ce respir şi mă înfăşor în haina mare ca să mă încălzesc în mers.

Poate iau mâncare indiana pentru cină. *Nu... Nu depăşi bugetul; mai ai mâncare de aseară în frigider!*

Mă apropii de bloc şi caut cheile în poşetă.

— Bună, Em! spune o voce din spatele meu.

Mă întorc, speriată. Jameson e în faţa mea. Ceva mă strânge în piept când dau cu ochii de el.

— Ce faci aici?

Mă priveşte în ochi.

— Trebuia să te văd.

Când îl văd, mă copleşeşte un val neaşteptat de emoţie, pe care credeam că în sfârşit îl pot ţine sub control. Mă uit la el printre lacrimi.

El păşeşte încet spre mine.

— Ce mai faci?

Deodată, mă înfurii... Ca un taur mânios, las capul în jceşi scotocesc în poşetă. Trebuie să scap de el.

— tînde dracu'sunt cheile?Bine! mă răstesc eu.
Găsesc cheile şi mă întorc spre uşă.
— Mi-e dor de tine!
Mă opresc şi închid ochii.
— Nu pot... Se opreşte un pic, apoi continuă: Nu pot trece mai departe dacă nu ştiu că suntem OK.
Mă încrunt şi mă întorc spre el.
Are o expresie abătută şi pare neliniştit.
Ne privim în ochi. Ai mei sunt plini de lacrimi... ai lui, de regret. Se întoarce şi se uită la maşina pe care n-am văzut-o parcată pe întuneric.
— Ţi-am adus ceva.
Aproape aleargă până la maşină şi ia de acolo un buchet imens de trandafiri galbeni, apoi se întoarce şi mi-l oferă galant.
Mă uit la el nedumerită.
— Trandafiri galbeni?
El zâmbeşte stins.
— Se spune despre trandafirii galbeni că simbolizează prietenia.
— Vrei să fii prietenul meu?
El dă optimist din cap.
— Putem să o luăm de la zero?
Ceva se rupe în adâncul sufletului meu.
— Ai mare tupeu! spun eu cu dispreţ.
El se schimbă la faţă.
— Apari aici după ce mi-ai frânt naibii inima şi-mi dai nişte nenorociţi de trandafiri galbeni! urlu eu.
El păşeşte în spate, şocat de veninul meu.
— N-aş fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nki dacă ai fi ultimul nenorocit de pe pământ! zbier la el în timp ce lacrimi de furie mi se rostogolesc pe obraji. îmi pierd

controlul de tot şi încep să rup trandafirii în bucăţi, zdro- bindu-i şi trântindu-i la pământ, apoi încep să calc pe ei.
Vreau să rănesc trandafirii ăştia prosteşti aşa cum m-a rănit el pe mine.
Ochii lui abătuţi mă privesc în continuare.
Adrenalina îmi străbate tot corpul şi, încă nemulţumită de starea în care se află trandafirii, îi ridic de jos şi ies în stradă, apoi îi arunc cât de tare pot pe asfalt. O maşină trece peste ei.
— Asta poţi să faci cu prietenia ta! mârâi şi trec în viteză pe lângă el.
Deschid uşa şi intru în clădire iară să mă uit înapoi.
Apăs cu putere pe butonul liftului şi îl văd cu coada ochiului prin uşa de sticlă cum mă priveşte.
Lacrimile îmi curg pe faţă şi sunt furioasă că l-am lăsat să vadă cât de nebună sunt.
Cât de nebună m-a făcut el.
Uşile liftului se deschid, intru şi apăs pe buton.
Uşile se închid, mi se schimonoseşte faţa de plâns şi suspin zgomotos.
Să te ia naiba, Jameson Miles...

Capitolul 24

SUNT MOMENTE ÎN VIAJĂ PE CARE ŞTII CĂ NU LE VEI uita niciodată.
Anumite situaţii care sunt importante şi au modelat omul care ai devenit.
Aseară a fost un astfel de moment.
Ce fel de psihopată distruge nişte trandafiri cu mâinile goale, urlând ca nebuna? Mă simt copleşită de ruşine.
Acesta... e nivelul la care am coborât.

Destul de ciudat, aseară a fost prima noapte în care am dormit bine după săptămâni întregi. Ca şi cum mi-am liniştit sufletul, lăsând să iasă puţin abur din oala cu presiune.
Nu mă simt vinovată că am fost atât de răutăcioasă... În mod normal, m-aş simţi. Dar Jameson Miles este o enigmă în felul lui, una pentru care nu mai simt milă.
„N-aş fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nici dacă ai fi ultimul nenorocit de pe pământ!" am spus, mă rog, am strigat, de fapt. Am spus un lucru urât - cel mai urât -. dar a primit naibii ce merita.
Uşile liftului din blocul meu se deschid şi ies în hol, apoi în stradă.
— Ce naiba s-a întâmplat aici? o aud pe femeia din faţa mea spunând încet când se opreşte şi se uita la carnaj.
Sunt petale galbene de trandafiri împrăştiate peste tot; boboci striviţi şi loviţi pe beton. Hoitul buchetului cu funda mare din satin crem zace zdrobit în stradă.
Isuse...
Las capul în jos şi pornesc înainte cu înverşunare. Ridic ochii spre tavan să văd unde sunt camerele. Mă întreb dacă a văzut cineva filmările de pe camere.
Sper că nu... Cât de jenant!
Urc în autobuz şi deschid Kindle-ul. Nu citesc genul meu obişnuit de comedie romantică. Nu suport ideea unor tâmpenii despre iubire. Fac o schimbare şi citesc *Cimitirul animalelor* - poate asta e. Poate Stephen King mă duce spre latura întunecată a lucrurilor. Latura aceea în care nu înghiţi mizerii, iar răzbunarea pe trandafirii galbeni e meritată.

Bravo lui. Să înceapă dracului! Dau la pagina următoare.
0 să apară soarele şi pe strada mea!

Jameson

Iau o gură de cafea la cafeneaua aflată vizavi de Miles Media. Am tot venit aici în ultimele zile înainte de serviciu. Alan mi-a spus că Emiiy venea aici cu prietenii ei. Sper să dau peste unul dintre ei.

De ce? Habar n-am!

Vorbele lui Emily de aseară mi-au rămas în gând. «N-aş fi prietenă cu un nemernic egoist ca tine nici daci ai fi ultimul nenorocit de pe pământ!" Nici eu n-aş vrea să fiu prieten cu mine ţăcă aş fi în locul ei.

Niciodată n-am văzu t-o atât de furioasă... sau de »labă. A slăbit mult. Urăsc faptul că am facut-o să treacă prin rahatul ăsta.Sorb din cafea şi simt o mână pe umăr.

— Bună! spune Tristan şi se aşază lângă mine pe scaun.

— Bună!

— O cauţi pe Emily? întreabă el într-o doară.

— Nu!

— Mincinosule! răspunde el, zâmbind obraznic. Ştii, eu şi băieţii am organizat un drum în Vegas în weebend. Avionul e pregătit.

Mă strâmb. Nici că se poate ceva mai rău!

— O să fie grozav! Bem, jucăm... Adăugăm nişte femei frumoase la Clubul Miles-High. Trebuie să te trezeşti odată şi să-ţi revii la normal! Mă gândesc că o blondă sau două... Să uiţi o vreme de brunete şi, oricum, trebuie să sărbătorim faptul că ai fost declarat nevinovat. Elliot şi Cbristopher vin vineri cu avionul.

îmi face cu ochiul, încercând să mă convingă.

— Da, sună ca o mare tâmpenie! murmur eu impasibil.

— Nu-mi pasă ce spui! Vii şi tu!

Mă uit în gol. În ultima vreme, mi-am pierdut abilitatea de a mă entuziasma.

El devine serios.

— Sunt îngrijorat pentru tine, Jay.

Dau ochii peste cap.

— Toţi suntem. Nu te comporţi deloc normal.

— Sunt în regulă, spun încet în timp ce duc ceaşca la gură.

Mă uit încă o dată în jur, amintindu-mi de ce am venit aici.

— De ce nu te duci la ea acasă dacă vrei să o vezi? întreabă el.

— Am încercat aseară.

— Cum a mers?

Oftez prelung, golindu-mi obrajii de aer.

— A luat-o razna și... Mă opresc, apoi încerc să explic situația: I-am dus trandafiri galbeni, pe care i-a distrus naibii ca o nebună.
— Da?
Tristan rânjește, apoi zâmbește larg, părând impresionat.
— De ce i-ai dus trandafiri galbeni, nu roșii?
— M-am gândit... Expir greoi și încerc să vin cu o justificare: Credeam că e o culoare sigură, care simbolizează prietenia, ca să stea de vorbă cu mine. Voiam doar s& vorbesc cu ea.
— Dar nu i-ai spus și ei chestia asta, nu?
— Ba da!
El clatină subtil din cap, de parcă sunt idiot.
— Și ce părere a avut?
— Atunci s-a transformat în Hulk.
— Ca să fiu sincer, nu pot s-o condamn.
Mă uit la el întrebător.
— Ai distrus-o, nu glumă!
— N-am distrus-o! mă răstesc la el. încerc să o protejez!
— Ascultă-mă, poți să te minți singur cât vrei, dar nu te deranja să mă minți pe mine. Nu te pricepi să minți... absolut deloc.
— Du-te dracului, omule; e prea devreme pentru rahatul ăsta! bombăn supărat și oftez.
— Tristan! strigă fata de la tejghea.
El se ridică să-și ia cafeaua și mă bate pe spate.
— Rămâi aici, să fii un ticălos nefericit?
— Du-te dracului! mârâi eu.
El zâmbește și pleacă fără să mai spună nimic.
Răsuflu adânc și mă uit la cafea. Revăd suferința de pe fața lui Emily aseară și simt o strânsoare în piept, leiau totul în minte iar și iar, și nu vreau decât să știu că | <> e bine. Poate abia atunci o să mi-o iert și o să încetez să

mă gândesc la ea în fiecare secundă, în fiecare zi. Iau telefonul. O s-o sun.
Nu, o să închidă și gata! O să-i scriu un mesaj, dar ce să-i scriu?
Buni dimineața!
Ai mai ucis vreun trandafir azi?
Îi trimit și aștept. Beau cafeaua și mă holbez la telefon, așteptând să răspundă, dar nu o face.
Douăzeci de minute mai târziu, îi trimit încă un mesaj*.
Te rog, vorbește cu mine!
Comand altă cafea și aștept. E 8.15 și știu că încă nu a început programul. Mai știu și că are telefonul la ea și că îmi ignoră mesajele intenționat.
La dracu' cu asta! !i formez numărul, și sună... închid ochii și aștept.
Sună, apoi apelul e respins.
La dracu'! Mi-a respins apelul.
îi trimit un mesaj:
Răspunde, altfel vin acolo!
Mesajul nu se trimite... Poftim? Sun din nou și nu ȘE face legătura. Ce se întâmplă? încerc din nou... Nimic. Timp de zece minute, încerc încontinuu să sun. Nu reușesc. Ce se întâmplă?
Tastez în Google următoarea întrebare: „De ce nu pot să sun sau să trimit mesaj cuiva?" Răspunsul care apare mă sfâșie până la os:
„Ați fost blocat."
Mi-a blocat numărul? *Ce mama dracului?*
Mă copleșește furia; nimeni nu m-a blocat vreodată. Nici În relațiile de afaceri, nici personale... și niciodată o femeie.
într-adevăr, nu vrea să fim prieteni... sub nicio formă.
Mi se rupe inima! Cum dracu' am distrus totul atât de tare?
Mă uit la clădirea Miles Media pe fereastră, iar gândul de a intra azi acolo și a pretinde că totul e în regulă e prea chinuitor!

îi scriu un mesaj lui Tristan:
îmi iau liber azi.
Ne vedem mâine.
Stau și-mi termin cafeaua și se aude un cântec - „Bad Liar” de la Imagine Dragons.
Ascult... Tristan a spus că nu mă pricep să mint și, în mod ironic, versurile îmi par adevărate. Condamnat parcă s-ajung în iad, mă târăsc afară din cafenea și urc într-un taxi.
— Unde mergem? întreabă șoferul.
— Park Avenue.
Taxiul intră în trafic și îmi pun căștile în urechi, deschid Spotify și ascult piesa din nou.
„Bad Liar”... Noul meu imn.
Mă uit la imaginile de pe Google inspirate de călătorii. 0 să merg la schi.
în Elveția, cred.
Trebuie să plec. New Yorkul pare prea mic... sau sufocant... sau amenințător... sau ceva ce nu pot exact să explic. în orice caz, trebuie să plec naibii de aici!
M-a blocat!
Poate o să lucrez de la Londra o vreme... Da, aș putea să fac asta. Ar avea sens.
Și aș putea să petrec mai mult timp cu Elliot și Christopher. Mă descurajez când îmi amintesc că mai e cineva care locuiește la Londra. Aș fi mai aproape de Claudia, iar de curând i-am frânt și ei inima.
M-a vrut înapoi, iar eu i-am spus că nu cred că am iubit-o vreodată... S-a înfuriat, iar acum situația e gravă în toate privințele.
Nu, nu pot lucra de la Londra... E prea complicat! Renunț la idee.
Pentru cât timp să merg în Elveția? Mă uit pe calendar. Poate o lună?

Hm... Scot agenda de lucru și încep să o parcurg. Merit multe vacanțe și cred că aș putea să mă folosesc de una. De cum intru în apartament, îmi sună interfonul fi răspund.

— **Alo!**

— **Bună ziua, domnule Miles! Doamna Miles dorește să vă vadă.**

închid ochii. Rahat!

— **Da, mulțumesc! Las-o să intre, te rog!**

Câteva clipe mai târziu, ușile liftului se deschid ți apare mama. Se luminează la față când mă vede.

— **Bună, dragul meu!**

— **Bună, mamă!**

Mă ia în brațe și mă strânge o clipă, de parcă simte ci ceva nu e în regulă.

— **Ce faci aici? o întreb zâmbind și mă desprind din îmbrățișarea ei.**

— **Ar trebui să te întreb același lucru, răspunde ei. venind după mine și așezându-se pe canapea.**

— Eu doar... Mă opresc și încerc să mint cum trebuie: Am doar nevoie de puțin timp liber, după toată mizeria aia cu delapidarea.

Ea mă privește în ochi.

— Bine, mă bucur!

— Pot să te servesc cu ceva?

Mă ridic în picioare, stânjenit că trebuie s-o mint.

— Puțin ceai, te rog, dragul meu!

Intru în bucătărie și încep să-i pregătesc ceaiul. Scot ceașca și ceainicul ei frumos din porțelan roz cu auriu, cel din care bea mereu când mă vizitează.

Vine după mine și ia loc în bucătărie.

— Te-a trimis Tristan? o întreb, stând cu spatele la ea.

— își face griji pentru tine.

— Sunt în regulă, mamă!

— La să-mă pe mine să hotărăsc asta! Ce se întâmplă cu Emily?
— Nimic!
— De ce?
— Eu şi Emily nu mai suntem împreună.
— Pentru că...
îmi fac de lucru cu ceaiul.
— Uită-te la mine, Jameson! Mă uit la ea mai mult silit.
— De ce nu mai eşti cu Emily? întreabă ea.
— Emily merită ceva mai bun. Ea mă priveşte în continuare.
— Ferrara! Mă încrunt, căutându-mi cuvintele: Nu-mi doresc viaţa asta pentru ea.
— Vrei să spui că nu vrei să fie alături de un dependent de muncă?
Ridic din umeri şi îi întind ceaşca de ceai.

— Deci, ai pus capăt relaţiei cu ea... pentru ea?
Strâng din buze şi tac.Păi, asta o dovedeşte, Jameson.
— Ce anume dovedeşte?
— **Că ea e aleasa.**
O privesc încruntat.
— Ştii, de când erai micuţ, aşa ai făcut mereu.
— Ce am făcut?
Despre ceofi vorbind?
— Când erai foarte mic, de vreo trei sau patru ani, aveai o camionetă mică, albastru-deschis.
O ascult.
— O îndrăgeai. Era cât palma ta şi o duceai cu tine peste tot. Era mândria ta.
Schiţez un zâmbet.
— Chestia e că şi lui Tristan îi plăcea. Avea şi el camioneta lui, dar a ta era cea specială. Şi cu toate că iubeai maşina aceea din toată inima, în clipa în care Tristan se supăra din vreun motiv, i-o dădeai lui. Nu suportai să-l vezi supărat şi simţeai că e datoria ta să-l faci fericit.
Mă încrunt.
— Pe măsură ce ai crescut, te-am văzut făcând asta de multe ori, Jameson, cu multe lucruri. Pentru lumea din afară, erai rece şi distant, dar pentru cei pe care îi iubeai făceai orice ca să fie fericiţi. Judeci mai mult cu inima decât cu mintea.
O privesc fix.
— De ce crezi că Emily n-ar fi fericită cu tine?
Mă uit la ea un moment, cuprins de un amalgam de emoţii.
— Pentru că, în cele din urmă, o voi dezamăgi, răspund în şoaptă.
Expresia ei se îmblânzeşte.
— Jameson, dragule, cum aşa? Muncind prea mult? Fiind prea serios în privinţa afacerii familiei?

închid ochii.
— Eu sunt îndrăgostită de un bărbat exact ca tine, Jameson. îl cunoşti foarte bine, e tatăl tău. Şi el, la fel ca tine, e dependent de muncă.
— Cum... Mă încrunt şi adaug: Nu ştiu cum să le fac pe amândouă, mamă.
— Atunci, rezolvă problema!
Mă uit la ea.
— Emily te iubeşte pe tine, Jameson, nu banii tăi... sau compania ta. Pe tine te iubeşte... doar pe tine!
Las capul în jos.
— Nu mai fi atât de altruist şi fă ce vrei să faci!
— Nu mai ştiu ce înseamnă asta, abia şoptesc.
— O, aiureli! se răsteşte ea. Spune-mi un lucru! Dacă ai fi pe o insulă pustie, cine ai vrea să-ţi fie alături?
— Emily! şoptesc fără ezitare.
— Să fii îndrăgostit e ca şi cum ai fi pe o insulă pustie, Jameson! Te concentrezi numai şi numai asupra acelei persoane şi faci în aşa fel, încât totul în jur să se adapteze la ea.
Inspir adânc.
— Dacă nu vrei să-ţi trăieşti viitorul cu ea, nu o face! Dar să nu îndrăzneşti să dai înapoi din calea propriei tale fericiri ca să o protejezi pe ea.
Ascult cu fălcile încleştate.
— Nu voi înţelege niciodată cum e posibil ca un om să fie atât de nemilos în afaceri şi atât de generos cu cei pe care îi iubeşte... Adevărul e că tu şi tatăl tău sunteţi identici, deci ştiu că e posibil. îmi cuprinde faţa în palme şi adaugă: Bărbatul pe care îl iubesc şi cei pe care îl ştie lumea sunt-două persoane foarte diferite... şi exact aşa îmi place. îmi place că sunt singura care îi înţelege blândeţea.

Schiţez un zâmbet.

— Eu sunt lumea întreagă pentru tatăl tău, Jameson; el a făcut ca relaţia să meargă în paralel cu treburile companiei. Niciodată nu m-am simţit neglijată sau neiubită. Mereu am fost pe primul loc pentru el.

Mă uit la mama, iar cuvintele ei mi se învârt în minte.

— Bărbatul pe care îl iubeşte Emily şi cel care crezi tu că eşti sunt două persoane diferite. Trebuie să-ţi îngădui să fii cine eşti cu Emily şi să fii acel Jameson Miles pe care îl cunoaşte lumea. Nu e cum crezi tu, ori una, ori cealaltă. Faptul că ai pus fericirea ei mai presus de a ta dovedeşte că ea e aleasa.

— Nu vrea să vorbească cu mine, îngaim.

Ea se ridică.

— Atunci, fă-o să asculte! Mama mă ia în braţe şi adaugă: Du-te şi cucereşte-ţi dragostea, prinde-o cu ambele mâini... şi nu-i mai da drumul!

Zicând acestea, mă sărută pe obraz şi, fără să mai spună nimic altceva, iese din apartament.

Cuvintele mamei au nimerit în plin, fără îndoială.

„Trebuie să-ţi îngădui să fii cine eşti cu Emily şi să fii acel Jameson Miles pe care îl cunoaşte lumea. Nu e cum crezi tu, ori una, ori cealaltă.”

E ora cinci dimineaţă, stau întins pe canapea şi mă uit ta tavanul din living. Sunt încă îmbrăcat cu hainele de ieri. N-am dormit toată noaptea.

Cuvintele mamei îmi tot revin în minte.

Ea crede că pot să fiu şi cel pe care îl vrea Emily, ţi cel care trebuie să fiu.

Din punctul meu de vedere, am trei opţiuni. Prima este să mă rup de Miles Media, ca să fiu un bărbat lângi care merită să stai. Al doilea este să o

las pe Emily şi plece din viaţa mea pentru totdeauna, dar mi se strânge stomacul, imaginându-mi viaţa fără ea.
Al treilea este să încerc să fiu ambele lucruri... Oare este posibil să trăieşti ca şi cum ai fi două persoane?
Mă ridic şi, pentru prima dată după multă vreme, sunt perfect lucid.
La dracu' cu asta!
O să încerc şi, dacă nu fac relaţia să meargă, o să plec de la Miles Media.
îmi iau fata înapoi!

Ea e pe primul loc!Capitolul 25

Emily

ÎNCHID COMPUTERUL, ÎMI STRÂNG LUCRURILE DE PE BIROU şi mă îndrept spre lift. Sunt printre ultimii care pleacă de la muncă. A fost o zi lungă, dar am realizat multe lucruri. E foarte ciudat - ieri, când l-am blocat pe Jameson, a fost cel mai satisfăcător lucru pe care l-am făcut de când am distrus trandafirii.

într-un fel ciudat şi pervers, faptul că am fost rea cu el m-a ajutat să-mi domolesc puţin furia. E cea mai bună terapie să-l rănesc. Cred că sunt tare dată peste cap în clipa asta; ori asta, ori răzbunarea este doar surprinzător de dulce! M-am uitat aseară la filmul *John Wick* şi am zâmbit tot timpul... Asta, în sine, spune multe despre actuala mea stare mea de spirit.

Iau liftul şi ies în stradă. E întuneric şi frig, aşa că-mi trag haina greoaie pe umeri ca să mă protejez.

— Emily! aud o voce în spatele meu.

Mă opresc în loc... Rahat! Jameson... Ce caută aici? Las capul în jos şi merg mai departe.

— Emily! repetă el.
Mă întorc spre el.
— Ce e, Jameson? mă răstesc eu.
— Pot să vorbesc cu tine?
— Nu! Pleacă de aici!
Mă întorc cu spatele la el şi mă îndrept în viteză spre staţia de autobuz. El merge după mine.
— Vreau să-mi acorzi doar cinci minute. Rămân tăcută.
El aleargă să mă prindă din urmă.
— Ştiu că am dat-o în bară... rău de tot.
Mă uit urât la el şi-mi imaginez că-l pocnesc peste faţa aia frumoasă şi stupidă. îmi imaginez cum dă capul pe spate când îl lovesc.
— Te rog! se bâlbâie el, alergând după mine. Trebuie să-ţi explic de ce.
— Nu mă interesează! Merg mai departe.
El mă urmăreşte o vreme, ca şi cum nu ştie ce să spună.
— 0 să merg după tine până vorbeşti cu mine. Putem să bem un pahar sau ceva?
— Nu!
— Luăm cina?
— Pleacă de aici, Jameson!
— Nu te las! bâiguie el şi aleargă după mine.
— M-ai lăsat deja. Dispari!
El aleargă în faţa mea şi merge cu spatele.
— Adică, nu te mai las... niciodată!
— Atunci o să fie o relaţie unilaterală, pentru că nu vreau să mai am nimic de-a face cu tine. Niciodată!
El se schimbă la faţă.
— Nu spune asta!

în timp ce merge cu spatele, un bărbat dă peste el.
— Ai grijă! se răstește acesta, trecând pe lângă noi.
— Vreau doar zece minute, se bâlbâie el.
— Nu!
Ajungem în stație, iar eu mă așez la rând. El stă lângă mine.
— Poate să vină AJan să ne ia, știi? zice Jameson și se uită la oamenii de la rând. Nu e nevoie să luăm autobuzul!
Mă uit urât la el, impasibilă.
Plod răsfățat!
El zâmbește.
— Ești superbă când te înfurii, știi asta? întreabă el cu glas tare, iar celelalte persoane din stație se uită la noi.
îmi ies flăcări pe urechi, văzându-l ce scenă face.
— Jameson, du-te dracului acasă! șoptesc mânioasă.
— Nu! El își încrucișează brațele pe piept ca un adolescent încăpățânat și insistă: Nu plec fără tine! Toți oamenii din jur ne privesc. îmi scot Kindle-ul și-l deschid... Orice ca să-l țin la distanță.
— Ce citești?
Tac, prefăcându-mă că citesc.
Naiba să-l ia...
Crede că poate să apară aici și să insiste să mă vadă... Ei bine, poate să mă pupe undeva.
— Citesc o carte bună zilele astea, continuă el.
Eu citesc mai departe.
— Se numește... Se oprește și se gândește o clipă, apoi zice: Se numește *Cum să-ți recucerești iubita după criza vârstei mijlocii.*
Fetele din spatele mele chicotesc.

Strâng din buze ca să nu vadă că mă amuză.
Nu o face naibii pe simpaticul, ticălosule!
— Capitolul unu se numeşte „De serviciu în autobuz”, spune el.
îmi muşc interiorul obrazului.
— Da, cică trebuie să o urmăreşti până în staţia de autobuz şi să trăncăneşti întruna până se satură să-ţi audă vocea, aşa că trebuie să vorbească cu tine, chiar dacă primul lucru pe care îl spune e „Taci naibii odată”. E ceva, nu?
întorc pagina la Kindle, împiedicându-mă să-i fac jocul şi să spun cuvintele „Taci naibii odată”. Fetele din spate chicotesc din nou. Mă uit încruntată la Kindle. Nu m-aş mira dacă ecranul ar crăpa din cauza presiunii.
— Dar în capitolul al doilea ce scrie? întreabă fata din spatele meu când vine autobuzul şi opreşte în staţie.
Mă grăbesc să urc.
— Urcă-n autobuz, îl aud spunând din spate.
Merg pe culoar şi ma aşez la fereastră în spate, iar el se aşază lângă mine.
Glumeşti?
— E un loc grozav! şopteşte el. îmi place!
— Nu mai vorbi cu mine, mârâi eu.
— Nu pot! Vezi tu, în sfârşit am înţeles cum stau lucrurile. Şi trebuie să mă asculţi ca să rezolvăm odată problema.
Mă uit pe fereastră.
— Păi, cum să rezolvăm dacă nu vrei să vorbeşti cu mine?
— Nu rezolvăm! Asta e ideea! murmur eu sec.
— Nu spune asta, IF!

Mă uit urât la el, iar o strălucire roşie acoperă cerul.
Nu te certa; rtu-i da satisfacţia asta!
încăpăţânat, Jameson îmi zâmbeşte amabil, ignorân- du-mi complet supărarea.
— Mă bucur tare mult să te văd!
Dau ochii peste cap şi mă uit din nou pe fereastră.
Nu vorbi cu el... Nicio vorbă... Nu ceda!
— Doamne, ce dor mi-a fost de tine, Em! şopteşte el. Ceva se rupe în mine.
— Nu ai dreptul să spui asta! răbufnesc eu.
— Dar e adevărat!
— Taci, Jameson! S-a dus vremea de vorbit!
Autobuzul opreşte în staţia mea, mă ridic şi trec pe lângă el. El aleargă pe lângă mine în timp ce merg grăbită pe trotuar.
— Nu plec până nu vorbeşti cu minet Merg mai departe.
— O să aştept aici toată noaptea. Merg mai departe.
— Haide, Em! oftează el. Merg mai departe.
— Cum poţi să fii atât de rece? întreabă el. Mă întorc pe loc ca însuşi diavolul.
— Să nu îndrăzneşti să spui că sunt *rece*, ipocritule! Tu eşti singurul nenorocit rece de aici.
— Ei, iat-o!
Jameson zâmbeşte de parcă e mândru că m-a făcut să spun ceva.
îmi cade faţa de ciudă pe propria slăbiciune.
— Jameson! şoptesc eu.
— Iubito! rosteşte apoi şi mă ia de ambele mâini. Te rog, vorbeşte cu mine! Mi-e dor de tine, şi ştii că şi ţie îţi e dor de mine. Trebuie să repar lucrurile între noi; putem trece împreună peste asta.

Mi se umplu ochii de lacrimi la atingerea lui, dar sunt furioasă pe mine însămi că l-am lăsat să se apropie atât de mult.

— Nu pot! îi zic şi trec pe lângă el.

— Te rog, Em! strigă Jameson din urma mea. Sunt gata să te implor.

Merg mai departe.

— Vrei să mă aşez în genunchi chiar aici? Pentru că o fac.

Merg mai departe, iar el aleargă după mine.

— Spune-mi cum să repar totul! Spune-mi ce să fac şi o fac!

Mă întorc spre el.

— Treci peste... aşa cum am facut-o eu!

Se schimbă la faţă.

— OK... Am meritat-o!

— Eu nu!

Mă lupt cu lacrimile şi trec pe lângă el, continuându-mi drumul.

— Ştiu, Em! strigă el. îmi pare atât de rău! Tipul acela... tipul acela a fost nebun să-ţi dea drumul. îmi ieşisem dracului din minţi.

Ajung la blocul meu, iar Jameson e chiar în spate când deschid uşa cu cheia. Mă prinde cu braţul de talie şi mă trage spre el.

— Te rog! îmi şopteşte în păr. Te iubesc!

închid ochii, iar atingerea lui ma doare... *Mi-e dor de ei.*

Mă smulg din mâna lui.

— Nu mă atinge! îi strig. Ce te face să crezi că poţi să te întorci aici şi să spui asta?

Se uită în ochii mei.

— Pentru că mă iubeşti, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă laşi să repar lucrurile între noi din cauza încăpăţânării, ceea ce este o posibilitate reală... Se opreşte, încercând să găsească vorbele potrivite: Vom regreta amândoi toată viaţa; ştii că aşa va fi!

Mă uit un moment la el, lăsând cuvintele să mi se învârtă prin cap. Mă întorc şi intru în bloc, apoi închid uşa după mine. El mă priveşte prin geam. Apăs butonul liftului, iar uşile se deschid imediat. Urc în lift şi apăs butoanele, iar uşile se închid în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.

Ticălosul!

Ies din bloc la ora opt dimineaţa. N-am dormit prea mult şi văd întruna faţa lui Jameson, aşa cum l-am lăsat aseară. Urăsc faptul că ţin la el. Cuvintele lui mi-au răsunat în gând toată noaptea. Urăsc faptul că le-a spus. Urăsc că au logică.

„Pentru că mă iubeşti, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă laşi să repar lucrurile între noi din cauza încăpăţânării, ceea ce este o posibilitate reală... vom regreta amândoi toată viaţa; ştii că aşa va fi!”

Doamne, ce dezastru!

— Bună dimineaţa! aud o voce veselă în spatele meu.

Jameson stă lângă uşă în costumul bleumarin, arătând elegant şi deloc descurajat, aşa cum ar trebui.

— Ce cauţi aici?

— Te aştept.

zâmbeşte şi-mi ia geanta de sală, apoi o pune ţ* umeri.

— \Aiâ.m autobuzul azi?

— OK' spune el şi începe să meargă spre staţie. Atunci, o să mă ţin veşnic după tine. Mă holbez la el, iar el schiţează un zâmbet sexy, apoi mă complimentează: Arăţi bine azi!
— încetează!
— Nu!
Merg spre staţie cu el alături. Rămân tăcută, iar lui nu-i tace gura.
— Ai alergat în dimineaţa asta? întreabă el. Eu, da. Mă uit fix la el.
— De fapt, sunt chiar în formă în momentul de faţă - toată suferinţa asta mă face să alerg cu o viteză record, continuă el.
Şi pe mine la fel... îmi ţin gura închisă. Nu vreau să ştie că şi eu am alergat de nervi.
Luăm autobuzul. Eu tac, iar el turuie de parcă suntem prieteni de-o viaţă.
— Vrei să mergem cu cortul în weekend? întreabă el, deschizându-şi ziarul.
— Nu! Ma duc ia părinţii mei în weekend, răspund sec.
— Oh! exclamă Jameson şi se schimbă la faţă. Păi, va fi neplăcut!
— Ce anume?
— Când o să vin după tine la părinţii tăi.
— Nu vii la părinţii mei! pufnesc eu.

Stai să vezi! îmi întoarce vorba şi are o

căutătură fe Hrengar. Nu vrei să vorbeşti cu mine; o

să mă ţin după
„**piB&osâofari

.încercând să găsească vorbele potrivite: Vom regreta amândoi toată viaţa; ştii că aşa va fi!
Mă uit un moment la el, lăsând cuvintele să mi se învârtă prin cap. Mă întorc şi intru în bloc, apoi închid uşa după mine. El mă priveşte prin geam. Apăs butonul liftului, iar uşile se deschid imediat. Urc în lift şi apăs butoanele, iar uşile se închid în timp ce ochii mi se umplu de lacrimi.
Tîcălosul!
Ies din bloc la ora opt dimineaţa. N-am dormit prea mult şi văd întruna faţa lui Jameson, aşa cum l-am lăsat aseară. Urăsc faptul că ţin la el. Cuvintele lui mi-au răsunat în gând toată noaptea. Urăsc faptul că le-a spus. Urăsc că au logică.
„Pentru că mă iubeşti, iar două rele nu fac una bună. Dacă nu mă laşi să repar lucrurile între noi din cauza încăpăţânării, ceea ce este o posibilitate reală... vom regreta amândoi toată viaţa; ştii că aşa va fi!”
Doamne, ce dezastru!
— Bună dimineaţa! aud o voce veselă în spatele meu.
Jameson stă lângă uşă în costumul bleumarin, arătând elegant şi deloc descurajat, aşa cum ar trebui.
— Ce cauţi aici?
— Te aştept.
El zâmbeşte şi-mi ia geanta de sală, apoi o pune pe umeri.
— Luăm autobuzul azi?
Îi arunc o privire impasibilă.

— Eu iau autobuzul. Ce faci tu... n-am idee.
— Mă ţin după tine până accepţi să iei cina cu mine.
— Nu o să se întâmple aşa ceva, Jameson!
— OK! spune el şi începe să meargă spre staţie. Atunci, o să mă ţin veşnic după tine. Mă holbez la el, iar el schiţează un zâmbet sexy, apoi mă complimentează: Arăţi bine azi!
— încetează!
— Nu!
Merg spre staţie cu el alături. Rămân tăcută, iar lui nu-i tace gura.
— Ai alergat în dimineaţa asta? întreabă el. Eu, da. Mă uit fix la el.
— De fapt, sunt chiar în formă în momentul de faţă - toată suferinţa asta mă face să alerg cu o viteză record, continuă el.
Şi pe mine la fel... îmi ţin gura închisă. Nu vreau să ştie că şi eu am alergat de nervi.
Luăm autobuzul. Eu tac, iar el turuie de parcă suntem prieteni de-o viaţă.
— Vrei să mergem cu cortul în weekend? întreabă el, deschizându-şi ziarul.
— Nu! Mă duc la părinţii mei în weekend, răspund sec.
— Oh! exclamă Jameson şi se schimbă la faţă. Păi, va fi neplăcut!
— Ce anume?
— Când o să vin după tine la părinţii tăi.
— Nu vii la părinţii mei! pufnesc eu.

— Stai să vezi! îmi întoarce vorba şi are o căutătură de ştrengar. Nu vrei să vorbeşti cu mine; o să mă ţin după tine până o să o faci.
— Nu vreau să mă urmăreşti. De fapt, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.
— Nu e nevoie să fii răutăcioasă, spune el nonşalant, întorcând pagina. Nu se cuvine!
Mă uit urât la el.
— Ştii ce nu se cuvine? şoptesc mânioasă. Ca nemernicii care frâng inima fetelor să creadă că pot pocni din degete ca să le recucerească cât ai bate din palme.
El mă priveşte, rânjind.
— Da, trebuie să recunosc că ai dreptate! Deşi, dacă sunt meniţi să fie împreună, iar el avea impresia că face ceea ce e corect faţă de ea la momentul respectiv...
— O, te rog! pufnesc eu. Tu auzi ce spui?
— Ia cina cu mine diseară!
— Nu!
Autobuzul opreşte în staţia mea, iar el se ridică şi-mi ia geanta de sală, punând-o la loc pe umăr. Mă uit la el cum trece pe culoarul autobuzului să coboare şi zâmbesc în sinea mea. A mai călătorit vreodată cu autobuzul?
Ce idiot!
Mergem tăcuţi pe trotuar, iar eu mă întorc şi zăresc limuzina parcată peste stradă. Alan sta sprijinit de ea şi-mi zâmbeşte, făcându-mi cu mâna.
— Alan ştie că eşti aici? şoptesc eu, îngrozită.

— Toată lumea ştie că sunt aici, spune el calm, dân- du-mi geanta. Nu e niciun secret că te vreau înapoi. Mi-am exprimat intenţiile cât se poate de clar.

Mă uit la el.

— Ne vedem după-amiază!

— Jameson! oftez eu.

— Nu o să renunţ la noi, Em... Niciodată.

Schiţează un zâmbet şi adaugă: Suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Mă scarpin în cap de frustrare.

— Să ai o zi frumoasă!

Mă urmăreşte cu privirea, cu mâinile în buzunare, păstrând o distanţă sigură.

— Pa!

Mă întorc şi intru în clădire. Primesc un mesaj pe telefon. E de la un număr necunoscut:

Si ai o zi bunii E telefonul meu cu cartelă.
În caz de urgenţă.

Jameson! Şi-a luat alt telefon, unul pe care nu l-am blocat. Urc în lift şi mă trezesc zâmbind, uitându-mă în podea. *încetează... E un ticălos... Să nu uiţi asta!*

E ora 15 şi tocmai închei un raport care trebuie publicat săptămâna asta. îmi place slujba mea! Adică, nu atât de mult cât îmi plăcea cea de la Miles Media, dar aceea s-a dus - aş putea la fel de bine să mă bucur de ea. Angajaţii sunt foarte prietenoşi şi amabili, şi m-au primit cu braţele deschise.

— Livrare pentru Emily Foster! aud.

Ridic privirea şi văd un bărbat venind cu o cutie albă. Ce naiba?
— O, e în biroul de acolo! aud pe cineva, răspunzând.
El bate la uşă.
— Sunteţi Emily Foster?
— Da!
— Am un pachet pentru dumneavoastră! zice bărbatul şi îmi întinde cutia albă.
0 iau din mâinile lui.
— Mulţumesc!
— Hm... Bărbatul rânjeşte, mişcându-se stânjenit pe loc, iar într-un final adaugă: E de la Kung Fu Panda.
— Poftim?
— Mi s-a spus să vă transmit că l-a trimis Kung Fu Panda.
încerc să-mi ascund zâmbetul, dar e în zadar.
— Mulţumesc!
Curierul pleacă, iar eu deschid cutia şi găsesc o prăjitură imensă cu brânză şi caramel, alături de un cartonaş alb:
frâjrtwâ cu brânză pcrrtru prâjrtura mea cu brânzei.
xoxoxo
închid cutia şi zâmbesc. E un idiot, iar eu nu sunt o prăjitură cu brânză... Dacă are impresia că îmi poate intra din nou în graţii, făcând-o pe simpaticul, habar n-are ce-l aşteaptă!
Kung Fu Panda... De unde naiba vine cu tâmpeniile astea?
O fată din biroul alăturat se iţeşte de după colţ.
— Ce-i aia?

— Prăjitură cu brânză, vrei?
— Da, la naiba, aduc nişte farfurii! zice ea, apoi dispare în bucătărie.
Mă uit un moment la telefon. Să-i trimit un mesaj şi să-i mulţumesc?
Nu, de asta a trimis-o - ca să obţină o reacţie. Ştie că sunt manierată şi n-aş primi niciodată un dar fără să spun mulţumesc. Aşteaptă să-l sun.
Ei bine, păcat de prostul de Kung Fu Panda! Mai degrabă, nesăbuitul de el!
El a creat acest monstru; n-are decât să-mi îndure bădărănia. E băgat la congelator.
Seara, la ora şase, cobor la parter. E posibil să-mi fi aranjat părul şi să mă fi dat cu ruj, nu că aş recunoaşte asta vreodată.
Ies din clădire pe stradă şi-l văd pe Jameson stând sprijinit de perete. Poartă costumul gri, cel care-mi place la nebunie. Părul brunet îi atârnă pe frunte, iar maxilarul sculptat parcă mă stârneşte. îmi zâmbeşte larg şi se desprinde de perete când mă vede venind. De câtă vreme stă aici?
— Bună ziua, domnişoară Foster!
— Habar n-aveam că ştii kung fu, spun eu şi trec pe lângă el.
— O, da! îmi răspunde şi îşi potriveşte pasul cu al meu. Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine. Ţi-am spus că încep să practic sporturi extreme?
Merg mai departe tăcută. E greu să rămâi serioasă când el e în starea asta.

— Da, m-am gândit să încep să urc pe munţi şi să merg acolo cu cortul şi alte chestii. Să fac focul cu mâinile goale şi ce-o mai fi.
Rânjesc în timp ce merg în faţa lui, incapabilă să mă abţin.
— Serios?
— Aha! Vezi tu, devin una cu natura.
— Tu? Una cu natura? Aş vrea să văd aşa ceva, îngaim eu indiferentă.
— OK, putem urca pe munte în weekend. Ce zici de muntele Kosciusko[3]?
— Sunt ocupată, îl reped şi merg mai departe.
— O, aşa e; mergem la părinţii tăi în weekend!
— Tu nu mergi, Jameson!
— Mama ta a spus că pot să vin când am vorbit cu ea mai devreme. '■>■
Mă întorc în loc spre el.
— Ai sunat-o pe mama?
— Nu, dar o s-o sun dacă nu iei cina cu mine! mă ameninţă, zâmbindu-mi cu optimism.
Mă holbez la el.
— Jameson, dacă ai impresia că poţi să repari răul pe care l-ai făcut, trimiţându-mi dulciuri de la Kung Fu Panda şi alintându-mă cu apelativul „prăjitură cu brânză", eşti nebun de legat.
El mă ia de ambele mâini.
— Nu, Em, dar, te rog, lasă-mă doar să spun ce trebuie să spun!
Mă uit la el.

3 Muntele Kosciuszko, cu altitudinea de 2 228 de metri, este cel mai înalt munte de pe continentul Australia (n, red.).

— Şi pe urmă nu mai trebuie să mă vezi, nu o să te mai urmăresc. Mă priveşte în ochi şi adaugă: Trebuie să vorbim despre asta; ştii că trebuie!
Dau ochii peste cap.
— Te rog?
Flutură din gene, încercând să fie simpatic; e enervant că e chiar simpatic.
— Bine! Ai zece minute! accept cu un oftat.
— Unde vrei să mergem? mă întreabă el, zâmbitor.
— Unde e mai uşor.
— OK! Jameson aruncă o privire în jur şi apoi se hotărăşte: Ce zici de restaurantul italian de peste stradă?
— Bine!
încearcă să mă ia de mână, dar eu o trag înapoi.
— Cred că glumeşti! mă răstesc.
— Isuse, calmează-te! bombăne el.
îl urmez peste stradă şi intrăm în restaurant, apoi luăm loc în spate. E un local mic şi întunecos, cu lumânări şi feţe de masă roşii. Nu seamănă deloc cu restaurantul italian luxos la care mă duce de obicei, dar e bine şi aşa.
— Vă aduc ceva de băut? întreabă ospătarul.
Jameson rânjeşte şi arată spre mine.
— O să iau ce vrea şi ea.
Mă uit la el o clipă şi deschid meniul.
— În regulă, luăm o sticlă de Henschke Hill of Grace, vă rog!
Jameson ridică ochii spre mine şi-mi zâmbeşte uşor, luându-mă de mâini pe deasupra mesei.
— Ştii cât de dor mi-a fost de tine? şopteşte el.

Mă uit la el cu o senzaţie stranie de detaşare.
— Ţie ţi-a fost dor de mine?
În aceeaşi clipă, mă copleşesc emoţiile. Rămân tăcută, luptându-mă cu nodul din gât. Nu-mi place că mă face să mă simt slabă şi vulnerabilă. îmi iau mâinile din ale lui. Trebuie să las puţină distanţă între noi.
— Em...
Jameson se încruntă.
— Eu...
E clar că habar nu are ce să spună.
— Când am văzut fotografia aceea cu tine sărutându-l pe Jake...
— Jameson! bâigui eu.
El ridică mâna, cerând tăcere, iar eu închid gura.
— Ceva s-a rupt în mine. Am fost atât de şocat de cât de tare m-a supărat, încât... Se încruntă în timp ce-şi aminteşte, dar găseşte puterea să continue: Eram furios - mai întâi pe tine, dar şi pe mine însumi.
Ne privim în ochi.
— Aveam atâtea necazuri la birou... şi ultima persoană de pe pământ despre care credeam că m-ar minţi... erai tu.

— Las capul în jos, ruşinată.Pe urmă, când m-am calmat după câteva zile şi mi-am dat seama că a fost o înscenare, am văzut viitorul clar în faţa mea.
Mă încrunt.
— întotdeauna va fi cineva ca Ferrara, pregătit să te calce în picioare ca să-mi facă rău.
Mi se rupe inima.
— Şi nu-mi doresc asta pentru tine.
— Jay! şoptesc eu întristată.
— Nu vreau să fii măritată cu un dependent de muncă silit să călătorească tot timpul şi care e scos din minţi de stres. Nu vreau să fii nevoită să-i aminteşti soţului tău să nu bea prea mult sau să nu mai fie nepoliticos cu oamenii, pentru că e prea ocupat să-i mai pese. Nu vreau să fii nevoită să-i aminteşti soţului tău că te neglijează.
— Sticla dumneavoastră de vin! spune ospătarul, apărut de nicăieri, care deschide sticla şi ne toarnă câte un pahar.
— Mulţumesc! răspund eu, apoi întorc privirea spre Jameson.
Ospătarul ne lasă singuri.
— Nu vreau să fii pe locul al doilea după Miles Media. Nu vreau să fii *niciodată* pe locul al doilea!
— Dar...
— Te rog, lasă-mă să termin! îmi cere el.
Mă las pe spate, nemulţumită că vrea să vorbească el primul.
— Adevărul este că, dacă vei fi cu mine - dacă vei fi căsătorită cu mine -, viaţa ta va cuprinde toate acele lucruri.

Simt cum îmi creşte nodul din gât.
— Te iubesc prea mult să te las să trăieşti aşa, Em!
Iar ii pune capăt! Mi se umplu ochii de lacrimi. Mă ia de mână peste masă, o duce la buze şi o sărută.
— Nu plânge! Urăsc că ai plâns din cauza mea.
Clipesc, încercând să scap de lacrimile astea prosteşti.
— Am luat o decizie ca să te protejez de viaţa aceea. Şi te-am respins. Pentru că ştiam că într-o zi vei fi nefericită... şi nu pot trăi cu chestia asta.
— Nu era doar decizia ta, şoptesc eu furioasă.
El se încruntă.
— Treaba mea este să am grijă de tine şi să iau deciziile dificile, cele pe care tu nu poţi să le iei pentru tine.
— Jameson!
Mă uit la el printre lacrimi.
— Dar s-a întâmplat ceva cât am stat departe de tine. Se apleacă şi-mi cuprinde obrazul în palmă, apoi continuă: Mi-am dat seama că nici eu nu vreau acele lucruri.
Îl privesc în ochi.
— Nu pot trăi fără tine, Em! Am fost atât de nefericit, încât a fost insuportabil!
Se apleacă şi mă sărută încet; se uită în ochii mei, atingându-mi buza de jos cu degetul mare.
— Dacă nu mă vrei aşa cum sunt acum, o să-mi dau demisia de la Miles Media imediat şi putem să ne mutăm la dracu-n praznic, şi, nu ştiu, să trăim într-un nenorocit de cort undeva.

Rânjesc.
— Ce idiot eşti! îi şoptesc.
El zâmbeşte şi-mi ţine faţa în palmă.
— Te iubesc aşa cum eşti! Nu vreau să schimbi nimic.
— Chiar aşa?
— Dar nu... Mă opresc un pic, apoi continui, încercând să exprim ce simt: Cum pot să uit felul în care te-ai purtat cu mine?
— Nu ştiu...
— Nu pot să mă prefac că nu s-a întâmplat, Jameson. M-ai rănit prea mult!
— Ştiu; nu vreau s-o faci, se bâlbâie el. Dar nu putem... Ridică din umeri, apoi continuă: Să ieşim din nou împreună? Să o luăm încet.
Mă uit la el, plină de nedumerire.
— Ştiu că va dura ceva să revenim la ce a fost, dar avem toată viaţa la dispoziţie. Ne putem întâlni, să ne cunoaştem cum trebuie de data asta.
Mă sprijin de scaun, gândindu-mă la propunerea lui, şi iau o gură de vin.
— Ştii, mi-am imaginat întotdeauna că o să găsesc bărbatul ideal şi o să mă îndrăgostesc, şi totul o să ajungă la un apogeu siropos.
El strâmbă din nas.
— Apogeu siropos? Nu sună deloc bine.
Chicotesc, imaginându-mi la ce se gândeşte el.
— Nu, mă refeream la o cerere în căsătorie.
— Vrei o cerere siropoasă? El se încruntă, nedumerit: N-ai prefera una romantică?

— Nu prea! Ideea este că nu aşa mi-am imaginat că vor sta lucrurile.
— Nici eu! zice iute şi mă prinde de mâini. Departe de asta. Sunt, oficial, un idiot. Mai oferă-mi o şansă, Em! Nu o mai dau în bară, îţi promit!
Mă uit la el.
— Eu te iubesc; tu mă iubeşti, spune şi ridică din umeri. Putem să reparăm lucrurile şi poate cu timpul o să uiţi ce s-a întâmplat şi o să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi cu un Kung Fu Panda căruia îi place în aer liber.
Zâmbeşte plin de speranţă.
— Eşti un idiot, domnule Miles!
— Care e îndrăgostit până peste cap de tine.
Se apleacă şi mă sărută încet, şi simt cum îmi slăbeşte îndârjirea.
— Te iubesc, prăjitură cu brânză! şopteşte el.
— Nu-mi spune naibii prăjitură cu brânză! El chicoteşte, cu buzele lipite de ale mele.
— Prea mult?

Mult prea mult!Capitolul 26

MERGEM PE STRADĂ CĂTRE APARTAMENTUL MEU, JINÂN- du-ne de mână. Jameson e exagerat de atent şi vorbeşte nonstop, iar eu sunt tăcută. Mă deranjează faptul că am avut o simplă întâlnire la cină, iar acum iată-mă aici cu el!
E oficial, mă las uşor influenţată!
Slabă ca o cârpă!
Telefonul lui Jameson piuie când primeşte un mesaj, iar el caută prin buzunar, îl scoate şi zâmbeşte.

— Tristan! îmi citește mesajul cu glas tare: „Cum a mers?”
Dau ochii peste cap.
— Răspunde-i: „încă n-am scăpat cu bine. încă s-ar putea să fiu găsit mort într-un șanț mâine.”
Jameson rânjește.
— Nu, nu scriu asta! Dacă se întâmplă cu adevărat, nu vreau să ajungi la închisoare. Se întoarce cu fața spre mine și-mi dă o șuviță de păr după ureche, adăugând: Nu m-ai omori.
Se apleacă apoi și mă sărută ușor.
Mă uit în ochii lui.
— N-aș face-o?
El zâmbește și mă ia de mână în timp ce ne îndreptăm spre ușă.
— Noapte bună! îi urez eu.
— Poftim?
— Tu nu intri!
— De ce nu?
— Jameson, încă sunt 80 la sută supărată pe tine.
— Da! Știu! Lasă-mă să mă revanșez! mă tentează și îmi zâmbește misterios.
Mă desprind din brațele lui și mă dau înapoi.
— Nu există nimic din punct de vedere sexual ce ai putea face ca să te revanșezi pentru felul în care m-ai tratat.
Se schimbă la față.
— Când am acceptat să încercăm din nou, asta a fost tot: să încercăm din nou. Nu promit nimic și nu știu cum vor evolua lucrurile. Sincer, nu știu dacă ne putem întoarce la ce a fost. în

dimineaţa în care m-ai părăsit după a doua escală, ai distrus ceva între noi. Niciodată în viaţa mea nu am fost atât de supărată! Pentru mine, a fost ceva devastator. Ultimul lucru pe care mi-l doresc acum este să fac sex cu tine.

— Em! şopteşte el. Nu puteam vorbi cu tine pentru că mă durea cumplit să te resping. Mă luptam cu mine însumi din cauza asta.

— Noapte bună, Jameson!

El priveşte în jur, nedumerit.

— Păi, când te mai văd?

Ridic din umeri.

— E joi, iar eu sunt plecată în weekend, aşa că săptămâna viitoare, cred.

Săptămâna viitoare? pufneşte el. Dar sunt vreo patru zile până atunci

— .Serios? răspund eu impasibilă şi încep să caut cheile în geantă.
Chiar am nevoie de un sistem mai eficient cu geanta asta afurisită; e ca în afurisitul de Triunghi al Bermude- lor aici!
— Păi, e prea mult! se bâlbâie el. Nu te-am văzut o lună. Am nevoie de mai mult timp împreună cu tine.
— Accepţi sau nu! răspund eu.
— Em?
Mă întorc şi-l sărut uşor pe buze, iar el mă prinde în braţe. Rămânem pe loc câteva minute, îmbrăţişaţi, strân- gându-ne cu putere şi având nevoie de apropierea celuilalt. Mi-a lipsit îngrozitor de mult şi ar fi atât de uşor să-l aduc sus acum!
Nu... Am probleme grave de încredere pe care trebuie să le rezolv. *Pe care el trebuie să le rezolve.*
— O să dorm în living, şopteşte el. Nu pot să mai stau departe de tine nicio noapte. Nu-mi cere aşa ceva!
Mă retrag, ştiind încotro vor merge lucrurile daca rămân în braţele lui.
— Noapte bună, Jameson!
Se uită în ochii mei, implorând în tăcere să vină sus. Mă silesc să zâmbesc şi deschid uşa în timp ce el rămâne pe trotuar. îi fac cu mâna şi dispar în lift sub privirile lui. Uşile liftului se închid, iar eu răsuflu uşurată.
Ce fată bună! Ţine-te tare!
Mă dau cu ruj şi zâmbesc imaginii din oglindă. Jameson m-a sunat când a ajuns aseară acasă să-mi spună noapte bună. E ciudat de plăcut să-l am din nou în viaţa mea. *dar pentru cât timp?*

O voce mică şi enervantă din capul meu îmi tot aminteşte ce a făcut şi cât de urât s-a purtat cu mine. încerc să ascult argumentele lui şi să am încredere în ce spune, dar mi-e greu să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic intre noi.
Nu a fost nimic; a fost Armagedon, iar lumea întreagă mi s-a prăbuşit la picioare. Nu-mi place felul în care depind de Jameson Miles ca să fiu fericită. Asta nu se va mai întâmpla; nu voi permite... chiar dacă înseamnă să-l ţin la distanţă tot restul vieţii... sau măcar cât vom fi împreună. Uite, iar apar! Gândurile negative... îh!
Cobor la parter cu bagajul pentru weekend şi, când ies pe uşă, îl văd pe Jameson, sprijinit de perete - costum bleumarin, faţă superbă şi un zâmbet cuceritor... doar pentru mine.
— Bună dimineaţa, fata mea frumoasă!
— Bună! îl salut zâmbitoare.
El se apleacă, îmi cuprinde faţa cu mâinile şi mă sărută, iar eu simt cum mi se înmoaie genunchii.
— Cum a dormit fata mea? mă întreabă, apoi mă ia de mână şi apucă el valiza.
— Bine, mersi!
— Putem să mergem la serviciu în mod civilizat azi? mă întreabă el.
Mă uit şi-i văd pe Alan şi limuzina parcată la trotuar, pe cealaltă parte a străzii.
— Hm... Mă încrunt şi îi spun: Du-te tu cu Alan! Eu teau să merg cu autobuzul.
El ridică din sprâncene, părând neimpresionat.
— OK, cu autobuzul sălfie!

— Nu e nevoie să mă conduci la serviciu, Jameson. Sunt capabilă să ajung şi singură.
— Ştiu; dar vreau să petrec cu tine acele douăzeci de minute. Nu te văd tot weekendul, ai uitat?
îmi face cu ochiul, iar mie îmi tresaltă stomacul de emoţie. Mergem către staţie, ţinându-ne de mână.
— Mai ai vreo veste despre Lara Aspin şi Hayden?
— Nu! Au fost puşi sub acuzare, dar mai durează până ajunge cazul în instanţă. Nu-mi vine să cred că l-ai rezolvat! Nu ştii cât de recunoscător îţi sunt!
Zâmbesc, mândră de mine.
— îţi place noua slujbă? întreabă el.
Ridic din umeri.
El mă priveşte în ochii.
— E grozav, adică „de-a dreptul grozav", sau „e bine şi aşa'?
— Grozav, adică „încep să mă obişnuiesc".
— De ce nu te întorci la Miles Media?
— Nu! De acum înainte, vreau ca viaţa noastră profesională să fie separată.
— Hm... Jameson se încruntă, neimpresionat, apoi adaugă: Mai vedem!
Când vine autobuzul, urcăm amândoi. E aglomerat azi dar eu îmi găsesc un loc, în vreme ce Jameson trebuie sa stea în picioare. E strivit între un bărbat urât mirositor şi o femeie care arată de parcă are râie. Stau şi mă uit la el s la oroarea de pe faţa lui în timp ce-i priveşte pe cei din jur Trebuie să-mi muşc buza ca să nu râd. în cele din urmi autobuzul ajunge în staţia noastră, iar el coboară grăbit.

— Gata! răbufneşte el, netezindu-şi costumul ca ur snob ce este. Gata cu nenorocitele de autobuze! Trebuit să ne dezinfectăm imediat! Ai văzut ce oameni erau ir autobuzul ăla afurisit?
Chicotesc.
— A fost doar un drum prost.
— Vorbesc serios, Emily! se răsteşte el. Gata cu nenorocitele de autobuze! De acum, Alan e şoferul tău. Nu mai luam autobuzul decât peste cadavrul meu.
— Da, şefule!
îi zâmbesc, iar el mă ia de mână, apoi pornim spre birou.
— La ce oră ai avion diseară? întreabă el.
— La 15.
îi pică faţa. —- Pleci devreme?
— Da! Azi am program doar jumătate de zi.
— Voiam să te duc eu la aeroport. Se încruntă, uitân- du-se de sus la mine, şi bombăne: Am o şedinţă de consiliu la 16; nu pot să scap de ea.
— E în regulă.
— Rahat! Oare pot s-o anulez?
— Jameson, e în regulă. Nu anulezi o şedinţă ca să mă duci la aeroport. încetează! O să mă vezi când o să se poată.
El mă priveşte fix, gândindu-se la cuvintele mele.
— 0 să te ia Alan.
Dau din cap, ştiind că, dacă nu accept, o să-şi anuleze şedinţa. -OK!
Când ajungem la birou, mă întoarce spre el!
— Mă suni imediat după ce aterizezi? -Nu!

— De ce nu?
— Te sun înainte de culcare. El se uită lung la mine.
— Ce faci în weekend? îl întreb.
— Fraţii mei se duc la Vegas în seara asta.
— Şi tu?
— Nu!
— De ce nu?
— Ei aleargă după băutură şi femei sălbatice.
Mă schimb la faţă.
El mă prinde în braţe.
— Eu am deja o femeie sălbatică; pe mine nu mă interesează ce caută ei.
Îi zâmbesc, surprinzător de recunoscătoare că nu se duce.
— O să-ţi fie dor de mine? şopteşte el.
— Probabil că nu!
— Ai putea încerca să flirtezi ceva mai mult în conversaţiile noastre, ştii?
— Aş putea?
Buzele noastre se ating, iar el mă sărută încet.
— Eşti sigură că trebuie să pleci? murmură el cu gura lipită de a mea.
— Da, Jameson!
— Te iubesc! şopteşte el.
Inima îmi tresaltă în piept, auzind vorbele astea atât de preţioase!
— Să ai o zi frumoasă!
— Nu asta voiam să aud.
— Dar asta e tot ce primeşti! îl sărut în grabă şi mi desprind din îmbrăţişare, nu înainte de a-i spune:

Te rog nu mai face presiuni asupra mea! Te sun disearâ!
El îşi bagă mâinile în buzunarele costumului şi înu zâmbeşte sexy, privindu-mă cum intru în clădire.
Urc în lift cu inima bubuind şi obrajii roşii.
De ce naiba e atât de superb?
Ies de la serviciu imediat după ora 13 şi văd limuzina şi pe Alan lângă ea. îmi zâmbeşte călduros şi deschide portiera din spate, semn să urc.
Zâmbesc şi mă îndrept spre el. N-am primit nicio veste de la Jameson toata ziua şi nu eram sigură dacă Alan chiar avea să vină să mă ia.
— Bună!
El îmi zâmbeşte cald.
— Bună, Emily! Mă bucur să te văd!
Urc în limuzină şi găsesc un singur trandafir roşu pe bancheta din spate, aşteptându-mă. *Oh!*
Zâmbesc şi inspir adânc; un parfum superb umple spaţiul. Maşina intră în trafic şi-mi amintesc că, de curând, am călcat în picioare trandafirii galbeni.
Nebună de legat!
Speram, pe jumătate, ca Jameson să fie în maşină şi să mă aştepte. Oare ar trebui să plec acum? Nu e mai important să rezolv lucrurile cu el?
Nu!
Ţi-ai făcut planurile înainte ca el să decidă să se întoarcă... Respectă-le!
Însă ar trebui măcar să-l sun şi să-i mulţumesc.
Formez numărul lui.
— Bună! toarce el sexy.
Am fluturi în stomac, auzindu-i vocea.

— Bună! spun în şoaptă.
— Eşti cu Alan?
— Da! Mulţumesc pentru trandafir!
— înseamnă că roşu e mai buri?
— Aşa se pare.
Simt că mă înroşesc de jenă.
— O să ţin minte să nu-ţi mai cumpăr niciodată trandafiri galbeni.
Chicotesc, ruşinată.
— Să ai un weekend plăcut! spune el în cele din urma.
— Şi tu!
— Nu o să te sun weekendul ăsta.
— De ce nu? îl întreb.
— Am în cap cuvintele tale.
— Ce cuvinte?
— Mi-ai spus să nu forţez lucrurile între noi.
Ascult mai departe.
— Fac un pas înapoi.
Mi se strânge inima.
— Renunţi?
— Nu! Dimpotrivă; fac planuri pentru viitorul nostru. Dar înţeleg că ai nevoie de timp. S-ar putea să nu fie cea mai isteaţă mişcare să te forţez să mă ierţi înainte să fii pregătită.
Ascultându-l, schiţez un zâmbet, iar speranţa îmi înfloreşte în suflet.
— Sună-mă oricând vrei să vorbeşti cu mine! îmi propune el.
— OK!
— Şi poate să fie şi de cincizeci de ori pe zi. 0 să aştept telefonul tău ca un şcolar îndrăgostit.

Zâmbesc şi rămân cu telefonul la ureche... Chiar vreau să-l văd în weekend.
Nu!
— OK!
— La revedere, Emily!
— La revedere! şoptesc eu.
închid, miros trandafirul şi zâmbesc întristată privind pe fereastră la peisajul New Yorkului. Mă simt ca într-ut
subspaţiu. Prinsă între doi bărbaţi, fiecare cu propria amintire - una a respingerii brutale a lui Jameson Miles, cealaltă a iubirii jucăuşe şi copleşitoare a lui Jim. De fiecare dată când simt că înclin spre una din ele, cealaltă îmi sare în cale. Nu sunt sigură cum să opresc chestia asta, dar trebuie să mă lămuresc... Şi cu cât mai repede, cu atât mai bine!
O jumătate de oră mai târziu, limuzina opreşte la aeroport, iar Alan îmi deschide portiera. Ţin trandafirul în mână, ştiind că nu pot să-l iau cu mine.
Alan scoate valiza din portbagaj.
— Vrei să duc eu asta? întreabă el.
— Nu, mulţumesc!
Mă uit la trandafirul meu. Mă simt ciudat de ataşată de el şi nu suport ideea că va muri.
— Ai putea să pui trandafirul în apă pentru mine, te rog? îl întreb.
El îmi zâmbeşte amabil.
— Desigur! îmi răspunde apoi şi îmi ia trandafiriii. O să-l pun în apă în apartamentul domnului Miles.
— Mulţumesc!
Ridic din umeri, simţindu-mă aiurea deodată.
— La revedere, Alan!

— Ne vedem duminică, atunci când venim să te luăm.
-OK!
Făcând uşor cu mână, mă duc la ghişeu şi, în mod surprinzător, azi nu e nimeni la rând.
— Bună ziua! Am o rezervare pentru Emily Foster. Pun legitimaţia pe birou în faţa angajatei de la ghişeu.
— Bună ziua! Femeia îmi tastează numele în computer, apoi spune: A, da, domnişoară Foster! Văd că v-aţi schimbat rezervarea pentru clasa întâi. Mă încrunt.
— Nu!
Ea verifică informaţiile din nou.
— Da, cele două bilete au fost schimbate aseară târziu.
— Două bilete?
— Da, a mai fost rezervat unul, apoi au fost trecute la clasa întâi.
Jameson!
— O, înţeleg. OK, mulţumesc!
îmi iau biletul şi trec de punctul de control, apoi mă duc spre bar. Mai sunt aproape două ore până la decolare.
— Ce doriţi să vă aduc? întreabă barmanul când mă aşez.
— O margaritä, te rog.
îi scriu un mesaj lui Jameson:
Domnule Miles, mulţumesc pentru schimbarea biletului! Apreciez foarte mult! Spune-mi, al doilea loc era pentru tine, ca şi te asiguri ci nu stau lingi nimeni altcineva?

Mi se aduce băutura şi primesc un mesaj:
Dragi domnişoară Foster, sunt indignat că mi crezi atât de intrigant! Bineînţeles că nu vreau şi stai lingi nimeni altcineva. Ştiu cit de irezistibili eşti! xoxox
Zâmbesc şi iau o gură din pahar, apoi primesc încă un mesaj:
Deşi, daci n-aş face pe inabordabilul ţi neinsistentul, te-aş fi dus cu avionul companiei ca şi te iniţiez în adeviratul Club Miles-High. N-ai putea să mergi o siptimini.
Bucuri-te de liniştea paşnicii xoxox
Mişc din buze ca să-mi ascund zâmbetul şi ii scriu alt mesaj:
La revedere, Jameson!
Mi bucur ci năravurile tale deviante sunt bine mersi, începeam şi mi îngrijorez! xoxoxo
Primesc imediat un mesaj:
Nici n-ai idee) Şi nu te uita la Magk Mlke. mai bine la Morocănoţii.
O şi par mai atrăgător, xoxox
Sorb din pahar şi mă trezesc zâmbind aiurea în gol. Lucrurile *chiar* merg bine... Pentru prima dată de multă vreme, simt că începe să mă entuziasmeze ceea ce urmează.
Să vedem ce se întâmplă!
Mă uit în tavan pe întuneric, în pat. E miezul nopţii. Fostul meu dormitor îmi dă o stare de confort de care nici nu ştiam că am nevoie.
E minunat să fiu aici, cu familia mea, iar New Yorkul pare foarte departe.
Nu l-am sunat pe Jameson, aşa cum am spus că o voi face; de fapt, n-am vorbit cu el toată seara.

Când sunt aici, cu oamenii care mă iubesc, îmi dau seama cât de fragilă am fost. Am fost singură şi nefericită în New York. Sigur, i-am avut pe Molly şi Aaron, dar îi cunosc doar de trei luni. Nu e acelaşi lucru ca atunci când ai familia în preajmă, cei care vor fi alături de tine la bine şi la greu.
Nu ştiu încotro merg lucrurile cu Jameson, doar că n-am vrut să vorbesc cu el în seara asta. De ce? Poate nu o să pot uita niciodată suferinţa asta; poate a făcut un rău ireversibil.
Poate sunt prea bună pentru el şi mizeria asta - nu există *poate* în propoziţia asta -, ştiu că aşa sunt.
Telefonul meu vibrează pe noptieră, şi mă încrunt văzând litera *J,* luminând ecranul.
Respir adânc şi răspund:
— Bună!
— Bună! Se opreşte o clipă, apoi mă întreabă: Nu urma să mă suni în seara asta?
— M-am luat cu altele.
Tăcere pe fir. În cele din urmă, vorbeşte:
— Em!
— Da!
— Ai plecat ca să scapi de mine?
Dau ochii peste cap, frustrată.
— Nu, Jameson! şoptesc furioasă. De ce crezi că are totul legătură cu tine? Am programat drumul ăsta acum două săptămâni.
— OK, doar am întrebat! Isuse! De ce eşti atât de supărată?
Mi se umplu ochii de lacrimi.
— Chiar e nevoie să întrebi?
— Spune-mi tu de ce!

Deodată, erupe în mine un vulcan despre care nici nu ştiam că e înăuntrul meu.

— Pentru că sunt îndrăgostită de un ticălos egoist şi nenorocit, şi nu ştiu cum să opresc chestia asta. Mă aştept să văd reversul medaliei, iar tu să pleci din nou, îmi scapă pe nerăsuflate.

El rămâne tăcut.

— Şi felul în care reapari, pur şi simplu, şi-mi ceri să te iert mă calcă pe nervi.

El ascultă.

— Şi ai putea avea orice femeie din lume: stau la coadă pentru tine. De ce mă faci pe mine să trec prin mizeria asta? Nu vreau să sufăr, Jameson!

— Asta crezi tu? Că vreau orice femeie din lume?

Lacrimile îmi brăzdează obrajii şi le şterg înfuriată.

— Nu mai ştiu ce vrei, Jameson!

— Termină dracului cu tâmpeniile, Emily! se răsteşte el. Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine! Nu vreau pe nimeni altcineva. Am fost promiscuu de la 18 ani. M-am culcat cu multe femei... adică, cu multe femei. Tu eşti singura persoană cu care am avut vreodată o asemenea legătură. Eşti singura femeie pe care am iubit-o în acest fel. Aşa că să nu îndrăzneşti să-mi torni prostiile astea că aş vrea pe altcineva! Ţi-am dat vreodată motive să te îndoieşti de mine?

— Maseuza ta! i-o trântesc.

— A fost înainte să te cunosc, la naiba! mârâie el, iar eu îi aud mânia din voce. Dacă nu mă

vrei, atunci bine, o să plec! Dar nu mă lăsa să aştept şi să încerc cu disperare să fac lucrurile să meargă bine când e evident că nu o să mă laşi să mă apropii.

Mi se schimonoseşte faţa de plâns.

— Doar tu poţi să decizi dacă vrei asta, Emily! Iertarea este o alegere.

Rămân tăcută.

— Vrei să mă părăseşti sau vrei să încercăm să reparăm lucrurile?

Nu-i răspund.

— Ei bine? insistă el.

— Ştii că vreau să încercăm! şoptesc eu.

— Atunci nu te mai gândi la ce e rău şi gândeşte-te la ce e bine între noi!

— Nu pot!

— De ce nu?

— Pentru că tu mă sperii.

El tace.

— Ţi-e teamă de mine?

— Da! încuviinţez, dând din cap printre lacrimi.

— Iubito! şoptește el, iar empatia îi răsună în voce. Nu-ţi fie teamă de mine! Te rog, să nu-ţi fie niciodată teamă de mine! Te iubesc!

— încerc! îi mărturisesc printre sughiţuri de plâns. Dar nu mă pot abţine.

O vreme păstrăm amândoi tăcerea, pierduţi în propriile gânduri.

— Vreau să te gândeşti la noi în weekendul ăsta. Am vorbit serios - dacă nu vrei să locuim în New York, ne putem muta! O să demisionez imediat din funcţie.

— Jameson! oftez eu. De ce ai face aşa ceva?
— Pentru că vreau să ştii că acum tu eşti pe primul loc pentru mine. Toate tâmpeniile astea - banii mei, apartamentul, slujba, New York - nu înseamnă nimic dacă sunt al dracului de nefericit, Emily. Şi crede-mă, sunt al dracului de nefericit fără tine. Dacă vrei să trăim într-un cort la dracu-n praznic, putem.
Mi-l imaginez pe Jameson trăind într-un cort şi mâncat de ţânţari în fiecare zi.
— Prostiile! exclam şi zâmbesc. Nu vreau să trăim într-un cort. îmi place New Yorkul. îmi place faptul că tu conduci Miles Media. N-aş schimba absolut nimic la tine. De ce crezi că aş face-o?
— Pentru că sunt greu de suportat, ştiu asta. Mi-ai spus odată că să iubeşti înseamnă să ai curaj. Vreau să fii curajoasă, Emily, şi să trecem peste toate astea! Te rog, gân- deşte-te! întoarce-te la New York şi la mine, sută la sută, ca să ne putem construi o viaţă nouă împreună. Să mă ţii la distanţă nu e modul potrivit de a rezolva totul. Nu vom reuşi să reparăm lucrurile dacă nu suntem împreună.
— Ştiu! şoptesc eu.
— O să te gândeşti la ce vrei cu adevărat?
Rămân tăcută.
— Te rog, Em?
— Da, OK! Aşa o să fac! Promit! Se lasă tăcerea o clipă, aşa că vreau să schimb subiectul: Ce faci mâine? îl întreb.
— Merg la cumpărături.
— La cumpărături - tu? Ce cumperi?
— Păi, unde se găsesc corturile cu baie?

Zâmbesc.
— La dracu-n praznic!
El râde, un sunet minunat, care mă stârneşte. A trecut multă vreme de când nu l-am mai auzit râzând.
— Em, nu mai vorbesc cu tine până când te iau de la aeroport duminică seara. Vreau să te gândeşti serios la viitorul tău şi la cine vrei să £%că parte din el. Ori te întorci la mine cu braţele deschise şi facem o încercare adevărată, ori îi pui capăt.
Mi se rupe inima.
— Aşa trebuie să fie. Dacă nu pot să te am cu totul, aş prefera să fiu fără tine.
Ascult, iar mintea mi-o ia la goană... Jameson Miles îmi dă un ultimatum.
Totul sau nimic.
Sincer, nu ştiu dacă pot să-i ofer totul. Nu cred că mai am de dat aşa ceva.
— Ne vedem atunci? întreabă el optimist.
— OK!
— Te iubesc! îmi spune înainte de a închide.
Mă întorc în pat pe întuneric şi respir adânc.
Ce vreau în viitor? Să renunţ la el? Sau să-i ofer totul? Sau măcar ce-a mai rămas din inima mea. A fost ruptă în bucăţi.

Chiar nu am nicio idee.Capitolul 27

Jameson

Bat din picior, sucindu-mi gâtul ca să văd blocajul în trafic din față. Rahat!

Apăs pe interfonul pentru partea din față a limuzinei.

— **O să întârziem? îl întreb pe Alan.**

— **Nu, domnule; suntem cu o oră mai devreme. E destul timp!**

— **Nu vreau să pierdem avionul ei. Ia-o prin spate!**

— **Nu-l pierdem. Liniștiți-vă!**

Mă las pe spate și încerc să-mi controlez nervii. Emily nu a luat legătura cu mine tot weekendul și sunt destul de sigur că vine acasă să pună capăt relației noastre. Am alergat și iar am alergat. Singurul moment în care părea că-mi găsesc oarecum liniștea a fost când am călcat în picioare asfaltul din New York.

Nu pot să accept posibilitatea că nu voi mai face parte din viața ei, că ea nu va mai face parte din a mea... Gândul ăsta mă îmbolnăvește. *Cum am putut să fiu atât de al dracului de prost?*

Am tot încercat să 5taă gândesc la un argument logic, la ce o să spun dacă îi pune capăt... Până acum, n-am găsit nimic.

Limuzina oprește la aeroport, iar eu cobor în grabă.

— **O să fii aici? îl întreb pe Alan.**

— **Nu, o să ocolesc. Spuneți-mi când sunteți cu ea și mă întorc. Mai sunt 50 de minute până aterizează avionul ei.**

— **Da, da, știu.**

îmi pipăi buzunarele, privind agitat în jur. Am tot ce trebuie? Sunt fâstâcit și aiurit.

— **Da, domnule!**

Las umerii în jos şi respir adânc.

— Urează-mi baftă!

Alan zâmbeşte larg şi, dând jovial din cap, spune:

— **Baftă, domnule!**

Intru în aeroport şi mă îndrept către poarta de sosiri pentru avionul ei. Mai sunt 40 de minute. Mă uit spre bar şi mă strigă pe nume ca un cântec dulce.

Un whisky ar fi tare bun acum... să mă mai liniştesc. *Nu!*

Trebuie să termin cu mizeria asta. Nu mi-am îngăduit niciun pahar tot weekendul. Emily nu merită să aibă parte de un beţiv.

Tot corpul îmi e copleşit de emoţii în timp ce merg până în capătul aeroportului şi înapoi la poartă. Mă uit la ceas. încă 35 de minute. Repet totul iar şi iar. Nu pot să stau locului! Nu atunci când ştiu ce se apropie.

Emily

Intru odată cu mulţimea de oameni în zona de sosire. Avionul tocmai a aterizat, iar inima îmi bate cu putere în piept.

în acest weekend, am săpat adânc în sufletul meu, căutând răspunsuri.

încercând să mă hotărăsc ce să fac cu viaţa mea şi cu cine să o fac.

Un lucru e clar: singurul lucru care e clar... este pe cine iubesc.

Nu pot s-o neg.

Jameson Miles mi-a intrat în inimă şi, oricât de speriată aş fi că m-ar putea răni din nou, cuvintele lui îmi răsună întruna în minte. „Să iubeşti înseamnă să ai curaj.”

O să las mândria la o parte şi o să fiu curajoasă. 0 să-mi îngădui această libertate, sperând că fac ceea

ce trebuie, pentru că nu pot să mai trec o data prin asta.
El apare şi îmi zâmbeşte când ni se întâlnesc privirile. Mă cuprinde nerăbdarea, iar pasul îmi saltă uşor, apoi o iau la goană, sărind în braţele care mă aşteaptă. Ne strângem cu putere, încătuşaţi în îmbrăţişare. Nu vorbim; nu ne sărutăm; doar ne strângem în braţe.
Agăţându-ne cu disperare de speranţa că putem trece peste asta.
Umbrele mele sunt alungate o vreme.
— Mi-a fost dor de tine! şopteşte el în părul meu.
— Şi mie mi-a fost dor de tine!
El se apleacă şi îmi acoperă gura cu buzele lui, uitând amândoi unde suntem. Limba lui alunecă uşor printre buzele mele deschise, îmi ţine faţa cu amândouă mâinile şi ne abandonăm acestei clipe.
Sărutul lui e tandru şi, mai important, familiar.
Cu el, sunt acasă!
0 oră mai târziu, intrăm în apartamentul meu, ţinându-ne de mână.De-abia am vorbit în drum spre casă. Am stat în poala lui, cuibărită în siguranţă în braţele lui vânjoase, şi m-am bucurat de apropierea lui.
Buzele lui mi-au atins tâmpla întruna în timp ce mă ţinea strâns, ca şi cum nu-i venea să creadă că sunt acolo, cu el.
Mi-a lipsit apropierea asta. Apropierea noastră.
Nici măcar nu e vorba de sex. Adică, a fost la început. Dar inima mea a eclipsat orice nevoie fizică pe care o are corpul meu. Ştiu că e la fel şi pentru el.
Mă întoarce spre el şi mă priveşte în ochi.

— Em... Se opreşte, de parcă îşi caută cuvintele potrivite în gând, apoi spune: Îţi jur, din acest moment, tu eşti totul pentru mine. Noua noastră viaţă împreună... începe chiar acum.
îi zâmbesc, iar ochii mi se umplu de lacrimi din nou.
— Te iubesc!
— Şi eu te iubesc.
Ne sărutăm şi, spre deosebire de tandreţea pe care am împărtăşit-o în ultima oră, ne cuprinde o disperare nouă.
Deodată, îl doresc.,, cu totul.
— Du-ma în pat!
Mă ia în braţe şi mă duce în cameră ca pe o mireasă, apoi mă aşază în picioare în faţa lui. îşi coboară buzele pe gâtul meu, iar eu zâmbesc, uitându-mă în tavan, în timp ce pielea mi se face de găină. Mă muşcă cu o furie pe care mi-o amintesc atât de bine.
O, ce dor mi-a fost de el!
îi ridic cămaşa peste cap şi o arunc într-o parte, iar el face la fel cu a mea. Devenim nişte animale care-şi smulg hainele unul de pe altul. Nu e nimic între noi acum. Doar piele... şi dragoste.
Mă sărută uşor când mă întinde pe pat, iar buzele lui îmi ating gâtul şi apoi încep să coboare, iar eu mă agăţ de el.
— Nu, am nevoie de tine aici, cu mine!
Ne uităm unul la altul ca într-un fel de experienţă nepământeană. *E ceva special.*
Mi-aş dori să pot îmbutelia momentul ăsta.
— Acum, Jim, şoptesc eu, am nevoie de tine acum!

El închide ochii de plăcere şi se întinde deasupra mea; buzele noastre se unesc, picioarele mele se desfac şi-i înconjoară trupul masiv în timp ce se freacă de al meu, căutându-şi propria eliberare. Cu un zvâcnet adânc şi hotărât, alunecă înăuntrul meu. Amândoi gemem de plăcere.

— La dracu', Em! şoptește el îngropat în gâtul meu.

Mă agăţ de el, călare pe valul de plăcere dintre noi.

— Ştiu, iubitule, ştiu!

Se retrage şi se împinge din nou, iar corpul meu se ridică odată cu al lui.

Nevoia de mai mult ne copleşeşte şi, curând, încep să mă zvârcolesc sub el.

— Fute-mă! scâncesc eu. Doamne, dă-mi-o tare!

El se retrage şi izbeşte din nou, golindu-mi plămânii de aer. îmi aşază picioarele pe umerii lui şi, urmărindu-mă cu ochii întunecaţi cum mă străduiesc să-l primesc, începe să mă călărească.

Mişcări lungi, dure, chinuitoare - patul începe să se lovească de perete, iar eu nu pot face nimic altceva decât să-l privesc pe exemplarul acesta perfect de mascul în toată splendoarea lui.

Jameson Miles e cea mai sexuală persoană pe care am cunoscut-o vreodată.

Totul la el strigă „fute-mă”.*

Să-l vezi în vâltoarea pasiunii, când se străduieşte să-şi păstreze controlul, este fantezia supremă a oricărei femei; e ca o bombă sexuală cu ceas aşteptând să explodeze. Pielea lui se acoperă de sudoare; părul negru îi atârnă pe frunte, iar răsuflarea i se întretaie, chinuin- du-se să-şi amâne orgasmul.

începe să pompeze în viteză, iar arsura posedării mă copleşeşte, aşa că mă prăvălesc în abis. Scot un strigăt când orgasmul devastator mă sfâşie în bucăţi.

Corpul meu se contractă cu putere în jurul lui.

— Futu-i, futu-i, futu-i! strigă el şi se împinge întruna înăuntrul meu.

Sunetul patului care se loveşte cu forţă de perete răsună în tot apartamentul.

El îşi dă capul pe spate, rămâne înfipt adânc şi geme cu putere când îşi dă drumul în forţă şi adânc în mine.

Şi apoi ne sărutăm, iar lumea mea revine la normal. La locul de care mi-a fost atât, atât de dor!

Emoţia dintre noi e atât de puternică, încât îmi apar lacrimi în ochi.

— Bun-venit acasă, iepuraş futăcios! şopteşte el cu gura lipită de a mea. Bun-venit acasă!

O săptămână mai târziu

— Trebuie să scriem încă un articol, de genul ce se întâmplă cu ei acum, spune Athena când suntem împreună lângă imprimantă.

— Da, ştiu. O să revăd notiţele după-amiază, imediat ce am ocazia.

Biroul e foarte animat astăzi; ştirea s-a aflat aseară Un senator căsătorit a fost implicat într-un scandal cu secretara lui, iar telefoanele sună fără oprire.

Oamenii roiesc peste tot, încercând să descifreze adevărul, în timp ce zvonurile circulă ameţitor.

îmi vine greu să mă concentrez, la drept vorbind. Sunt euforică din pricina lui Jameson. Cred că pot să spun cu adevărat că am intrat în Clubul Miles-High. Săptămâna trecută a fost... *magică.*
Sunt îndrăgostită până peste cap de acest bărbat. Ne-am mutat în apartamentul lui în weekend. Orice reţinere aş fi avut a dispărut în sfârşit.
Aud un sunet neobişnuit în birou, iar eu şi Athena ridicăm privirile odată cu restul angajaţilor. Aud „Pina Co- lada Song" şi mă încrunt când îl văd pe Jameson trecând printre mese.
Tristan e lângă el şi ţine un casetofon demodat, iar melodia familiară răsună prin birou.
„Dacă îţi place pina colada Şi să fii prins în ploaie."
— Ce Dumnezeu? mă încrunt eu.
Jameson zâmbeşte optimist şi se apropie de mine. Mă priveşte în ochi.
Toţi din birou amuţesc cu ochii la noi.
— Emily Foster, spune el.
— Da?
Se aşază într-un genunchi. Toată lumea icneşte la unison. îmi acopăr gura cu mâna.
— Vrei să fii soţia mea? mă întreabă el şi deschide o cutie neagră şi ridică un inel cu diamant.
Mă uit la el o clipă, iar creierul dă rateu.
Eadevărat?
Mă uit la Tristan. Sunt întru totul şocată.
— Eu sunt DJ-ul.

Tristan rânjeşte şi bate
cu palma în casetofon,
foarte mândru de el

— .Eşti nebun de legat! şoptesc eu.
— Asta e dovada, murmură Jameson, încă stând în genunchi, şi se uită la mine.
Fac ochii mari. Sunt şocată până în adâncul sufletului.
— Răspunde la întrebare! insistă el.
Dau din cap, chicotind, în timp ce „The Pina Colada Song" răsună în birou.
— Da!
îmi pune inelul pe deget.
E un diamant oval, montat pe o verigă subţire de aur, şi îl privesc încă înmărmurită.
Mă aplec spre el şi ne sărutăm în timp ce biroul se umple de râsete şi strigăte. Lumea bate din palme, iar noi râdem şi ne sărutăm.
Nu pot să cred ce $e întâmplă!
El se ridică şi mă ia în braţe.
— Ce zici, e destul de siropos pentru tine? mă întreabă, zâmbind.
Chicotesc şi-l strâng cu putere.
— Siropos la un alt nivel - şi perfect. Te iubesc, domnule Miles!
Piesa se termină, iar Tristan apasă pe buton şi o ia de la început. Toţi angajaţii ne aclamă. Jameson râde stânjenit şi se apleacă să mă sărute.
— Ce nu fac eu pentru tine, Emily Foster, ce nu fac eu?!

Epilog

***O lună mai târziu* CITESC ARTICOIUI ÎN ZIAR.**
Hayden Morris şi Lara Aspin au fost condamnaţi în mod oficial pentru delapidarea a şapte milioane de dolari de la Miles Media.

Ca într-o poveste modernă cu Bonnie şi Clyde, aşa cum a fost descrisă, cei doi, care aveau o relaţie de cinci ani, au comis frauda pe o perioadă de trei ani. Infracţiunea ar fi rămas nedescoperită şi nu au fost prinşi decât atunci când Morris a fost concediat de Miles Media.
Motivaţi de dorinţa de răzbunare, au decis în mod aberant să-i însceneze totul lui Jameson Miles. Totul s-a întors împotriva lor, iar această decizie le-a pecetluit soarta. Cei doi vor fi închişi timp de zece ani în penitenciare de stat diferite.
Jameson Miles a fost exonerat de orice acuzaţie. Miles Media a urcat astăzi pe o nouă treaptă la bursa de valori, pentru prima dată din aprilie 2018. Zâmbesc larg. Mi se pare că totul s-a întâmplat de mult de tot - acum o viaţă, sinceră să fiu.
Slavă Cerului că s-a terminat tot!
Avem de planificat o nuntă. Jameson mi-a acordat trei luni. Avem atât de multe de făcut, atât de multe decizii de luat! Unde ne vom căsători? Habar nu am! Jameson a spus că eu trebuie să aleg destinaţia, pentru că, atâta vreme cât sunt acolo, nu-i pasă unde se întâmplă.
Aştept pe trotuar în parcarea subterană. E vineri după-amiază.
— Ce-a spus că face? 0 întreb încruntată pe Alan.
— Cred că vei fi plăcut surprinsă, îmi răspunde el şi rânjeşte.
Mă încrunt şi mă gândesc la posibilităţi. Jameson s-a purtat ciudat toată săptămâna. Vorbeşte în secret la

telefon şi e tare mândru de el. Poate a închiriat localul pentru nuntă fără să ştiu?
Aşa sper - ca să mă ajute.
Aud un scrâşnet, ridic privirea şi mă încrunt. Bessie înaintează săltând spre noi cu Jameson la volan, iar Alan izbucneşte în râs.
Rămân cu gura căscată de uimire.
— Ce Dumnezeu? şoptesc eu.
Jameson opreşte lângă mine, iar eu deschid portiera.
— Te duc undeva?
Jameson zâmbeşte şi-mi face cu ochiul.
Eu râd în hohote.

— Ce faci?Te duc undeva câteva zile.
— Serios?
— Lucrurile tale sunt deja în portbagaj.
— În Bessie? mă bâlbâi eu.
— Da, în Bitchy. Am împrumutat-o de la Viagra Mite. Deşi trebuie să-ţi spun că ţi-am comandat un Range Rover nou. Bessie e insuportabilă.
— Snob ce eşti! chicotesc, apoi mă întorc şi-l îmbrăţişez pe Alan încântată.
El râde.
— Să aveţi un weekend minunat, domnişoară Poster! spune el şi mă ajută să urc în maşină.
Mă aplec şi-l trag pe Jameson şi-i sărut faţa.
— îmi place că ai împrumutat-o pe Bessie pentru mine. Jameson claxonează.
— La revedere, Alan! striga el şi îi face cu mâna, cu mişcări ample şi exagerate.
Râd în hohote de comportamentul sau, deloc tipic pentru el.
— La revedere, Alan!
Ieşim săltând din parcare, el îmi ia mâna şi o sărută.
— Unde vrei să mergem, iepuraşul meu futăcios? îi zâmbesc bărbatului meu frumos.
— La dracu-n praznic!

Două ore mai târziu

Jameson intră pe aleea de la Arndell, iar eu încep să sar entuziasmată pe scaun.
— Mergem la casa noastră? îl întreb.
— Da, am închiriat>-o pentru weekend!
îmi desfac centura şi mă apropii de el, acoperindu-i faţa cu sărutări în timp ce înaintăm pe alee, iar el chicoteşte, văzând ce copilăreşte mă comport.
Ajungem la casa cea veche, iar eu ies din maşină înainte chiar de a se opri, apoi alerg la uşa de la

intrare. Mă întorc şi mă uit la priveliştea domeniului frumos.

— O, Jameson, ce mult îmi place locul ăsta!

Zâmbesc visătoare când vine din spate.

— Ştiu! îmi răspunde şi îmi întinde un breloc legat cu o fundă roşie.

Mă încrunt şi mă uit la cheia din palma mea.

— De asta am cumpărat-o pentru tine.

Mă uit în ochii lui.

— Poftim?

— Aha. M-am gândit că am putea sta aici în weekend şi de sărbători.

— Ţi-ai propus să fii omul mlaştinii cu mine? şoptesc eu, mirată.

El se ridică şi mă ia în braţe.

— Aş putea fi orice, Emily Foster, câtă vreme sunt cu tine.

Mulţumiri

NU EXISTĂ CUVINTE PENTRU A MULŢUMI CUM SE CUVINE echipei mele minunate.

Eu nu îmi scriu cărţile de una singură. Am o armată în spate.

Cea mai bună armată din lume.

Kellie, cea mai grozavă asistentă personală de pe pământ.

Eşti uluitoare! îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine!

Keeley, nu eşti doar o fiica minunată, ci şi o angajată grozavă. îţi mulţumesc că ai vrut să lucrăm împreună! înseamnă mult pentru mine.

Pentru cititorii mei beta nemaipomeniţi: mama, Vicki, Am, Rachel, Nicole, Lisa K., Lisa D., Nadia şi Charlotte. Vă sunt recunoscătoare! îndurați multe şi nu vă plângeţi niciodată, nici măcar când vă fac să aşteptaţi capitolul următor. Nu voi şti niciodată cum de am avut atât de mult noroc să faceţi parte din viaţa mea şi să vă pot numi prietenele mele.

Dragă Rena, ai apărut în viaţa mea ca o gură de aer proaspăt şi cumva m-ai adoptat. Mulţumesc că ai crezut în mine! Eşti yinul pentru yangul meu, tic-ul pentru tac-ul meu.

Vie, mă faci să fiu mai bună şi preţuiesc foarte mult prietenia ta!

Virginia, îţi mulţumesc pentru tot ce faci pentru mine! Apreciez nespus de mult!

Pentru ticăloşii mei motivaţi: vă iubesc la nebunie! Ştiţi voi cine sunteţi.

Pentru Linda şi echipa mea de PR de la Forward: aţi fost alături de mine încă de la început şi veţi fi alături de mine până la final. Vă mulţumesc pentru tot!

Pentru fetele mele din Echipa Lebedelor: simt că pot să fac orice dacă vă am pe voi alături. Mulţumesc că mă faceţi să râd în fiecare zi!

Anul acesta adaug pe cineva pe listă:

Amazon.

Mulţumesc ca mi-a ţi oferit o platformă extraordinară care aduce cărţile mele la viaţă.

Sunt propria mea şefii.

încrederea şi sprijinul oferit de voi faţă de munca mea în ultimul an au fost ceva de-a dreptul extraordinar.
Şi pentru cele patru motive pentru care trăiesc, soţul meu şi cei trei copii frumoşi.
Iubirea voastră e drogul, motivaţia şi chemarea mea.
Fără voi, nu am nimic!
Tot ce fac, fac pentru voi.
Recunoştinţă.
Calitatea de a fi recunoscătoare.
Dorinţa de a preţui şi a întoarce bunătatea.
încrederea în univers.
întotdeauna ne răsplăteşte.